

Giới thiệu Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy

Dù sao mình chính là cảm thấy như vậy, cậu muốn làm sao là chuyện của cậu, mình chỉ nói cho cậu biết, bộ dạng đẹp trai không nhất định là tốt nhất, hiểu chưa? Đứng lúc nào cũng mộng tưởng hão huyền soái ca như này, trên thế giới có nhiều cô bé lọ lem vậy sao? Thực tế một chút đi.” Giọng điệu Kính Huyền ra vẻ người từng trải nói với Mật Nhu, nhưng cô có nghe hiểu hay không thì không biết.

“Đương nhiên là muốn dẫn cậu đi thay đổi quần áo rồi, chẳng lẽ cậu muốn mặc như thế để tham gia? Đi theo mình là được rồi.” Mật Nhu đem Kính Huyền đẩy vào trong xe của mình, phân phó tài xế đưa các cô đến tiệm quần áo danh tiếng.

Sau khi những tình tiết đó chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo mời các bạn theo dõi tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Công pháp liều chết uy hiếp

“Thôi mà thôi mà, Kính Huyền tốt bụng, coi như cậu là giúp mình đi mà, được không?” Trong một gian phòng đơn sơ, một cô gái bộ dạng rất xinh đẹp đang tận lực năn nỉ cô gái im lặng đánh chữ rất nhanh trước máy vi tính, nhưng dường như là cô gái im lặng đó thờ ơ với sự năn nỉ, hoàn toàn không có ý muốn quan tâm.

“Ôi, người ta thật vất vả và lấy được hai vé, cùng đi một chút cũng không được sao?” Rốt cuộc cô gái xinh đẹp kia nói mệt, muốn nghỉ ngơi một lúc để lấy lại sức lực, đi tới bên cạnh máy đun nước rót chén nước uống ừng ực, động tác thô lỗ cùng sự diêm lệ của cô hoàn toàn không tương xứng.

“Cậu đi cùng mình một lần thôi, thật đấy, một lần là được rồi, cậu không biết, sinh nhật học trưởng Hạo Ưu mời rất nhiều người đến, cậu rất hạnh phúc khi đi cùng mình mà.” Uống hết nước, nghỉ ngơi xong, Mật Nhu lại bay tới bên cạnh cô gái im lìm, không ngừng thuyết phục, dường như cô gái kia không đáp ứng thì cô sẽ nói đến khi cô gái kia đồng ý.

Rốt cuộc Kính Huyền bị làm phiền đến mức muốn phun trào như núi lửa, mấy ngày qua cô gái nhỏ này mở miệng ngậm miệng chỉ có cái gì học trưởng, cái gì bữa tiệc, cô không phiền nhưng mọi thứ khác phiền, không cách nào tập trung làm việc, về mặt khó chịu nhìn Mật Nhu: “Tại sao nhất định phải là mình đi cùng, cậu không phải còn có các cô bạn trẻ khác sao? Gọi bọn họ không phải sẽ tốt hơn sao, họ nhất định sẽ vui mừng đi với cậu.” Kính Huyền đề cử nhân vật cho Mật Nhu chọn, nhưng cô lại vội vàng lắc đầu.

“Mình không muốn đi cùng mấy cô đó, nhìn thấy anh đẹp trai nào thì lại lộ vẻ háo sắc.” Mật Nhu không đồng ý mà nói, nghe xong lời của cô..., Kính Huyền không nhịn được nói móc: “Cậu cũng đầu kém bọn họ, cậu tới đó không phải là muốn gặp học trưởng gì đó sao? Mấy người đều giống nhau, cùng chung chí hướng không phải tốt hơn sao?”

“Không được không được, không được một chút nào, họ đi còn không quậy lật trời rồi, đây là nơi các nhân vật cấp trên tới, bọn họ lại không được chừng mực như cậu, cậu hãy đi cùng mình, chỉ lần này được không?” Mật Nhu làm nũng quần quít lấy Kính Huyền, dù sao cũng nhất định phải dẫn cô đi.

“Nhưng mình còn công việc, không thể cùng cậu đi tham gia bữa tiệc nhảm chán đó rồi, kiếm tiền rất quan trọng, đúng không?” Kính Huyền bày ra bộ dạng quái quái, ở trong mắt cô bữa tiệc của cái gì đẹp trai đó so ra không thể hơn tiền được, trên thế giới này tiền mới có thể khiến cho cô vui vẻ.

“Làm ơn, cậu đừng luôn tiền tiền tiền được không, cậu thật không có tình cảm gì hết, cực phẩm soái ca trước mắt đều kém sức hấp dẫn của tiền, kiếm tiền quan trọng như vậy sao?” Mật Nhu mất hứng nói.

“Đúng vậy, nếu không có tiền sao nộp được tiền thuê nhà, nếu không có tiền mình ăn cái gì sống, nếu không có tiền mình đã sớm chết đói ở đầu đường, bộ dạng xinh xắn có ích lợi gì, lại không thể làm cơm ăn.” Kính Huyền đơn giản nhớ lại những ngày tháng vất vả trước kia, nói xong trong lòng nghĩ thấy thật đúng, quả thật, với cô bộ dạng xinh xắn cũng vô ích, vẫn là tiền có thể làm cho cô có cảm giác an toàn hơn.

Mật Nhu liếc mắt nhìn Kính Huyền một cái, giả bộ bày ra bộ dáng thua cuộc: “Thật là không cách nào lay chuyển cậu, chắc chắn cái ý nghĩ này của cậu sẽ dọa chạy những người theo đuổi cậu, xin cậu chú ý một chút được không, không cần lúc nào cũng đem tiền giắt bên miệng, lúc không có chuyện gì làm cậu nên để cho bản thân mình thoải mái một chút, luôn bức mình chặt chẽ như vậy làm gì, dù sao cậu bây giờ cũng coi là phú ông nho nhỏ rồi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy.” Mật Nhu không chịu nổi Kính Huyền luôn đem tiền giắt khố miệng, nhưng cô cũng hiểu rõ tại sao Kính Huyền biến thành như vậy, cho nên cũng không nói cái gì, chỉ là muốn nhân cơ hội này để cho cô thư giãn nhiều một chút.

“Những người theo đuổi mình đều là coi trọng bề ngoài, một đám người ngu ngốc mình không còn lạ gì, hơn nữa mình căn bản cũng không cần gã đàn ông nào cả, bản thân mình cũng có thể vượt qua rất tốt?” Kính Huyền bộ mặt khinh thường nói xong, từ trên ghế đứng lên rót chén nước cho mình, nghỉ ngơi trên bộ sofa có chút cũ nát.

“Cậu nói rất có lý, nhưng bây giờ người ta kết giao không phải đều là nhìn bề ngoài sao? Người xấu xí sao dám mang ra bên ngoài gặp bạn bè chứ?” Mật Nhu vừa nói cũng đi theo Kính Huyền ngồi trên sofa, càng có thể từng bước một nói chuyện.

“Dù sao mình chính là cảm thấy như vậy, cậu muốn làm sao là chuyện của cậu, mình chỉ nói cho cậu biết, bộ dạng đẹp trai không nhất định là tốt nhất, hiểu chưa? Đừng lúc nào cũng mộng tưởng hảo huyền soái ca như này, trên thế giới có nhiều cô bé lợ lem vậy sao? Thực tế một chút đi.” Giọng điệu Kính Huyền ra vẻ người từng trải nói với Mật Nhu, nhưng cô có nghe hiểu hay không thì không biết.

“Ôi, chúng ta đều nói đi mọi nơi, mình chỉ là muốn đến mời cậu đi dự tiệc thôi, quyết định như vậy, cậu nhất định phải đi cùng mình, có được không?” Phát hiện chủ đề của mình đã chạy rất xa, Mật Nhu kịp thời kéo nó trở lại đề tiếp tục.

“Biết rồi, thật là không chịu nổi cậu, cũng chỉ lần này, lần sau không được viện cớ này cớ nọ, biết không?” Kính Huyền bắt đầu dĩ đành phải đáp ứng, mấy ngày qua luôn ở đây phá hỏng lỗ tai của mình, hiện tại rốt cuộc có thể an tĩnh một chút, thế giới yên bình thật sự là tuyệt.

Nhưng sự thật thì không tốt như Kính Huyền nghĩ đến, Mật Nhu thấy Kính Huyền rốt cuộc đáp ứng, lòng tràn đầy vui mừng kéo Kính Huyền ra cửa, “Cậu muốn dẫn tớ đi đâu, mình còn công việc mà.” Kính Huyền mất hứng cau mày.

“Đương nhiên là muốn dẫn cậu đi thay đổi quần áo rồi, chẳng lẽ cậu muốn mặc như thế để tham gia? Đi theo mình là được rồi.” Mật Nhu đem Kính Huyền đẩy vào trong xe của mình, phân phó tài xế đưa các cô đến tiệm quần áo danh tiếng.

“Còn phải thay đổi quần áo, trời ạ, mình bắt đầu hối hận.” Kính Huyền không thích nhất là lấy một đồng quần áo lớn thử tới thử lui, cái đó so với cô làm việc vất vả còn bị thâm hơn, hơn nữa trên mặt còn phải bôi này bôi kia, thật không thoải mái, ngẫm lại thật kinh khủng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đang Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Biến thành bông hoa xinh đẹp

Kính Huyền bị Mật Nhu kiên quyết kéo vào trong một tiệm bán quần áo xa hoa, lấy bộ váy do chính mình chọn kêu Kính Huyền nhanh mặc thử, Kính Huyền ở trong phòng thay quần áo nhìn bộ váy Mật Nhu chọn cho mình, mỏng mỏng, trong suốt, ngắn ngắn, những thứ này mình sẽ mặc ở nơi đó, không xé toang đã là tốt rồi, một món cũng không thay đổi liền đi ra khỏi phòng thử đồ.

Mật Nhu thấy Kính Huyền không đổi bộ váy kia, mất hứng nói: “Làm sao vậy? Cậu không phải là không giúp tớ nữa chứ, nói phải giữ lời nha.” Rất sợ Kính Huyền thay đổi chủ ý, Mật Nhu cố ý nhắc nhở cô.

“Biết rồi, nhưng mà cậu xem, cậu chọn quần áo gì cho mình mặc vậy, mình mặc váy trong suốt như vậy sẽ nhìn thấy? Lộ liễu như vậy mình sao mặc được? Thật là không có thẩm mỹ.” Kính Huyền cường điệu hóa đem từng cái váy trong tay giờ lên cho Mật Nhu nhìn, sau đó vứt những bộ váy này trên sofa.

“Lẽ phục chính là như vậy mà.” Mật Nhu phản đối nói, hoàn toàn không bị lời nói của Kính Huyền làm ảnh hưởng đến.

“Làm trò, là phẩm vị của cậu có vấn đề mới đúng.” Kính Huyền quay đầu lại tức giận trừng mắt nhìn Mật Nhu một cái. “Cậu nói cái gì, phẩm vị mình có vấn đề? Mình cũng là người mẫu, cậu cũng quá xem thường mình mà?” Mật Nhu không phục nói lại Kính Huyền, mình ở giới người mẫu là đứng đầu trong người mẫu thời thượng, hiện tại cư nhiên bị Kính Huyền nói cái gì mà phẩm vị có vấn đề.

Kính Huyền không để ý đến Mật Nhu nói gì, rốt cuộc trong đồng quần áo màu sắc rực rỡ tìm ra một bộ lễ phục màu trắng, lễ phục lộ vai, nhưng cũng kín đáo, bó sát nửa người trên và cùng màu trên chân, từ phần eo là bắt đầu tùy ý xòe ra, ở sườn bên trái thêu một nơ con bướm hợp lý, mặc dù đơn giản, nhưng không mất cao quý cùng xa hoa.

“Cái này này là kiểu mới nhất của quý này, ánh mắt của cô thật tốt.” Nhân viên cửa hàng về mặt quyền rũ nói.

“Váy cái này đi, cậu đổi nhanh, chín giờ sẽ bắt đầu, sắp đến giờ rồi.” Mật Nhu vội vã rút thẻ ra đưa cho nhân viên cửa hàng, Mật Nhu không nói hai lời liền lần nữa đẩy Kính Huyền vào trong phòng thay đồ, thực là, có cần thiết gấp gấp như vậy không? Bất mãn thì bất mãn, Kính Huyền vẫn là ngoan ngoãn mặc vào.

Cửa phòng thay đồ vừa mở, Mật Nhu cảm thấy trước mắt sáng lên, vốn dĩ dáng người Kính Huyền đã rất đẹp, da cũng rất trắng lại hồng hào, mặc lễ phục màu trắng lên người phát hiện thật sự rất tao nhã, phối hợp trên chân làm tôn lên khí chất cao quý, nhân viên cửa hàng còn giúp cô trang điểm, phấn lót có chứa trên chân sáng lộng lẫy, bóng mắt màu hồng nhạt, đôi mắt với lông mi thật dài làm ánh mắt cô vốn long lanh lại càng thêm sống động, son môi màu hồng khiến cho cả người cô tươi mát trang nhã, Kính Huyền lúc này tựa như thay đổi thành một người khác.

“Như vậy là được rồi, vẫn là ánh mắt của mình khá tốt, đi thôi.” Kính Huyền đứng ở trước gương vẫn không quên tự khen mình một câu, nhưng động tác lại thô lỗ kéo Mật Nhu ra cửa, đổi trang, tính tình vẫn là của hình dáng kia, trông lòng Mật Nhu không ngừng đáng tiếc.

Hai người vừa vào hội trường dĩ nhiên là thành tiêu điểm, Mật Nhu mặc một lễ phục màu hồng, rất hợp với diện mạo ngọt ngào của cô, tóc cô được

dùng một cái nơ bướm thật to buộc lại, mặc dù toàn thân đều là màu hồng phấn, nhưng lại không nhàm chán, ngược lại rất hoạt bát, đáng yêu.

Kính Huyền không thể so với Mật Nhu thường tham gia bữa tiệc kiểu này được, nhiều ánh mắt không giấu điểm nhìn thẳng vào hai cô, nhất thời thân thể Kính Huyền trở nên cứng ngắc.

“Không xong, ánh mắt thật là đáng sợ.” Dù sao cũng là lần đầu tiên tham gia lại phải đối mặt với nhiều ánh mắt như vậy, Kính Huyền trong lòng vẫn có chút sợ sệt. Thật muốn nhanh một chút thoát khỏi hội trường.

“Có gì phải sợ? Mình nhìn thấy học trưởng rồi, có muốn cùng mình đi chào hỏi hay không?” Mật Nhu ở trong đám người phát hiện học trưởng đang cùng người ta cười nói, hưng phấn muốn xông lên chào hỏi, Kính Huyền sẽ không hăng hái như cô, hứng thú mà đi theo Mật Nhu: “Muốn đi cậu tự đi đi, mình ngồi ở bên kia, không cần lo lắng cho mình.”

“Vây cũng được.” Mật Nhu cũng không cưỡng bách Kính Huyền, để lại Kính Huyền liền qua bên kia cùng học trưởng Tâm Nghi, nhìn bộ dáng Mật Nhu vui vẻ, Kính Huyền cười cười lắc đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đùng Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Say rượu mơ hồ

Nhìn bữa tiệc mang theo đủ loại mặt nạ dối trá, Kính Huyền cảm giác thật nhàm chán, tìm một vị trí khá kín đáo, không dễ bị người phát hiện ngồi xuống, đôi tay đặt trên bàn chống cằm, “Ai ~~~ thật sự là bữa tiệc rất nhàm chán, lãng phí thời gian của mình.” Kính Huyền nhỏ giọng oán trách.

“Tiểu thư, có thể mời cô cùng nhảy một điệu không?” Mặc dù Kính Huyền đã trốn vào nơi kín đáo nhất, nhưng người này từ lúc bước vào liền nhìn chằm chằm mình, dễ dàng phát hiện Kính Huyền, Kính Huyền nhìn diện mạo trước mắt hướng Kính Huyền vươn tay này cũng lịch sự, muốn mời cô cùng nhảy.

“Thật xin lỗi, tôi không biết nhảy.” Kính Huyền không có hứng thú để ý đến hắn, thuận miệng tìm lý do cự tuyệt, kết quả từ phía sau xuất hiện một người đàn ông cho là mình tài giỏi: “Tiểu thư này, có thể cùng tôi khiêu vũ một khúc?” Hắn cho rằng Kính Huyền chắc sẽ không cự tuyệt hắn, giọng nói tràn đầy tự tin.

“Thật xin lỗi, tôi thật sự là không biết nhảy.” Ông trời, có nhảy cũng sẽ không cùng mấy người nhảy, mắc ói chết mất, Kính Huyền nhanh chóng rời khỏi nơi đó, không để ý đến người đàn ông bị Kính Huyền không chút do dự cự tuyệt mà trở nên hóa đá, Kính Huyền đi tới vườn hoa ở phía sau, ở vườn hoa không có người nào, còn thanh tĩnh hơn bên trong đó, chỉ là Kính Huyền muốn nhìn cảnh vật xung quanh.

Kính Huyền kinh ngạc phát hiện ở vườn hoa lại có xích đu, tâm tình đang tốt liền bước qua đó chơi, thật sự là rất lâu không chơi đùa rồi, không nhớ rõ là lúc nào nữa, thời điểm rất xa xôi, Kính Huyền giống như tiểu hài tử chơi đu dây, trên mặt hiện lên nụ cười chân thật.

Chợt Kính Huyền ngừng lại, khẽ cười nhìn nhìn bốn phía, xác định bốn phía không có ai ở sau, to gan đứng trên xích đu, dùng sức đu, thân thể bay được rất cao, Kính Huyền bật cười “Ha ha”, cảm thấy gió mát thổi vào mặt, mang đến cho Kính Huyền loại hưởng thụ khác, đôi mắt nhẹ nhàng nhắm vào, hình ảnh Kính Huyền chơi đu dây bị đôi mắt của Diêm Hòa đứng ở cửa sổ thủy tinh trên lầu hai nhìn thấy, khoe miệng lộ ra nụ cười bí hiểm, cuối cùng nhìn Kính Huyền một cái liền mở cửa xuống dưới lầu.

Cuối cùng Kính Huyền chơi mệt thì dừng lại nghỉ ngơi một chút, cặp mắt nhìn thấy bên cạnh xích đu có cái bàn tròn bằng đá để một ly “nước trái cây”, sao vừa nãy không phát hiện nhỉ? Có thể là mới vừa mang tới, Kính Huyền nghĩ vậy lại le lưỡi đáng yêu, bởi vì chơi nên cũng hơi khát nước rồi, không nghĩ nhiều liền bưng “nước trái cây” uống ực hết, “A” Sao mùi vị có vẻ không đúng? Không phải nước xoài sao? Thế nào lại có mùi rượu?” Kính Huyền nghi ngờ nhắm nhắm đầu lưỡi?

“Không phải là rượu chứ?” Kính Huyền hoảng sợ ngăn người nhìn chằm chằm vào cái chén không, Kính Huyền muốn nhanh nhanh về nhà ngủ, Kính Huyền hiểu mình là sẽ không bao giờ uống rượu, nhớ hồi học trung học uống một ly rượu có ga, tự nhiên cứ có rượu là phát điên khủng, nhiều lần làm trò cười cho thiên hạ, lại bị bạn học cười nhạo, khi đó đã thể sẽ không uống rượu nữa rồi, uống rượu hỏng việc.

Kính Huyền hô hấp càng ngày càng trở nên dồn dập, cảm thấy đầu thật choáng váng, cô muốn nhanh vào phòng vệ sinh phun hết cốc này ra, rượu còn đã phát tác, đầu có chút choáng váng, mặt cũng bắt đầu nóng lên rồi, Kính Huyền biết là mình uống say, dọc theo đường đi lao đảo nghiêng ngã tìm Mật Nhu, tại hội trường rộng lớn, rốt cuộc phát hiện Mật Nhu ngồi ở một góc cùng người khác nói chuyện vui vẻ.

Kính Huyền đầy mùi rượu, tầm mắt mơ hồ đi tới bên người Mật Nhu, “Mật Nhu ~~~ thật xin lỗi, mình rất chóng mặt, mình muốn về trước.” Kính Huyền ý chí vẫn mình miễn đến nói xin lỗi với Mật Nhu.

“Kính Huyền, cậu làm sao vậy, nơi nào không thoải mái sao? Mình với cậu đi về.” Mặc dù không nỡ để mất cơ hội cùng học trưởng nói chuyện, nhưng bây giờ nhìn Kính Huyền ngay cả đi cũng không vững lại hoa mắt, Mật Nhu rất do dự muốn đưa Kính Huyền trở về.

“Đừng kéo...mình...mình có thể...về, cậu...chơi...vui về.” Lời nói Kính Huyền bắt đầu đánh nhau, nói xong cũng không để ý tới Mật Nhu liền rời đi, lúc đi tới cửa không cẩn thận đụng phải bức tường thịt, “Đau quá, ô...” Đáy mắt Kính Huyền hiện nước mắt, hai tay vuốt cái mũi đỏ bừng, ủy khuất nói.

Diêm Hỏa nhìn cô gái đụng vào mình, nhận ra là cô gái lúc ở trên lầu mình vừa nhìn thấy, nhìn cô giống như là uống say, đưa hai tay ra nắm bả vai Kính Huyền, dịu dàng hỏi thăm: “Cô không sao chứ?” Đối với phụ nữ, Diêm Hỏa từ trước đến giờ luôn đối đãi dịu dàng.

Kính Huyền cúi đầu, thật lâu không trả lời câu hỏi của Diêm Hỏa, Diêm Hỏa buông tay nắm bả vai Kính Huyền tay, muốn rời khỏi, bị bả vai Kính Huyền mềm như bông sắp ngã trên mặt đất, may mắn động tác Diêm Hỏa mau lẹ, ôm lấy Kính Huyền, tránh khỏi sự tiếp xúc trực tiếp của thân thể cô với sàn nhà, Diêm Hỏa buồn cười phát hiện Kính Huyền lại có thể ngủ say như chết, lông mi thật dài hơi run rẩy, bộ dáng kia thật đáng yêu.

Nhìn Kính Huyền ngủ, lại phát hiện không ai tới để ý cô, Diêm Hỏa hết cách không thể làm gì khác hơn là ôm lấy Kính Huyền rời khỏi bữa tiệc, động tác nhẹ nhàng đặt Kính Huyền vào xe, nhanh chóng lái chiếc xe thể thao đưa Kính Huyền vào khách sạn gần đó.

Mà Mật Nhu vừa định đuổi theo Kính Huyền, sau khi cùng học trường nói lời từ biệt liền vội vã đuổi theo, lại không ngờ rằng đụng phải lão tổng công ty, khách sáo mấy câu rồi rời đi, lại phát hiện Kính Huyền đã sớm rời khỏi, vội vàng lái xe tìm kiếm khu gần đó, cô đã từng chứng kiến bộ dạng say khướt của Kính Huyền, không nhanh chút tìm được cô, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Người không an phận

Chờ Kính Huyền, Diêm Hỏa cũng không hề dễ chịu hơn, Kính Huyền luôn không an phận cũng không biết quý rống quý gào gì, Diêm Hỏa một câu cũng nghe không hiểu, không thể làm gì khác hơn là dụ dỗ Kính Huyền: “Ngoan, nhà cô ở đâu, tôi đưa cô về.” Diêm Hỏa giữ lại Kính Huyền muốn leo lên ngồi phía trước, ôn tồn hỏi.

“Ách, anh hỏi nhà tôi ở đâu sao?” Cho dù là uống rượu say, Kính Huyền đối với hai chữ về nhà này vẫn là nỗi đau nhạy cảm, “Đúng vậy, nhà cô ở nơi nào, tôi đưa cô về nghỉ ngơi.” Diêm Hỏa không phát hiện Kính Huyền không thoải mái, vừa lái xe vừa lưu ý hỏi.

“Tôi không có nhà, ô... tôi không có nhà.” Kính Huyền nói xong liền khóc lên, bộ dáng ủy khuất kia giống như là bị người khi dễ rất thảm.

“À?” Diêm Hỏa cứng nhắc đáp trả.

Lúc Diêm Hỏa ngăn người Kính Huyền đã bò đến trước ngồi rồi, say túy lúy nâng mặt của Diêm Hỏa lên, cười khúc khích nói: “Anh là ai? Chúng ta quen biết ư, sao tôi không nhớ rõ anh?” Tầm mắt Kính Huyền có chút mông lung cố gắng muốn nhìn rõ Diêm Hỏa là cái dạng gì, đôi tay không an phận ở trên mặt anh sờ tới sờ lui, khiến cho Diêm Hỏa không cách nào lái xe.

Làm ơn, cứ sờ xuống sẽ phát hỏa, Diêm Hỏa rõ ràng cảm giác được mình thân thể nổi lên phản ứng, mà người gây họa dường như cảm thấy thực hứng thú, không quên tiếp tục xâm nhập xuống dưới, bàn tay mềm mại dọc theo cảm Diêm Hỏa, chậm rãi dời xuống, cho đến ngực.

“Cứng.” Bối bối, giọng nói mang theo nũng nịu cùng bất mãn nói, đầu từ từ dựa vào trước ngực Diêm Hỏa, lúc Diêm Hỏa còn chưa kịp phản ứng Kính Huyền muốn làm gì thì đã hung hăng cắn lên cơ thịt trước ngực Diêm Hỏa.

“Thật sự rất cứng.” Kính Huyền cắn sâu vào bộ ngực cơ bắp của Diêm Hỏa, còn không hài lòng phát biểu ý kiến của mình.

Ông trời, lại bị cô đi xuống như vậy thực là muốn cháy mất, Kính Huyền dường như là cố ý muốn hành hạ Diêm Hỏa, đôi tay loạn không ngừng đốt lửa trên người Diêm Hỏa.

“Tôi nóng quá!” Kính Huyền lúc này đang say rượu đột nhiên cảm giác được cả người nóng lên, liều mạng ngo ngoáy thân thể, gần như thô bạo kéo ra y phục của mình, lộ ra hơn phân nửa bộ ngực sữa.

Diêm Hỏa cũng coi như là chính nhân quân tử, lập tức cời âu phục của mình xuống mặc cho Kính Huyền, “Cô an phận một chút cho tôi.” Diêm Hỏa nhìn đáng về mê người của Kính Huyền, chịu đựng hạ bộ đau đớn khỏi động xe, muốn tìm khách sạn gần đây nhất dẹp yên Kính Huyền.

“Cô mau đứng lên, đến khách sạn rồi, trước hết hôm nay cô nghỉ ngơi tại đây đi.”

Kính Huyền mất hứng động đây thân thể xuống xe, nhưng bởi vì một bước chênh vênh thiếu chút nữa té trên đất, may mắn Diêm Hỏa nhanh tay đỡ cô.

“Thật là, mình thật đúng là mang vạ, dẫn theo cả phiền toái.” Dem Kính Huyền say nhून thỏ lơ ném lên giường, sợ chính mình trong chốc lát càng thêm

không chế không được, Diêm Hòa rất nhanh muốn rời khỏi, tìm cô gái khác phát tiết thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hốt hoảng chạy trốn

Vốn là Diêm Hòa đã muốn đi, lại không nghĩ rằng tay bị Kính Huyền kéo, “Anh đừng đi, ở lại giúp tôi được không?” Kính Huyền làm nũng leo lên thân thể Diêm Hòa, đôi tay vuốt cơ bắp trước ngực Diêm Hòa, dường như là sờ đến ngạnh, thật lâu không có buông ra.

Diêm Hòa nhìn bờ môi Kính Huyền kêu gọi, đưa tay ôm eo nhỏ của Kính Huyền, không nhịn được cúi đầu hôn lên, khi thì dịu dàng ngọt ngào, khi thì nhiệt tình cuồng dã, muốn ngừng mà không được, thưởng thức hương vị ngọt ngào của Kính Huyền.

Tâm tình trở nên có chút mất khống chế, Kính Huyền phát ra tiếng rên rỉ thoải mái, không biết qua bao lâu, hai người mới lưu luyến buông nhau ra, hít lấy không khí.

Diêm Hòa không nghĩ tới chỉ là một cái hôn sẽ khiến bản thân mình mất khống chế, kiểu ngạo tự chủ của mình sau khi thưởng thức tư vị Kính Huyền liền trở nên mất khống chế.

“Em tên là gì?” Diêm Hòa ngậm vành tai xinh xắn của Kính Huyền, tư thế mập mờ hỏi.

“Ha ha! Thật là nhột.” Hành động ngậm vành tai của Diêm Hòa khiến Kính Huyền cảm thấy rất nhột, cười duyên nói, còn lấy tay đẩy đầu Diêm Hòa ra.

“Vậy sao? Cái này thì sao?” Diêm Hòa càng thêm cố ý thổi khí bên tai Kính Huyền, trêu chọc thân thể Kính Huyền vằn vẹo trên người của Diêm Hòa.

Trên người Kính Huyền tán ra mùi thơm đặc biệt của phụ nữ, Diêm Hòa hưởng thụ tựa đầu vào cổ Kính Huyền, chính mình đặt lên nụ hôn nóng rực, “Em tên gì?” Còn chưa buông tha vấn đề vừa rồi, Diêm Hòa hỏi lại một lần nữa.

“Gọi gọi ... Bạch Kính ... Ách Kính.” Kính Huyền nói được một nửa liền bị Diêm Hòa hôn lên, Bạch Kính Kính, tôi nhớ kỹ rồi, Diêm Hòa cho rằng tên của Kính Huyền chính là Bạch Kính Kính, ghi tạc cái tên này trong đầu.

“Em nhớ, tôi là Diêm Hòa, bắt quá gọi Diêm là được rồi. “Diêm hòa đặc biệt cho phép Kính Huyền gọi tên thân mật, “Ừm ...” Kính Huyền ở trong ngực Diêm Hòa thoải mái rên rỉ, hoàn toàn không nghe rõ Diêm Hòa nói.

Rốt cuộc, Diêm Hòa ôm lấy Kính Huyền, dịu dàng đặt Kính Huyền lên giường, Kính Huyền cảm thấy thân thể rất nóng, bắt đầu cởi xuống áo quần trên người mình, muốn để cho mình cảm thấy mát hơn một chút.

Diêm Hòa nhìn da thịt như trẻ con của Kính Huyền như vậy, không chế không được bắt đầu cởi sạch áo quần trên người mình, bá đạo đoạt lấy tốt đẹp của Kính Huyền ...

Lời tác giả: Thật thật xin lỗi, thật sự là không biết nên làm sao sao viết, đây đã là cực hạn, ai “

Đôi khi là tuyến phân cách đáng yêu

“Đau, đầu thật là đau, sao toàn thân cũng đau nhức như vậy?” Trận mây mưa tối qua của hai người qua đi, Kính Huyền tỉnh lại trong cơn đau đầu vô cùng, vẫn không rõ tình trạng đau đớn của mình.

Nhìn căn phòng xa lạ, Kính Huyền muốn ngồi dậy nhìn một chút xem là trong nhà của ai, tay lại đụng phải có một vật nóng rực sợ tới mức Kính Huyền chột rút tay trở về, bởi vì thân thể Diêm Hòa đều đắp chăn, cho nên Kính Huyền không phát hiện bên giường mình còn một người đàn ông đang nằm.

Nuốt một ngụm nước bọt, Kính Huyền run rẩy từ từ đưa bàn tay mềm mại ra, muốn nhìn rõ vật nóng bóng vừa rồi là cái gì, kéo ra một ít chăn, lại không ngờ nhìn thấy tóc người? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Trong đầu Kính Huyền đầy dấu chấm hỏi.

Lớn mật kéo mạnh chăn ra, lại bị “cảnh tượng” trước mắt dọa sợ tới mức muốn mở miệng hét lên, cũng may mình kịp thời lấy tay bịt miệng của mình, mới miễn cho tiếng kêu với decibel cao nhất đánh thức người đàn ông ngủ say trên giường.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, tối hôm qua đến tận cùng là mình đã làm chuyện tốt gì? Kính Huyền chỉ lộ ra đôi mắt to hoảng sợ ở bên ngoài, trong mắt đã bắt đầu nổi lên hơi nước thật mỏng, Kính Huyền ở trong lòng không ngừng tự nói với mình tỉnh táo một chút, không thể hốt hoảng.

Mình nhớ được tối hôm qua là cùng Mật Nhu đi tham gia tiệc sinh nhật học trưởng gì gì đó của cô ấy, sau đó mình làm rượu thành nước trái cây uống vào, sau đó xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì đây? A “” mình không cần thận trọng phải anh ta, hơn nữa còn là mình quyến rũ anh ta.

Trời ơi, thật sự là say rượu mất lý trí rồi, Kính Huyền giờ phút này hối tiếc muốn tìm khối đâm đầu chết đi, thế nào mình có thể làm ra chuyện `ách “ như vậy, không có thời gian suy nghĩ, bây giờ phải nhanh chóng rời đi, nếu anh ta tỉnh lại vậy không phải xấu hổ chết sao?

Kính Huyền cẩn thận bò xuống giường, cố gắng không làm ra tiếng động gì lớn đánh thức tới người đàn ông đang ngủ say, vội vàng hấp tấp nhặt lễ phục tối hôm qua bị chính mình ném loạn trên mặt đất lên, không tắm rửa thân thể liền chịu đựng toàn thân đau nhức nhanh chóng rời khỏi phòng.

Dọc theo đường đi ra khỏi khách sạn, cũng rất nhiều người nhìn chăm chú vào cô, Kính Huyền xấu hổ đến muốn chui xuống đất, thật vất vả đi ra khỏi khách sạn, bản thân là một thân lễ phục hoa lệ cũng thành trung tâm, người đi đường rồi rít hường cô quơ tay múa chân, Kính Huyền vội vàng vẫy taxi ngồi vào.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Mật Nhu bức cung

“Tiểu thư, cô muốn tới đâu đây?” Vừa lên xe, bác tài xế liền tận tình hỏi, nhưng mà ánh mắt hẩn nhìn Kính Huyền có chút thương tiếc, dường như ý muốn nói cô gái tốt sao lại làm chuyện như vậy, lại hoàn toàn coi Kính Huyền là tiểu thư.

Về mặt kia đối với Kính Huyền mà nói tựa như bị người ta hung hăng quăng một bạt tai, thật lâu không thể lên tiếng, nhưng mà điều này cũng không thể trách tài xế tại sao lại coi Kính Huyền thành tiểu thư, bởi vì lúc Kính Huyền vừa hốt hoảng chạy đến, tóc tai cái gì cũng chưa sửa sang lại, hơn nữa quan trọng nhất là, dấu ấn trên cổ vô cùng rõ ràng.

Kính Huyền lúng túng lấy tay che đi dấu môi trên cổ, thật vất vả về tới nơi nghỉ, sau khi trả tiền cho tài xế, ngay cả tiền thừa cũng không cầm liền nhanh chóng mở cửa đi vào.

“Tôi hôm qua cậu đi đâu, sao đến bây giờ mới trở về? Cậu có biết mình lo lắng cho cậu lắm không?” Kính Huyền vừa mới mở cửa phòng, Mật Nhu không biết từ đâu chạy ra, gương mặt đều có vẻ mệt mỏi.

Tôi hôm qua Mật Nhu lái xe khắp nơi tìm Kính Huyền, mãi đến lúc sáng muốn xem một chút Kính Huyền đã về chưa, lại phát hiện gian phòng trống rỗng, Kính Huyền căn bản là chưa về, Mật Nhu gấp đến độ như kiến ở trong chảo lửa, thấy cửa được mở ra, lập tức lòi Kính Huyền vội vàng hỏi.

“Nhưng mà, tóc của cậu sao lại rối như vậy, cậu đi làm cái gì?” Mật Nhu nhìn bộ dạng Kính Huyền có vẻ nhếch nhác, sững sờ hỏi: “Còn nữa, trên cổ cậu có cái gì vậy? Rốt cuộc là cậu đã đi làm cái gì?”

Kính Huyền đối mặt từng vấn đề này sang vấn đề kia của Mật Nhu, thật sự là không biết trả lời như thế nào, vô thức đưa tay lên dấu ấn trên cổ, mặt trở nên hồng hồng.

“Không phải là cậu bị người ta ăn rồi chứ?” Mật Nhu nhìn bộ dạng Kính Huyền thẹn thùng, to gan đoán, bất quá cũng bị cô đoán trúng rồi, bởi vì mức độ đỏ mặt của Kính Huyền lúc này có thể so được với quả táo đỏ.

“Cậu đừng hỏi nữa, mình muốn đi tắm.” Kính Huyền chạy nhanh như đà điều trốn tránh vấn đề của Mật Nhu, vọt vào phòng tắm tắm sạch thân thể.

“Không sao, cậu ở lại đây, còn sợ cậu không nói, hắc hắc.” Mật Nhu thật sự là tò mò rốt cuộc ai dám ăn sạch Kính Huyền, người nọ chắc chắn cũng không phải can đảm bình thường.

Dòng nước lạnh băng từ trên đỉnh đầu chảy xuống, giúp hạ đi nhiệt độ nóng rực trên mặt Kính Huyền, yên lặng tĩnh tâm thật tốt nghĩ lại từng chuyện xảy ra trên người mình, đến tận cùng là mình làm ra chuyện hoang đường gì đây, thật là thể diện vứt hết xuống Thái Bình Dương luôn.

Hơn nữa dường như là mình chủ động, ông trời, không sống được mất.

“Kính Huyền, rốt cuộc cậu tắm xong chưa? Sao lâu như vậy?” Mật Nhu ở bên ngoài chậm rãi gõ cửa phòng vệ sinh, “Cái gì, Mật Nhu còn chưa về ư, xem ra là không tránh được được rồi.” Trong lòng Kính Huyền đang vì mình mà mặc niệm ba giây.

“Cậu hãy nói thật đi, tối qua cậu đã làm gì?” Kính Huyền vừa mới mở cửa, liền bị Mật Nhu kéo lên giường ngồi, “nghiêm hình bức cung”.

“Có thể không nói được không?” Kính Huyền vẫn cố gắng cự tuyệt lần cuối cùng.

“Cậu cứ nói đi?” Mật Nhu cười sáng lạn, nhưng cô là bạn bè với Kính Huyền, lập tức biết đó là chiêu báo sắp nổi giận.

Nghe xong Kính Huyền thất linh bát lạc* giải thích, Mật Nhu giận đến muốn đánh người rồi, “Kính Huyền, cậu đi theo trào lưu tình một đêm đang thịnh

hành à, ngay cả anh ta trông như thế nào cậu cũng không biết? Minh còn tưởng rằng cậu sau lưng mình đi kết giao bạn trai, nói đi nói lại đều là mình bắt ép cậu phải tham gia bữa tiệc đó mới có thể xảy ra chuyện như vậy, đều là mình không tốt.”

*thất linh bát lạc: Thất linh bát lạc, nói tắt Thất bát, là bảy héo tám rụng, ý nói thua mất, không toàn vẹn, thường nói về mùa màng có số thu hoạch rất kém sút vì bị thiên tai hay bị sâu rầy phá hại.

Mật Nhu càng nói càng nhỏ giọng, ngọn lửa vừa rồi đều không còn: “Ôi, cậu làm gì đó, không sao đâu, bây giờ là thời đại nào rồi, chút chuyện này không có gì lớn hết.” Kính Huyền nửa đùa an ủi Mật Nhu.

“Nhưng...” Mật Nhu còn muốn nói tiếp cái gì liền bị Kính Huyền chặn lại: “Không có nhưng nhị gì hết, cậu cũng vất vả, cậu xem, mắt của cậu đều thâm quầng, cậu mau đi nghỉ ngơi đi, bây giờ mình về rồi, cậu không cần lo lắng cho mình nữa.” Kính Huyền ôm ở đây Mật Nhu tới một gian phòng khác.

“Nghỉ ngơi thật tốt, mình cũng cần ngủ một lúc.” Thay Mật Nhu đóng kỹ cửa lại, bản thân ngây ngốc trở về phòng, Kính Huyền mở máy tính lên, đem suy nghĩ đều tập trung ở trên máy vi tính, không muốn còn nghĩ tới chuyện này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Không tìm được người

Diêm Họa đang ngủ say lật người, muốn tiện tay đem Kính Huyền kéo qua ôm vào trong ngực, một tay ở bên cạnh sờ tới sờ lui, không tìm được thân thể Kính Huyền, Diêm Họa nghi hoặc mở cặp mắt nhấp nhem ra, lại phát hiện không thấy người bên cạnh đâu?

“A! Người đi đâu rồi?” Diêm Họa từ trên giường ngồi dậy, muốn nhìn xem Kính Huyền có ở trong phòng hay không, nhưng chung quanh không thấy được thân ảnh của Kính Huyền.

Trước, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh tắm sạch thân thể của mình, đợi toàn thân mình nhẹ nhàng khoan khoái, mới cầm điện thoại bên giường lên gọi phục vụ vào, chợt phát hiện sợi dây chuyền bên cạnh cái gối, tò mò tay cầm lấy xem xét.

Ở giữa dây chuyền có khắc một chữ Bạch, những thứ khác cái gì cũng không có, dây chuyền rất đơn giản, tối hôm qua cô nói cô tên Bạch Kính Kính đúng không?

“Xin hỏi tôi có thể đi vào không?” Phục vụ lễ phép gõ cửa hỏi thăm.

“Vào đi.”

“Xin hỏi tôi có thể giúp gì cho ngài?”

“Tôi muốn hỏi cậu, cô gái đi cùng tôi tối hôm qua đã rời đi lúc nào?” Diêm Họa đặt dây chuyền ở trong túi tây trang, đứng lên hỏi phục vụ.

“A, ngài nói là một vị tiểu thư mặc lễ phục sao?” Phục vụ ngẩng đầu lên hỏi Diêm Họa, nhìn thấy anh gật đầu mới nói tiếp: “Ngài nói, vị tiểu thư kia rời đi rất sớm, lúc đi còn ăn mặc rất nhếch nhác, dường như rất vội vã muốn rời khỏi.”

Diêm Họa nghe lời phục vụ nói, trầm tư, chẳng lẽ mình đáng sợ như vậy sao? Phải trốn nhanh như vậy, đáng chết, trước kia đều là phụ nữ tránh Diêm Họa hiện tại lại bị phụ nữ tránh, tâm tình Diêm Họa trở nên khó chịu, không nghĩ rằng cô gái có chút thiện cảm kia cư nhiên rời đi nhanh như vậy.

Từ trong bao da rút mấy tờ tiền giá trị lớn cho phục vụ xong liền rời đi cũng không quay đầu lại, cầm tây trang lên, lấy đi động nhấc số liên tiếp.

“Chuyện gì?” Bên kia điện thoại cũng không nói lời dư thừa, trực tiếp vào chủ đề.

“Tôi muốn cậu tìm giúp một cô gái tên Bạch Kính Kính.” Diêm Họa nói thẳng chuyện mình mình cần tìm anh.

“Cái gì, đại thiếu gia, tôi không nghe lầm chứ? Cậu muốn tìm một cô gái? Có làm hay không vậy?” Bên kia điện thoại đổi người khác nghe, thanh âm nhẹ nhàng trêu chọc hỏi Diêm Họa.

“Mấy người cũng ở đó?” Diêm Họa lập tức nhận ra chủ nhân của giọng nói, không vui nói.

“Tôi làm sao lại không thể ở chỗ này chứ? Cậu nói một chút coi cô gái muốn tìm như thế nào?” Tiếng nói tò mò ở bên kia truyền thẳng vào trong tai Diêm Họa.

“Tại sao tôi phải nói cho cậu biết chứ? Không liên quan.” Không đợi bên kia nói xong, Diêm Họa đã cúp điện thoại trước rồi.

“Thật là không nhân tính mà, bắt quá Ưng, Diêm Hòa gọi cậu tìm cô gái tên gì?” Tá Tiêu bất bình nói, quay đầu lại hỏi người đàn ông bên cạnh kia, toàn thân tản ra khí lạnh băng.

“Bạch Kính Kính.” Đôi tay đánh bàn phím thật nhanh, rất nhanh trên màn hình liền xuất hiện vài tấm hình, tên đều là Bạch Kính Kính.

“Không thể nào, phẩm vị của Diêm Hòa thật sự kém như vậy sao? Sao lại nhà quê thế này?” Tá Tiêu nhìn ảnh chụp trên màn hình, nghĩ không ra chẳng lẽ đây chính là người Diêm Hòa muốn tìm? Lại rất nhà quê nữa đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Đi tìm sợi dây chuyền bị mất

Kính Huyền vừa rời giường, theo thói quen sờ sờ dây chuyền đeo trên cổ, “Sao lại rơi, không thể nào?” Nhìn cái cổ trống không, sợi dây chuyền ở đâu chứ, Kính Huyền vội vàng xuống giường tìm kiếm.

“Kỳ lạ, rõ ràng mình không có tháo ra, tại sao không tìm thấy?” Cẩn thận lục tìm khắp cả phòng, ngay cả trên giường dưới đất đều nhìn rồi, Kính Huyền không tìm được dây chuyền của mình, gấp đến độ đi loạn ở trong phòng.

Mật Nhu vừa đi tới đã nhìn thấy Kính Huyền sốt ruột đi loạn trong phòng, “Cậu làm gì đấy? Đi tới đi lui, nhìn thấy mà đầu mình chóng mặt.” Mật Nhu nhìn Kính Huyền không có ý muốn dừng lại, không nhận được gọi cô.

“Mật Nhu, cậu có thấy sợi dây chuyền của mình không, không thấy dây chuyền.” Kính Huyền lấy tốc độ nhanh kinh người đi tới bên Mật Nhu nắm tay Mật Nhu vội vàng hỏi, có thể thấy dây chuyền kia quan trọng với cô bao nhiêu.

“Cái gì? Cậu đánh mất dây chuyền rồi? Không phải chứ, chúng ta tìm lại lần nữa.” Mật Nhu kêu lớn, xem ra so với Kính Huyền còn khẩn trương hơn.

“Mình đều tìm rồi, không thấy, đó là đồ duy nhất ba mẹ mình để lại, mình lại có thể làm mất, ô “” Kính Huyền hoang mang lo sợ ngồi bịch trên giường, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“Cậu bình tĩnh nghĩ lại xem, có thể rơi ở đâu đó, cậu đã đi những đâu? Cẩn thận nghĩ lại xem.” Mật Nhu cũng sốt ruột theo Kính Huyền.

“Tôi hôm qua lúc chúng ta cùng đi dự tiệc mình còn mang theo, hình như là lúc sáng đã không thấy, chẳng lẽ là rơi trong khách sạn rồi?” Nghĩ đến khả năng này, mặt Kính Huyền trắng bệch.

“Vậy cậu và mình cùng đi tìm xem, có một chút manh mối cũng phải đi tìm, dây chuyền kia không phải rất quan trọng với cậu sao? Cậu còn do dự cái gì?” Mật Nhu thấy đáng về Kính Huyền do dự không quyết, có chút không rõ hỏi Kính Huyền.

“Nhưng chẳng may gặp phải người kia... vậy làm sao bây giờ? Bị nhận ra sẽ không tốt.” Kỳ thật Kính Huyền cũng không muốn đi, nếu như bị nhận ra có bao nhiêu xấu hổ chứ? Hơn nữa mình cần bản cũng không muốn đến nơi hôm qua cùng người đàn ông và chính mình triển miến.

“Ai, cậu biến giấc rồi à? Cậu bình thường là một bộ dạng khác, anh ta sẽ không nhận ra cậu chính là cô gái tối hôm qua, hơn nữa, cậu khẳng định anh ta vẫn còn ở đó? Không chừng anh ta sớm đã đi rồi.” Mật Nhu vất vả nói.

“Nhưng mình vẫn sợ.” Kính Huyền có chút sợ sệt nói.

“Thôi, mình đi được rồi, cậu nói cho mình biết khách sạn kia ở đâu là được.” Mật Nhu ra vẻ ta thua người rồi mà nhìn.

“Chúng ta vẫn nên cùng đi thì hơn, dù sao đó là vật quan trọng với mình, mình muốn nhìn thấy nó ngay lập tức mới có thể an tâm.” Kính Huyền không còn héo hon rụt rè như vừa nãy, chủ động đưa ra ý muốn cùng đi.

“Lúc này mới ra dáng nha, cậu xuống lầu chờ một chút, mình lái xe tới đây.” Mật Nhu hài lòng nhìn bộ dạng Kính Huyền, cầm chìa khóa xe đi xuống.

“Chào tiểu thư, các cô có thấy một sợi dây chuyền màu vàng không, ở giữa dây chuyền có khắc chữ Bạch.” Kính Huyền vội vàng hỏi quầy phục vụ.

“Không có, hôm nay không phát hiện được vật gì đánh mất, cô đã ở phòng nào, chúng tôi sẽ tìm giúp cô, xem có hay không.” Tiểu thư ở quầy mỉm cười hỏi, đối phó chuyện như vậy đã thành thói quen.

“À “” tôi nghĩ, hình như là phòng 1102, các cô đưa tôi đi tìm một chút, ta muốn tự mình tìm.” Kính Huyền đề nghị muốn tự mình tìm.

“Được, cô đi theo tôi, tôi dẫn cô đi tìm, xem có không.” Tiểu thư đứng ở quây từ phía sau lấy một cái chìa khóa trong ngăn tủ, đi trước đưa hai người Kính Huyền đến phòng 1102.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Khóc thút thít

Cô gái ngơ ngác ngồi trên giường, ôm gối đầu cũng không biết đang suy nghĩ gì, ánh mắt trống rỗng nhìn lên TV trước mặt mà không bật lên, cả người cũng rất sa sút, Mật Nhu vừa vào phòng thấy bộ dạng Kính Huyền như phải chết chứ không muốn sống.

Sau lần từ khách sạn trở về đều là bộ dạng này, ở khách sạn tìm cả một ngày, thậm chí tất cả thăm đều cho lật lên, nhưng vẫn không tìm được dây chuyền cha mẹ để lại cho Kính Huyền, khi về cũng không khóc không nháo, chỉ là tự giam mình ở trong phòng, cũng không ăn cái gì.

“Kính Huyền, mình nấu cháo tôm cậu thích ăn nhất, cậu ăn một chút đi, nếu cơ thể không khỏe, bác trai bác gái thấy sẽ đau lòng.” Mật Nhu bung một bát cháo nóng hổi, đặt trước mặt Kính Huyền.

“Mình không có khẩu vị, ăn không vào.” Giọng nói nhẹ nhàng, khiến cho người ta cảm giác không có hơi sức.

“Cậu không có khẩu vị cũng phải ăn, cái người này mấy ngày qua cũng không có ăn gì rồi, mình mặc kệ, hôm nay cậu nhất định phải ăn bát cháo này.” Mật Nhu nhìn Kính Huyền, tự mình bung bát lên, xúc một muôi nhỏ đặt bên môi thôi cho nguội bớt rồi đưa cho Kính Huyền, cô sợ Kính Huyền tiếp tục như vậy thì cơ thể sẽ không chịu nổi.

“Không cần, mình không muốn ăn.” Kính Huyền tùy hứng không chịu ăn, ngậm chặt miệng.

“Cậu đừng như vậy được không, dây chuyền mất không quan trọng, bác trai bác gái sẽ hiểu cậu, nếu như cậu vì dây chuyền kia mỗi ngày đều không ăn không uống, bác trai bác gái nhìn cũng sẽ đau lòng, chẳng lẽ cậu không thể nghĩ theo hướng tích cực hơn sao?” Mật Nhu tức giận nói trừng tím đen, nếu như hiện tại không nói rõ ràng với cô, không biết cô còn giữ cái bộ dáng này tới khi nào.

“Ô oa ““ nhưng, nhưng mình thật sự rất buồn, mình lại có thể không cẩn thận làm mất dây chuyền, đó là vật cuối cùng ba mẹ tặng cho mình, mình còn sợ suýt như vậy, mình cảm thấy mình thật vô dụng, ô “ cậu nói mình nên làm cái gì bây giờ?” Kính Huyền bất lực ghé vào bả vai Mật Nhu khóc, nước mắt cố nén mấy ngày qua tất cả đều chảy ra.

“Cậu như vậy mới đúng chứ, khóc lên tâm tình sẽ khá hơn khóc đi “” Mật Nhu an ủi vỗ vỗ vai Kính Huyền, mặc cho cô khóc trên vai mình.

“Ha ha ““ Mình sẽ làm cho tất cả quần áo của cậu đều ướt.” Sau khi khóc lớn, tâm tình Kính Huyền có vẻ tốt hơn, nhìn vai Mật Nhu ướt một mảng lớn, lại nói xin lỗi.

“Thôi đi, cậu nói gì với mình đấy, hiện tại tâm tình khá hơn chưa?” Mật Nhu mất hứng nói, khách khí quá đi, bung bát cháo đã hơi nguội lên: “Bây giờ cậu hẳn là có thể ăn nó chứ? Nhanh ăn đi, mình còn mua rất nhiều thứ cậu thích ăn, buổi tối mình xuống bếp được rồi.”

“Ừm ““ ăn thật ngon nha.” Kính Huyền cảm động cầm bát cháo, ăn như hổ đói, mấy ngày nay đều là Mật Nhu chăm sóc mình, cũng là cổ vũ lên tinh thần.

“Thế này mới đúng, sau khi ăn xong cậu sửa sang lại mình một chút đi, xem xem cậu cũng biến thành dạng gì, phải vui vẻ, biết không?” Mật Nhu làm bộ ghét bỏ chỉ chỉ quần áo trên người Kính Huyền, dùng giọng điệu dạy dỗ nói

“Biết rồi, mình buồn ngủ quá, muốn nghỉ ngơi trước, cậu cũng nên trở về, nếu không người nhà cậu sẽ lo lắng.” Kính Huyền gật đầu cái, trước khi ngủ vẫn không quên kêu Mật Nhu trở về.

“Vây cũng tốt, buổi tối mình lại tới, 88*.” Mật Nhu nói một câu liền đi ra khỏi gian phòng.

*88 = bát bát = bái bai ^^

“Ai ““ ba mẹ ““ thật xin lỗi, con đã đánh mất dây chuyền của hai người, nhưng hiện tại con đã tốt hơn rồi, không thể luôn khiến Mật Nhu lo lắng cho con, ba mẹ hai người có thể hiểu được con không?” Kính Huyền nằm ở trên giường nói một mình, trong lòng đang vì mình động viên, kế tiếp phải giữ vững tinh thần, không thể để cho Mật Nhu vì mình lo nghĩ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tổng tài thần bí

Ba tháng sau.

Diêm Họa ngồi trong xe thể thao, lái rất nhanh trên đường cao tốc, chỉ chốc lát sau đã đến trước cửa lớn của quảng trường trung tâm Ảnh Hòa.

Đúng vậy, chính là quảng trường Ảnh Hòa trong vòng ba năm gần gũi liền trở thành bách hóa đi đầu trong giới, nhãn hiệu hàng đầu thế giới ở nơi này đều có quầy hàng riêng, chuẩn bị rất nhiều tinh phẩm Âu Mỹ được phụ nữ giới thượng lưu vô cùng yêu thích. Nó là đại lý duy nhất ở châu Á, hàng năm đều làm ra những sản phẩm cao cấp mới khiến mọi người đều muốn có.

Ảnh Hòa quảng trường bất luận là tiểu thư đứng chào thang máy hay là nhân viên quầy chuyên doanh, tất cả đều là chịu sự huấn luyện nghiêm khắc, mỗi ngày đều có quản lý kiểm tra từng khu, lấy sự duy trì chất lượng phục vụ là hàng đầu. Dĩ nhiên, Ảnh Hòa quảng trường đãi ngộ rất tốt, nhân viên lưu động đại khái là cao nhất trong bách hóa, ngay cả điều động nhân viên quầy chuyên doanh ở đây, cũng bởi vì số lượng khách lớn, nghiệp tích cao, mọi người tiền đầy túi, không có ai nguyện ý từ bỏ công việc nơi này.

Một cửa hàng bách hóa lớn như vậy, chủ nhân cũng là Thần Long không thấy đuôi, không có mấy người gặp qua diện mạo thật của anh ta, chỉ có mấy vị cán bộ cao cấp khi họp có gặp qua, nhưng một chữ cũng không nói về thân phận anh ta, không nói mọi người cũng không hỏi, dù sao chỉ cần làm tốt công việc của mình là được, đối với tổng tài thần bí kia mọi người cũng không chú ý nhiều.

Mà lúc này tổng tài của Ảnh Hòa quảng trường chính là Diêm Họa, chính xác là một người hai nhân cách, bình thường đều là một bộ bất cần đời, hoa hoa công tử, scandal hoa đào trong giới không ngừng lan truyền ra, không người nào có thể đoán được hần chính là tổng tài tập đoàn Ảnh Hòa, thậm chí có thể là ngay cả năm mơ cũng không nghĩ tới chuyện này, nên nói là ngày thường nguy trang quá tốt, hay là bọn họ quá ngu ngốc đây?

Diêm Họa ngồi ở trong xe, nhìn đám người chen chúc trong cửa hàng, tự tin nở nụ cười, đây chính là thành quả mình mong muốn, nhìn mấy vị tổng giám đốc đứng cạnh cửa lớn, Diêm Họa biết là đang chờ mình, bởi vì ngày hôm qua mình đã báo cho bọn họ biết rằng hôm nay sẽ chính thức tiếp nhận vị trí tổng tài, ba năm đã đến.

“Tiên sinh, công ty quy định bên này không thể dừng xe, xin để ở bên kia.” Một người bảo an trẻ tuổi đứng trước cửa dùng cặp mắt hăm mộ nhìn xe của Diêm Họa, bởi vì Diêm Họa còn đang đeo mắt kính thật to, hần không thấy rõ gương mặt Diêm Họa, chỉ là lễ phép xin Diêm Họa lái xe đi.

“Oh “ Được.” Diêm Họa cũng không trách hần, dù sao quy định là mình định ra.

Một vị cán bộ cao cấp đứng ở bên cạnh cửa tinh mắt nhìn thấy Diêm Họa, không đợi Diêm Họa lái xe đi, bước nhanh chân tới trước mặt Diêm Họa, “Hoan nghênh tổng tài đến, mọi người đều đang chờ ngài.” Giọng nói không cao không thấp, cũng không có lấy lòng quá trớn, ngược lại có một chút kích động.

“Ừ, mọi người đi lên trước, tôi đậu xe xong sẽ vào ngay.” Diêm Họa khách khí nói, không có nửa ý khinh bỉ.

“Ngài, ngài là tổng tài?” Nhân viên bảo an đứng một bên nghe bọn họ nói chuyện, kinh ngạc há to miệng, dường như có thể nhét vào một cái trứng gà.

“Không có gì, cậu đi làm việc đi.” Diêm Họa nhìn về mặt kính ngạc của anh, có chút buồn cười kêu anh rời đi.

“Vâng, vâng, thật xin lỗi, vừa nãy có chỗ nào thất lễ xin tổng tài bỏ qua cho.” Chỉ sợ mất công việc tốt như vậy, nhân viên bảo an vội vàng ra sức xin lỗi Diêm Họa, mặc dù mình không có làm sai điều gì.

“Ha ha ““ cậu không làm sai gì cả, cậu khẩn trương như vậy làm gì?” Diêm Họa thật sự là cảm thấy buồn cười.

“Ách ““” Nhất thời bị lời của Diêm Họa dồn tới đường cùng, không biết tiếp theo phải nói gì.

“Cậu về vị trí của cậu đi, cậu làm rất tốt.” Diêm Họa để lại một câu rồi lái xe đi, không để ý đến anh.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Dạy dỗ quản lý

“Mấy người biết không? Thì ra tổng tài của chúng ta chính là người vô cùng nhiều scandal Diêm Hòa, thật không thể tưởng tượng nổi.” Một vị thư ký vừa bùng cốc trà đi vào trong phòng làm việc, sau khi ra ngoài lập tức triệu tập nhân viên nói cho mọi người tin tức kì lạ này.

“Cái gì, có thật không? Chính là người hồng nhan họa thủy, ông vua scandal Diêm Hòa thay bạn gái nhanh như thay quần áo? Nhìn bộ dạng của anh ta có thể quản lý cả một cửa hàng bách hóa lớn như vậy sao? Minh không tin, cậu có nhìn lầm không vậy?” Một nữ đồng sự không tin nói, đề cho cô tin tưởng một hoa hoa công tử cả ngày ngâm mình trong đám phụ nữ, lắc một cái trở thành tổng tài đứng đầu “Ảnh Hòa quảng trường”? Có thể chấp nhận được sao?

“Đừng, tôi thấy cô nghĩ tới người đàn ông này muốn điên rồi, bảo cô đừng có lúc nào cũng xem mấy cái scandal của anh ta cô cũng không nghe, cô xem, bây giờ mê mẩn rồi, thấy người nào cũng liên tưởng thành Diêm Hòa, ai “ cô thật hết thuốc chữa.” Một nam đồng sự về mặt tiếc hận nhìn thư kí kia, không ai tin tưởng lời nữ thư ký đó.

“Này, sao lại không tin tôi, là thật mà, thật sự là người này, không tin mấy người chờ anh ta ra ngoài, mấy người sẽ thấy rõ, tôi không có lừa mấy người.” Cố gắng muốn lôi kéo lại sự chú ý của người nghe, chỉ là tất cả mọi người không nể mặt muốn rời đi, nữ thư kí kia thật là khóc không ra nước mắt.

“Khụ khụ “ mấy người đang làm gì, còn không mau về làm việc.” Hốp xong ra ngoài, tổng giám đốc đi phía sau Diêm Hòa, thấy mấy đồng nghiệp đưa lưng về phía bọn họ nói chuyện, vội vàng đứng ra bảo các cô trở về, nếu tổng tài mà truy xét sẽ không xong.

“A “ Tổng giám đốc, vâng.” Quay đầu lại nhìn thấy mặt tổng giám đốc, mọi người sợ tới mức liền lập tức giải tán.

“A “ cậu xem, đó là Diêm Hòa nha, không nghĩ rằng người thật còn đẹp hơn.” Một nữ đồng sự tình mắt nhìn thấy Diêm Hòa đứng sau tổng giám đốc, rất ngu ngốc, trong lòng nghĩ gì liền lập tức thốt lên, chỉ là cô vừa nói như thế, cặp mắt mọi người cũng nhìn sang Diêm Hòa.

“Mấy người “ mấy người “” Tổng giám đốc bị đám cấp dưới ngu ngốc làm tức giận đến nói không ra lời, tất cả mọi người rất ăn ý mặc kệ tổng giám đốc, nữ đồng sự thấy Diêm Hòa hồn cũng bị câu một nửa, một nửa kia chảy nước miếng.

Diêm Hòa không để ý cục diện hỗn loạn, lập tức bước ra ngoài, tổng giám đốc vội vàng đi theo, trước khi đi còn trừng mắt đám người không biết trời cao, chỉ là đám phụ nữ ngu xuẩn thích soái ca.

Sau khi Diêm Hòa rời đi, văn phòng lập tức náo nhiệt, đề tài nói chuyện đều là về Diêm Hòa, có thể thấy được mọi người có bao nhiêu yêu thích với Diêm Hòa, khi này mọi người cũng vừa bị điện giật rồi.

“Mọi người đi lấy những xí hóa án để chúc mừng đầy năm ra, còn nữa, toàn bộ sổ sách công ty lấy tới đây cho tôi.” Bây giờ Diêm Hòa bỏ đi hình ảnh hoa hoa công tử, về mặt lạnh lùng phân phó giám đốc điều hành phía sau, trong lúc mình không có ở đây, tất cả những thứ giám đốc bùng bít đều phải loại bỏ.

“Tổng tài, những xí hóa án kia còn chưa hoàn thành, có thể đợi đến tuần sau nộp lên không?” Một vị quản lý đầu trọc run run đứng ra báo cáo, trong lòng toát mồ hôi lạnh, những xí hóa án kia thật ra còn chưa có triển khai làm, hiện tại làm sao mà giao nộp ra được?

“Không được, mấy người phải nộp ngay bây giờ, chỉ còn một tháng là tới ngày chúc mừng tròn một năm, xí hóa án này tôi nhớ là nửa năm trước kêu mọi người làm, làm không được thì xéo ngay cho tôi, tôi đây cũng không cần phở vật.” Diêm Hòa ở trong lòng cười lạnh, những người này trong lúc chính mình không có ở đây đã làm những gì bản thân hẳn đều biết rõ, chính là muốn mượn cơ hội này đuổi bọn họ đi.

“Dạ dạ “ lập tức lấy liền.” Quản lý bị phê bình mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, phải chạy về tìm kiếm xí hóa án lúc trước, xem có thể che giấu vượt qua cửa ải này không.

“Vậy thì tốt, mọi người cũng đi làm việc của mình đi.” Diêm Hòa nói xong không để mọi người có cơ hội mở miệng, nhanh chóng đi vào trong phòng làm việc, mọi người đứng ở bên ngoài nhìn thấy bộ dạng đồng nghiệp bị giáo huấn, tất cả mọi người đều chán nản rời đi, suy nghĩ có cách gì có thể vượt qua kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Trên miệng chưa chút đức đi, ông anh.

Diêm Hòa đuổi đám quản lí đáng ghét kia đi, một mình ngồi trong phòng làm việc rộng lớn chỉ có hai màu đen trắng, từ trong túi tây trang lấy ra một cái dây chuyền vàng trông rất bình thường, dây chuyền Diêm Hòa cầm lúc này chính là dây chuyền ngày đó Kính Huyền không tìm thấy.

“Rốt cuộc em là ai, tại sao những cô gái tên Bạch Kính Kính không có một người nào là em, chẳng lẽ Bạch Kính Kính không phải tên của em sao?” Diêm Hôa buồn cười nhìn dây chuyền nói một mình, từ trước tới nay phụ nữ đều là món đồ chơi của hắn, không ngờ rằng cũng có lúc vì phụ nữ mà buồn phiền lo lắng.

Nghĩ đến ngày đó Ứng đưa tài liệu cho mình xem, gương mặt những cô gái kia thật khó coi, xem xong toàn bộ, vẫn không thấy cô gái có nụ cười đêm đó đâu, đến bây giờ đã qua ba tháng, cũng không phát hiện tin tức gì.

“Tổng tài, bên ngoài có vị tự xưng là Ứng muốn gặp ngài, xin hỏi tổng tài ngài biết anh ta sao?” Bên ngoài phòng làm việc, tiếng nói ngọt ngào của thư ký sắp chảy ra mặt vang lên trong điện thoại, phá vỡ trầm tư của Diêm Hôa.

“Ừ, cô gọi anh ta vào đi.” Diêm Hôa không để ý đến tiếng nói nhiệt tình bên kia điện thoại, chỉ lạnh lùng đáp lại, tình yêu văn phòng bản thân cũng không muốn, vậy mà đối với những ý nghĩ trong lòng phụ nữ, Diêm Hôa vẫn nhất thanh nhị sở*.

*nhất thanh nhị sở: rõ ràng rành mạch.

“Vâng” Không lường trước được phản ứng, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy thất vọng, trong lòng không ngừng nghĩ rằng hay là đáng đáp mình không không đủ xinh đẹp tổng tài mới lạnh nhạt với mình, dường như quên mất lúc này còn có khách cần cô tiếp.

Ứng lạnh lùng nhìn thư kí kia, từ biểu tình rõ ràng trên mặt kia không cần nghĩ cũng biết là cô đang suy nghĩ gì, lại có một người phụ nữ hám làm giàu muốn chim sẻ biến thành phượng hoàng, Ứng không gọi thư kí kia nữa, tự mình đi vào văn phòng, không gõ cửa liền đi thẳng vào.

“Mị lực của cậu thật đúng là không cách nào ngăn cản, nữ thư ký bên ngoài của cậu bị cậu mê hoặc, chìm đắm trong thế giới của mình rồi.” Ứng vừa vào cửa liền trêu chọc Diêm Hôa, Diêm Hôa không mời ngồi mà bản thân cũng tự nhiên ngồi lên sofa.

“Cậu thôi đi, cô gái đó là những quản lí “đặc biệt” tìm đến, nhìn cô ta cũng biết phẩm vị của những quản lí đó tệ hại bao nhiêu.” Diêm Hôa nhấn mạnh hai chữ đặc biệt.

“Không thể nào, đầu óc những quản lí kia rốt cuộc là đang suy nghĩ gì, xem ra công ty của cậu còn phải tăng mạnh.” Ứng nghe lời Diêm Hôa, vẻ mặt khinh thường nói.

“Tôi sẽ có biện pháp để cho bọn họ rời khỏi, mà cậu hôm nay tới không phải chỉ để cùng tôi tán gẫu nhàm chán chứ?” Anh vẫn chờ Ứng báo cáo, lãng phí của mình nhiều thời gian như vậy.

“Không có cô gái cậu muốn tìm, có phải cậu nhầm tên rồi không, trong tài liệu tất cả cô gái tên Bạch Kính Kính tôi đều tìm tới cho cậu rồi, trong video ở khách sạn chỉ thấy cậu ôm cô gái đó, không có quay được trước mặt cô ấy, ngày đó tôi cùng cậu tham gia bữa tiệc, dường như cũng không người nào biết cô ấy tên gì.” Ứng báo cáo toàn bộ kết quả trong một tháng này mình điều tra, chuyện thật đúng là trùng hợp, mặt không quay tới, tên không biết, trong tài liệu cũng không có.

“Cái gì? Không thể nào, cô gái xinh đẹp như vậy lại không ai biết tên của cô ấy? Có khoa trương quá không?” Điểm này Diêm Hôa cũng nghĩ không ra, chẳng lẽ cô gái kia có thể biến mất vô căn cứ thế sao?

“Tôi thấy cậu là muốn phụ nữ đến điên rồi mới đúng, quyến luyến trong đám phụ nữ đã lâu như vậy, hà tất phải tìm ra cô gái này chứ? Chẳng lẽ trên người cô ta có ma lực gì hấp dẫn Diêm Hôa thiếu gia của chúng ta?” Ứng vô tâm nói, dù sao cũng không phải là cô gái của mình, tiểu tử này chơi đùa nhiều phụ nữ như vậy, vậy mà giờ lại hướng về một người.

“Tôi cũng nghĩ không ra rốt cuộc là trên người cô ấy hạ ma lực gì, hại tôi hiện tại không có tâm tư ở trên người những phụ nữ kia, cho nên mới phải nhanh chóng tiếp nhận vị trí tổng tài này, thật là phiền.” Lúc này tâm tình Diêm Hôa bởi vì lời nói của Ứng, có vẻ hơi bức bối.

“Cái gì? Cậu không nói giỡn chứ? Chẳng lẽ mấy tháng qua cậu cũng không có tìm phụ nữ?” Bộ dạng Ứng như gặp quỷ nhìn chằm chằm Diêm Hôa, anh nằm mơ cũng không thể nghĩ đến Diêm Hôa không tìm phụ nữ, chuyện này quá không bình thường.

“Có cái gì kỳ quái đâu? Phụ nữ có hay không cũng đâu quan trọng?” Diêm Hôa trực tiếp phản bác, không buồn nhìn biểu tình kinh ngạc như nhìn thấy người ngoài hành tinh của Ứng, chẳng lẽ hình tượng bình thường của mình kém quá sao?

“Là rất kỳ quái, không ngờ rằng Diêm Hôa thay phụ nữ suốt ngày, lại có lúc phá vỡ kỉ lục thế giới, xem ra cậu phải đi gặp bác sĩ tâm lý, tâm lý cậu nhất định có vấn đề.” Ứng hiếm khi có ý tốt đề nghị Diêm Hôa phải đi gặp bác sĩ tâm lý, Diêm Hôa tức giận đến mức cả khuôn mặt đều tái đi.

“Lời này của cậu là có ý gì, có làm hay không, trên miệng tích chút đức cho cậu đi.” Diêm Hôa thẹn quá thành giận, hướng về phía Ứng rống giận.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đang Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Đuổi đi đám quản lí phế vật

“Lời này của cậu là có ý gì, có làm hay không, trên miệng tích chút đức cho cậu đi.” Diêm Hòa then quá thành giận, hướng về phía Ứng rống giận.

“Oh oh “ đừng ngại, mọi người đều là anh em quen biết nhau lâu như vậy, có chuyện gì không thể nói ra, nói thật, người này bên trong có phải xảy ra vấn đề hay không?” Ứng có chút há hê đứng lên chỉ vào phía dưới của Diêm, mặc dù không có khả năng, nhưng khó có cơ hội có thể trêu chọc hắn, không thể lãng phí, nếu không sẽ bị trời phạt.

“Con mẹ nó, cậu mới có vấn đề ở đâu đấy, có phải bình thường quá rảnh rồi không có việc gì để làm không, có muốn phân cậu đi nhậm chức tổng giám đốc công ty chi nhánh ở Nam Cực không.” Diêm Hòa về mặt âm trầm nói, cô gái chết tiệt đừng để tôi tìm được em, tất cả những gì hôm nay là em gây ra, mất mặt muốn chết.

“Chúng ta ở Nam Cực có công ty chi nhánh sao? Sao tôi không biết? Có phải cậu lại rối loạn thần kinh không, xem ra, cậu thật sự phải đi gặp bác sĩ tâm lý, tiếp tục như vậy không tốt, anh em đây cũng đều suy nghĩ cho thân thể cậu.” Trong đầu Ứng suy nghĩ một chút, xác thực là ở Nam Cực không có công ty chi nhánh, cố ý nói móc càng kích thích Diêm Hòa, nếu như ánh mắt có thể giết chết người, Ứng kia sẽ là người đầu tiên bị mất mạng.

“Không có chi nhánh công ty tôi cũng không ngại mở một cái, toàn trình sẽ giao cho cậu đi quản lí.” Diêm Hòa lạnh giọng tuyên bố ý muốn của mình.

“Cái gì, cậu không phải là nói thật chứ?” Ứng cũng không muốn thời gian tốt đẹp của mình trôi đi cùng một đám chim cánh cụt, chỗ kia còn lạnh muốn chết được.

“Tôi giống đang nói đùa sao?” Diêm Hòa không trực tiếp trả lời, ngược lại mỉm cười hỏi ngược lại Ứng.

“Tôi thấy tôi nên đi trước, lần sau gặp lại.” Nói đùa, giờ phút này không đi còn làm gì chứ? Tên kia nói được là làm được, hơn nữa vừa nãy mình còn chọc giận hắn.

“Tôi có nói cậu có thể đi sao?” Diêm Hòa trong lòng buồn cười nhìn bộ dạng Ứng muốn chạy trốn, ha ha “ không hẳn hoi chỉnh sửa hắn thì sẽ khiến bản thân thất vọng, phải không?”

“Còn có chuyện gì muốn tôi làm sao?” Sắc mặt Ứng khó coi quay đầu lại hỏi Diêm Hòa.

“Linh Linh “”” Thời điểm quan trọng này lại có tiếng điện thoại riêng ở trên bàn làm việc vang lên, thật là nguy hiểm“

“Chuyện gì?”

“Tổng tài, nhóm quản lí đều tới đây, có muốn bảo họ đi vào không ạ?” Thư ký vẫn kiên trì dùng thanh âm ngọt như mật báo cáo.

“Ừ, đã biết, cho bọn họ vào đi.” Diêm Hòa mặc kệ sự nhiệt tình của cô, lạnh lùng nói xong liền cúp điện thoại, nhìn bốn phía trống rỗng, Ứng trốn thoát rồi, vốn là muốn nói cho hắn biết, bác gái tới đây muốn bắt hắn đi xem mắt, hắn đi nhanh như vậy, xem ra bản thân chỉ có thể cầu nguyện cho hắn gặp nhiều may mắn.

“Tổng tài, đây là những xí hóa án mà chúng tôi đã hoàn thành, mời xem qua.” Quản lý đem toàn bộ xí hóa án của mọi người đưa lên cho Diêm Hòa, ngoài miệng bảo hắn xem qua, thật ra thì mong hắn đừng nhìn.

“Những thứ này là cái gì? Muốn dùng cái này lừa gạt tôi, nếu như tôi nhớ không lầm, đây đều là của năm ngoái, tôi muốn mấy người giao cái của năm nay.” Diêm Hòa sau khi xem xong hung hăng ném hóa án vào mặt những người quản lí kia.

Đám quản lí không dám cãi lại, căng thẳng đứng tại chỗ chờ Diêm Hòa xử lí: “Mấy người rút khỏi công ty cho tôi, tôi nhớ vừa rồi tôi đã nói, công ty không cần phế vật, hôm nay tất cả đều dọn đồ đi đi.”

“Cái gì “ không cần vậy, cho chúng tôi một cơ hội đi, chúng tôi nhất định sẽ làm kịp.” Đám quản lí vừa nghe thế lập tức hốt hoảng vây quanh Diêm Hòa cầu tình cho mình.

“Không thương lượng, thư ký, cô gọi vài bảo vệ tới đây đưa toàn bộ quản lí ra ngoài cho tôi, giám sát bọn họ rời đi.” Diêm Hòa khinh thường nhìn những quản lí vô dụng kia, kêu thư ký ở ngoài giải quyết.

“A “” vâng” Thư ký nghe xong như có một khắc ngây dại, nhưng vẫn lập tức gọi điện kêu bảo an, để tránh Diêm Hòa tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đang Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tin tức bất ngờ, Kính Huyền mang thai

“Kính Huyền, đây là bản kế hoạch cậu cần, mình đặt ở trên bàn cậu.” Kính Huyền đi làm tại một công ty có tiếng, người không có thực lực không vào được, Kính Huyền ở công ty làm việc vẫn luôn giữ gìn khiêm tốn, quan hệ với đồng nghiệp cũng rất tốt.

“Cám ơn, ợc” Kính Huyền nói được một nửa, từ ngực dâng lên từng trận cảm giác buồn nôn, Kính Huyền lấy tay che miệng chạy vào phòng vệ sinh.

Tại phòng vệ sinh ra sức nôn ra ngoài mà Kính Huyền vẫn cảm thấy không thoải mái, bản thân cũng không biết vì sao, thời gian này luôn buồn nôn, thức ăn trước kia cũng không thích, bây giờ thức ăn hơi có mùi tanh là ăn không được, liên tục nhiều ngày qua ăn uống kém đi, hiện tại thân thể Kính Huyền vô cùng suy nhược.

“Kính Huyền có phải cậu có chỗ nào không thoải mái không? Mình thấy mấy ngày nay cậu luôn buồn nôn, nếu dạ dày khó chịu cậu nên đi khám bác sĩ, không nên kéo dài.” Thanh Phong lo lắng nhìn Kính Huyền, thân thiết rót cốc nước ấm cho Kính Huyền.

“Mình cũng không biết làm sao, có thể là khẩu vị không tốt, nghỉ ngơi một chút là được rồi, không cần lo lắng cho mình, không sao.” Kính Huyền nghĩ như thế nào cũng không thể nghĩ đến là mình sẽ mang thai, chẳng qua là cảm thấy khẩu vị không ngon, bởi vì từ trước dạ dày Kính Huyền đã không tốt, cho nên cũng không có chú ý đặc biệt gì.

“Vậy thì tốt, nhưng cậu vẫn nên chú ý tới mình một chút, sắc mặt tái nhợt như vậy, không được, mình giúp cậu xin nghỉ, cậu nên về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, cố gắng làm việc là chuyện tốt, nhưng thân thể cũng rất quan trọng, không thể xem nhẹ.” Thanh Phong nhìn Kính Huyền mặt tái nhợt, ở bên tai Kính Huyền lại nhai chăm sóc thân thể như thế nào.

“Không cần, cơ thể mình mình rất rõ, không sao.” Kính Huyền nói xong muốn kéo Thanh Phong đi về phòng làm việc, lại không ngờ đứng lên đột nhiên cảm giác được trước mặt tối sầm, đang ở trước mặt đồng nghiệp liền ngã xuống đất ngất đi.

“A, Kính Huyền cậu làm sao vậy, mau gọi xe cấp cứu, tốt thế nào mà lại ngất xỉu rồi, cậu đừng làm mình sợ.” Thanh Phong bị Kính Huyền ngất xỉu như vậy dọa sợ, vội vàng lớn tiếng kêu gọi đồng nghiệp bên cạnh gọi xe cấp cứu, Thanh Phong lớn tiếng kêu la hiển nhiên vang tới phòng làm việc của tổng tài.

“Kính Huyền làm sao vậy? Tôi đưa cô ấy tới bệnh viện là được rồi, mọi người ở lại đây.” Húc Nhật luôn có cảm tình với Kính Huyền, vội vàng ôm lấy cô gái trong lòng, không có thời gian để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tất cả mọi người không thể ngờ tổng tài bình thường không thể nào gần gũi lại có tính bạo như vậy, đây đúng là tin tức quan trọng.

“Bác sĩ cô ấy thế nào, tại sao đột nhiên lại ngất xỉu vậy? Có để lại di chứng gì không?” Húc Nhật vừa nhìn thấy bác sĩ ra ngoài, sốt ruột hỏi tình trạng Kính Huyền, Mật Nhu cũng nhận được điện thoại của Thanh Phong liền vội vàng chạy đến.

“Mọi người ai là người nhà của bệnh nhân?” Bác sĩ nhìn mấy người trước mắt, thử hỏi.

“Là tôi, bác sĩ, cô ấy như thế nào?” Mật Nhu không suy nghĩ trả lời lời của bác sĩ.

“Vậy thì xin chúc mừng cô, vị tiểu thư này mang thai, đã ba tháng rồi, ngất xỉu chẳng qua là không đủ dinh dưỡng, về sau phải chú ý đến dinh dưỡng là được, hiện tại đứa bé rất yếu, có thể vào thăm bệnh nhân, nhưng đừng quá lâu.” Bác sĩ sau khi phân phó xong cũng không để ý tới mọi người đã hóa đá, trực tiếp rời đi.

Mật Nhu phản ứng sớm nhất, gấp gấp mở cửa phòng bệnh đi vào thấy Kính Huyền nằm trên giường bệnh còn chưa tỉnh lại, đau lòng sờ sờ đầu Kính Huyền, giống như là nói với mình nhưng lại giống như là nói với Kính Huyền: “Nên làm gì bây giờ, bác sĩ nói cậu mang thai, chẳng lẽ thật sự phải sinh đứa bé sao? Nhưng đứa bé sinh ra sẽ không có ba, làm sao bây giờ? Vì sao mình không giúp gì được cho cậu, vì sao mình không để ý ngay từ đầu?” Mật Nhu gục ở bên giường Kính Huyền hối tiếc nói.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, sao Kính Huyền lại mang thai? Ba đứa bé là ai, em nói cho tôi biết đi.” Húc Nhật nhất thời không chấp nhận nổi, không nghĩ rằng cô gái mình yêu nhiều như vậy cư nhiên bây giờ mang thai, cái này bảo chính mình sao có thể chấp nhận?

“Đúng vậy, Mật Nhu cậu hẳn là biết chuyện gì xảy ra, cậu nói cho chúng tôi biết đi.” Thanh Phong cũng rất tò mò muốn biết ba đứa bé là ai, tại sao Kính Huyền ngất xỉu anh ta còn không xuất hiện, thật là một người bạc tình.

“Chúng ta tìm nơi yên tĩnh nói chuyện, chúng ta rời đi trước, để Kính Huyền nghỉ ngơi, tôi sẽ kể rõ một năm một người cho mọi người.” Mật Nhu kéo hai người Húc Nhật và Thanh Phong ra khỏi phòng bệnh, tìm một quán cà phê ở lầu dưới bệnh viện ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đang Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Vui vẻ nghênh đón đứa trẻ đến

Cái gì? Nghe Mật Nhu thất linh bát lạc giải thích, Húc Nhật giận đến mức đứng lên vỗ mạnh cái bàn rỗng lớn một tiếng, có thể thấy Húc Nhật lúc này vô cùng tức giận, đồng thời hành động của Húc Nhật cũng đưa tới cái nhìn chăm chú của khách hàng dùng cơm trong phòng ăn.

“Anh làm gì đấy, mau ngồi xuống.” Mật Nhu nhìn mọi người trong phòng ăn đều nhìn về phía bàn mình, lúng túng vươn tay ra lôi kéo Húc Nhật ngồi xuống.

“VẬY em biết người đàn ông kia là ai không? Nói cho tôi biết.” Húc Nhật đề xuống lửa giận trong lòng, thanh âm lạnh lùng hỏi Mật Nhu, Húc Nhật giờ phút này liền muốn làm thật tên đàn ông kia, đáng tiếc đáp án của Mật Nhu dĩ nhiên là phải để cho anh thất vọng.

“Tôi cũng không biết, đêm đó là Kinh Huyền uống say mới có thể xảy ra chuyện như vậy, Kinh Huyền đối với người đàn ông kia một chút ấn tượng cũng không có, hiện tại quan trọng nhất là sau khi Kinh Huyền tỉnh lại sẽ quyết định làm gì.” Mật Nhu lo lắng nói, cô rất lo lắng Kinh Huyền biết mình có đứa bé liệu có chấp nhận được không.

“Tôi lại hi vọng Kinh Huyền bỏ đứa bé kia, dù sao ba đứa bé là ai Kinh Huyền cũng không biết, đêm đó cũng là ngoài ý muốn, Kinh Huyền còn rất trẻ, thanh xuân còn dài, không thể vì có đứa nhỏ mà phá hủy cuộc đời của mình.” Về mặt tình cảm, Húc Nhật có chút ích kỷ, anh không hy vọng Kinh Huyền có đứa nhỏ sau này sẽ cự tuyệt mình, Húc Nhật sợ hãi, không biết từ lúc nào, Húc Nhật lại say mê Kinh Huyền, mặc dù Kinh Huyền ăn mặc rất bình thường, nhưng trên người cô có một loại nị lực vô hình hấp dẫn chính mình, Húc Nhật không muốn mất đi Kinh Huyền, cho nên mới phải ích kỷ nói như vậy.

“Nhưng, chúng ta nói thì có ích lợi gì, quyền quyết định là ở Kinh Huyền, mỗi người chúng ta đều không quyết định được, bất luận Kinh Huyền có quyết định gì, tôi đều ủng hộ Kinh Huyền, Kinh Huyền cũng không phải là trẻ con, cô ấy sẽ có suy nghĩ của mình.” Mật Nhu không nghe lời Húc Nhật nói, cảm túi xách trên ghế của mình, đứng lên rồi đi trước, bước về phía phòng bệnh của Kinh Huyền.

Nghe Mật Nhu nói một hồi, trong lòng Húc Nhật không nhận được khinh bỉ chính mình, Đúng vậy, quyền quyết định là ở Kinh Huyền, mình có quyền gì quyết định? Mình có lập trường gì quyết định? Mình đối với cô ấy mà nói nhiều nhất chỉ là cấp trên, chẳng lẽ mình bởi vì Kinh Huyền có đứa nhỏ mà thay đổi tình cảm với cô ấy sao? Như vậy bản thân thật quá rẻ mạt, hiện tại bất kể Kinh Huyền muốn giữ lại đứa nhỏ hay không, mình cũng muốn theo đuổi Kinh Huyền, muốn cho cô ấy hiểu tâm ý của mình, không được lại do dự thiếu quyết đoán như thế nữa, như vậy chỉ làm cho Kinh Huyền cách xa mình hơn.

“Tổng tài, đi thôi, Mật Nhu gọi điện nói Kinh Huyền đã tỉnh, tôi muốn tới xem một chút, anh có muốn đi cùng không?” Thanh Phong bạo dạn hỏi Húc Nhật, từ sau khi Mật Nhu rời đi liền trầm mặc không nói.

“Ừ, cùng đi chứ.” Húc Nhật lúc nói chuyện đã động thân đứng lên, trả tiền rồi vào bệnh viện thăm Kinh Huyền.

“Kinh Huyền, mình có lời muốn nói với cậu.” Mật Nhu ngồi bên mép giường của Kinh Huyền, cô không biết mình nên mở miệng nói với Kinh Huyền thế nào.

“Cậu có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi, làm gì dài dòng vậy, thật không giống cậu bình thường.” Kinh Huyền nhìn về mặt Mật Nhu dự đoán, nói đùa.

“Cậu nghe xong cũng đừng kích động, cậu phải chắc chắn mình mới dám nói.” Mật Nhu tính trẻ con muốn Kinh Huyền ngoắc tay mình mới nói.

“Được được, mình chắc chắn được chưa, thật là.” Kinh Huyền cảm thấy hành động của Mật Nhu rất buồn cười, bắt đầu đi lấy lệ với Mật Nhu.

“Vậy mình sẽ nói, Kinh Huyền, cậu mang thai, đã hơn ba tháng rồi.” Mật Nhu nói xong lên nhìn về mặt Kinh Huyền, không kích động như trong tưởng tượng, trong lòng mới an tâm không ít.

“Mang thai? Tức là trong bụng mình đã có một vật nhỏ phát triển, có thật không? Mình có con? Cảm giác thật kỳ lạ, cảm thấy thật khó tưởng tượng nói.” Kinh Huyền không có tâm tình kích động gì, phản ứng như là rất chờ mong, sờ sờ cái bụng nhỏ vẫn bằng phẳng, toàn thân trên dưới tản ra ánh sáng đặc biệt của người mẹ.

“Kinh Huyền cậu sẽ lưu lại đứa nhỏ chứ?” Mật Nhu nhìn Kinh Huyền chìm trong thế giới của đứa nhỏ, trong lòng có chút không xác định hỏi Kinh Huyền.

“Ừ, mình muốn sinh nó ra, nếu như nói đêm đó là một sai sót, vậy đứa nhỏ chính là quà tặng trời cao cho mình, mình có đứa nhỏ thuộc về mình, mặc dù không biết cha đứa nhỏ là ai, cũng không cần biết, mình sẽ cho đứa nhỏ của mình toàn bộ tình thương của người mẹ, mình sẽ chăm sóc nó thật tốt.” Kinh Huyền tuyệt không bài xích chuyện mang thai, ngược lại cảm thấy vui vẻ, sung sướng, chờ mong.

“Có thật không? Vậy mình phải làm mẹ nuôi của đứa nhỏ, cậu cũng không thể cự tuyệt mình, ha ha “.” Mật Nhu nghe Kinh Huyền nói, trái tim đang treo cao liền hạ xuống, rất vui vẻ.

“Được, vậy cậu cần phải phụ trách tiền sữa cho đứa nhỏ của mình, mẹ nuôi nhưng cũng phải tỏ ý.” Kinh Huyền vui vẻ nói đùa, trong phòng bệnh hai người vui vẻ cười nói.

Húc Nhật đứng ở bên ngoài nghe rất rõ hai người nói chuyện, cầm tay nắm cửa tay chậm chậm không mở ra, trong lòng suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng vẫn là không mở, yên lặng rời khỏi phòng bệnh, lái xe đi muốn để cho đầu óc mình thanh tĩnh một chút.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Ngoài ý muốn

Bụng lớn tám tháng, Kính Huyền mặc áo váy cho phụ nữ có thai mát mẻ thoải mái, trong tay đang cầm một bó cúc trắng to, bước chân nhẹ nhàng từ trên cầu thang chậm rãi đi xuống, hiện tại Kính Huyền vì có Mật Nhu cùng Húc Nhật, Thanh Phong mấy người ngày ngày chuẩn bị cho mình uống thuốc bổ, mặt hồng nhuận lên rất nhiều, thoạt nhìn cả người rất có tinh thần.

“Kính Huyền sớm như vậy cậu đã đi gặp bác trai bác gái rồi sao? Bên ngoài trời nắng như vậy, mình lái xe đưa cậu đi.” Mật Nhu nhìn bó hoa cúc trong tay Kính Huyền, cũng biết Kính Huyền sẽ đi chỗ nào, bỏ xuống công việc đã làm được một nửa, muốn đi cùng Kính Huyền.

“Không cần, cậu tiếp tục làm việc đi, mình đi taxi đến, hơn nữa mình muốn tự mình đi, mình cũng không phải con nít, cậu không cần khẩn trương như vậy.” Kính Huyền cự tuyệt ý tốt của Mật Nhu, kiên trì muốn một mình đi làm.

“Vậy, một mình cậu phải cẩn thận một chút, cậu bây giờ là người mang thai, ra ngoài là phải cẩn thận một chút mới được.” Mật Nhu nhìn bụng Kính Huyền lớn khác hẳn với người thường, lo lắng nói.

“Biết rồi, mình đi đây, 88.” Kính Huyền tràn đầy tình thương của mẹ sờ sờ cái bụng bự, vui vẻ nói tạm biệt với Mật Nhu rồi rời đi.

“Taxi ‘‘’’” Kính Huyền đứng ở bên đường giơ tay gọi taxi, lên xe nói địa chỉ liền chạy.

Taxi ở trên đường cao tốc lái rất nhanh, Kính Huyền buồn chán lấy điện thoại ra ngắm nghía trên tay, lại không ngờ rằng tài xế bỗng nhiên bị một con mèo hoang ở đầu nhảy ra làm sợ, tài xế theo bản năng vội vàng phanh gấp, Kính Huyền không có một chút chuẩn bị tâm lý, cả người đập mạnh vào ghế ngồi trước, bởi vì không có lực kìm chế, trán bị rách da, trong nháy mắt máu từ trên trán chảy xuống.

“Tiểu thư cô không sao chứ, cô cố chịu chút, tôi lập tức đưa cô đi bệnh viện.” Tài xế quay đầu lại thấy trán Kính Huyền đang chảy máu, hơn nữa còn là phụ nữ có thai, hốt hoảng lái xe đến bệnh viện gần nhất.

“Bụng của tôi rất đau, đau quá ‘‘’’” Có thể là bởi vì vừa mới bị va chạm, đụng phải bụng, Kính Huyền thống khổ ôm bụng kêu đau, toàn thân Kính Huyền chảy đầy mồ hôi lạnh, vừa nhìn Kính Huyền bộ dạng này, tài xế càng thêm luống cuống, tay lái có chút run run.

“Bác tài nhanh lên một chút, bụng của tôi đau quá.” Kính Huyền thở hổn hển nói, tay chọt sờ vào chất lỏng ẩm ướt, vỡ nước ối, Kính Huyền dựa vào ý chí chống đỡ đôi mắt sắp khép lại, máu chảy ra nhuộm lên cúc trắng để ở một bên, càng thêm lộ vẻ chói mắt.

Mà bên Diêm Hỏa đang họp, trong lòng có một trận hoang mang, giống như cảm giác sắp mất đi thứ quý giá nhất của mình, tâm cũng nhói đau, Ứng ngồi bên cạnh Diêm Hỏa lập tức phát hiện khác thường của Diêm Hỏa, quan tâm hỏi Diêm Hỏa.

“Cậu làm sao vậy, có phải thân thể không thoải mái không?”

“Không sao, hôm nay kết thúc ở đây, tôi muốn về.” Diêm Hỏa nói xong liền đem mọi chuyện giao cho Ứng, bản thân thì rời khỏi văn phòng trong ánh mắt nghi hoặc của phần đông quản lý.

“Cô cố gắng chịu đựng, đến bệnh viện rồi, người mau tới, có người sắp sinh, bác sĩ.” Tài xế xuống xe ở cửa bệnh viện lớn tiếng kêu lên, chỉ chốc lát sau có y tá cùng bác sĩ vội vàng chạy tới, đưa Kính Huyền đã sắp mất đi ý thức đặt lên giường, động tác thuần thục đẩy Kính Huyền vào phòng cấp cứu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Thuận lợi sinh ra

Kính Huyền được tài xế đưa đến bệnh viện liền vào phòng cấp cứu, cũng đã qua mười mấy giờ, chỉ nghe tiếng kêu to đến đau đớn của Kính Huyền ở bên trong phòng cấp cứu, nhưng không nghe thấy tiếng đứa trẻ ra đời, ở ngoài phòng cấp cứu mọi người chờ đợi nóng ruột đến tức giận.

“Đáng chết.” Húc Nhật không có an ủi Mật Nhu, cả trái tim đều rơi vào trong phòng cấp cứu rồi, tay nắm chặt quả đấm hung hăng đánh vào bức tường dày cứng rắn, hi vọng mượn lực này có thể giảm bớt lo lắng trong lòng, nhưng vẫn là vu sự vô bổ, toàn thân vẫn là sốt ruột căng thẳng nhìn vào cửa phòng.

“Mấy người bình tĩnh một chút được không, Kính Huyền nhất định sẽ không có chuyện gì, không nên lo lắng, cậu xem, mẹ mình xin cho Kính Huyền thẻ cầu may, là thẻ tốt nhất, người hiền có trời phù hộ, Kính Huyền nhất định sẽ không có việc gì, nhất định.” Thanh Phong nắm thật chặt lá thẻ trong tay, cũng đã có chút biến dạng, nói không lo lắng là giả, chẳng qua là thấy hai người bọn họ mất kiểm soát, Thanh Phong không thể làm gì khác hơn là đem hy vọng cuối cùng gửi gắm vào sự mê tín của mẹ cậu cho Kính Huyền trên thẻ tre, trong lòng lặng lẽ quyết định, nếu như Kính Huyền có thể thuận lợi qua được cửa này, về sau mình nhất định vào mộng một, mười lăm đi miếu cúng bái, thần linh ơi, người phải phù hộ cho Kính Huyền.

————— thỉnh thoảng là tuyên phân cách đáng ghét —————

Trong phòng cấp cứu.

“Tiêu thư cô dùng lực thêm một chút, hít sâu, đúng, chính là như vậy.” Các bác sĩ đã gắng sức mười mấy giờ, hiện tại đầu đầy mồ hôi, y tá tay cũng không ngừng nghỉ, cầm khăn trắng liên tục lau mồ hôi trên trán bác sĩ.

“A “tôi “tôi “Bụng tôi rất đau.” Kinh Huyền thở hỏn hỏn nói, nói yếu ớt, ngực phập phồng mạnh, cả khuôn mặt gần như tái nhợt trong suốt, ý thức đã trở nên hoảng hốt, giác quan toàn thân cũng chỉ cảm thấy đau, cái khác đều không còn ý thức.

“Tiểu thư cô cố gắng một chút nữa, thấy rồi, thấy đầu đứa bé rồi, cô dùng sức một chút.” Bác sĩ thấy được đỉnh đầu đứa nhỏ khác với bình thường, vui sướng kêu Kính Huyền đang dùng lực một chút.

“Oa oa “” Tiếng khóc to của đứa bé vang khắp phòng cấp cứu, bác sĩ cùng y tá, bao gồm cả đám người Mật Nhu ở bên ngoài, đều không hện mà cùng thờ phào nhẹ nhõm, y tá nhanh nhẹn giúp đứa nhỏ khoác áo vào.

“A “đau quá, bác sĩ.” Kính Huyền sinh đứa nhỏ xong vẫn còn cảm giác rất đau, kêu to bác sĩ.

“Tôi xem một chút, y tá, mau tới, còn một đứa bé nữa, nhanh chút.” Bác sĩ nhìn bụng Kính Huyền, vội vàng kêu y tá.

Sinh được thai thứ nhất rồi, thai thứ hai sinh khá dễ dàng, y tá mang hai đứa nhỏ của Kính Huyền ra khỏi phòng cấp cứu cho đám người Mật Nhu ở bên ngoài lo lắng xem, Mật Nhu thận trọng ôm đứa trẻ, nước mắt nhất thời chảy ra hốc mắt.

“Y tá, bên trong tiểu thư thế nào còn chưa ra ngoài?” Húc Nhật không nhìn thấy thân ảnh Kính Huyền, vội vàng hỏi y tá, Mật Nhu và Thanh Phong cũng chờ y tá kia trả lời.

“Đó là bởi vì sinh con tiêu hao quá nhiều thể lực mà hôn mê bất tỉnh, mấy ngày nay nghỉ ngơi thật tốt là được rồi, mọi người chờ một chút vị tiểu thư kia sẽ đi ra, trước tôi sẽ giúp mọi người chăm sóc đứa bé.” Ôm đứa nhỏ từ trong tay Mật Nhu, bày tỏ đáp lễ một cái rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Hạnh phúc trong phòng bệnh

“Kính Huyền cậu xem, nam là anh, nữ là em, nhỏ như vậy đã thấy xinh xắn, lớn lên không biết sẽ mê đảo bao nhiêu trai gái, cậu xem, nói nó xinh đẹp, nó liền cười.” Lúc Kính Huyền tỉnh lại Mật Nhu ôm đứa nhỏ đi vào phòng Kính Huyền, để Kính Huyền nhìn xem hai tiểu bảo bối vừa ra đời đã làm cho y tá đều tranh nhau muốn ôm ấp.

“Ha ha “”ôm tới đây mình muốn nhìn một chút, không ngờ rằng lại sinh một đôi long phượng, thật là đứa trẻ xinh đẹp, thật đúng là mình sinh ra sao? Thật là xinh đẹp.” Ánh mắt Kính Huyền ngay cả chớp cũng không chớp nhìn hai đứa nhỏ được thần tạo ra vô cùng tinh mỹ, dường như rất sợ chớp mắt một cái sẽ biến mất không thấy gì nữa, hai tiểu bảo bối rất thích cười, Kính Huyền nằm ở trên giường, dùng cánh tay ôm hai tiểu bảo bối vào trong ngực.

“Đúng vậy, ba của đứa nhỏ này nhất định cũng là người rất tuyệt, kết tinh của hai người đẹp chính là kiệt tác tự hào nhất của vị thần, phải không?” Mặt Nhu lúc nói chuyện tay cũng không nhàn rỗi, ngón tay thon dài nghịch nghịch da thịt trên mặt tiểu bảo bối, chọc cho tiểu bảo bối sung sướng mà cười “Ha ha”.

“Mình cũng không biết, tiểu bảo bối không có ba cũng không sao, mình sẽ cho tiểu bảo bối toàn bộ tình yêu thương, hơn nữa còn có cậu là mẹ nuôi, đúng không?” Kính Huyền kiên định nhìn Mật Nhu nói, không khí trong nháy mắt có chút xấu hổ, Mật Nhu biết mình chọn sai đề tài, trong lòng suy nghĩ giải quyết ra sao không khí ngột ngạt như vậy.

“Hello, tôi tới đây.” Sao không khí trong này lại ngột ngạt vậy, Thanh Phong cầm bình thủy trong tay, không gõ cửa liền đi vào, bất quá vừa vặn làm dịu đi không khí trong phòng bệnh.

“Cậu đã đến rồi, làm gì mỗi lần đều lớn tiếng như vậy, màng nhĩ người ta cũng bị decibel của cậu làm thủng hết.” Mật Nhu trêu chọc sờ sờ lỗ tai, xem xem có phải bị thương thật hay không.

“Thôi đi, không có lớn tiếng như vậy chứ, không để ý tới cậu, Kính Huyền, mình đưa canh gà hầm cách thủy tự tay mẹ mình làm cho cậu uống, mau nếm thử xem, thơm quá.” Thanh Phong mở nắp bình thủy ra, mùi thơm của canh gà tan ra trong phòng bệnh, Mật Nhu tham ăn, rất nhanh nước miếng đã chảy xuống.

“Này, lau nước miếng của cậu đi, lại chảy đầy vào canh kia.” Kính Huyền nhìn bộ dạng muốn ăn canh gà của Mật Nhu kia, thuận tay lấy hộp khăn giấy để ở bên cạnh rút ra đưa cho Mật Nhu lau, nhưng căn bản là cô không có chảy nước miếng.

“Oh, cảm ơn.” Mật Nhu ngây ngốc nhận lấy khăn giấy Kính Huyền đưa cho mình, lau khước miệng một cái sau mới phát giác mình bị lừa bỡn: “Á “ Cậu trêu mình, đâu có nước miếng.”

“Ha ha “ Cậu bây giờ mới phát hiện, ha ha “” Kính Huyền cùng Thanh Phong nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Mật Nhu, không hện mà cùng cười to, Thanh Phong cười lớn hơn, bởi vì động tác quá mạnh, không cẩn thận gót chân đá mạnh vào góc giường, Thanh Phong đau đến nhe răng trợn mắt, ôm chân khua khoắng tại chỗ.

“Má ơi, cười đau bụng quá, Thanh Phong cậu thật đúng là nhiều chuyện, không cười nữa, mình muốn uống canh gà, muốn canh gà.” Rốt cuộc Mật Nhu ôm bụng cười xong, lấy vẻ mặt đáng thương nhìn Thanh Phong, muốn Thanh Phong chia một ít cho mình, canh của mẹ Thanh Phong đúng là ngon nhất, thế nào cũng phải ăn.

“Biết rồi biết rồi, chúng ta mang đứa nhỏ cho y tá chăm sóc trước, như vậy tốt hơn, đi thôi.” Hai người, mỗi người ôm một đứa bé ra khỏi phòng bệnh, trước lúc đi cẩn thận múc thêm một chén nữa cho Kính Huyền mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chuyện cũ đau buồn

Mật Nhu cùng Thanh Phong vừa mới đi ra ngoài, Húc Nhật liền vào ngay sau đó, một tay cầm bó hoa, một tay kia xách theo giỏ trái cây, trên mặt lộ vẻ tươi cười, nhìn ra được tâm tình Húc Nhật bây giờ rất tốt.

“Lúc này thế nào anh còn rảnh rỗi đến thăm em, có phải lại hoãn cuộc họp rồi hay không?” Kính Huyền thấy người đến là Húc Nhật, tức giận trách cứ làm tổng tài thế nào đây, luôn trốn việc.

“Anh là ông chủ bọn họ có thể nói cái gì, không có chuyện gì rồi, hoa này cho em, anh giúp em cắm vào trong bình.” Húc Nhật tự quyết, cắt giỏ trái cây xong liền đem bó hoa cắm vào trong bình.

“Anh luôn như vậy sẽ làm em rất ngại, ngày mai em sẽ xuất viện, anh không cần đến tiễn em, em có Thanh Phong cùng Mật Nhu hai người đi cùng em là được rồi, anh như vậy phải từ từ đi vào quỹ đạo mới được, luôn tới chỗ của em mọi người sẽ hiểu lầm.” Kính Huyền cảm thấy đề cho cấp trên luôn dành thời gian đến thăm mình thật khó xử.

Nghe Kính Huyền nói như thế, trong lòng Húc Nhật không khỏi có chút khổ sở, chẳng lẽ tâm ý của mình khó lý giải như vậy sao? Mình cũng làm rõ ràng như vậy rồi, nếu không phải sợ hiện tại thổ lộ sẽ dọa Kính Huyền chạy mất, mình đã sớm thổ lộ, nhưng bây giờ không thể, trên gương mặt Húc Nhật lại mỉm cười nhìn Kính Huyền.

“Không sao, bọn họ sẽ không nghĩ loạn, vậy được rồi, ngày mai trước hết em cùng Mật Nhu xuất viện, ngày mai muốn một chút anh sẽ trở lại thăm em, vậy anh đi trước.” Anh bị Kính Huyền nhìn bộ dáng thương tâm của mình, vội vã xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Kính Huyền cũng không tận lực giữ lại Húc Nhật, cô không phải ngu ngốc, không phải không nhìn ra tình cảm Húc Nhật đối với mình không chỉ là quan tâm cấp trên đối với cấp dưới, chỉ là tình yêu này bản thân không nhận nổi, trước kia tâm bị tổn thương còn chưa bình phục, từ đáy lòng luôn sợ hãi tình yêu, mình bây giờ chỉ muốn làm tròn bổn phận của người mẹ là tốt rồi.

“Kính Huyền, vừa rồi có người tới sao?” Mật Nhu vào cửa nhìn thấy trong phòng bệnh có thêm cái gì đó, nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, Húc Nhật đã tới, nhưng rời đi ngay lập tức.” Kính Huyền không kể lại cặn kẽ chuyện vừa xảy ra, chỉ sơ lược qua.

“Kính Huyền, chẳng lẽ cậu không hiểu lòng Húc Nhật sao? Chẳng lẽ cậu không quên được chuyện trước kia? Chuyện đã qua coi như xong, cậu không cần phải luôn thu lại tâm của mình.” Mật Nhu không đành lòng nhìn Húc Nhật nỗ lực yêu Kính Huyền mà không được hồi đáp, đồng thời cũng không muốn thấy Kính Huyền thật sự độc thân cả đời.

“Cậu không hiểu, lúc này mình không muốn suy nghĩ quá nhiều, mình chỉ muốn chăm sóc thật tốt hai bảo bối của mình là được.” Kính Huyền không muốn nói gì, nhớ tới đoạn chuyện trong lòng kia vẫn cảm thấy đau nhói.

“Mình không hiểu cậu quật cường như vậy để làm gì? Thôi, bây giờ nói cái gì cậu cũng không nghe vào, chúng ta tới uống canh gà đi, nước miếng của mình đều chảy xuống rồi.” Mật Nhu thấy trên mặt Kính Huyền lại hiện lên biểu tình buồn bã, trong lòng đành phải tự nói với mình không nên gấp, một ngày nào đó Kính Huyền sẽ kiên cường mở trái tim mình.

“Được, uống đi, mình vừa mới uống một chén, thật sự rất ngon.” Kính Huyền che giấu thương tâm trong lòng, khéo léo gác đề tài kia sang một bên, chuyện cũ đau buồn kia có thể đừng nói thì Kính Huyền sẽ không nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Hai bảo bối đáng yêu

Bốn năm sau

“Bạch Đình, con lại bắt nạt em phải không, con lập tức tới đây cho mẹ.” Trong một gian phòng nhỏ, một thiếu phục vẫn giữ được dáng người rất đẹp, không có một chút biến dạng sau khi sinh, trong tay cầm một cây roi nhỏ, vẻ mặt có chút tức giận ngồi trên sô pha lớn tiếng nói.

“Vậy con tới mẹ đừng đánh vào mông con, bằng không con không qua.” Cách sô pha một cái bàn ăn là một đứa nhỏ ngũ quan tinh mỹ như tác phẩm nghệ thuật, giọng điệu thận trọng nói.

“Con còn đòi hỏi có thể trao đổi với mẹ sao? Con không lại đây, con đừng trách mẹ qua đó bắt con.” Kính Huyền làm bộ không có thương lượng, thái độ dương hoi hoi đau, mỗi ngày đều phải dạy bảo tiểu tử khiến người ta đau đầu kia, thật sự là rất phiền toái.

“Đừng đừng đừng, cứ để con tự mình qua đó là được.” Bạch Đình ranh mãnh thức thời biết mình tự đi tới hậu quả sẽ tốt hơn, tình nghịch le lưỡi chậm rãi đi đến bên cạnh mẹ.

“Anh trai xấu, anh trai xấu, mẹ, anh trai hư.” Tiểu hoa kiểm* ngồi bên cạnh Kính Huyền, trên lông mi thật dài còn nước mắt chưa khô, vừa nhìn thấy Bạch Đình chậm chạp đi qua bên này, chu cái miệng anh đào nhỏ đáng yêu không vui nói.

*Tiểu hoa kiểm: những vai hề thường được vẽ một vệt trắng ở mũi

“Ngoan, mẹ giúp Bạch Hoan dạy dỗ anh trai hư, không khóc không khóc.” Đối với tiểu hoa kiểm bên cạnh lại muốn khóc, giọng nói Kính Huyền rõ ràng mềm ra, hoàn toàn không còn giọng điệu tức giận như lúc dạy dỗ Bạch Đình.

“Dạ dạ, anh trai xấu, mẹ bé.” Tiểu hoa kiểm Bạch Hoan làm nũng vờn cánh tay trắng mịn nhỏ bé, đòi mẹ thân yêu phải bế.

“Mẹ bé.” Thấy con gái bảo bối không khóc nữa, vui vẻ đưa tay qua ôm con gái vui trong ngực mình.

“Con nói rõ cho mẹ, tại sao con bắt nạt em gái? Con xem, tại sao con dùng bút lông vẽ lên khuôn mặt nhỏ đáng yêu của em thành như vậy, còn nữa, bùn trên người em gái là sao?” Đỗ con gái bảo bối xong, quay đầu lại hung hăng nhìn con trai bảo bối giống nhau như đúc, mắt hứng hời.

“Không có, là con thấy trên mặt em có chấm đen, người ta muốn giúp em gái lau chấm đen trên mặt mà, người ta nói cả khuôn mặt cùng đen sẽ nhìn không ra chấm đen nữa.” Xem đi, xem đi, rõ ràng là mình làm sai, còn nói được bản thân cao thượng cỡ nào, dường như phê bình hẳn là không đúng, hẳn là phải thưởng cho hẳn.

“Anh nói dối, trên mặt người ta mới không có chấm đen, người ta là đứa nhỏ thích sạch sẽ, không giống anh nói như vậy.” Tiểu hoa kiểm nghe anh trai mình giải thích, không vui ngồi ở trong lòng mẹ phản bác.

“Được được, Bạch Hoan là bảo bối thích sạch sẽ, vậy con nói cho mẹ nghe xem, bùn trên người em là từ đâu tới, con đừng nói với mẹ là trên váy em có bùn, cho nên con bôi thêm một chút.” Kính Huyền dỗ tiểu hoa kiểm xong, chỉ vào trên váy Bạch Hoan khắp nơi đều là bùn, muốn hẳn cho mình một đáp án hợp lý.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Xử phạt Bạch Đình

“Bùn trên người em gái là con không cẩn thận trượt tay xuống một chút, sau đó chính là như vậy.” Đại tiểu quý Bạch Đình ngay cả lý do thái quá như vậy cũng dùng tới, kỳ thật cố ý chính em gái như vậy là vì em gái thật đáng yêu, muốn gọi em chơi đùa với mình lại không chịu, cho nên mới sẽ đem mặt em gái đáng yêu biến thành như vậy.

“Trượt tay? Chẳng lẽ tay của con còn trơn hơn bôi dầu sao? Con thật là, muốn bịa lời nói dối con cũng nên lấy một lý do hợp lý chút, lời nói dối này ngay cả đứa nhóc ba tuổi cũng sẽ không tin được.” Kính Huyền nghe con trai giải thích, tiếng nói không nhịn được nâng cao, tay cầm roi chuẩn bị hạ xuống.

“Đình đừng “ đình đừng “” Kính Huyền còn chưa xuống tay, tiếng chuông cửa vang lên trước, Kính Huyền đành phải bỏ qua cơ hội dạy dỗ con trai bảo bối, đứng lên đi mở cửa trước.

“Hello, trên đường mình tới nhà cậu thấy bên cạnh công ty kia có cửa hàng bánh ngọt, bên trong vẫn còn bán bánh Hắc Sâm Lâm hạn chế số lượng, mình mua về một cái, mau gọi hai tiểu quý kia cùng đi ăn.” Mật Nhu cùng Thanh Phong đứng ở bên ngoài vừa nghe thấy tiếng mở cửa, lập tức giờ cao bánh ngọt trong tay, hướng về về mặt sốt ruột của Kính Huyền nói.

“A ““ Tiểu quý dơ bẩn trên sofa là ai? Làm sao lại biến thành cái dạng này?” Thanh Phong bước vào sau Mật Nhu, vừa nhìn thấy Bạch Hoan trên sofa, kì lại hỏi Kính Huyền.

“Bạch Đình làm sao con đứng ở đó? Bạch Hoan chạy đi đâu? Mau gọi Bạch Hoan tới ăn bánh ngọt con bé thích nhất.” Mật Nhu trực tiếp bỏ qua tiểu hoa kiểm chính là Bạch Hoan, cao hứng hướng về phía Bạch Đình bị phạt đứng mà nói.

“Mẹ nuôi, con chính là Bạch Hoan, mẹ nuôi không nhận ra con sao?” Vốn ngoan ngoãn ngồi trên sofa, tiểu hoa kiểm Bạch Hoan đi đến bên người Thanh Phong, không vui hỏi.

“Kính Huyền, đây là chuyện gì xảy ra? Nó thật sự là Bạch Hoan, sao toàn thân đều dơ bẩn?” Rốt cuộc phát giác không khí kỳ quái trong phòng, về mặt nghi ngờ hỏi Kính Huyền, hi vọng cô có thể cho mình đáp án.

“Còn không phải bởi vì Bạch Đình gây chuyện, dùng bút lông vẽ loạn trên mặt em gái, không biết còn dùng bùn ở đâu bôi trên váy Bạch Hoan, thành bộ dạng cậu nhìn thấy lúc này.” Kính Huyền bắt đầu dĩ nhún nhún vai nói, roi trong tay cô tùy ý để ở bên trên tủ giày.

“Ai nha, thành như vậy làm sao cậu còn không có giúp Bạch Hoan tắm rửa đi, để lâu sẽ khó giặt sạch, thật là, Bạch Hoan, mẹ nuôi dẫn con đi tắm thơm nha.” Thanh Phong mất hứng lắm bầm mấy câu với Kính Huyền, liền đem bánh ngọt trong tay giao cho Mật Nhu, kéo Bạch Hoan tìm quần áo sạch sẽ, đi vào phòng tắm giúp Bạch Hoan tắm sạch vết bẩn trên người.

“Mình không phải là dạy bảo tiểu tử này quên, cũng không thể hoàn toàn trách mình.” Kính Huyền ủy khuất nói, nhưng khi ánh mắt chuyển tới con trai, lại đổi thành bộ dạng hung ác: “Hôm nay con làm sai, phạt con không được ăn bánh, phần của con chúng ta sẽ ăn hộ, con đi viết 1000 chữ hối lỗi cho mẹ.”

“Cái gì, không được ăn bánh? Còn phải viết 1000 chữ hối lỗi, mẹ, mẹ nhẫn tâm đối với con trai đáng yêu anh Tuấn của mẹ như thế sao? Chúng ta sẽ thương lượng một chút được không, đừng nhẫn tâm như vậy.” Bạch Đình nghe xử phạt của mẹ với mình, lập tức làm nũng ôm chân Kính Huyền, dự định muốn thương lượng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Ăn vạ không thành công

Kính Huyền nghe Bạch Đình nói, không có dấu hiệu tức giận, ngược lại khuôn mặt càng rạng rỡ tươi cười, thanh âm ngọt như chảy mật: “Không được, con mau vào phòng viết chữ hối lỗi cho mẹ, thiếu một chữ cũng không được, ngoan “ mẹ đây bận ăn bánh rồi, con không được nghịch ngợm.”

Về mặt cười sáng lạn, nói ra so với trời đông giá rét tháng mười còn lạnh hơn, trong lòng Bạch Đình suy tính, cuối cùng phải xuất ra vũ khí cuối cùng của mình, là cái gì đây? “Mẹ, con biết sai rồi, mẹ là đại nhân rộng lượng tha thứ cho con trai của mẹ tuy rằng đẹp trai đáng yêu nhưng lại không hiểu chuyện, con cam đoan lần sau sẽ không đối với em gái như vậy nữa, mẹ, mẹ xem con trai anh tuấn của mẹ có thành ý như vậy, nên tha thứ con một lần đi.” Hắc hắc “ xin chú ý, con chỉ nói không dùng cách cũ nữa, không có nói không có lần sau.

Kính Huyền không ngờ rằng Bạch Đình chột thay đổi nhanh như vậy, nghi hoặc nhìn ánh mắt của hắn, muốn xem ra có gì kì quái, nhưng Bạch Đình biểu diễn siêu cấp tốt, vừa thấy Kính Huyền đang nhìn mình, lập tức ra sức chớp mắt, trong hốc mắt dần dần xuất hiện vết hồng hồng đáng ngờ, khóe mắt cũng mang theo chất lỏng khả nghi, mọi người đoán được sao? Đó chính là nước mắt vô cùng, vô cùng khả nghi.

Kính Huyền lập tức bị hành động của Bạch Đình đánh lừa, trong lòng đột nhiên tự trách chính mình, có phải của mình xử phạt nặng quá không? Kêu một đứa nhỏ chỉ có bốn tuổi viết 1000 chữ hối lỗi, (Lời tác giả: lúc này Kính Huyền đã quên mất con trai bảo bối chính là một kẻ giáo hoạt, từ nhỏ đã là một thiên tài, ba tuổi năm ấy đã thuộc như cháo 300 bài thơ Đường cùng Tam Tự Kinh.) hơn nữa còn không cho hắn ăn bánh ngọt hắn thích nhất, nghĩ đến đây, Kính Huyền không nhịn được nhìn Bạch Đình một chút, thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng.

“Con đã nói như vậy, mẹ cũng không nghiêm khắc như vậy với con nữa.” Kính Huyền nói tới chỗ này dừng lại một chút, Bạch Đình ở trong lòng không ngừng cười trộm, đã sớm biết chiêu này nhất định hữu dụng, nhưng lại vì câu nói phía sau của Kính Huyền làm cho hóa đá từ xa: “Con viết 500 chữ hối lỗi là được, bánh ngọt của con cũng chỉ có thể cho một ít, lần này xử phạt nhẹ, nhưng lần sau sẽ không dễ nói chuyện như vậy nữa, được rồi, con cũng mau tới ăn đi.” Kính Huyền nói xong cũng không có liếc bộ dạng hóa đá của Bạch Đình, trực tiếp bảo Mật Nhu cắt bánh.

Tại sao có thể như vậy, mẹ không phải là nên dùng giọng nói dịu dàng với mình: ‘Con trai ngoan, bây giờ con biết sai rồi là tốt rồi, con đáng yêu như thế, mẹ thế nào cam lòng giáo huấn con, đừng không, con không cần viết chữ hối lỗi nữa, miếng bánh ngọt lớn nhất này cũng cho con ăn.’ Sao lại không phải như thế? Chẳng lẽ là kỹ thuật diễn của mình bị giám sát? Hay là thiếu vài giọt thuốc nhỏ mắt quan trọng?

Bạch Đình đau khổ đứng đó suy nghĩ, đó là bởi vì Kính Huyền mỗi lần đều bị Bạch Đình dùng chiêu này lừa, hiện tại có kinh nghiệm, có giảm bớt hình phạt cũng bởi chính mình thật sự không đành lòng nhìn đến con trai bảo bối bị đối, cho nên mới phải giảm bớt một chút như vậy.

Ngày đó Bạch Đình đáng thương cũng chỉ được chia một miếng bánh vừa phải, một mình ngồi ở một góc sofa buồn bã nhìn bốn nữ nhân từng miếng từng miếng ăn rất vui vẻ, trong lòng không ngừng nghĩ không cần chấp nhặt với con gái, tự mình nhường cho con gái, mình có phong độ thân sĩ để an ủi tâm linh bé nhỏ có chút ‘bị thương’ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Một ngày bận rộn

“Bạch Đình Bạch Hoan hai con động tác nhanh một chút, sắp đi học muộn rồi.” Mặc tạp dề ở trong phòng bếp nấu bữa sáng, còn phải phân thời gian vội vàng thức giục hai con sâu lười vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ.

“Đã biết ạ, anh trai, giúp em kéo khóa phía sau lên.” Tay Bạch Hoan quá ngắn, với không tới sau lưng, chỉ có thể kêu gọi Bạch Đình vẫn còn đang thay quần áo, giúp mình kéo khóa lên.

“Được rồi, em lại đây, anh giúp em tết sam, ngồi ở đây không được lộn xộn nha.” Bạch Đình nhanh chóng mặc xong quần áo của mình liền giúp em gái đáng yêu mặc quần áo chỉnh tề, còn cầm cây lược nhanh nhẹn chải tóc cho Bạch Hoan, rất nhanh hai đuôi sam gọn gàng đã tết xong, Bạch Đình bây giờ không còn bộ dạng nghịch ngợm đối phó ngày hôm qua, chỉ là nghiêm túc giúp đỡ em gái ăn mặc đẹp.

“Kem đánh răng anh giúp em bóp ra rồi, đứng ở trên ghế, đánh nhanh một chút, bằng không sẽ đến trường muộn.” Quan tâm giúp em gái sửa sang hoàn hảo lại tất cả, mình cũng bắt đầu đánh răng, so sánh với sự chăm sóc của Bạch Đình, Bạch Hoan có vẻ vụng về hơn.

“Có rửa tay sạch sẽ không? Xòe ra mẹ xem” Mỗi ngày Kính Huyền tiến hành công việc kiểm tra hai bảo bối, vừa lòng mà gật gù đầu sau mới cùng nhau ngồi xuống chia sẻ bữa sáng hôm nay.

“Mẹ, tan học gặp lại, bái bai” Đứng ở trên đường, Bạch Đình cùng Bạch Hoan trăm miệng một lời vẫy tay nói lời tạm biệt với Kính Huyền, sau đó đi vào xe buýt nhỏ riêng biệt đưa tới trường, Kính Huyền lưu luyến vẫy tay chào tạm biệt, xách theo túi văn kiện, mở cửa xe của mình đi tới công ty.

Hiện tại Kính Huyền vẫn đang làm trong công ty của Húc Nhật, bất quá so với mấy năm trước, lúc này đã lên làm Tổng giám đốc rồi, đừng nói là dựa vào quan hệ với Húc Nhật mới có thể bay lên, hoàn toàn là thành quả cố gắng của một mình Kính Huyền, nhân duyên trong công ty của Kính Huyền vẫn rất tốt, mọi người đều biết cô có hai bảo bối siêu cấp tinh mỹ đáng yêu, bình thường không việc gì đều đến nhà Kính Huyền, nguyên nhân chính là tới chơi đùa với hai bảo bối đáng yêu của Kính Huyền.

“Tiểu Tiểu em đi làm sớm như vậy, phiền lấy giúp tôi tài liệu hôm nay ra, tôi muốn xem một chút.” Kính Huyền vừa vào văn phòng đã nhìn thấy Tiểu Tiểu

ở bên trong sắp xếp lại tài liệu, mỉm cười kêu cô giúp mình lấy tài liệu.

Tiểu Tiểu là thư kí của Kính Huyền, nhưng quan hệ hai người rất tốt, cơ hồ không chuyện gì là không nói, Tiểu Tiểu là cô gái rất có sức sống, mỗi ngày đều cười hi hi, dường như trên đời này không có chuyện gì phiền não, làm cho người ta nhìn thấy thì tâm tình cũng trở nên tốt hơn.

“Em đều để lên bàn rồi cho chị rồi, còn nữa, tổng tài nói với em chị đến rồi thì vào phòng làm việc của ngài một chút, ngài có chuyện muốn nói với chị.” Tiểu Tiểu nói cho Kính Huyền tin tức vừa nhận được buổi sáng, còn quan tâm pha cà phê cho Kính Huyền.

“Anh ấy nói có chuyện gì sao?” Kính Huyền thoải mái ngồi trên ghế da xoay, hưởng thụ mỹ vị cà phê Tiểu Tiểu pha, tùy ý hỏi.

“Không có, chị đi gặp chẳng phải sẽ biết sao?” Tiểu Tiểu cũng không biết là nói chuyện gì, chỉ là giúp tổng tài truyền lại tin mà thôi.

“Oh, như vậy à? Vậy tôi qua một chút xem có chuyện gì, trước em giúp tôi đem tờ đơn này in một bản, lát nữa tôi phải cùng khách hàng ký hợp đồng.” Kính Huyền từ trong túi xách lấy ra một tờ đơn tối hôm qua làm giao cho Tiểu Tiểu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cùng nhau ăn cơm

Dọc theo đường đi Kính Huyền nhiệt tình chào hỏi đồng nghiệp đi vào phòng làm việc của Húc Nhật, thư ký bên ngoài phòng làm việc của Húc Nhật đã sớm biết Kính Huyền sẽ đến, vừa nhìn thấy Kính Huyền liền nhiệt tình giúp Kính Huyền gõ cửa.

“Mời vào.” Trong phòng làm việc Húc Nhật đang mải miết vào văn kiện, vừa nghe thấy tiếng gõ cửa, ngay cả đầu cũng lười phải nâng lên trả lời.

“Tổng tài, giám đốc Kính Huyền tới.” Thư ký lễ phép nói với Húc Nhật.

“Oh “ Em tới rồi, em ngồi trước đi, anh xong ngay đây, Hi Vi cô đi pha tách cà phê.” Húc Nhật từ trong đóng văn kiện ngẩng đầu lên, mặc dù chỉ là mấy câu nói đơn giản, nhưng đồng thời cũng biểu hiện ra đặc biệt của mình với Kính Huyền, bởi vì bình thường ngay cả chào hỏi Húc Nhật cũng lười nói, huống chi kêu thư ký đi pha cà phê, nhưng đây đối với với thư ký là thấy mà không thể trách.

Kính Huyền cứ đợi như vậy cũng được nửa giờ rồi, trong lúc này Kính Huyền không ngừng nhìn thấy Húc Nhật nghe điện thoại, ký giấy tờ, mình cũng không tiện nói muốn rời đi, không thể làm gì khác hơn là lúc nhàm chán nhìn tạp chí để trên mặt bàn, cà phê cũng không biết là uống chén thứ mấy, Kính Huyền chờ đợi cũng mau được giấc ngủ.

“Được rồi, oa, đã qua lâu như vậy à? Kính Huyền em bức mình sao?” Cuối cùng làm xong chuyện Húc Nhật vươn tay lên duỗi lưng mỏi, nhìn đồng hồ, cũng đã qua hai giờ rồi, nhìn thấy Kính Huyền ngồi trên sofa nhìn tài liệu, ngượng ngùng hỏi.

“Không có, anh có chuyện gì muốn tìm em?” Kính Huyền còn đang chăm chú xem tài liệu Tiểu Tiểu vừa lấy tới cho mình, nghe có người nói, lập tức liền cất tài liệu đi, hỏi nguyên nhân mình tới nơi này.

“Anh thấy cũng đã đến lúc ăn trưa, chúng ta tìm một chỗ vừa ăn vừa nói chuyện đi.” Húc Nhật không trực tiếp trả lời vấn đề của Kính Huyền, thừa cơ liền hẹn Kính Huyền cùng mình đi ăn cơm.

“Không được sao, em cùng Tiểu Tiểu hẹn buổi chiều* cùng nhau ăn, anh có chuyện gì không thể nói bây giờ sao?” Kính Huyền khó xử nói dối, không phải là mình chán ghét Húc Nhật, mà là không muốn cho anh quá nhiều ảo tưởng, trong lòng mình biết cùng anh là không thể nào.

*buổi chiều: chiều ở đây là từ 12h trưa đến 24h, thường chỉ từ trưa đến tối.

“Từ chối là được rồi, theo anh đi ăn, từ sáng tới giờ anh vẫn chưa ăn gì, bạn bè anh mở một nhà hàng gần đây, có món thịt bò bít tết rất ngon, em phải đi nếm một chút mới phải.” Đối với cự tuyệt của Kính Huyền, Húc Nhật không có bao nhiêu phản ứng, chẳng qua là không nói gì kéo Kính Huyền đi ra ngoài.

“Được rồi được rồi, em đi cùng anh là được, anh mau buông tay, để người ta nhìn thấy sẽ hiểu lầm.” Kính Huyền nhìn Húc Nhật bỗng nhiên bá đạo, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu dĩ hòa vi quý, chỉ là thấy anh nắm tay của mình, vội vàng tránh ra, cô cũng không muốn khiến cho nhiều người hiểu lầm.

“Được rồi.” Thấy không thể chờ đợi muốn tránh thoát nắm tay của mình, ánh mắt Húc Nhật âm trầm, bắt quá chỉ là thoáng qua, nhanh đến mức ngay cả Kính Huyền cũng không phát giác được.

“Nói đi, anh tìm em tới đây là giúp cái gì?” Hai người ngồi xuống ăn cơm, Kính Huyền liền hỏi vấn đề vừa hỏi trong văn phòng.

“Ha ha, bị em đoán được sao?” Bị đoán trúng ý Húc Nhật khoan thai mà cười cười, trong lòng nghĩ làm sao mở miệng mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Bất đắc dĩ đáp ứng

“Em đoán đúng, vừa nhìn cũng biết rồi, nói đi.” Kính Huyền buồn cười nhìn Húc Nhật không được tự nhiên, bụng cả phê phục vụ viên mới vừa đưa tới, từ từ thưởng thức.

“Ách ““ Là như vậy, Kính Huyền, em có biết Ảnh Họa tập đoàn đi đầu trong giới bách hóa ngày kia có một bữa tiệc lớn?” Húc Nhật không có trực tiếp nói rõ, mà đi đường vòng hỏi Kính Huyền chuyện khác.

“Biết, muốn không biết cũng rất khó? Ngày đó rất nhiều thiên kim thượng lưu nổi tiếng sẽ đến, còn có các thiếu gia nhiều tiền, nguyên nhân chủ yếu mở tiệc là bởi vì ba của tổng tài tập đoàn Ảnh Họa, muốn giúp con trai Diêm Họa đang chơi đùa bên ngoài chọn con dâu, em nói đúng không?” Kính Huyền vừa nói, sáng sớm hôm nay xem báo đọc được tin, không hiểu Húc Nhật bỗng nhiên nói sang chuyện khác là hỏi cái này.

“Đúng vậy, anh cũng được mời đi, anh muốn em làm bạn gái anh cùng đi, được không?” Húc Nhật thâm tình nhìn Kính Huyền nói ra.

“Cái gì? Anh nói đùa, anh hẳn là biết em không thích, thậm chí có thể nói là ghét tham gia loại tiệc này.” Kính Huyền nghe Húc Nhật nói không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, vừa nghĩ tới mình từ khi sinh ra tới nay lần đầu tiên tham gia tiệc liên bị người ta ăn sạch sành sanh, còn tùy tiện mang theo hai tiểu bảo bối, có câu một lần bị răn cần, mười năm sợ dây thừng, tại sao mình không có chuyện còn đi xem náo nhiệt làm gì.

“Anh biết rõ em không thích tham gia tiệc hội gì, lần này em ngoại lệ giúp anh một lần đi, bình thường anh gần như cũng không có tham gia, chẳng qua là bữa tiệc lần này không phải bình thường, cho nên anh không muốn mất đi cơ hội tốt như vậy.” Húc Nhật không ngừng thuyết phục Kính Huyền, đang làm bộ không thuyết phục được em anh sẽ không buông tha.

“Tại sao nhất định là em? Anh có thể tìm người khác, anh cũng đừng nói với em anh tìm khắp nơi không ra một bạn gái.” Kính Huyền đối mặt Húc Nhật với thái độ kiên quyết, thật sự là không biết như thế nào cho phải, chỉ có thể khéo léo nói để cho Húc Nhật tìm người khác.

“Là anh muốn em cùng đi với anh, em cũng biết, anh đối với những cô gái kia không có hứng thú.”

“Đây là logic gì vậy?” Kính Huyền bị lời nói của Húc Nhật xoay không kịp rồi.

“Ý của anh chính là chỉ muốn em đi cùng anh, em hãy đáp ứng anh.” Húc Nhật mềm giọng nói, Kính Huyền nghe mà lòng có chút dao động.

“Được rồi, nhưng em hy vọng không có lần sau.” Kính Huyền không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ đáp ứng, trong lòng thật không hiểu nổi vì sao lại phải mở loại tiệc nhàm chán này.

“Biết rồi biết rồi, ha ha ““ vậy em mau ăn, chúng ta cùng đi mua lễ phục tối ngày kia mặc.” Lúc này bộ dạng cao hứng của Húc Nhật như đứa trẻ nhận được rất nhiều kẹo, Kính Huyền thấy thế cũng không nhịn được bật cười lên.

“Lễ phục kêu Mật Nhu lấy là được, không cần phiền phức như vậy, đi trang điểm rồi mặc thử, em không muốn liên tục thay đi thay lại.” Kính Huyền vẫn giống như trước kia luôn chán ghét vì mua một bộ quần áo mà thử tới thử lui, như vậy sẽ không tranh thủ chút thời gian về nhà chơi với bảo bối được.

“Cái gì? Không thể, Mật Nhu bình thường bận rộn như vậy, cứ để anh lo cho em là được, mua quần áo cũng không phải là quá phiền toái.” Trong lòng Húc Nhật cao hứng muốn chết, có thể cùng Kính Huyền mua đồ, tại sao có thể không tranh thủ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Đột nhiên bị dọa

Sau khi ăn xong, Kính Huyền được Húc Nhật dẫn tới một tiệm bán quần áo cao cấp thử y phục, Húc Nhật rất hưng phấn, không ngừng tìm lễ phục cho Kính Huyền mặc thử, nhưng Kính Huyền lại không hăng hái như vậy, cả mặt đều nhăn như mướp đắng.

“Cái này được không?” Kính Huyền mặc lễ phục thứ n đứng ở trước mặt Húc Nhật, trên khuôn mặt nhỏ đều ngập vẻ không kiên nhẫn.

“Ừm, rất đẹp, cái này đi.” Húc Nhật nhìn đáng vẻ Kính Huyền mặc lễ phục trên mặt tràn đầy kinh ngạc, trong lòng biết đáng đáp Kính Huyền không chỗ nào chê, nhưng bỏ xuống mắt kiếng thật dày, một cái đuôi ngựa dài bình thường luôn được buộc lên, hiện tại đều xõa ra, Húc Nhật cảm giác hoàn toàn là một người khác.

Kính Huyền mặc một dạ phục đến gối màu trắng, trên người là cổ áo chữ V, làm cho cái cổ dài mịn màng của Kính Huyền càng thêm mê người, nhân viên cửa hàng vừa mới đeo trên cổ Kính Huyền ba lượt vòng cổ, dây chuyền bạch kim rất tinh xảo, là một hình trái tim trên một hình hoa hồng, ở chính giữa dây là thiết kế hình treo ngược rủ xuống, vừa vặn có thể phối hợp cổ áo chữ V trên người Kính Huyền.

Phần thắt lưng được buộc chặt, toàn bộ phần tiếp theo đều được tùy ý tán ra, cả bộ lễ phục không có một chút trang sức, nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác rất xa hoa, màu da Kính Huyền là trắng hồng mà mọi người đều thích, cho nên không cảm thấy mặc lễ phục trắng có vẻ tục khí.

“Vậy sao? Anh quyết định là được rồi, em muốn thay ra trước, thật sự là rất mệt mỏi.” Động tác của Kính Huyền thật thô lỗ, lấy tay quạt quạt cái mặt nóng, hoàn toàn không hợp với bộ dạng mặc lễ phục, Húc Nhật chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn Kính Huyền.

“Vậy em thay ra đi.” Húc Nhật buồn cười nhìn Kính Huyền, đi tới quầy thanh toán cho nhân viên cửa hàng.

“Em có muốn đi đâu không? Hôm nay coi như nghỉ làm đi.” Húc Nhật vừa lên xe liền mỉm cười hỏi thăm Kính Huyền.

“A ““ không cần, Anh đưa em về nhà là được.” Kính Huyền nhìn đồng hồ, cũng đến giờ hai tiểu từ kia tan học, muốn về nhà chờ bọn chúng trước.

“Vậy cũng được, hôm nay em nghỉ ngơi sớm một chút, bye bye.” Húc Nhật dừng xe trước cửa nhà Kính Huyền, trong mắt tràn đầy lưu luyến nói lời từ biệt với Kính Huyền.

Kính Huyền làm như không thấy gì trong mắt Húc Nhật, cười cười từ biệt xong liền xách túi lễ phục vừa mua bước vào nhà.

“Ai ““ thật phiền não.” Kính Huyền đặt mạnh thân mình trên giường lớn, nằm hình chữ đại, nhìn chăm chăm trần nhà lăm bầm lăm bầu.

“Sao vừa mới trở về liền than thở? Phiền cái gì đây?” Thành linh, từ phía sau Kính Huyền truyền đến một tiếng nói, hù đến Kính Huyền: “A ““ Hết âm lên, âm một tiếng liền từ trên giường nhảy dựng lên.

“Mẹ làm gì đấy, gặp quỷ sao?” Chủ nhân tiếng nói vừa rồi bất chợt bị tiếng thét chói tai của Kính Huyền làm giật mình, hấn tức giận vỗ vỗ ngực mình.

“Tại sao con ở chỗ này? Làm mẹ sợ muốn chết, mẹ còn tưởng là ăn trộm.” Thấy rõ chủ nhân tiếng nói là Bạch Đình, Kính Huyền mới buông lỏng đề phòng, không có hình tượng nằm trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Bạch Đình tiểu quỷ bị ‘ghét bỏ’

“Tại sao con không thể ở chỗ này?” Bạch Đình làm bộ không hiểu ý của Kính Huyền, bóp méo nó đi.

“Bây giờ mới ba giờ, làm sao người con tan học sớm như vậy ?” Kính Huyền ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo phía trên TV LCD, không hiểu hỏi.

“Hôm qua không phải con đã nói với mẹ rồi sao? Chiều hôm nay không cần đi học, ai ““ thi ra là mẹ quên.” Bạch Đình tốt bụng giải thích với mẹ, xem ra thật sự là cô quên mất.

“Ha ha ““ Hoá ra là như vậy, thật xin lỗi bảo bối, mẹ quên mất.” Dám làm dám chịu, Kính Huyền hào phóng xin lỗi Bạch Đình.

“Vậy con phải phạt mẹ mời ăn bữa tiệc lớn, được không?” Bạch Đình thừa cơ lừa gạt túi tiền Kính Huyền, hai mắt tràn đầy hi vọng.

“Được, A ““ Bạch Hoan đi đâu rồi? Sao chúng ta nói chuyện lâu như vậy còn không thấy Bạch Hoan?” Kính Huyền nhìn nhìn trong phòng, vẫn không thấy thân ảnh Bạch Hoan, nghi ngờ hỏi Bạch Đình.

“Em a, đầu heo kia đến bây giờ còn đang ngủ, con đi gọi em dậy.” Giọng nói Bạch Đình tràn đầy sùng ái, nhắc chân rời khỏi phòng Kính Huyền, đi gọi Bạch Hoan vẫn đang ngủ trên giường đến tận bây giờ.

“A ““ mẹ, mẹ mua cái gì vậy?” Vừa muốn đi ra đã nhìn thấy lễ phục bị Kính Huyền tùy tiện để một bên, tò mò đi tới muốn lấy ra xem một chút.

“Oh, đây là lễ phục, ngày kia mẹ muốn đi dự tiệc, không có việc gì.” Kính Huyền thấy Bạch Đình tò mò đi đến lục lọi túi lễ phục, đã nói Bạch Đình không cần hiếu kỳ với đồ ở bên trong như vậy, không nghĩ tới ngược lại bộ dạng Bạch Đình như nhìn thấy người ngoài hành tinh, nhìn chằm chằm Kính Huyền.

“Con làm gì dùng vẻ mặt như nhìn quái vật nhìn mẹ, thật không lễ phép.” Kính Huyền bị Bạch Đình nhìn khiến toàn thân không được tự nhiên, tức giận quay lại trừng mắt nhìn Bạch Đình.

“Mẹ sẽ đi dự tiệc? Thành thật khai báo, mẹ muốn đi với ai?” Tiểu quý Bạch Đình liếc Kính Huyền.

“Đứa nhỏ quản nhiều như vậy làm gì? Con lại quản chuyện của mẹ.” Kính Huyền nghe Bạch Đình nói, không khách khí đánh Bạch Đình một cái.

“Người khác muốn con quản con mặc kệ, con coi mẹ là mẹ con thì con mới quản.” Bạch Đình uất ức sờ sờ chỗ bị Kính Huyền đánh, miệng vẫn không quên cãi lại, còn nói được hần quản là một chuyện quang vinh.

Kính Huyền nghe Bạch Đình nói dở khóc dở cười, “Như vậy con là muốn nói mẹ được con quan tâm là vinh hạnh sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, người khác muốn cũng không có đâu.” Bạch Đình giả bộ rất thận trọng gật đầu một cái, Kính Huyền thấy vậy không nhịn được ôm lấy Bạch Đình hưng hăng hôn mấy cái, tự mình ngấm lại xem, một đứa trẻ chỉ có bốn tuổi giả bộ làm một người từng trải, có thể không đáng yêu sao?

“Mẹ làm gì đấy, nước miếng đầy ở trên mặt con.” Bạch Đình kháng nghị muốn tránh khỏi bị Kính Huyền ôm chặt, tay nhỏ bé quơ quơ lau nước miếng của Kính Huyền ở trên mặt mình.

“Hừm ““ Con thật không nể mặt, hôn một cái cũng không được, làm gì hẹp hòi như vậy.” Kính Huyền nhìn hành động của Bạch Đình, tâm linh bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đùng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hoàn toàn tin tưởng

“Con cũng không phải là đứa nhỏ, làm gì hôn liên tiếp?” Bạch Đình hợp tình hợp lý trả lời Kính Huyền, lại không nghĩ rằng mình cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi, chẳng qua là tư tưởng so với những đứa trẻ khác trưởng thành hơn.

“Bảo bối, con không phải đứa trẻ vậy con là gì? Mới bốn tuổi lại muốn làm người lớn?” Kính Huyền thật sự là nghĩ không ra tiểu bảo bối nhà mình nghĩ như thế nào lại khác với tiêu chuẩn người bình thường? Làm hại người ta muốn ăn chút đậu hũ cũng không được, ai ““ Thật đúng là chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm vào.

“Bốn tuổi thì sao, nhưng IQ của con cao tới 200 rồi, người ta gọi là thiên tài, đương nhiên là nếu so với bạn cùng tuổi sẽ thông minh hơn, mẹ thật là ngốc.” Bạch Đình tự hào nói, khi kết thúc vẫn không quên đập bẹn mẹ mình một chút.

“Này này này, xú tiểu quý con nói cái gì vậy, nếu không có người mẹ ngốc này, ở đây lấy đâu một cặp thiên tài trai gái như các con vậy, còn phải cảm tạ mẹ đấy.” Kính Huyền không phục đáp trả Bạch Đình, hoàn toàn không biết nói mình cái gì.

“Ha ha ““ Chính mẹ không phải vừa thừa nhận mình ngốc, ha ha ““ Mẹ ngốc, mẹ ngốc nha.” Bạch Đình nghe Kính Huyền nói, cười vui vẻ, còn vừa làm mặt quỷ vừa hợp với lời của mình, Kính Huyền vừa bức mình vừa buồn cười muốn bắt được Bạch Đình gãi ngứa.

“Hắc hắc ““ Mẹ không bắt được con, mẹ không bắt được con.” Tay chân Bạch Đình rất linh hoạt tránh được cánh tay Kính Huyền vươn đến, nhanh chóng rời khỏi phòng của Kính Huyền, trước khi đi vẫn không quên hà hê một chút.

“Con đứng lại, mẹ cũng không tin mẹ không bắt được con, để mẹ bắt được thì con chờ chịu phạt đi.” Trong lòng Kính Huyền không phục việc kia, ngược lại bị chính con trai chỉ có bốn tuổi của mình khi dễ, có thể không tức giận sao? Giờ cánh tay lên, đuổi theo Bạch Đình chạy trong phòng.

“Mẹ, mọi người đang làm gì vậy?” Bạch Hoan còn đang buồn ngủ, đứng ở cạnh cửa phòng, lấy tay dụi dụi mắt vẫn còn đang buồn ngủ, cô là bị tiếng ồn ào của mẹ cùng anh trai đánh thức, mở cửa phòng thấy mẹ nhe răng trợn mắt đuổi theo phía sau anh trai, không khỏi nghi ngờ hỏi.

“Á““ Chúng ta đang chơi trò chơi, Hoan Hoan bảo bối tình, vậy chúng ta liền cùng đi ăn đại tiệc, có được không?” Kính Huyền xấu hổ buông xuống cánh tay giữa không trung, chuyển đề tài hỏi Bạch Hoan.

“Có thật không? Con muốn ăn thật nhiều thật nhiều khoai tây, được không mẹ?” Bạch Hoan hưng phấn lấy tay vòng một vòng tròn lớn, tỏ vẻ mình muốn

ăn nhiều như vậy, Kính Huyền nhìn thấy, cười một tiếng “Hi hi “”

“Hoan Hoan không sợ ăn nhiều sẽ đau bụng sao?” Kính Huyền nghịch ngợm làm theo động tác vừa rồi của Bạch Hoan.

“Không sợ, bởi vì có anh cùng ăn với con, có phải không, anh.” Bạch Hoan nói giọng trẻ con, bắt quá cũng là hoàn toàn tin nhiệm Bạch Đình.

“Đúng vậy, đi thôi, bụng của con đói rồi.” Bạch Đình sờ sờ cái bụng bệt oán trách nói, ra về chính mình rất đói bụng.

“Được, đi thôi, mẹ đưa các con đi ăn ngon.” Mỗi tay Kính Huyền dắt một người, gương mặt tươi cười hạnh phúc, ở trên đường Kính Huyền còn ở gọi cho hai mẹ nuôi của đứa nhỏ, mọi người cùng nhau ra ngoài tụ họp.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đùng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Mật Nhu ‘dài dòng’

“Nghe nói cậu sẽ cùng Húc Nhật đi dự tiệc, là thật sao?” Lúc Mật Nhu nghe Thanh Phong nói còn chưa tin, cho nên vừa nhìn thấy Kính Huyền liền hỏi khẳng định.

“Đúng vậy, làm sao mọi người vừa nghe mình nói đi dự tiệc, lại kinh ngạc như vậy, có cần thiết không?” Kính Huyền thật sự không hiểu nổi họ làm gì phản ứng lớn như vậy, không phải là tham gia bữa tiệc thôi sao.

“Hừ, còn nói, trước kia bao nhiêu bữa tiệc mình muốn gọi cậu tham gia cậu đều không tham gia, bây giờ Húc Nhật người ta muốn mời cậu liền tham gia, thật sự là không có suy nghĩ.” Mật Nhu làm bộ mất hứng hừ hừ, xoay đầu hướng về phía tủ kính, không nhìn vào Kính Huyền.

“Cậu đừng tức giận, lần này là Húc Nhật liên tục thỉnh cầu mình mới bắt buộc đi đáp ứng, mình vốn không thích tham gia tiệc hội gì cả, cậu cũng không phải không biết, được rồi, cười một cái xem nào.” Kính Huyền lấy lòng Mật Nhu, còn lấy nước trái cây trên bàn cho Mật Nhu để bồi ‘tội’.

“Được rồi được rồi, thật là thua cậu, chỉ là lần sau cậu phải đáp ứng tham gia tiệc sinh nhật của mình, nếu không “”” Mật Nhu cố ý nói một nửa liền ngừng lại, sau đó giả uy hiếp giọng nắm tay lên ở giữa không trung vung vẩy.

“Biết rồi, nhất định tham gia, sinh nhật của cậu mình có thể không tham gia sao?” Kính Huyền vươn tay đem nắm tay chường mắt ở giữa không trung hạ xuống, cười cười lời của Mật Nhu.

“Thế này mới giống, tạm thời bỏ qua cho cậu một lần, sẽ không có lần sau.” Thật ra thì Mật Nhu căn bản không có tức giận, cho nên nghe được câu trả lời của Kính Huyền lập tức nở nụ cười, tâm tình tốt uống nước trái cây Kính Huyền vừa mới đưa cho của mình.

“Thanh Phong đến, bên này bên này.” Chỗ Kính Huyền ngồi vừa vặn nhìn được về phía cửa, cho nên Thanh Phong vừa vào cửa Kính Huyền liền thấy, tay phải giờ thật cao gọi Thanh Phong.

“Làm sao cậu đến trễ như vậy? Không phải là trước đó chạy đi hẹn ở đâu rồi mới tới chứ?” Mật Nhu tâm trạng tốt trêu chọc Thanh Phong.

“Không phải, cậu không biết thời gian này kẹt xe cỡ nào, mình còn ra ngoài rất sớm, thật là chịu không nổi con người bây giờ, không có chuyện gì thì thôi mua nhiều xe như vậy làm gì, đường đều bị kẹt hết.” Thanh Phong bị kẹt xe, đầu óc cũng không rõ ràng, tức giận đến mức mắng những người mua xe.

“Này này, tiểu thư, ngay cả chính cậu, bao gồm tất cả chúng ta đều bị mắng đấy, bằng không về sau cậu cũng không cần lái xe, đổi thành đi bộ cũng tốt, thiếu một chiếc xe của cậu sẽ có thêm nhiều không gian cho chúng ta lái xe hơn.” Mật Nhu tức giận phản bác Thanh Phong không suy nghĩ đã nói ra lời.

“Khó mà làm được, nếu bảo đi bộ thì chân của mình sẽ gãy mất? Mình vẫn rất yêu quý đôi chân nhỏ của mình.” Thanh Phong rất không có cốt khí nói.

“Biết là được rồi, còn nói nữa.” Mật Nhu rất chảnh chọc nhìn Thanh Phong, lập tức bắt đầu tẩy não cho Thanh Phong, “Cậu “”” còn chưa bắt đầu nói, liền bị Kính Huyền kịp thời cắt đứt.

“Được rồi, đừng nhiều lời nữa, nếu còn nói tiếp không biết phải nói đến khi nào mới kết thúc, chúng ta gọi cái gì cũng được, mình đã bảo bọn họ gọi lại, lát nữa về nhà mình ăn là được, ở chỗ này ăn cũng không tiện.” Kính Huyền trước kia có linh giáo qua sự trằng giang đại hải của Mật Nhu, nói cô đến một ngày một đêm cũng còn chưa xong, đến lúc đó lỗi tại mọi người cũng bị hồng, Kính Huyền là một người có trái tim vô cùng thiện lương, cho nên vì lỗi tại mọi người, vẫn là kịp thời cắt đứt lời nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đùng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Vui vẻ tụ họp cùng nhau

Cái gì, mình còn chưa nói xong, nhanh như vậy liền cắt đứt lời người ta nói.” Mật Nhu không phục nói, trong tay còn cầm một cái túi Kính Huyền giao cho mình.

“Chờ cậu nói xong thì trời sẽ tối.” Kính Huyền đi phía trước không khách khí đáp trả vấn đề của Mật Nhu, không hề bận tâm nói lời này sẽ làm Mật Nhu mất hứng, bất quá người ta vốn cũng không cao hứng.

“Tốt xấu gì cũng phải nể mặt một chút, nào có người như vậy.” Mật Nhu chưa từ bỏ ý định, đi theo phía sau kêu la.

“Ồi, cậu đừng nói, xe của mình dừng ở bên kia, của cậu đâu?” Thanh Phong rốt cuộc không nhịn được cắt đứt lời Mật Nhu, ai có thể biết bình thường người mẫu nổi tiếng Mật Nhu tại nơi làm việc không nói cười, cư nhiên bây giờ thay đổi trở nên dài dòng như vậy, tiêu chuẩn hai tính cách.

“Mình ngồi xe của cậu là được rồi, mình vừa mới ngồi xe Kính Huyền tới.” Lúc này Mật Nhu đành phải thức thời ngậm miệng, ngồi lên xe Thanh Phong đi về nhà Kính Huyền.

“A “ Cuối cùng cũng đến, cảnh tượng kẹt xe bây giờ thật đúng là kinh khủng, mệt chết tôi, Đình bảo bối, mau rót chén nước cho mẹ nuôi cực kỳ thân ái của con.” Mật Nhu vừa mở cửa nhà Kính Huyền ra, không có hình tượng nằm loạn trên sofa, vẫn không quên sai bảo Bạch Đình giúp mình rót chén nước tới giải khát.

“Cậu có khoa trương quá không? Xe là mình lái, mình còn chưa kêu một cậu đã kêu trước, thật là không chịu nổi cậu.” Thanh Phong còi giầy ra, vừa bước vào chỉ nghe thấy Mật Nhu ở kêu như sói tru, bắt đắc dĩ tròn mắt nhìn vào không khí.

“Nhưng mình giúp cậu nhìn đường, coi như là một loại công lao luôn.” Mật Nhu siêu cấp vô lại nói.

“Ha ha ““ Hai người các cậu vừa vào liền đầu võ mồm, có hơi sức thì mau lại đây giúp mình một chút, đem những thứ này bung đến phòng khách.” Kính Huyền không khách khí chỉ chỉ trên thức ăn bàn, bản thân thì bận rộn đem những thức ăn khác lấy ra.

“YES, trưởng quan.” Mật Nhu cùng Thanh Phong đồng thời nghịch ngợm đứng lên chào, mườì phần ăn ý.

“Các cậu làm gì đó, giúp mau.” Kính Huyền nhìn hành động bọn họ ăn ý, thật sự là cảm thấy muốn cười.

Mật Nhu cùng Thanh Phong nhanh chóng đem thức ăn trên bàn bung ra phòng khách, thấy Bạch Hoan ở phòng khách xem TV rục rịch vươn tay muốn ăn vụng, lại bị Bạch Đình cầm tay ngăn cản.

“Ahh làm gì đấy, người ta muốn ăn rồi, bụng rất đói.” Bạch Hoan nhìn bàn tay nhỏ nhắn ngăn cản mình ăn vụng, làm nũng nói.

“Ít nhất em cũng phải rửa tay chứ? Tay của em bẩn như vậy, thật không vệ sinh.” Bạch Đình không phải là không cho Bạch Hoan ăn, chỉ là muốn cô rửa sạch sẽ hai tay bản trước, sau đó ăn cũng không vội, sức khỏe quan trọng hơn.

“Vây được rồi, em sẽ đi rửa sạch sẽ.” Bạch Hoan rất nghe lời đi vào phòng vệ sinh, rửa sạch tay mới ra ngoài, cầm thức ăn trên bàn lên ăn từng miếng từng miếng, xem ra thật sự là rất đói bụng.

“Bạch Hoan con không cần ăn gấp như vậy, không có ai tranh giành với con, khát thì uống chén nước trái cây.” Kính Huyền quan tâm đặt cốc nước chanh ở trước mặt Bạch Hoan, thuận tiện cho Bạch Hoan khát là có thể uống. . . , sau cùng hai người Mật Nhu vui vẻ nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đình Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Đại cải tạo ‘xấu nữ’

Tối nay chính là tối Kính Huyền phải đi dự tiệc, trước đó Kính Huyền ở trong văn phòng xét duyệt văn kiện, Mật Nhu chợt kéo cô từ văn phòng ra ngoài.

“Cậu làm gì đấy? Mình vẫn còn tài liệu chưa xem xong, đừng làm loạn.” Kính Huyền nhìn Mật Nhu hùng hăng hỏ hỏ kéo mình từ trong phòng làm việc đi ra, không biết đang có chuyện gì.

“Tôi hôm nay không phải là cậu đi dự tiệc sao? Chẳng lẽ cậu muốn đi mà không chuẩn bị cái gì?”

“Mình có mua lễ phục rồi, chẳng lẽ còn phải làm gì?” Khuôn mặt nhỏ của Kính Huyền tràn đầy nghi hoặc nhìn Mật Nhu, không biết mình còn thiếu gì chưa chuẩn bị.

“Trời ơi, vậy cậu không cần làm tóc sao? Không cần trang điểm trước sao?” Cô cũng biết Kính Huyền nhất định là cái gì cũng không làm trước khi đi dự tiệc, cũng may mình thông minh, tìm đến cô trước.

“Nhưng mình còn có việc phải làm, đâu có thời gian làm những chuyện nhảm chán.” Trong lòng Kính Huyền căn bản cũng không để ý những chuyện nhỏ này, hơn nữa còn có thể nói là chán ghét, không phải chỉ là tham gia bữa tiệc, đến mức như vậy sao?

“Mình biết cậu sẽ nói như vậy, cậu yên tâm, mình đã sớm đến chỗ Húc Nhật xin nghỉ cho cậu rồi, anh ta đồng ý vô điều kiện, dù sao lần này là cậu đi với anh ta, hôm nay mình sẽ phụ trách trang điểm cho cậu thật xinh đẹp.” Tinh thần Mật Nhu tràn đầy đến cực điểm, giúp Kính Huyền làm xong tất cả mọi chuyện.

“Cậu thật là, quên đi, đi thi đi thôi.” Kính Huyền nghe Mật Nhu nói, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn bất đắc dĩ chấp nhận.

“Đương nhiên, mình biết một thẩm mỹ viện rất tốt, hôm nay chúng ta tới đó, bảo đảm cậu rực rỡ hẳn lên, đến lúc đó mắt kính mọi người đều rơi hết.” Mật Nhu lúc nói chuyện chỉ thiếu vỗ ngực đảm bảo với Kính Huyền.

“Không cần khoa trương như vậy, như bình thường là được rồi, mình không muốn làm người khác chú ý.” Không giống với Mật Nhu bản tính chuyên nghiệp, Kính Huyền chỉ cần khiêm tốn một chút là được.

“Cậu nói cái gì vậy, đi dự loại tiệc này không trang điểm xinh đẹp sẽ bị xem thường.” Mật Nhu rất không hài lòng thái độ Kính Huyền, nhún mày dạy dỗ Kính Huyền.

“Biết rồi biết rồi.” Kính Huyền tùy ý để Mật Nhu, căn bản cũng không đem lời Mật Nhu nói để trong lòng.

“Lên xe đi, hôm nay sẽ đại cải tạo ‘xấu nữ’ thật tốt, mình thật sự là vĩ đại.” Mật Nhu trước khi lên xe còn đặt một cái tên cho hành trình ngày hôm nay, sau khi nói xong vẫn không quên ca tụng mình một chút.

“Thật là không chịu nổi cậu, lại còn đại cải tạo ‘xấu nữ’, cũng chỉ có cậu nghĩ ra cái tên kỳ cục này.” Kính Huyền thấy Mật Nhu còn đang tự ca tụng mình, buồn cười lắc đầu một cái phản bác lời Mật Nhu.

Cũng không biết là thật không hiểu hay là giả vờ không hiểu, Mật Nhu hào phóng tiếp nhận lời Kính Huyền nói: “Tất nhiên, còn có ai có thể thông minh như mình, hắc hắc ‘‘”

“Cứ khoác lác đi, còn nói thêm gì nữa, có đi hay không?” Kính Huyền thấy Mật Nhu không có ý muốn lên xe, đành phải mở miệng nhắc nhở cô một chút.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Quen biết bạn bè mới

“Cậu ngồi xuống đây trước, mình gọi bạn ở chỗ này.” Mật Nhu đưa Kính Huyền vào trong một nhà thẩm mỹ hạng sang, tìm một chỗ kêu Kính Huyền ngồi xuống trước, bản thân đi tìm bạn làm việc tại nơi này.

“Cô chờ một chút, xin hỏi, Đường Đường ở đâu vậy?” Mật Nhu đi khắp thẩm mỹ viện cũng không nhìn thấy bóng dáng người mình đang tìm kiếm, muốn kéo một nhân viên đi qua bên cạnh mình hỏi.

“Cô nói chị Đường Đường sao?” Nhân viên nhỏ kia không xác định hỏi Mật Nhu.

“Đúng vậy, cô ấy đi đâu rồi?” Mật Nhu gật đầu một cái nói tiếp.

“Hiện tại có thể cô ấy vẫn còn trong phòng làm việc.” Nhân viên kia sau khi suy nghĩ một chút mới nói ra nơi Đường Đường có thể ở lúc này.

“A, đã biết, cảm ơn cô.” Có lịch sự, Mật Nhu nói cảm ơn với nhân viên kia sau đó mới đi tới văn phòng của Đường Đường tìm người.

“Cậu thật sự ở chỗ này, đang làm gì đó?” Mật Nhu theo lời nói nhân viên kia vào văn phòng tìm Đường Đường, quả nhiên trông thấy cô đang cầm những bình bình lọ lọ kia, không biết đang nghiên cứu cái gì.

“Là cậu, mình muốn nghiên cứu ra mỹ phẩm tốt nhất từ thiên nhiên, lúc này thế nào lại rảnh rỗi tới?” Vừa mới tập trung tinh thần nghiên cứu thì Đường Đường thấy người tới là Mật Nhu, buông công việc trong tay nghi hoặc hỏi.

“Tôi tìm cậu giúp người bạn tốt của mình trang điểm, hôm nay cô ấy có một bữa tiệc lớn phải tham gia, kỹ thuật trang điểm của cậu tốt như vậy, đương nhiên là phải tới tìm cậu.” Mật Nhu nói ra mục đích hôm nay đến, vẫn không quên nói chút lời khen với Đường Đường.

“Bạn tốt như vậy sao? Bình thường cũng không thấy cậu nhiệt tình như vậy.” Đường Đường hoài nghi nhìn chăm chăm Mật Nhu, dường như muốn nhìn ra chút gì đó.

“Lời này của cậu là có ý gì? Bình thường mình không nhiệt tình sao? Thật là, không cần nói lời vô nghĩa như vậy nữa, cô ấy vẫn còn ở bên ngoài chờ chúng ta, lát nữa cậu phải trang điểm cho cô ấy thật xinh đẹp nha.” Mật Nhu không chịu nổi ánh mắt nhìn mình thẳng thừng của Đường Đường, vội vàng kéo Đường Đường rời khỏi phòng làm việc đi tìm Kính Huyễn vẫn còn chờ mình ở bên ngoài.

“Kính Huyễn, cô ấy chính là người bạn mình nói, gọi Đường Đường.” Mật Nhu kéo Đường Đường đến trước mặt Kính Huyễn, giới thiệu cho hai người.

“Xin chào, tôi là Kính Huyễn.” Kính Huyễn rất lịch sự hướng Đường Đường vờn tay.

“Tôi là Đường Đường, cậu là bạn tốt của Mật Nhu, không cần khách khí với tôi, sẽ không tự nhiên.” Tính cách Đường Đường thẳng thắn, không thích nói lời máy móc, cho nên rất hợp tính với Mật Nhu.

“Vậy tôi cũng không khách khí, cậu tùy ý làm giúp tôi là được rồi, tôi không thích quá cầu kì.” Quả thật Kính Huyễn cũng không khách khí, thật ra thì mình vốn là không thích dùng giọng điệu xa lánh như vậy giới thiệu.

“Yên tâm, giao cho tôi là được, bảo đảm khiến cho cậu hài lòng.” Đường Đường vui vẻ cam đoan với Kính Huyễn, xem ra cô cũng rất thích Kính Huyễn.

“Cậu cùng Tây Âu đi gọi đầu trước sau đó tôi sẽ giúp cậu làm tóc, Tây Âu em tới đây một chút.” Đường Đường nói xong liền ngồi một bên nghỉ ngơi, gọi nhân viên vào.

“Chị Đường Đường, chị gọi em có chuyện gì?” Bị gọi tên, Tây Âu đi tới bên cạnh Đường Đường.

“Em đi gọi đầu cho cô ấy.” Đường Đường chỉ chỉ Kính Huyễn đứng ở bên cạnh mình, Tây Âu gật đầu đã biết sau đó đưa Kính Huyễn rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đùng Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Dây chuyền

Kính Huyễn được Đường Đường tỉ mỉ trang điểm cho toàn bộ, cả quá trình có thể nói là Kính Huyễn chỉ ngủ, ngay cả Mật Nhu còn không buồn nhìn.

“Kính Huyễn, trang điểm đều rất đẹp, đứng lên đi, không cần ngủ.” Sau khi Đường Đường vẽ lên một đường cuối cùng trên mắt, Mật Nhu không khách khí đánh thức Kính Huyễn vẫn còn ngủ say.

“A “ Rốt cuộc xong chưa? Thoáng 1 cái “ Ngủ thật thoải mái.” Kính Huyễn mơ mơ màng màng ờ trên ghế đứng dậy, vờn cái lưng mỏi, thoải mái thở ra.

“Cậu chỉ biết ngủ, tất cả đã chuẩn bị xong. Húc Nhật lát nữa sẽ tới đây, cậu thay lễ phục trước đi.” Mật Nhu lấy ra lễ phục hôm trước Kính Huyễn cùng Húc Nhật đi mua, nhét vào trong tay Kính Huyễn liền đẩy Kính Huyễn vào trong phòng thay đồ.

“Thật là, làm gì gấp như vậy? Mình còn chưa nhìn thấy bộ dạng bây giờ.” Kính Huyễn trước khi bị Mật Nhu đẩy vào phòng thay đồ vẫn không quên oán trách một câu Mật Nhu thật không hiền lành, sau đó mang theo lời căn nhắc thay lễ phục.

“Thế nào? Không có chỗ nào xấu chứ?” Kính Huyễn có chút không quen, giật nhẹ cổ áo chữ V khoét sâu, sao ngày đó mặc không cảm thấy có gì mất tự nhiên, hôm nay thế nào cảm giác dường như trên cổ thiếu đi thứ gì đó.

“Bỏ tay ra, cậu lại giật đi, bộ lễ phục đẹp vậy cũng bị cậu giật hỏng rồi.” Mật Nhu không khách khí đập một cái vào bàn tay chường mặt đặt trên ngực kia, giúp Kính Huyễn sửa lại cổ áo.

“Đau quá, cậu không dùng lực nhẹ một chút được sao? Cậu xem, đầu đỏ lên.” Kính Huyền uất ức xoa nhẹ chỗ vừa bị Mật Nhu đánh tới, giờ lên cho Mật Nhu xem kết quả của hành vi bạo lực.

“Ai bảo cậu ngốc, chỗ đó của lễ phục là dùng tay để kéo hay sao?”

“Bởi vì mình cảm thấy rất không tự nhiên, dường như cổ thiếu cái gì đó.” Kính Huyền nhún mày, mắt tự nhiên sờ sờ cái cổ trống không.

“Còn không phải là cậu ngốc quá, cậu xem, cậu bị thiếu vòng cổ.” Mật Nhu tựa như hiển vật quý, lấy ra một dây đeo ngày đó Kính Huyền thử lễ phục, nghịch ngợm quơ quơ trước mắt Kính Huyền.

“Thì ra là vậy, mình nói mình thiếu cái đó, ngày đó không phải mình bảo Húc Nhật không cần mua sao? Sao anh ấy còn mua?” Kính Huyền nhớ rõ ngày đó bởi vì sợi dây chuyền này thật sự là quá mắc, cho nên kêu Húc Nhật không cần tốn tiền mua thứ đắt tiền như vậy cho mình, cũng không phải là thường xuyên đeo đồ trang sức.

“Buổi sáng lúc mình giúp cậu xin nghỉ Húc Nhật đưa cho mình, không nghĩ tới anh ấy lại có ý, sợi dây chuyền này thật sự rất đáng tiền.” Mật Nhu lúc mới nhìn thấy sợi dây này cũng rất thích, trên mặt được làm tinh tế, chạm vào có cảm giác rất thích.

“Quá đắt thì mình vẫn là không nên lấy, kêu Đường Đường tùy ý tìm một cái cho mình là được, nơi này của cô ấy hẳn là có một ít trang sức mới đúng, chờ lát nữa Húc Nhật tới sẽ đem dây chuyền trả lại cho anh ấy.” Kính Huyền cũng không muốn lấy đồ mắc như vậy làm gì, nếu làm mất mình sẽ không có khả năng trả nổi, cô rất nghèo.

“Mọi người đều nói tặng cho cậu thì cậu nhận nó đi, bằng không anh ta sẽ cho rằng cậu xem thường anh ta, chẳng lẽ cậu muốn anh ta hiểu lầm sao?” Mật Nhu thật sự là rất muốn bỏ đầu Kính Huyền ra, xem bên trong đến cùng có phải hay không chứa tương đậu, cô cũng không tin tâm ý của Húc Nhật rõ như ban ngày mà Kính Huyền lại không rõ..

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Bữa tiệc nhảm chán

“Vâng ““ không có chuyện gì, tự em cũng được.” Kính Huyền mỉm cười nhìn Húc Nhật nói, mình cũng không phải là đứa trẻ.

“Vậy là tốt rồi, vậy anh đi trước.” Húc Nhật thấy Kính Huyền khẳng định sau đó mới rời đi, đi tìm bạn tốt mình quen biết nói chuyện.

“Ai ““ Đám tiệc vĩnh viễn đều là nhảm chán như vậy.” Kính Huyền ngồi ở trong góc, nhìn trên mặt những công tử danh tiếng cười dối trá, thật sự là nhảm chán gấp đôi.

“Ồi chào“ các cô có nghe nói không, hôm nay mở bữa tiệc này chủ yếu là ông nội của chủ tịch tập đoàn Ánh Hòa chủ tịch muốn giúp cháu của ngài ấy chọn con dâu, tất cả những cô gái tham gia ngày hôm nay đều có cơ hội.” Đứng cách chỗ Kính Huyền không xa, mấy cô gái xinh đẹp ăn mặc gọn gàng, nói chuyện cũng thật là không có phẩm vị.

“Tôi cũng có nghe nói qua, ông nội của anh ta không muốn nhìn cháu Diêm Hòa của mình ở bên ngoài lưu luyến hoa cỏ, cho nên mới phải mở bữa tiệc này.” Một cô gái khác nghe xong lời của cô kia, hưng phấn tiếp lời của cô.

“Bất quá Diêm Hòa kia thật sự rất đẹp trai, lúc tôi mới vào có nhìn thấy anh ta, trời ơi, cô không biết, lại có thể có người đẹp trai như vậy.” Một bông hoa si nữ* duyên dáng, cư xử lúc này của cô đã làm hồng mất hình thái rồi.

*hoa si nữ: cô gái háo sắc.

“Thật vậy chẳng? Cô nói mau rồi cuộc như thế nào, có phải còn đẹp trai hơn trên báo chí không?” Một hoa si trách móc nháy mắt dụ dỗ mọi người, tất cả đều vây quanh cô gái vừa mới nói nhìn thấy mặt Diêm Hòa, chỉ vì muốn biết Diêm Hòa rốt cuộc là có bao nhiêu đẹp trai.

“Tất nhiên, khẳng định so với trên báo còn đẹp trai hơn không biết bao nhiêu lần, còn nữa, lúc anh ấy mới bước vào còn cười với tôi, hắc hắc “““ Nói hết lời, hai tay cô gái kia nâng ở trước ngực, “Hắc hắc” cười ngây ngô, mọi người thấy bộ dạng ngốc của cô cũng biết hỏi không ra tin tức gì, cho nên đều hết hứng thú rồi đi, để lại cô gái kia đứng tại chỗ tiếp tục cười ngây ngô.

Kính Huyền ở trong góc nghe được rất rõ ràng cuộc đối thoại của các cô gái, không nhìn được tròng mắt với trần nhà xinh đẹp một cái, con gái bây giờ đều như thế sao? Đầu là ngu ngốc như vậy? Đẹp trai có cái rắm mà dùng, không thể làm cơm ăn, lại không thể làm ra tiền, những hoa si kia thật sự là lãng phí nước miếng.

Kính Huyền thật sự là không chịu được không khí nơi này, định ăn bánh ngọt người thợ khéo léo làm ra đang đặt ở trên bàn, “Ừm ““ Không ngờ đồ ăn

cũng không tệ lắm, ta nghĩ tối nay, chuyện tốt duy nhất ở nơi này là đồ ăn rất ngon.” Kính Huyền bỏ qua đáng về thực nữ, ăn bánh ngọt mình thích nhất, còn vừa ăn vừa ca ngợi.

—————thỉnh thoảng là tuyển phân cách đáng hận—————

Ở trên lầu, trong một gian phòng xa hoa rộng rãi, giường ở đây lớn đến có thể xoay vòng vòng (=.=), một đôi nam nữ vừa mới ở trên giường lớn nơi này mây mưa ngất trời, cô gái cố tình xấu hổ tựa đầu vào trong cánh tay người đàn ông.

“Diêm ““ Bữa tiệc tối nay anh sẽ chọn người danh viện làm vợ của anh sao?”” Cô gái dùng tiếng nói mềm như bông nói, làm như cố ý lại như vô ý hỏi cái vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đùng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Diêm Hỏa anh tuấn

“Bảo bối, không phải lo lắng, tối nay em cứ chờ đợi là được rồi.” Giọng nói lười biếng từ trên đỉnh đầu cô gái truyền đến, không có trực tiếp trả lời vấn đề của cô, mà chỉ là kêu cô cứ chờ đợi mà thôi.

“Có thật không? Em rất vui, Diêm ““ Rõ ràng đem lời nói của Diêm Hỏa vặn vẹo ý, vui vẻ nâng lên gương mặt xinh đẹp, vui sướng cũng viết ở trên mặt, cánh tay dài trắng nõn vòng quanh cổ Diêm Hỏa.

“Em vui vẻ là được rồi, thời gian bữa tiệc bắt đầu cũng không còn nhiều, chúng ta đứng lên sửa sang lại trước, sau đó đi xuống, ở bên cạnh tủ quần áo của anh có bộ em có thể mặc, em tùy ý lấy đi mặc.” Diêm Hỏa ung dung thân nhiên lấy cánh tay như gấu koala trên cổ mình, sau đó chỉ chỉ tủ quần áo lớn ở bên trái, cầm quần áo mình cần mặc đi vào phòng vệ sinh chuẩn bị.

“Hừ ““ Ta biết không ai có thể cự tuyệt sắc đẹp của ta, cho dù đường đường là tổng tài Ảnh Hỏa tập đoàn thì thế nào, còn không phải thua ở dưới váy ta như vậy, đàn ông chính là thân thể động vật.” Cô gái then thùng vừa mới ở trên giường dùng giọng nói mềm như bông nói chuyện, hiện tại Diêm Hỏa vừa rời đi, xoay người sắc mặt liền thay đổi từ công chúa Bách Tuyết biến thành mẹ kế ác độc, thật sự là lật mặt so với lật sách còn nhanh hơn.

Cô gái không quan tâm chút nào tới tủ quần áo được chuẩn bị đầy đủ, lựa chọn trong tủ quần áo một bộ lễ phục vừa ý rồi vào phòng vệ sinh trang điểm, không có truy hỏi tại sao vô cớ lại có nhiều quần áo phụ nữ như vậy, hơn nữa còn có mọi số đo, bởi vì cô căn bản cũng không quan tâm tới mấy thứ này, cô xem trọng cũng chỉ là tiền tài địa vị của Diêm Hỏa, chứ không phải là thật lòng thích.

“Oa “ cậu mau nhìn, đó chính là tổng tài trẻ tuổi nhất tập đoàn Ảnh Hỏa, rất đẹp trai, cảm giác thật phong độ.” Một cô gái tỏ vẻ hiểu biết nói chuyện với một cô gái khác, vừa nhìn thấy Diêm Hỏa từ trên cầu thang từ từ đi xuống, tầm mắt nhất thời bị Diêm Hỏa chói mắt mê hoặc, hai mắt hiện lên hình trái tim nhìn thẳng anh.

“Thật sự, lần đầu tiên mình nhìn thấy người thật của anh ta, không nghĩ tới có người có thể đẹp trai như vậy.” Càng ngày càng nhiều cô gái nhìn Diêm Hỏa, tất cả đều biến thành một dạng hoa si nữ.

“Thật đẹp trai, nhưng cô gái đứng bên cạnh anh ta là ai? Còn cười đến khó coi như vậy.” Một nữ nhân rót cuộc chú ý tới cô gái cùng Diêm Hỏa xuống lầu, tâm tính ghen tỵ làm cho cô miễn cưỡng đem nụ cười rõ ràng là ngọt ngào nói thành nụ cười khó coi.

Đám con gái háo sắc mới vừa còn chìm trong vẻ đẹp trai, vừa nghe đến cô gái đứng bên cạnh Diêm Hỏa, tất cả ánh mắt ghen tỵ của mọi người là tả bắn về phía cô gái kia, còn vô cùng ‘ăn ý’ với lời cô kia, nụ cười kia thật khó coi, lòng ghen tỵ của phụ nữ thật là đáng sợ.

Cùng Diêm Hỏa đi xuống đương nhiên là vừa mới ở trong phòng Diêm Hỏa cùng anh mây mưa ngất trời, Y Na, vừa bước ra liền nghe thấy những cô gái kia đang nói móc mình, nụ cười ngọt ngào ở trên mặt cứng đờ, không phải chỉ là một đám hèn mọn mà thôi, rất nhanh liền khôi phục nụ cười ngọt ngào khi nãy.

Tự cho là cứng nhắc trong nháy mắt vừa nãy của mình không có người nhìn thấy, Y Na đối trả đi theo những công tử kia chào hỏi, không chú ý tới Diêm Hỏa đứng ở bên cạnh mình, trong mắt mang theo ý cười châm chọc, Diêm Hỏa gọi những thứ kia là lời ghen tỵ của đám thượng lưu danh viện, cười đến ruột cũng mau xoắn lại.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đùng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Kịch động

Ánh mắt chợt thấy Kính Huyền ngồi ở trong góc ăn một mình, kinh ngạc mở lớn mắt, cả người giống như bị cố định tại nguyên chỗ cũng không nhúc nhích, bộ dạng này nói có nhiều tức cười liền có bấy nhiêu, ngay cả Y Na đứng ở bên cạnh mình liên tục gọi mấy tiếng cũng không đáp lại.

“Diêm“ Anh làm sao vậy? Bên kia có cái gì sao?” Y Na nhìn theo hướng ánh mắt Diêm Hỏa, thấy Kính Huyền ăn mặc rất sang trọng nhưng động tác ăn lại không tao nhã, không hiểu tại sao về mặt Diêm Hỏa lại kinh ngạc cùng vui mừng nhìn cô gái kia.

“Y Na, em đi nghỉ ngơi trước đi, anh có việc phải đi.” Diêm Hỏa rất sợ nháy mắt Kính Huyền lại biến mất không thấy, bỏ rơi bạn gái Y Na hôm nay mình đưa tới liền đi đến chỗ Kính Huyền, để lại Y Na một mặt tức giận.

“Diêm“ Anh muốn đi đâu? Tiệc sắp bắt đầu.” Y Na vội vàng giữ lấy cánh tay Diêm Hỏa, nhủ mảy làm nũng mà nói.

“Em buông tay ra, hiện tại anh có việc gấp.” Diêm Hỏa không một chút lưu luyến Y Na của mình, đẩy cánh tay ngọc mềm mại đang nắm lấy cánh tay của mình ra.

Kính Huyền không biết hôm nay đã từ chối đến người đàn ông thứ mấy muốn mời mình khiêu vũ, buồn bực tìm nơi ngồi nghỉ, bánh ngọt cũng ăn nhiều rồi, cái gì cũng đã thưởng thức, sao đến bây giờ Húc Nhật còn chưa tới?

“Bạch Kính Kính, là em sao? Thật sự là em?” Diêm Hỏa có chút kịch động giữ lấy bả vai Kính Huyền hỏi, vui vẻ nói, thật không ngờ trong buổi tiệc của mình có thể gặp được cô gái mình vẫn luôn tìm kiếm, rốt cuộc đây là có gọi là duyên phận không?

“Tiên sinh anh làm gì vậy, nếu anh không lịch sự tôi sẽ gọi người.” Kính Huyền tức giận nhìn người đàn ông đẹp trai trước mắt này, thật mất lịch sự lắc lắc vai mình.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Kính Huyền VS Kính Kính

“Kính Kính, em không nhớ anh sao? Anh là Diêm Hỏa, em quên rồi sao?” Diêm Hỏa thử hỏi Kính Huyền một chút, không tin cô gái mình tìm lâu như vậy cứ nhiên bây giờ lại quên mất.

“Diêm Hỏa?” Kính Huyền nghe anh giới thiệu, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lúc này mới kinh ngạc mở to hai mắt chỉ vào Diêm Hỏa nói: “Tôi biết anh là ai rồi, anh không phải chính là nhân vật chính của bữa tiệc tối nay sao?”

“Anh không phải nói cái này, chẳng lẽ em không nhớ anh sao?” Diêm Hỏa mới nghe được nửa câu Kính Huyền nói, trong lòng còn rất vui mừng, còn chưa vui mừng được một giây, liền bị nửa câu sau của Kính Huyền hung hăng tạt cho một gáo nước lạnh.

“Không phải nói cái này thì nói cái nào? Hôm nay tôi mới biết anh, có thể là anh người làm người.” Kính Huyền bị Diêm Hỏa hỏi bắt đầu nhin không được, bắt quá gương mặt này càng nhìn càng quen mắt? Mình có quen biết người nào bộ dạng đẹp trai như vậy sao?

Kính Huyền nghi hoặc nhìn Diêm Hỏa, trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ ra rốt cuộc là anh ta giống ai, phiền não cắn môi cố gắng nghĩ.

“Em đi theo anh, anh có đồ cho em xem, em xem xong rồi sẽ biết.” Diêm Hỏa thấy bộ dạng Kính Huyền thật không giống là giả bộ, bá đạo kéo tay Kính Huyền muốn đưa Kính Huyền tới phòng của mình, cho cô xem một vật.

“Anh làm gì đấy, mau buông tay, tôi không muốn đi theo anh xem thứ đồ quái quỷ ấy.” Kính Huyền tức giận đánh vào bàn tay to đang giữ chặt lấy cổ tay mình, người này thật khó hiểu, đã nói không nhận ra, làm cái gì bộ dạng anh ta còn như vậy.

“Em đi theo anh sẽ biết, anh sẽ không làm gì với em” Diêm Hỏa hòa nhã giải thích với Kính Huyền, chính là hi vọng cô có thể cùng mình đi xem đồ.

“Tôi nói không đi là không đi, anh mau buông tôi ra, nếu không tôi sẽ gọi người.” Kính Huyền cũng không phải là dễ chọc, cô không thích làm thì ép cô cũng sẽ không làm.

“Em không cần lo lắng, anh thật sự sẽ không làm gì với em” Diêm Hỏa đối với tức giận của Kính Huyền vẫn là muốn kiên trì đưa cô cùng đi xem một vật.

“Kính Huyền đã nói anh rời đi, Diêm tiên sinh cần gì làm khó xử đây?” Húc Nhật từ phía xa nhìn thấy Kính Huyền bị một người đàn ông quán lấy, cho nên anh liền vội vàng chào hỏi với người ta rồi tới đây giúp Kính Huyền giải vây, lại không nghĩ rằng quán quít lấy Kính Huyền chính là Diêm Hỏa.

“Thì ra là tổng tài tập đoàn Lâm Đại, Húc Nhật, thế nhưng đây là chuyện riêng của tôi, Húc Nhật tiên sinh không nên nhiều chuyện xen vào.” Diêm Hỏa nhìn thấy có người tới giúp Kính Huyền giải vây, không tự chủ được nổi cáu lên, ngay cả nói chuyện cũng không khách khí.

“Tại sao có thể nói là tôi xen vào việc của người khác, Kính Huyền là bạn gái hôm nay tôi đưa tới, chuyện của cô ấy dĩ nhiên chính là chuyện của tôi.” Húc Nhật nói xong cũng hơi dùng sức, tức giận bỏ bàn tay đang nắm cổ tay Kính Huyền ra, kéo Kính Huyền đến bên cạnh mình.

“Kính Huyền? Không phải em nói em tên là Kính Kính sao?” Diêm Hỏa cuối cùng nghe được Húc Nhật gọi tên Kính Huyền, không hiểu nhìn Kính Huyền hỏi.

“Khi nào tôi nói tên tôi là Kính Kính? Tiên sinh, tôi thấy là anh nhận lầm người rồi?” Kính Huyền cau mày không vui nhìn Diêm Hỏa, cô lúc nào thì đổi tên thành Kính Kính?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Một mình đi cùng

Hiện tại Diêm Hỏa cuối cùng cũng biết vì sao lâu nay mình không tìm được tư liệu của cô rồi, đều do mình mơ hồ không hỏi rõ tên Kính Huyền, đem Bạch Kính Huyền nhớ thành Bạch Kính Kính.

“Bất kể em gọi là Kính Kính, hay gọi Kính Huyền, đều là cùng một người, không nghĩ tới chúng ta có duyên như vậy, cho dù là nhớ lầm tên vẫn có thể lần nữa gặp mặt, mặc dù thời gian có hơi lâu.” Diêm Hỏa cũng mặc kệ có phải Kính Huyền nói nhầm tên không, dù sao mình phát hiện cô tên Bạch Kính Huyền là tốt rồi.

“Ai với anh có duyên phận, tiên sinh, thật sự hôm nay là lần đầu tiên thấy anh, cái gì mà lần nữa gặp mặt, nói lung tung.” Bây giờ ấn tượng của Kính Huyền với Diêm Hỏa là kém đến cực điểm, vốn dĩ bản thân cũng rất chán ghét vẻ mặt không đứng đắn, huống chi là đại hoa tâm thay phụ nữ còn còn nhanh hơn thay quần áo?

“Năm năm trước có phải em mất một sợi dây chuyền màu vàng, trên dây chuyền có khắc một chữ Bạch?” Diêm Hỏa cũng không tính toán việc Kính Huyền quên mất mình, mà là nói ra vừa nãy mình muốn đưa Kính Huyền đi xem dây chuyền.

“Đúng vậy, làm sao anh biết?” Kính Huyền kinh ngạc nhìn chằm chằm Diêm Hỏa hỏi.

“Vậy em còn nhớ năm năm trước em say rượu cùng một người đàn ông phát sinh chuyện tình không?” Diêm Hỏa không trực tiếp trả lời vấn đề của Kính Huyền, mà là hỏi một vấn đề mình đề ý nhất.

“Oanh ‘” Nghe xong lời Diêm Hỏa, đầu Kính Huyền chỉ nghe được một thanh âm như thế, rốt cuộc là làm sao anh ta biết? Chuyện sai lầm mình đã làm năm năm trước tại sao anh ta lại biết, tại sao anh ta biết mình bị mất một sợi dây chuyền?

“Tại sao anh biết? Vậy bây giờ có phải dây chuyền đang ở chỗ anh?” Hiện tại giọng nói Kính Huyền cũng thay đổi, có chút nhẹ nhàng run rẩy, nếu không phải là bởi vì anh ta có tin của sợi dây chuyền, cô đã sớm đập cửa xông ra, đâu còn mặt dày tiếp tục hỏi chuyện?

“Anh chỉ muốn đưa em đi lấy sợi dây chuyền kia, nó để ở trong phòng của anh.” Kỳ thực Diêm Hỏa luôn để sợi dây ở trong túi tây trang của mình, chỉ là muốn tìm một chỗ nói chuyện một chút, cô trải qua như thế nào.

“Vậy anh mau dẫn tôi đi lấy, trả lại dây chuyền cho tôi.” Kính Huyền sốt ruột thúc giục Diêm Hỏa, bất luận anh để ở nơi nào, tại dây chuyền duy nhất cha mẹ để lại cho mình là quan trọng nhất, năm năm trước cho là dây chuyền nhất định bị ném đi rồi, hiện tại có tin của sợi dây, mình nhất định phải lấy về.

“Vậy đi thôi, anh dẫn em đi lấy.” Diêm Hỏa vui lòng đưa Kính Huyền đi lấy dây chuyền.

“Không được, Kính Huyền, em không thể đi với anh ta, muốn đi anh với em cùng đi.” Húc Nhật ngăn trước mặt Kính Huyền, không để cho Kính Huyền cùng Diêm Hỏa đi vào phòng lấy dây chuyền, không biết Diêm Hỏa đưa Kính Huyền vào phòng có thể bộc phát sỏi tính hay không.

“Không cần, anh yên tâm, tôi sẽ không làm gì Kính Huyền.” Căn bản Diêm Hỏa ngay cả suy nghĩ cũng không liền cự tuyệt đề nghị của Húc Nhật, đáng cười “” Bản thân phải rất vất vả mới tranh thủ được nói chuyện riêng với Kính Huyền.

Chương 39: Dây chuyền đâu?

“Không được, tôi chính là lo lắng về anh, mới phải cùng Kính Huyền đi lấy sợi dây, nếu là người khác tôi còn có thể chấp nhận, lời của anh, không thể.” Diêm Hôa có lẽ không lường trước được cam đoan của mình đối lấy phòng bị lớn hơn của Húc Nhật, chẳng lẽ trước đây anh khó làm cho người ta tin tưởng?

“Nếu anh nhất định phải đi, vậy tôi đây cũng không lấy dây chuyền nữa.” Hắc hắc “ uy hiếp tuyệt đối, sau khi nói xong Diêm Hôa còn khiêu khích nhìn Húc Nhật, ánh mắt kia quả thực giống như đang nói, tôi không cho anh đi cùng, anh có thể làm gì tôi?

Húc Nhật nhìn Diêm Hôa khiêu khích, giận đến sắc mặt anh nhất thời trở nên xanh mét, nắm chặt tay lại, nếu không phải có Kính Huyền đứng ở đây, nắm đấm của mình đã sớm tung lên, đầu quân hấn có phải tổng tài của Ánh Hòa gì đó hay không.

“Húc Nhật, anh không cần lo lắng, anh đừng quên, em có đai đen Taekwondo, yên tâm đi, nếu là anh ta dám làm gì với em em sẽ đánh cho anh ta thật thảm hại.” Kính Huyền kéo Húc Nhật còn đang tức giận qua một bên nói nhỏ, cam đoan với Húc Nhật còn đang lo lắng cho mình.

“Vậy em phải cẩn thận một chút, anh ở đây chờ em xuống, mau mau xuống.” Húc Nhật trừu thừa hiệp còn có thể làm cái gì, anh cũng từ Mật Nhu biết Kính Huyền coi trọng cái dây chuyền kia bao nhiêu, cho nên Kính Huyền kiên trì như vậy cũng là phản ứng bình thường.

“Yên tâm, em lấy được dây sẽ xuống, đâu phải đi làm cái gì.” Kính Huyền vỗ vỗ bả vai Húc Nhật như người anh em, bày tỏ anh không cần lo lắng.

“Xong chưa? Bữa tiệc cũng sắp bắt đầu.” Diêm Hôa bị lạnh nhạt, đứng một bên nhìn Kính Huyền cùng Húc Nhật cử chỉ thân mật, giọng nói chua chua, Kính Huyền còn vỗ vai Húc Nhật, thật là, nói cái gì mà nói lâu vậy.

“Được rồi, đi nhanh đi, nếu anh dám gạt tôi anh nhất định sẽ chết.” Kính Huyền trên đường đi lấy dây chuyền, giờ nắm đấm lên uy hiếp nói.

“Đại Tiểu Thư, anh đâu dám lừa em?” Diêm Hôa nhìn Kính Huyền mặc lễ phục hoa lệ, động tác cũng đáng yêu như thế, không nhịn được cười ra tiếng.

“Hừ hừ `Kính Huyền hừ hừ hai tiếng, sau đó ngoan ngoãn đi theo Diêm Hôa.

“Dây chuyền đâu? Sao còn không đi lấy?” Kính Huyền đi theo Diêm Hôa vào phòng của anh, không nghĩ tới Diêm Hôa đóng cửa lại, vẫn nhìn chăm chăm vào mình, cũng không nói chuyện, cũng không đi lấy dây trả lại cho mình, Kính Huyền thiếu kiên nhẫn mở miệng phá vỡ không khí im lặng này.

Chương 40: Cầu hôn thất bại

“Không cần gấp như vậy, dây chuyền anh nhất định sẽ đưa cho em, chỉ là trước đó chuyện giữa chúng ta cần phải nói rõ ràng mới được.” Diêm Hôa nhìn Kính Huyền thiếu kiên nhẫn mở miệng, thanh âm rất lười biếng nói.

“Giữa chúng ta có chuyện gì để nói, phải nói thì nói mau, tôi còn phải lấy dây chuyền của tôi.” Kính Huyền đã sớm đoán được anh không thể nào dễ dàng như vậy liền đem dây chuyền lấy ra, khoát khoát tay kêu Diêm Hôa nói tiếp, bản thân cũng đang nhìn căn phòng một chút, cuối cùng lựa chọn ngồi xuống sofa thoải mái nhìn rất thoải mái.

“Em thật đúng là tùy tiện, chẳng lẽ một chút em cũng không khẩn trương anh sẽ làm gì với em sao?” Diêm Hôa nhìn bộ dạng thành thạo của Kính Huyền, bất đắc dĩ cười hỏi cô.

“Anh có thể làm gì với tôi? Tôi thấy anh cũng không phải là loại mặt người dạ thú chứ?” Kính Huyền thông minh lấy vấn đề hỏi ngược lại Diêm Hôa, nghĩ rằng anh cũng không thể trả lời phải

“Ách““ Không nói cái này nữa, có phải em thật sự quên anh rồi?” Diêm Hôa không nghĩ tới cũng bị Kính Huyền đánh một đòn, không thể làm gì khác hơn là chậm chậm chuyển đề tài.

“Những lời này của anh đã hỏi rất nhiều lần rồi, tôi cũng trả lời rất nhiều lần là không nhận ra, anh có phiền hay không vậy? Anh không phiền nhưng tôi phiền.” Lại nữa, lại nữa, mình cũng nói không biết còn hỏi, Kính Huyền đối với hành động ngu ngốc bất lực của Diêm Hỏa chỉ có thể trừng mắt với không khí.

“Vậy em có nhớ năm năm trước em cùng một người đàn ông đến khách sạn?” Diêm Hỏa không nhìn ánh mắt xem thường Kính Huyền tặng cho, tiếp tục hỏi vấn đề của mình.

“Tôi đã sớm quên người đàn ông kia bộ dạng thế nào rồi.” Kính Huyền tùy tiện đáp trả vấn đề của Diêm Hỏa, cái vấn đề này thật sự là xấu hổ muốn chết.

“Người đàn ông kia chính là anh, em biết không? Anh tìm em suốt năm năm rồi, Kính Huyền.” Diêm Hỏa thấy Kính Huyền không trả lời, tức giận hai tay đặt lên vai Kính Huyền rống lên, mình khổ cực tìm cô ấy như vậy, cô ngược lại rất tốt, cái gì cũng quên hết.

“Cái gì? Anh vừa mới nói gì?” Kính Huyền không thể tin được nhìn Diêm Hỏa tức giận, ông trời, cô vừa nãy có nghe lầm hay không, anh ta nói mình là người đàn ông tối hôm đó?

“Em không có nghe lầm, anh vừa nói anh là người đàn ông cùng vào khách sạn với em tối hôm đó.” Diêm Hỏa nhìn bộ dạng Kính Huyền không chịu chấp nhận, không thể làm gì khác hơn là nói lại lần nữa cho Kính Huyền.

“Tại sao có thể như vậy? Anh chính là người đàn ông tối đó, trời ạ.” Kính Huyền chợt cảm thấy đầu mình rất đau, người đàn ông này nói chính là người đàn ông tối hôm đó, thì ra anh ta chính là ba của hai bảo bối Bạch Đình, Bạch Hoan?

“Anh biết em sẽ không chấp nhận được ngay lập tức, bất quá hiện tại anh tìm được em rồi, anh muốn em làm vợ của anh, em có thể đồng ý không?” Diêm Hỏa thâm tình nhìn Kính Huyền nói, không ngờ tại buổi tiệc lại bất ngờ nhìn thấy Kính Huyền, có phải có thể cho rằng là trời cao giúp đỡ cho mình?

“Không thể nào, tôi không chịu nổi.” Cơ hồ là phản xạ có điều kiện, lời Diêm Hỏa mới nói xong, giống như trên ghế có điện, Kính Huyền nhanh chóng đứng lên trả lời vấn đề của Diêm Hỏa.

“Tại sao? Chấp nhận anh khó khăn như vậy sao?” Bởi vì một câu trả lời của Kính Huyền làm cho tâm của Diêm Hỏa bị thương, không thể tin nhìn Kính Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Nụ hôn bá đạo

“Đúng vậy, tôi cảm thấy chấp nhận được anh rất khó.” Kính Huyền cự tuyệt rất dứt khoát, một chút cũng không dây dưa.

“Tại sao, cự tuyệt cũng phải có lý do?” Diêm Hỏa không hiểu là mình làm sai chỗ nào, để cô dễ dàng cự tuyệt như vậy.

“Lý do? Anh muốn nghe lời nói thật hay là giả?” Kính Huyền nhìn thẳng vào ánh mắt Diêm Hỏa, hào phóng cho anh hai lựa chọn.

“Anh đương nhiên là phải nghe lời nói thật.” Diêm Hỏa dĩ nhiên nói, nào có người thích nghe lời nói dối chứ?

“Được rồi, lời nói thật chính là anh không phải người đàn ông tôi muốn, tôi cũng không dám thích người đàn ông như vậy, hiểu chưa?” Kính Huyền ảo tưởng dùng hai câu nói đơn giản đáp lại Diêm Hỏa.

“Vậy rốt cuộc em muốn người đàn ông như thế nào, anh có thể thay đổi.” Diêm Hỏa nhả nhận nói, đây là không phải gọi là báo ứng sao? Có phải ông trời nhìn không được mình thay phụ nữ như thay quần áo, cho nên mới đưa Kính Huyền tới?

“Thật không ngờ, dù sao anh cũng không phải kiểu người tôi thích là được rồi.” Kính Huyền ngay cả chính mình muốn kiểu đàn ông như thế nào cũng không biết, cho tới bây giờ cô chưa có nghĩ tới phải lập gia đình, chỉ muốn nuôi lớn Bạch Đình, Bạch Hoan là được rồi.

“Nếu nói thật không ngờ, thì phải nói là anh còn cơ hội không phải sao?” Diêm Hỏa nghe Kính Huyền nói, lần nữa thấy được hi vọng.

“Nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, rốt cuộc là anh có đưa dây chuyền trả lại cho tôi không?” Kính Huyền thấy Diêm Hỏa còn chưa có ý trả mình sợi dây, không khỏi nổi nóng.

“Làm gì gấp như vậy, cầm lấy, trả lại cho em.” Diêm Hỏa cũng hỏi được nhiều rồi, mới lấy ra dây chuyền ở trong túi áo đưa cho Kính Huyền.

“Đúng là dây chuyền của tôi, cảm ơn anh, nếu không tôi đã bị mất sợi dây.” Kính Huyền nắm thật chặt sợi dây chuyền trong tay, rất sợ lại làm mất.

“Không cần cảm ơn, em chỉ cần cho anh một chút phần thưởng là được rồi.” Diêm Hỏa muốn thừa cơ lừa gạt Kính Huyền, không hổ là người làm ăn, cho dù là trường hợp không giống nhau.

“Vậy anh muốn cái gì, tôi làm được thì tôi sẽ cố gắng hết sức.” Kính Huyền ngây ngốc rơi vào trong bẫy của Diêm Hỏa, còn đang chìm trong sự vui sướng tìm được vòng cổ.

“Anh chỉ muốn một cái hôn của em là được.” Diêm Hỏa nói xong còn cười rất không đàng hoàng nhìn Kính Huyền.

“Không “” Kính Huyền còn chưa nói ra lời cự tuyệt, đã bị Diêm Hỏa ngăn miệng lại, lời cự tuyệt Kính Huyền cần nói ra liền nuốt vào trong bụng.

Kính Huyền không hề được báo trước, bị Diêm Hỏa hôn cho sợ ngây người, mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm vào Diêm Hỏa, đến khi cảm thấy có thứ gì đó dò trong miệng mình, mới biết phải phản kháng.

“Buông ““ Buông “ tôi ra “” Tiếng nói không rõ từ miệng Kính Huyền phát ra, tay cũng không nhàn rỗi, muốn dùng sức đẩy thân thể Diêm Hỏa ra, lại phát hiện toàn thân mình không dùng sức được, nắm tay đánh trên người Diêm Hỏa chỉ như gãi ngứa.

Rất cuộc khi hai người đều thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, Diêm Hỏa mới lưu luyến buông ra, Diêm Hỏa ôm thân thể nhỏ nhắn của Kính Huyền còn đang tham lam hít thở, mặt Kính Huyền đỏ lên dùng sức đẩy Diêm Hỏa ra, hắc hắc “” Kính Huyền đỏ mặt đương nhiên một nửa là tức giận, một nửa kia chính là xấu hổ.

Kính Huyền căm ghét đưa tay dùng sức lau miệng, đôi môi cũng mau bị Kính Huyền lau đi một lớp da, “Đừng lau nữa, môi của em đều đỏ lên, nụ hôn của anh khó chấp nhận như vậy sao?” Diêm Hỏa thấy Kính Huyền chán ghét nụ hôn của mình như thế, trong lòng cảm thấy rất không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Đình bảo bối hiểu chuyện

“Anh là tên hạ lưu, tại sao có thể tùy tiện hôn người ta, không biết xấu hổ.” Phản ứng của Kính Huyền là cực kỳ tức giận mắng Diêm Hỏa, ai quản anh ta là ai, mắng trước nói sau.

“Em đừng nói như vậy, anh thật sự thích em mới có thể như vậy.” Diêm Hỏa thấy Kính Huyền là tức giận thật, vội vàng muốn giải thích cho hành động của mình.

“Cút ngay, về sau tốt nhất đừng để cho tôi gặp lại anh.” Kính Huyền nói xong dùng sức đẩy Diêm Hỏa ra, mở cửa phòng liền chạy ra ngoài, chạy về chỗ Húc Nhật đang chờ mình.

“Kính Huyền, em là của anh, anh nhất định sẽ tìm được em, lần này sẽ không thả em đi nữa.” Diêm Hỏa không đuổi theo giữ Kính Huyền lại, đứng ở cửa nhìn về phía Kính Huyền chạy đi, tay nắm thật chặt, ở trong lòng yên lặng quyết định.

“Kính Huyền, em làm sao vậy, tại sao khóc?” Húc Nhật vẫn còn đang đứng tại chỗ đợi Kính Huyền, thấy Kính Huyền rất nhanh chạy về phía mình, lúc thấy rõ Kính Huyền khóc, sốt ruột hỏi.

“Cái gì, em khóc sao? Ha ha “” em còn tưởng rằng là trời mưa.” Kính Huyền cũng không biết tại sao mình lại khóc, cảm giác thật kỳ lạ, rốt cuộc là tại sao vậy?

“Không có gì, chúng ta đi về trước đi.” Kính Huyền không muốn nghĩ nhiều cũng không muốn giải thích cái gì, chỉ là giọng nói có chút khó khăn, muốn kêu Húc Nhật cùng mình đi về trước.

“Ừ” “” được, đi thôi.” Dọc theo đường đi, Húc Nhật nhìn Kính Huyền bình tĩnh lạ thường, cũng không có nói thêm cái gì, chỉ yên lặng giữ không gian cho Kính Huyền.

“Cảm ơn anh đưa em về, hôm nay em hơi mệt, muốn về nghỉ ngơi.” Kính Huyền thấy Húc Nhật dừng xe trước cửa nhà mình, sau khi xuống xe vẫn lễ phép nói lời cảm ơn.

“Kính Huyền, có phải Diêm Hỏa làm gì với em, em có thể nói cho anh biết.” Cuối cùng, Húc Nhật vẫn nhịn không được hỏi.

“Không có gì rồi, anh ta có thể làm gì với em?” Kính Huyền không nghĩ tới Húc Nhật lại đột nhiên hỏi, luống cuống muốn che dấu.

“Quên đi, em không muốn nói anh cũng không miễn cưỡng, nhưng em phải biết, chúng ta vẫn là bạn tốt? Em có chuyện gì nhất định phải nói cho anh biết, được không?” Húc Nhật không muốn miễn cưỡng Kính Huyền nhất định phải đem chuyện xảy ra nói nói với mình.

“Vâng, em đi trước.” Kính Huyền nói xong bước đi cũng không quay đầu lại, cho nên Kính Huyền không có nhìn thấy ánh mắt thương tâm của Húc Nhật lúc cô xoay người.

“Mẹ, về sớm vậy sao?” Bạch Đình ở trong phòng khách xem ti vi, nhìn thấy Kính Huyền, cười híp mắt hỏi.

“Đúng vậy, mẹ nuôi đi đâu?” Kính Huyền nhìn vào phòng, phát hiện không thấy Mật Nhu, kỳ quái hỏi.

“Mẹ nuôi dỗ Bạch Hoan đi ngủ.” Bạch Đình chỉ chỉ cửa phòng nói.

“A, Đình bảo bố, mẹ nói là nếu như, nếu như ba của Đình bảo bố bỗng nhiên xuất hiện, Đình bảo bố có thể không cần mẹ mà đi theo ba không?” Theo lời Diêm Hỏa nói thì anh là người đàn ông buổi tối hôm đó, Kính Huyền luôn lo sợ mất đi hai bảo bối.

“Sẽ không, Đình Đình sẽ không rời khỏi mẹ, Đình Đình sẽ luôn luôn ở bên cạnh mẹ.” Bạch Đình nhìn mẹ lo sợ, hiểu chuyện đi tới ôm mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đùng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Scandal phong lưu của Diêm Hỏa

“Đình bảo bố chúng ta quyết định như vậy, con không được rời khỏi mẹ, mẹ cũng chỉ có hai tiểu bảo bối các con, mẹ không thể mất đi các con.” Kính Huyền ôm thật chặt Đình bảo bố, như vậy mới có thể làm cho cô cảm nhận được cảm giác an toàn.

“Dạ “ Chúng ta quyết định, Đình Đình sẽ không rời khỏi mẹ .” Hắc hắc “ thật ra thì mình cũng có tư tâm, nếu về sau mẹ có ba rồi, sau đó không còn thương yêu mình cùng em gái, cái này không thể, cho nên hấn cũng không hi vọng có ba.

“Kính Huyền cậu làm sao vậy, buổi tiệc kết thúc sớm vậy?” Mật Nhu dỗ Bạch Hoan ngủ xong, vừa ra khỏi phòng thấy hình ảnh Kính Huyền cùng Đình bảo bố ôm nhau thật chặt, trên lông mi dài của Kính Huyền còn ướt nước mắt, Mật Nhu không hiểu hỏi.

“Đình bảo bố con đi ngủ trước, mẹ có chuyện muốn cùng mẹ nuôi nói, ngoan.” Kính Huyền yêu thương vỗ vỗ đầu Đình bảo bố, dịu dàng kêu Đình bảo bố trở về phòng mình ngủ.

“Vậy mẹ ngủ ngon, mẹ nuôi ngủ ngon, Đình Đình phải đi ngủ.” Đình bảo bố nghe lời Kính Huyền, chào hỏi liền ngoan ngoãn trở về phòng của mình.

“Kính Huyền, có phải ở bữa tiệc xảy ra chuyện gì không?” Mật Nhu vừa nhìn bộ dạng Kính Huyền cũng biết nhất định là chuyện xảy ra, kéo Kính Huyền đến ngồi trên sofa, lo lắng hỏi Kính Huyền.

“Mật Nhu, cậu có biết Diêm Hỏa tổng tài tập đoàn Ảnh Hòa là nhân vật như thế nào không?” Ánh mắt Kính Huyền ngây ngốc nhìn TV, Mật Nhu cũng đợi không được, lúc này mới chậm rãi mở miệng hỏi.

“À? Tổng tài tập đoàn Ảnh Hòa? Mình biết, bữa tiệc cậu tham gia tới nay do anh ta đứng ra tổ chức, thế nhưng cậu có chuyện gì à?” Mật Nhu đối với câu hỏi không đầu này của Kính Huyền thì không kịp phản ứng, một lát sau mới trả lời vấn đề của Kính Huyền.

“Vậy cậu cảm thấy anh ta là người như thế nào?” Phải biết rõ tính cách của tình địch, Diêm Hỏa đáng thương chẳng qua là trộm một cái hôn, liền bị Kính Huyền quy kết thành kẻ địch.

“Hạng người gì? Scandal phong lưu của anh ta không ít, thay phụ nữ như thay quần áo, nhưng mà anh ta cũng có quyền lợi đó, vóc người siêu cấp đẹp trai không nói, trong nhà còn có tiền như thế, bản thân ra thương trường tùy tiện mở bách hóa, liền dễ dàng đem tập đoàn Ảnh Hòa phát triển thành đứng đầu trong giới bách hóa, có thể nói là một người đàn ông hoàn mỹ, bất quá chỉ là chuyện hoa tâm này thì không tốt lắm” Mật Nhu ngày ngày đều xem tin tức giải trí, chỉ cần là về scandal, hỏi cô thật không sai.

“A “ Khoa trương như vậy?” Kính Huyền nghe Mật Nhu giới thiệu, trong lòng không nhịn được chảy mồ hôi, đối thủ lợi hại như vậy, nếu anh thật muốn tới giành Đình bảo bố cùng Hoan bảo bố, vậy mình chẳng phải là không có một chút phần thắng rồi?

“Có chút khoa trương, người làm sao có thể hoàn mỹ như thế, hơn nữa còn là người đàn ông chỉ có ba mươi một tuổi, điều này cũng khó trách làm sao có nhiều phụ nữ tranh nhau muốn theo đuổi anh ta.” Mật Nhu rất đồng ý lời của Kính Huyền, gật đầu một cái, về lịch sử phong lưu của anh ta nói cả một ngày đêm liệu có thể nói xong không?

“Nhưng mà Kính Huyền, mình nói nhiều như vậy, cậu vẫn chưa nói cho mình biết rốt cuộc ở bữa tiệc đã xảy ra chuyện gì?” Mật Nhu cảm giác dường

như mình hơi lạc đề, vội vàng đem vấn đề kéo về chuyện mình đang hỏi Kính Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Hí kịch hóa cuộc sống

Mật Nhu, cậu xem, mình tìm được dây chuyền.” Kính Huyền mở tay ra, đưa sợi dây nắm thật chặt trong tay cho Mật Nhu nhìn.

“Mình xem một chút, thật sự là dây chuyền của cậu, làm sao cậu tìm được?” Mật Nhu vui mừng hỏi Kính Huyền, cầm dây chuyền trong tay vui vẻ nhìn đi nhìn lại.

“Khi đó chúng ta không tìm được dây, chúng ta từng đoán qua dây chuyền có khả năng bị ai cầm?” Hiện tại Kính Huyền không có tâm tình tốt như Mật Nhu thấy dây chuyền, hiện tại tâm tình của cô giống như bị tảng đá lớn đè nặng.

“Chúng ta đoán là bị người đàn ông tối hôm đó cầm đi, không ngờ tới bây giờ anh ta vẫn cất giữ?” Mật Nhu nghe câu hỏi Kính Huyền xong liền trực tiếp đáp lại, còn không phát giác được ý tứ trong lời nói của mình.

“Đúng là bị người đàn ông tối hôm đó lấy đi, hơn nữa tới giờ anh ta vẫn còn nhớ rõ mình.” Cho tới bây giờ Kính Huyền vẫn còn không chấp nhận nỗi tin tức chấn động như vậy, trước đó một chút tâm tư chuẩn bị cũng không có, thật là khó chấp nhận chuyện này.

“Cái gì, vậy là cậu cùng người đàn ông kia gặp mặt rồi, hay là gặp mặt ở bữa tiệc?” Rốt cuộc lúc này Mật Nhu đã nghe rõ lời nói của Kính Huyền, mới vừa rồi còn vui vẻ nghịch ngợm dây chuyền trong tay, nháy mắt dừng ở giữa không trung, cô cũng không cách nào tiêu được tin tức bất ngờ này.

“Đúng vậy, ở bữa tiệc gặp được, anh ta còn nhận ra mình, trả dây chuyền cho mình.” Kính Huyền thật sự là không hiểu nỗi mình cùng bữa tiệc cao cấp đó tương trùng hay sao? Năm năm trước ngoại lệ một lần tham gia bữa tiệc của học trưởng gì đó, bị người ta ăn sạch sẽ, hơn nữa còn mất đi dây chuyền quý giá nhất của mình, vậy cô cũng chấp nhận, dù sao sau đã có Đình bảo bối cùng Hoan bảo bối.

Nhưng, làm người ta tức giận là, năm năm sau mình bởi vì lời mời chân tình của Húc Nhật, không có biện pháp đành bắt đầu đi đáp ứng, nhưng không nghĩ đến sẽ lần nữa gặp phải người đàn ông năm năm trước cùng bản thân xảy ra quan hệ, còn bị anh ta vô lại cường hôn, cô đúng là cùng yến hội tương trùng phải không, ngay cả diễn phim truyền hình cũng không có trùng hợp như vậy?

Mình từ khi sinh ra đi dự tiệc hai lần, kết quả lại biến thành như vậy, sớm biết mình nên cứng rắn hơn một chút, cự tuyệt lời mời của Húc Nhật, vậy thì sẽ không xảy ra loại chuyện như vậy, nhưng trên thế giới đâu có thuốc hồi hận chứ, cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

“Vậy cậu đừng nói với mình, năm năm trước người đàn ông xảy ra quan hệ với cậu là Diêm Hỏa chứ?” Mật Nhu to gan lấy Diêm Hỏa ra suy đoán, trên ti vi không phải đều diễn như vậy, càng không có khả năng, sẽ càng sẽ biến thành có khả năng.

“Đúng là bị cậu đoán trúng rồi, người đàn ông tối đó chính là đại hoa tâm Diêm Hỏa, cậu bảo bây giờ mình nên làm gì mới phải?” Kính Huyền rất lo lắng, lo lắng nếu như bị Diêm Hỏa biết có Đình bảo bối cùng Hoan bảo bối, có thể sẽ tranh giành với mình không.

“A “ thật sự? Hí kịch hóa.” Mật Nhu nghe lời khẳng định của Kính Huyền, bật thốt lên câu nói đầu tiên là hí kịch hóa, miệng há to đến độ có thể nhét vào một quả trứng gà.

“Là so với hí kịch hóa còn hí kịch hóa hơn, như thế nào chuyện xui xẻo như vậy lại xảy ra trên người mình?” Kính Huyền bắt đầu dĩ cười khổ, cũng phiền chết rồi.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Lúc Kính Huyền tức giận

“Vậy cậu tính làm gì bây giờ, cậu có nói cho anh ta biết chuyện cậu giúp anh ta sinh hai đứa nhỏ hay không?” Mật Nhu sốt ruột hỏi Kính Huyền.

“Làm ơn, mình làm sao có thể nói cho anh ta biết, Bạch Đình cùng Bạch Hoan đều là bảo bối của mình, mình không thể nào cho anh ta biết.” Kính Huyền trợn mắt nhìn Mật Nhu, đáng về ngụ ý nói Mật Nhu ngu ngốc, cô làm sao có thể cho anh ta biết.

“Ha ha đừng nhìn tớ như vậy, bây giờ anh ta tìm cậu khắp nơi, có khả năng không lâu nữa sẽ tìm tới cửa, chẳng lẽ cậu tính đem hai đứa nhỏ giấu đi?” Mật Nhu thật sự nói trúng tâm tư, chính vì lo lắng điều này Kính Huyền mới phiền não như vậy.

“Không biết, mình nghĩ có nên tính đến việc chuyển nhà hay không? Như vậy anh ta sẽ không tìm thấy.” Kính Huyền tự cho mình suy nghĩ thực thông minh, sau khi nói xong còn cười vui vẻ, nhưng chưa vui vẻ bao lâu đã bị lời nói kế tiếp của Mật Nhu đã kích làm cho im lặng.

“Cậu không phải quá xem thường thế lực của tập đoàn Ảnh Hóa chứ? Cho dù cậu chuyển đến bất cứ nơi đâu anh ta đều có khả năng tìm thấy cậu, huống chi cậu đang làm việc tại công ty Húc Nhật, chỉ cần hỏi thăm một chút cũng có thể tra ra rồi.” Mật Nhu thật sự không muốn đã kích Kính Huyền, nhưng nhìn bộ dạng ngu ngơ của cô nàng, làm cho cô cảm nhận được Kính Huyền thật sự ngây thơ.

“A, vậy cậu muốn bây giờ mình phải làm sao, chẳng lẽ nghỉ việc? Vậy từ đây về sau mình nuôi dưỡng hai đứa nhỏ như thế nào?” Bộ dạng Kính Huyền đau khổ đầy suy nghĩ, thật sự nghiêm túc tính đến chuyện từ chức.

“Cậu cũng đừng ngây thơ như vậy, cứ im lặng theo dõi sự việc biến hóa như thế nào, hiện tại suy nghĩ cũng không có ích lợi gì, cho dù lúc anh ta tìm tới cửa nhìn thấy hai đứa nhỏ, cậu nhất quyết nói hai đứa nhỏ không phải của anh ta thực sự không phải là cách tốt sao?” Mật Nhu đắc ý đưa ra ý tưởng thông minh cho Kính Huyền, chẳng biết về sau sẽ phát sinh sự tình gì, tốt nhất nên đề phòng sự việc sẽ xảy ra phía trước.

“Cậu mới thực sự là đứa ngốc, cậu cảm thấy Bạch Đình có điểm nào giống mình?” Kính Huyền nói xong nhìn Mật Nhu xem thường, nói mình ngốc, cô chẳng phải là càng ngu ngốc hơn?

“Ha ha bản thân tớ chưa nghĩ qua, nếu không, chúng ta làm gương mặt Bạch Đình thay đổi, làm cho nhóc biến dạng một chút có phải không nhận ra.” Mật Nhu liền ra chủ ý cho Kính Huyền.

“Làm sao có thể, con trai bảo bối của mình đáng yêu như thế, làm như vậy chẳng khác nào trở nên xấu xí, mình cầu xin cậu, muốn cho ý kiến cũng nên suy nghĩ trước điều đó tốt hay không thì hãy nói.” Kính Huyền không khách khí tặng cho Mật Nhu lời khen ngợi, ai bảo cô ngu ngốc ăn nói lung tung.

“Tớ chỉ là tùy tiện nói bừa thôi, làm sao cho là thật được, cậu có biết lời nói của cậu đã kích lắm hay không?” Mật Nhu tính nói để làm dịu bầu không khí, không ngờ Kính Huyền phản ứng dữ dội như vậy, thật là, xuống tay cũng không nhẹ chút nào.

“Những chuyện như thế làm sao tùy tiện nói bừa được? Thật là...” Lời nói Kính Huyền đầy oán trách, ai cũng không thể lấy Đình bảo bối cùng Hoan bảo bối ra nói đùa được.

“Đã biết đã biết, thật sự là mình sai rồi.” Mật Nhu cũng không muốn nói gì thêm, lúc tức giận Kính Huyền thực sự đáng sợ.

“Quên đi, là do bản thân mình tâm tình không tốt, chuyện không liên quan đến cậu.” Kính Huyền mệt mỏi nằm trên sofa, thở dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Không khí quái dị

“Cậu đừng như vậy nữa, có lẽ sự việc cũng không nổi như chúng ta nghĩ đâu, anh ta cũng có thể không tới tìm cậu mà. Xung quanh anh ta không phải mỗi ngày đều có rất nhiều người phụ nữ hay sao.” Mật Nhu nhìn đáng về khổ não của Kính Huyền, vừa nói lời có ích vừa an ủi bạn mình. Cầu mong là sẽ như vậy, Kính Huyền cũng sẽ không cần lo lắng nữa. Kính Huyền biết Mật Nhu nói những lời này là để an ủi mình cho nên cũng không nói gì thêm nữa.

“Hay tối nay cậu ở lại đây ngủ đi, cũng đã trễ lắm rồi một mình ở bên ngoài giờ này cũng không an toàn” Kính Huyền nhìn vào đồng hồ trên tivi, gần 1:00 rồi không nghĩ là thời gian lại qua mau đến như vậy.

“Vậy cũng được, dù sao ở đây vẫn có phòng của mình, vậy mình đi ngủ trước đây, ngủ ngon.” Hiện tại Mật Nhu thật sự là rất mệt mỏi, không nói gì thêm liền ngáp dài rồi đi vào phòng của mình.

Ai! Không nên nghĩ nhiều làm gì nữa.” Kính Huyền cẩn thận đem dây chuyền tìm lại được từ chỗ cửa Diêm Hỏa về đặt vào trong ngăn kéo tủ, sau đem dây chuyền Húc Nhật tặng cho mình từ trên cổ lấy xuống, thay đồ rồi mới nằm lên giường đi ngủ.

+++++ta là đường phân cách đáng yêu+++++

Kính Huyền đi vào công ty và cảm thấy mọi người đang nhìn mình với ánh mắt rất lạ, có chút mơ hồ, có chút ghen tuông, cũng có chút ganh tỵ, Kính Huyền càng đi vào công ty càng có linh cảm xấu.

Oh, “chào buổi sáng tất cả.” Kính Huyền cũng như mọi ngày mở lời chào hỏi những đồng nghiệp xung quanh tại văn phòng của mình.

“Cô Kính Huyền quen nhiều bạn trai khi nào mà sao không nói với ai vậy, thật không phải phép nha”. Bình thường thì nhân viên kế toán nói chuyện rất vui vẻ với Kính Huyền, tuy nhiên trong đôi mắt vẫn mang một chút mỉa mai nhìn Kính Huyền.

“Chị Kính Huyền cũng thiệt là nếu không phải là người ta tới công ty tìm chị. Thì chị cũng tính không để cho mọi người biết hay sao?” Một đồng nghiệp khác cũng có quan hệ tốt với Kính Huyền đi tới trước mặt Kính Huyền mất hứng nói.

“Các người đang nói cái gì vậy? Tôi thế nào đều không phải rõ ràng sao, tôi cần bản không có bạn trai” Kính Huyền sáng sớm mới đến chỗ làm liền bị nhóm người nhiều chuyện không biết bằng cách nào có những tin đồn đó nên thiếu kiên nhẫn giải thích.

“Cô còn giả ngu, bạn trai cũng đã đuổi tới công ty, cô đi vào trong phòng làm việc của mình mà xem thì biết, thật hâm mộ chết đi được” Một đồng nghiệp khác nữa oán trách lại hâm mộ nhìn Kính Huyền nói.

“Tôi đi nhìn kỹ anh ta rồi nói” Kính Huyền nói xong cũng không để ý đến mọi người liền đi đến phòng làm việc của mình, trong lòng có một giọng nói nhỏ nói với bản thân mình một lần nữa: đi vào phòng không phải là một chuyện tốt.

“Tiểu Tiểu, em tại sao lại ở bên ngoài?” Kính Huyền nghi hoặc nhìn bình thường lúc này Tiểu Tiểu nên ở trong phòng làm việc như thế nào lại chạy ra bên ngoài còn dáng vẻ xấu hổ trên mặt, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

“Không có, chị Kính Huyền, không có chuyện gì, bên trong còn có người đang chờ chị đấy, chị mau vào nhanh đi”. Làm sao có thể nói cho chị Kính Huyền biết là bởi vì bạn trai của chị rất đẹp trai, đó là lý mà vì sao mọi người đều đổ mắt đi ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đùng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Dị ứng phấn hoa

Ai ở trong đó? Húc Nhật sao?” Kính Huyền tính hỏi rõ ràng trước khi bước vào, xem thử bộ dạng của người kia như thế nào, đáng vẻ không giống như Húc Nhật.

“Không đúng, tổng giám đốc còn chưa có tới, là ...” Thanh âm khe khẽ nhưng chưa nói hết câu thì, cửa phòng đột nhiên mở ra, tiếp đó là hình ảnh Diêm Hòa ngay trước cửa.

“Là anh, em vui chứ?” đứng trước cửa giọng điệu Diêm Hòa đùa cợt, vui vẻ hỏi Kính Huyền.

“Sợ hãi thì có chứ vui mừng cái gì, sao anh lại ở chỗ này?” Bây giờ Kính Huyền đã biết vì sao mọi chuyện lại kỳ quái như thế, người đứng trước mặt cô chính là kẻ chủ mưu đằng sau tất cả chuyện này, không hiểu làm sao nhanh như vậy anh ta đã tìm tới đây?

“Tại sao anh lại không thể tới nơi này, anh đến là để gặp em.” Diêm Hòa trả lời câu hỏi của Kính Huyền, mặc dù trong lòng cảm thấy câu hỏi này thật sự buồn cười.

“Em ở chỗ này đợi chị, còn anh theo tôi vào đây, tôi có lời muốn nói rõ ràng với anh.” Sau khi tươi cười nói với Tiểu Tiểu xong, Kính Huyền tức giận chỉ vào Diêm Hòa gọi anh cùng mình vào phòng làm việc.

“Hà! Thiếu gia, anh có thể cùng tôi giải thích một chút hay không, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?” Kính Huyền còn chưa vào phòng làm việc đã ngửi thấy mùi hương hoa gay gắt xông vào mũi làm cho cô cảm thấy khó thở, nhìn vào thì thấy, cuối phòng làm việc chất đầy hoa tươi, thì tức giận chất vấn Diêm Hòa.

“Chính là sự việc như em đang thấy, như thế nào, có thích hay không?” Diêm Hòa cao hứng nói, theo tưởng tượng của anh thì tiếp theo Kính Huyền sẽ ôm lấy anh, vui mừng nói rất thích, nhưng đợi thật lâu mà vẫn chưa thấy Kính Huyền trả lời. Xoay đầu lại muốn nhìn xem Kính Huyền rốt cuộc đang làm cái gì, nhưng không biết từ khi nào thì người bên cạnh đã biến đi đâu? Cô ấy đã đi đâu rồi?

“Mấy người các anh, nhanh lên một chút giúp tôi đem hoa trong phòng làm việc mang đi, Còn nữa..., giúp tôi mở toàn bộ cửa sổ ra, cảm ơn các anh.” Không biết từ lúc nào Kính Huyền đã gọi bảo vệ, đứng cách phòng làm việc không xa yêu cầu giúp cô đem tất cả hoa trong phòng mang ra ngoài.

“Nhiều hoa như vậy chị cũng không thích sao? Bỏ đi rất tiếc.” Một người đồng nghiệp nhìn thấy Kính Huyền đem nhiều hoa như vậy vứt đi thì thực lảng

phí, quay ra hỏi Kính Huyền.

“Cô cũng đã biết tôi đặc biệt dị ứng với phấn hoa, nếu như cô thích thì cô cứ lấy đi, chỉ cần không đặt ở trong tầm mắt tôi là được rồi.” Kính Huyền biết bọn họ rất yêu thích có hoa trong phòng làm việc, cho nên hào phóng bảo các cô mang đi, nếu như bản thân không dị ứng với phấn hoa thì hẳn cũng sẽ yêu thích như vậy.

“Em làm cái gì vậy? Tại sao lại cho bọn họ mang hoa đi hết?” Diêm Họa nhìn mọi người từng người từng người cầm lấy hoa mang đi, tức giận đi tới hỏi Kính Huyền.

“Tôi cũng muốn hỏi anh một chút không có chuyện gì tại sao lại đưa nhiều hoa đến như vậy, tôi thực sự dị ứng với nó, chẳng lẽ anh tính làm hại tôi ah?” Kính Huyền không sợ Diêm Họa nổi giận, tức giận quay ra hỏi ngược lại anh.

“Thực sự anh không biết em dị ứng với phấn hoa, nếu biết anh sẽ không gửi tới cho em.” Diêm Họa tức giận nhưng nhìn bộ dạng Kính Huyền còn tức giận hơn, bèn yếu ớt trả lời.

“Không có gì, bây giờ anh đi theo tôi, chúng ta đến chỗ khác nói chuyện.” Kính Huyền là điển hình người thích mềm chứ không thích cứng, cho nên bình tĩnh cùng Diêm Họa nói chuyện, một chút nóng giận cũng không có, chỉ là kêu Diêm Họa cùng mình đến nơi khác để nói chuyện cho rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đang Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Thái độ kiên quyết

“Được thôi, vậy chúng ta đi uống cà phê, anh biết một quán cà phê mùi vị rất được bảo đảm em sẽ thích.” Diêm Họa dường như rất quen thuộc với Kính Huyền thậm chí khoác vai cô, lên tiếng mời cô cùng anh đi uống cà phê.

“Buông tôi ra, không phải gọi anh đi uống cà phê, lên trên kia nói chuyện là được rồi.” Kính Huyền không khách sáo với Diêm Họa thẳng thừng đẩy cánh tay anh đang khoác trên vai cô xuống, cũng không để ý Diêm Họa có đuổi theo mình hay không, quay đầu đi về phía trước.

“Ha ha, ngày hôm qua chúng tôi mới cãi nhau, cho nên cô ấy mới có thể như vậy.” Diêm Họa thấy Kính Huyền không có phối hợp cùng anh, bèn lúng túng hướng về phía Kính Huyền, quay sang giải thích với mọi người xung quanh, sau đó nhanh chóng đuổi theo cô.

“Nói đi, anh tìm đến chỗ tôi rốt cuộc có chuyện gì?” Kính Huyền vừa đi tới lầu cuối, nhìn xung quanh không có ai mới mở miệng hỏi Diêm Họa.

“Anh có thể có chuyện gì, đương nhiên là không có việc gì ngoài việc đến thăm vợ yêu rồi.” Diêm Họa mặt dày có ý định ôm Kính Huyền, đã bị cô sớm đề phòng dễ dàng tránh khỏi.

“Diêm tiên sinh, tôi nghĩ hôm nay nhất định phải nói rõ với anh, thứ nhất, căn bản tôi có thể nói là không quen biết anh, không liên quan gì đến người như anh. Thứ hai, tôi cũng không phải là vợ yêu gì đó của anh, anh nói muốn tìm vợ theo tôi nghĩ nếu anh muốn cũng sẽ có vô số người phụ nữ nguyện ý làm vợ của anh. Cho nên, tôi hi vọng về sau anh không nên lại đến đây làm phiền tôi.” Kính Huyền có ý dùng giọng điệu cứng rắn nói với Diêm Họa, cô nghĩ hiện tại nếu không làm rõ mọi chuyện, sau này nhất định sẽ càng dây dưa thêm phiền toái.

“Vậy anh cũng nên nói rõ với em, thứ nhất, chúng ta không phải không hề quen biết nhau, dù sao giữa chúng ta xảy ra quan hệ yêu đương là sự thật, thứ hai, anh mong em nguyện ý gả cho anh, trong lòng anh quyết định, vợ của Diêm Họa chỉ duy nhất một người, và người đó chính là em.” Diêm Họa dùng giọng điệu như lúc Kính Huyền nói với anh, dù thế nào đi nữa anh đã quyết định người đó sẽ là cô.

“Anh rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng bỏ qua cho tôi, tôi biết anh xảy ra quan hệ với phụ nữ không phải chỉ duy nhất mình tôi, đây căn bản không phải là lý do.” Kính Huyền thật sự bị người ở trước mắt cô bức cho điên rồi, làm gì muốn không cho người ta sống yên ổn.

“Đúng vậy, anh cũng không muốn lừa dối em, phụ nữ cùng anh xảy ra quan hệ yêu đương thật sự là không ít, nhưng người phụ nữ làm cho anh có cảm giác duy nhất chỉ có mình em, nên anh sẽ không bao giờ buông em ra.” Thật sự là Diêm Họa thành tâm thành ý muốn cùng Kính Huyền trở thành một gia đình.

“Ăn nói lung tung, chẳng qua bản thân anh tự ý tác quái tác quái mà thôi, có thể bởi vì tôi là người đầu tiên rời xa anh cho nên anh mới như vậy, lời của anh nói căn bản là không thể tin được.” Kính Huyền có ngu ngốc mới tin lời nói đó, kiên quyết không thể tin tưởng.

“Anh sẽ không dùng lời nói, mà dùng hành động để chứng minh thành tâm của mình.” Bắt đầu từ hôm nay Diêm Họa quyết tâm rồi, mặc dù anh không biết tâm chân tình của mình có làm cho Kính Huyền động lòng hay không.

“Không cần, tôi không cần anh chứng minh bất cứ điều gì với tôi, điều anh cần làm là từ ngày mai, àh không, bắt đầu từ bây giờ rời khỏi đây đừng để tôi nhìn thấy anh nữa, tôi cảm thấy tâm tình cả tôi và anh đều không tốt.” Kính Huyền không muốn tạo cho Diêm Họa bất kỳ một cơ hội nào, bằng không

một ngày nào đó anh sẽ biết đến Bạch Đình cùng Bạch Hoan bảo bối của cô, cho nên cô không thể mạo hiểm.

“Anh sẽ không làm như vậy, anh biết rõ bây giờ bắt em chấp nhận anh là điều không thể, nhưng mà anh sẽ chờ đợi, chờ đến một ngày nào đó em tiếp nhận anh.” Thái độ Diêm Hôa cứng rắn, tuyệt đối anh sẽ không nhượng bộ.

Chương 50: Gặp mặt tình địch

“Tôi không quan tâm là anh làm hay không, dù sao tôi cũng không để ý, tôi có việc đi trước.” Kính Huyền cảm thấy có nói tiếp với anh không thể giải quyết được vấn đề, nên nói xong lập tức rời đi.

“Chờ một chút, rốt cuộc là em có gì bất mãn với anh, anh lập tức sẽ sửa đổi.” Diêm Hôa không muốn để cho Kính Huyền rời đi dễ dàng như vậy, không cam lòng kéo tay cô lại, hỏi.

“Anh không có điều gì làm tôi bất mãn cả, chỉ vì anh quá hoàn mỹ, tôi cảm thấy mình thực sự không xứng với anh, câu trả lời này anh thực sự hài lòng chứ?” Nói xong, đầu óc Kính Huyền thật sự trống rỗng, choáng váng không biết chuyện gì sẽ xảy ra, cô đã nói rõ ràng như vậy, vì sao anh ta lại còn làm phiền.

“Em thực sự là đang tức giận, nếu như em cảm thấy anh quá hoàn mỹ, vậy anh sẽ làm mình trở thành người bình thường.” Diêm Hôa như kẻ khù khờ, Kính Huyền nói ra lời này ai cũng đều biết rõ đây chẳng qua là cái cớ để cự tuyệt, nhưng anh lại cho là thật.

“Tôi không cần anh làm người bình thường, điều đó không có ý nghĩa gì cả, tôi nói không thích là do tôi không thích anh.” Kính Huyền lần nữa mất đi kiên nhẫn nói chuyện cùng Diêm Hôa, dứt khoát nói rõ tâm ý của mình.

“Tại sao, chẳng lẽ tiếp nhận anh thực sự khó khăn như vậy sao?” Hiện tại Diêm Hôa cũng đầy khổ sở, thật vất vả mới yêu một người, nhưng người đó lại không chấp nhận anh.

“Anh rốt cuộc có nghe thấy lời tôi nói hay không? Tôi đều bị anh bức làm cho điên lên rồi.” Nói xong những lời này Kính Huyền tức giận tính đi xuống lầu dưới, thì ra những lời cô nói nãy giờ đều là nói nhảm.

“Kính Huyền, em không sao chứ?” Kính Huyền vừa mới đi tới cầu thang đã nhìn thấy Húc Nhật đứng tại đó thờ hờn hờn, vừa nhìn thấy Kính Huyền, anh vội vàng đi tới hỏi.

“Em có thể có chuyện gì? Ngược lại anh, ở chỗ này làm gì?” Kính Huyền tò mò hỏi Húc Nhật, bộ dạng của anh làm sao một mối như vậy?

“Ah, anh không có việc gì, anh là nghe Tiểu Tiểu nói, sáng sớm hôm nay Diêm Hôa đã tới tìm em, anh lo lắng cho em, nên liền chạy tới đây xem thế nào.” Húc Nhật không muốn nói cho Kính Huyền biết việc anh quá lo lắng cho cô, nên ngay cả thang máy đều không đi liền theo cầu thang chạy bộ lên đây.

“Cô ấy cũng thiệt là, chuyện gì cũng nói cho anh biết, em chỉ là cùng với anh ta nói chuyện rõ ràng một chút thôi, không có việc gì hết.” Kính Huyền trách mắng nhân viên mình một chút, rồi mới xin lỗi giải thích với Húc Nhật.

“Tại sao lại là anh. Một tổng giám đốc như anh thật sự rất rảnh rỗi hay sao.” Diêm Hôa vốn định đuổi theo để nói chuyện với Kính Huyền, lại nhìn thấy cô vừa nói vừa cười đi với Húc Nhật, lập tức dùng giọng điệu đầy nghiến齿 dứt cuộc đối thoại của bọn họ.

“Tại sao tôi lại không thể, nơi này là công ty của tôi, ngược lại phải hỏi anh, thế nào, không có việc gì, sao lại chạy đến công ty tôi.” Trong lòng Húc Nhật thực sự không thích Diêm Hôa, hiện tại người kia lại tự tiện chạy đến công ty anh quấy rối Kính Huyền, thế nên anh càng không thể vui vẻ nói chuyện với anh ta.

“Công ty của anh không có quy định người ngoài không thể đến, hơn nữa tôi cũng không phải là đến tìm anh, tôi đến gặp Kính Huyền.” Diêm Hôa cũng không khách khí trả lời, không biết là ai sợ ai?

“Thật sự không có quy định người ngoài không thể đến, nhưng sẽ có bắt đầu từ ngày hôm nay trở đi, bây giờ mời anh lập tức rời khỏi đây.” Gương mặt Húc Nhật không chút thay đổi mời Diêm Hôa rời đi, cũng không sợ đặc tội anh ta.

“Tôi không đi, anh có thể làm gì tôi?” Diêm Hôa cố ý muốn làm Húc Nhật tức chết, làm sao anh không nhìn ra Húc Nhật có ý đồ khác với người phụ nữ của anh, tất cả mọi người đều nói khi gặp mặt tình địch hết sức đỏ mắt* “tức giận”, thật sự lời này nói không sai chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Gặp mặt tình địch

“Tôi không quan tâm là anh làm hay không, dù sao tôi cũng không để ý, tôi có việc đi trước.” Kính Huyền cảm thấy có nói tiếp với anh không thể giải quyết được vấn đề, nên nói xong lập tức rời đi.

“Chờ một chút, rốt cuộc là em có gì bất mãn với anh, anh lập tức sẽ sửa đổi.” Diêm Hỏa không muốn để cho Kính Huyền rời đi dễ dàng như vậy, không cam lòng kéo tay cô lại, hỏi.

“Anh không có điều gì làm tôi bất mãn cả, chỉ vì anh quá hoàn mỹ, tôi cảm thấy mình thực sự không xứng với anh, câu trả lời này anh thực sự hài lòng chứ?” Nói xong, đầu óc Kính Huyền thật sự trống rỗng, choáng váng không biết chuyện gì sẽ xảy ra, cô đã nói rõ ràng như vậy, vì sao anh ta lại còn làm phiền.

“Em thực sự là đang tức giận, nếu như em cảm thấy anh quá hoàn mỹ, vậy anh sẽ làm mình trở thành người bình thường.” Diêm Hỏa như kẻ khù khờ, Kính Huyền nói ra lời này ai cũng đều biết rõ đây chẳng qua là cái cớ để cự tuyệt, nhưng anh lại cho là thật.

“Tôi không cần anh làm người bình thường, điều đó không có ý nghĩa gì cả, tôi nói không thích là do tôi không thích anh.” Kính Huyền lần nữa mất đi kiên nhẫn nói chuyện cùng Diêm Hỏa, dứt khoát nói rõ tâm ý của mình.

“Tại sao, chẳng lẽ tiếp nhận anh thực sự khó khăn như vậy sao?” Hiện tại Diêm Hỏa cũng đầy khổ sở, thật vất vả mới yêu một người, nhưng người đó lại không chấp nhận anh.

“Anh rốt cuộc có nghe thấy lời tôi nói hay không? Tôi đều bị anh bức làm cho điên lên rồi.” Nói xong những lời này Kính Huyền tức giận tính đi xuống lầu dưới, thì ra những lời cô nói này giờ đều là nói nhảm.

“Kính Huyền, em không sao chứ?” Kính Huyền vừa mới đi tới cầu thang đã nhìn thấy Húc Nhật đứng tại đó thờ hờn hờn, vừa nhìn thấy Kính Huyền, anh vội vàng đi tới hỏi.

“Em có thể có chuyện gì? Ngược lại anh, ở chỗ này làm gì?” Kính Huyền tò mò hỏi Húc Nhật, bộ dạng của anh làm sao mệt mỏi như vậy?

“Ah, anh không có việc gì, anh là nghe Tiểu Tiểu nói, sáng sớm hôm nay Diêm Hỏa đã tới tìm em, anh lo lắng cho em, nên liền chạy tới đây xem thế nào.” Húc Nhật không muốn nói cho Kính Huyền biết việc anh quá lo lắng cho cô, nên ngay cả thang máy đều không đi liền theo cầu thang chạy bộ lên đây.

“Cô ấy cũng thiệt là, chuyện gì cũng nói cho anh biết, em chỉ là cùng với anh ta nói chuyện rõ ràng một chút thôi, không có việc gì hết.” Kính Huyền trách nể nhân viên mình một chút, rồi mới xin lỗi giải thích với Húc Nhật.

“Tại sao lại là anh. Một tổng giám đốc như anh thật sự rất rảnh rỗi hay sao.” Diêm Hỏa vốn định đuổi theo để nói chuyện với Kính Huyền, lại nhìn thấy cô vừa nói vừa cười đi với Húc Nhật, lập tức dùng giọng điệu đầy nghiến齿 dứt cuộc đối thoại của bọn họ.

“Tại sao tôi lại không thể, nơi này là công ty của tôi, ngược lại phải hỏi anh, thế nào, không có việc gì, sao lại chạy đến công ty tôi.” Trong lòng Húc Nhật thực sự không thích Diêm Hỏa, hiện tại người kia lại tự tiện chạy đến công ty anh quấy rối Kính Huyền, thế nên anh càng không thể vui vẻ nói chuyện với anh ta.

“Công ty của anh không có quy định người ngoài không thể đến, hơn nữa tôi cũng không phải là đến tìm anh, tôi đến gặp Kính Huyền.” Diêm Hỏa cũng không khách khí trả lời, không biết là ai sợ ai?

“Thật sự không có quy định người ngoài không thể đến, nhưng sẽ có bắt đầu từ ngày hôm nay trở đi, bây giờ mời anh lập tức rời khỏi đây.” Giương mặt Húc Nhật không chút thay đổi mời Diêm Hỏa rời đi, cũng không sợ đắc tội anh ta.

“Tôi không đi, anh có thể làm gì tôi?” Diêm Hỏa cố ý muốn làm Húc Nhật tức chết, làm sao anh không nhìn ra Húc Nhật có ý đồ khác với người phụ nữ của anh, tất cả mọi người đều nói khi gặp mặt tình địch hết sức đồ mưu* “tức giận”, thật sự lời này nói không sai chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Kính Huyền Bị Thương

“Tôi sẽ không làm gì với anh. Kính Huyền chúng ta đi xuống đi không cần để ý đến anh ta”. Húc Nhật trước mặt Diêm Hỏa khiêu khích ôm bả vai của Kính Huyền, Kính Huyền cũng không có đẩy Húc Nhật ra vì trong lòng muốn khiến Diêm Hỏa chết tâm.

“Mau bỏ tay bẩn thỉu của anh ra, bằng không đừng trách tôi không khách khí” Diêm Hỏa nhìn cánh tay đặt trên vai Kính Huyền vô cùng chói mắt, giọng điệu khó chịu khi nhìn đến hành động khiêu khích của Húc Nhật.

“Muốn tôi bỏ ra sao? Anh dường như không có tư cách gì để nói đến chuyện này.” Húc Nhật thấy mình thành công chọc giận Diêm Hỏa, nên giọng nói tràn đầy đắc ý nhìn Diêm Hỏa.

“Tôi nói anh thả ra có nghe không hả tiểu tử thứ”. Diêm Hoà nổi giận dùng sức kéo tay Húc Nhật đang khoát trên vai Kính Huyền ra, trong lòng lửa giận thiêu đốt, vừa mới nảy bị Kính Huyền cự tuyệt đã đủ căm tức rồi, bây giờ còn thêm một kẻ không thức thời chọc giận mình, có thể không tức điên lên sao?

Húc Nhật không có bất kỳ đề phòng gì liền bị Diêm Hoà đẩy tay ra, nên không kịp nhìn xuống dưới chân mình thiếu chút nữa ngã xuống, cũng may kịp thời lấy tay vịn cầu thang mới đứng vững được. Sau khi đứng vững cũng không khách khí hướng mặt Diêm Hoà ra một quyền, lập tức trên khuôn mặt tuấn mĩ bị thương.

“Anh dám đánh tôi, anh chết chắc rồi” Diêm Hoà không nghĩ đến Húc Nhật sẽ đánh mình, hơn nữa còn là khuôn mặt mình hài lòng nhất, nhất thời cũng mất đi lý trí lao vào đánh nhau với Húc Nhật.

“Hai người các người đang làm gì đó, nơi này là cầu thang không cẩn thận sẽ té xuống đó nghe không” Kính Huyền đỏ mặt nhìn hai người đàn ông nóng nảy muốn khuyên can, nếu ai không cẩn thận mà bị thương thì mình cũng đau lòng lắm.

“Kính Huyền đứng xa một chút, hôm nay anh nhất định phải đẩy đỡ anh ta cho thật tốt, để anh ta sau này không dám tới đây đùa với em nữa...” Húc Nhật trong lúc đánh nhau vẫn vì Kính Huyền mà suy nghĩ sẵn sốc gọi Kính Huyền đứng xa một chút.

“Làm ơn các anh đừng vì tôi mà đánh nhau nữa, các người lập tức dừng tay lại cho tôi” Kính Huyền cực kỳ tức giận muốn đi lên tách hai người ra nhưng không chú ý bước chân nên bước hụt một bước, liền không đứng vững ngã từ trên cầu thang té xuống.

“Trời ạ! Mình rốt cuộc đã làm sai cái gì, tại sao mình lại xui xẻo đến như vậy, đau quá đi, đầu thật là đau” Sau khi ngã xuống cầu thang Kính Huyền cũng ý thức được cuộc đời mình thật xui xẻo. Còn chưa than thở xong, trên đầu truyền đến cảm giác đau đớn làm cho người cảm thấy hít thở không thông liền ngất đi tại chỗ.

“Kính Huyền em làm sao vậy, đừng làm anh sợ” Diêm Hoà nhìn thấy Kính Huyền bị ngã cầu thang trong nháy mắt hô hấp đều đình chỉ không để ý đến Húc Nhật vội vàng chạy xuống lầu xem Kính Huyền như thế nào.

“Mau đưa Kính Huyền vào bệnh viện, đừng có ôm nữa” Húc Nhật tương đối còn một chút lý trí, muốn ôm Kính Huyền từ trên mặt đất đưa vào bệnh viện.

“Tôi ôm được rồi, không cần đến anh” Diêm Hoà bá đạo đoạt lại Kính Huyền từ trong ngực Húc Nhật, cũng không nhìn đến Húc Nhật liền nhanh chóng đi vào trong thang máy. Nhưng thang máy giống như muốn đối đầu với anh khi một giây cuối cùng cửa thang máy đóng lại Húc Nhật liền nhanh chân đi vào trong thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Quyết định

“Lúc này còn có thời gian đùa giỡn hay sao? Hiện tại chuyện quan trọng nhất là đưa Kính Huyền đến bệnh viện.” Húc Nhật nhìn Diêm Hoà ôm Kính Huyền, trong lòng có nén tức giận nhẹ nhàng trách mắng Diêm Hoà.

“Tôi làm gì có thời gian để đùa giỡn, là anh tự mình suy diễn thôi.” Diêm Hoà tâm tư không chút thay đổi, nói dối mặt không đỏ, bản thân kiên quyết không thừa nhận.

Húc Nhật nghe Diêm Hoà nói, mắt nhìn anh liếc một cái liền không muốn phải nhìn anh lần nữa, cửa thang máy vừa mở hai người lập tức thẳng hướng đi tới bãi đậu xe, thận trọng đem Kính Huyền đặt ngay ngắn trong xe, xong rồi mới nhanh chóng chạy xe tới bệnh viện.

Húc Nhật cùng Diêm Hoà hai người lo lắng đứng bên ngoài phòng, chờ bác sĩ bước ra, Diêm Hoà phiền não ở trên hành lang đi qua đi lại, còn Húc Nhật thì mệt mỏi ngồi ở ngoài phòng bệnh dựa đầu trên ghế, trong lòng thâm tự trách mình.

“Anh cùng tôi xuống dưới, tôi có đôi lời muốn nói với anh.” Trong lòng bồn khoăn một hồi, lúc này Húc Nhật mới lạnh lùng nhìn Diêm Hoà tiến đến nói.

“Chúng ta có cái gì để nói? Muốn nói gì thì cứ nói đi.” Trong lòng Diêm Hoà vẫn còn lo lắng cho Kính Huyền, uống từng ngụm từng ngụm nước lạnh người phục vụ đưa cho anh, chất lỏng lạnh lạnh như băng từng giọt từng giọt chảy xuống làm cho tinh thần anh thư thái một chút.

“Rốt cuộc vì sao anh quen biết Kính Huyền? Tại sao anh lại cứ bám đuôi quần lấy cô ấy?” Trong lòng Húc Nhật có rất nhiều nghi vấn, huống chi bây giờ Diêm Hoà đang ở trước mặt của anh, anh nhất định phải hỏi rõ ràng mới được.

“Kính Huyền không có nói cho anh biết sao? Cũng đúng, cô ấy làm sao có thể nói.” Diêm Hoà biết Húc Nhật hỏi mình vấn đề gì, ngược lại tâm tình rất bình tĩnh, bắt đầu nói về chuyện anh cùng Kính Huyền biết nhau ra sao.

“Anh đoán xem, ai là người trong buổi tiệc đêm đó cùng Kính Huyền đi tới khách sạn?” Húc Nhật sau khi nghe Diêm Hòa nói, cả người ngẩn ra thần thờ, điều này đã nói lên Bạch Hoan cùng Bạch Đình đều là con của anh ta, không trách được vì sao Kính Huyền lại muốn né tránh anh ta như vậy.

“Đúng vậy, sau đó tôi liền tìm kiếm Kính Huyền, nhưng vẫn không tìm được, bởi vì Kính Huyền nói cho tôi biết tên giả, nhưng duyên phận chính là kỳ lạ như vậy, tôi tìm kiếm vị hôn thê trong buổi tiệc, và Kính Huyền giống như kỳ tích xuất hiện, cái này thật ra phải nói là chúng tôi rất có duyên phận với nhau.” Khi Diêm Hòa nói tới điều này, trên mặt biểu hiện vô cùng vui vẻ.

“Vậy anh đối với Kính Huyền cảm giác chính là yêu sao? Hay là chỉ cảm thấy hiếu kỳ?” Húc Nhật không nhượng bộ tiếp tục hỏi Diêm Hòa, nếu như anh ta nói thật sự là yêu Kính Huyền, như vậy bản thân anh chỉ có thể lựa chọn con đường rút lui, nhưng nếu như câu trả lời không phải như vậy, thì anh lập tức sẽ không chần chừ mà giành lại Kính Huyền.

“Tôi cũng không biết, tôi chưa từng yêu bất kỳ một người phụ nữ nào, nhưng mà Kính Huyền cho tôi cảm giác rất khác lạ, mặc dù không thể nói là yêu, nhưng tôi có thể xác định rõ là rất thích cô ấy.” Diêm Hòa mỗi ngày bị vây bọc bởi đám phụ nữ, nên trong lòng đã nguội lạnh. Nhưng anh lại có cảm giác khác khi nhìn thấy Kính Huyền, không hề giống cảm giác đối với những người phụ nữ kia, có thể nói bây giờ chưa thể gọi là yêu, nhưng có thể khẳng định là thích.

“Nếu là như vậy, tốt nhất về sau anh không nên tổn thương đến Kính Huyền, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho anh.” Húc Nhật biết mình không còn cơ hội, dù sao anh ta cũng là cha ruột của hai đứa nhỏ, anh thì có tư cách gì?

“Tôi sẽ không như vậy, anh có thể yên tâm.” Diêm Hòa tốt bụng bảo đảm, bót đi một tình địch cảm giác thật tốt, anh tin tưởng không có Húc Nhật cùng anh tranh giành, nhất định Kính Huyền sẽ nhanh chóng tiếp nhận anh.

Chương 53: Bảo bối lo lắng

“Tôi có thể đối với anh yên tâm mới gọi là kỳ lạ, anh thay phụ nữ như thay quần áo, không biết sau khi có được cô ấy anh có trân trọng hay không.” Húc Nhật không muốn dấu diếm mở miệng hỏi thẳng Diêm Hòa. Đối với loại người như Diêm Hòa anh làm sao có thể yên tâm?

“Cái anh này có ý gì hả? Những người phụ nữ kia đều là tự tìm đến tôi, căn bản cùng Kính Huyền không phải một dạng, anh không thể nói chung như vậy.” Diêm Hòa vừa mới có một chút cảm tình đối với Húc Nhật bây giờ lại bị anh ta làm cho anh muốn bốc hỏa, người này thật là có năng lực chọc giận anh.

“Húc Nhật, Kính Huyền đang ở chỗ nào? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Mật Nhu mới vừa ở nhà Kính Huyền chơi với hai bảo bối, lại nhận được điện thoại Húc Nhật nói Kính Huyền ngã cầu thang, lo lắng liền lập tức chạy tới bệnh viện.

“Còn chưa có đi ra đâu, chúng ta đi qua nhìn một chút.” Húc Nhật sau khi nói xong mang theo Mật Nhu rời đi cũng không muốn để ý Diêm Hòa.

“Chú, chú nói mẹ cháu sẽ không có chuyện gì chứ?” Bạch Đình vừa nghe đến Kính Huyền bị thương, hai nhóc liền nhất quyết muốn đi theo Mật Nhu cùng đến thăm Kính Huyền.

“Bé ngoan, mẹ cháu không có việc gì, mẹ không thể bỏ rơi các cháu đâu.” Húc Nhật nhìn gương mặt giống y như Diêm Hòa, trong lòng cũng tràn đầy cung chiêu.

“Chú, Hoan Hoan thật sự sợ hãi.” Hoan bảo bối vừa nghe thấy mẹ của mình bị thương, sợ đến mức nước mắt đều muốn chảy xuống, hốc mắt cũng hơi đỏ, chẳng qua là quật cường không để cho nước mắt chảy xuống, bởi vì mẹ có nói con gái không thể tùy tiện khóc.

“Mẹ không có việc gì, chú ôm con đi nhìn mẹ được không?” Húc Nhật buông lỏng liền ôm lấy Bạch Hoan, mang theo Bạch Đình cùng Mật Nhu rời đi, không có nhìn lại phía sau mình, Diêm Hòa con người kia biểu tình đang lay động.

“Chờ một chút, hai đứa nhỏ này có phải là con của Kính Huyền không?” Diêm Hòa ngăn trước mặt Húc Nhật kinh ngạc hỏi, còn kéo Bạch Đình lại gần quan sát.

“Đúng vậy.” Gương mặt Húc Nhật không chút thay đổi trả lời.

“Nếu đoán không sai, hai đứa nhỏ đều là con của tôi?” Cơ hồ Diêm Hòa cười vui mừng muốn rơi lệ, thì ra là Kính Huyền còn len lén giúp anh sinh hai đứa nhỏ đáng yêu như vậy.

“Ai là con của ông, chúng tôi chỉ có mẹ, không cần cái gì gọi là ba ba. Còn nữa..., nhất định là ông không cần thận hại mẹ ngã cầu thang, ông là người xấu.” Đình bảo bối nghĩ mẹ có thể là bị người đàn ông anh tuần đứng trước mặt cậu làm cho bị thương, cho nên đối với Diêm Hòa giọng điệu nói chuyện đều có hàm ý.

“A! Thì ra ông chính là người hại mẹ ngã bị thương, người xấu, người xấu, tôi căm ghét ông.” Hoan bảo bối nằm trong ngực Húc Nhật nghe thấy lời Đình bảo bối nói, liền hướng về Diêm Hòa ánh mắt đầy chỉ trích, oán giận.

“Không phải như thế, các con hiểu lầm rồi.” Hiện tại Diêm Hòa có thể nói là ngậm bồ hòn làm ngọt, khổ mà không nói được, muốn hướng tới hai đứa trẻ giải thích, nhưng mà sự thật đúng là như vậy, cũng không biết phải nói như thế nào.

“Hừ! Hoan Hoan chúng ta không cần để ý ông ta, chúng ta đi nhìn mẹ.” Ha ha "như vậy Hoan Hoan sẽ căm ghét ông ta, trong lòng Đình bảo bối vừa

nghĩ tới ý đồ xấu, cậu chính là sợ Bạch Hoan dễ dàng bị dụ dỗ, cho nên mới phải cố ý nói Diêm Hòa như vậy, quả nhiên, Hoan bảo bối ngay thơ lập tức liền bị lừa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Bảo bối lo lắng

“Tôi có thể đổi với anh yên tâm mới gọi là kỳ lạ, anh thay phụ nữ như thay quần áo, không biết sau khi có được cô ấy anh có trân trọng hay không.” Húc Nhật không muốn dấu diếm mở miệng hỏi thẳng Diêm Hòa. Đối với loại người như Diêm Hòa anh làm sao có thể yên tâm?

“Cái anh này có ý gì hả? Những người phụ nữ kia đều là tự tìm đến tôi, căn bản cùng Kính Huyền không phải một dạng, anh không thể nói chung như vậy.” Diêm Hòa vừa mới có một chút cảm tình đối với Húc Nhật bây giờ lại bị anh ta làm cho anh muốn bốc hỏa, người này thật là có năng lực chọc giận anh.

“Húc Nhật, Kính Huyền đang ở chỗ nào? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Mật Nhu mới vừa ở nhà Kính Huyền chơi với hai bảo bối, lại nhận được điện thoại Húc Nhật nói Kính Huyền ngã cầu thang, lo lắng liền lập tức chạy tới bệnh viện.

“Còn chưa có đi ra đâu, chúng ta đi qua nhìn một chút.” Húc Nhật sau khi nói xong mang theo Mật Nhu rời đi cũng không muốn để ý Diêm Hòa.

“Chú, chú nói mẹ cháu sẽ không có chuyện gì chứ?” Bạch Đình vừa nghe đến Kính Huyền bị thương, hai nhóc liền nhất quyết muốn đi theo Mật Nhu cùng đến thăm Kính Huyền.

“Bé ngoan, mẹ cháu không có việc gì, mẹ không thể bỏ rơi các cháu đâu.” Húc Nhật nhìn gương mặt giống y như Diêm Hòa, trong lòng cũng tràn đầy cung chiêu.

“Chú, Hoan Hoan thật sự sợ hãi.” Hoan bảo bối vừa nghe thấy mẹ của mình bị thương, sợ đến mức nước mắt đều muốn chảy xuống, hốc mắt cũng hơi đỏ, chẳng qua là quật cường không để cho nước mắt chảy xuống, bởi vì mẹ có nói con gái không thể tùy tiện khóc.

“Mẹ không có việc gì, chú ôm con đi nhìn mẹ được không?” Húc Nhật buông lỏng liền ôm lấy Bạch Hoan, mang theo Bạch Đình cùng Mật Nhu rời đi, không có nhìn lại phía sau mình, Diêm Hòa con người kia biểu tình đang lay động.

“Chờ một chút, hai đứa nhỏ này có phải là con của Kính Huyền không?” Diêm Hòa ngăn trước mặt Húc Nhật kinh ngạc hỏi, còn kéo Bạch Đình lại gần quan sát.

“Đúng vậy.” Gương mặt Húc Nhật không chút thay đổi trả lời.

“Nếu đoán không sai, hai đứa nhỏ đều là con của tôi?” Cơ hồ Diêm Hòa cười vui mừng muốn rơi lệ, thì ra là Kính Huyền còn len lén giúp anh sinh hai đứa nhỏ đáng yêu như vậy.

“Ai là con của ông, chúng tôi chỉ có mẹ, không cần cái gì gọi là ba ba. Còn nữa..., nhất định là ông không cẩn thận hại mẹ ngã cầu thang, ông là người xấu.” Đình bảo bối nghĩ mẹ có thể là bị người đàn ông anh tuần đứng trước mặt cậu làm cho bị thương, cho nên đối với Diêm Hòa giọng điệu nói chuyện đều có hàm ý.

“A! Thì ra ông chính là người hại mẹ ngã bị thương, người xấu, người xấu, tôi căm ghét ông.” Hoan bảo bối nằm trong ngực Húc Nhật nghe thấy lời Đình bảo bối nói, liền hướng về Diêm Hòa ánh mắt đầy chỉ trích, oán giận.

“Không phải như thế, các con hiểu lầm rồi.” Hiện tại Diêm Hòa có thể nói là ngậm bồ hòn làm ngọt, khổ mà không nói được, muốn hướng tới hai đứa trẻ giải thích, nhưng mà sự thật đúng là như vậy, cũng không biết phải nói như thế nào.

“Hừ! Hoan Hoan chúng ta không cần để ý ông ta, chúng ta đi nhìn mẹ.” Ha ha "như vậy Hoan Hoan sẽ căm ghét ông ta, trong lòng Đình bảo bối vừa nghĩ tới ý đồ xấu, cậu chính là sợ Bạch Hoan dễ dàng bị dụ dỗ, cho nên mới phải cố ý nói Diêm Hòa như vậy, quả nhiên, Hoan bảo bối ngay thơ lập tức liền bị lừa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Náo nhiệt tại bệnh viện

“Bác sĩ, cô ấy bị gì vậy có nghiêm trọng không?” Húc Nhật vừa nhìn thấy bác sĩ từ trong phòng bệnh đi ra ngoài, liền vội vàng tiến lên hỏi thăm.

“Ai là thân nhân của bệnh nhân?” Bác sĩ nhìn trước mắt nhiều người như vậy, lên tiếng hỏi.

“Tôi”, “Là tôi”, “Là tôi”, “Là chúng tôi.” Cơ hồ bọn họ đều một lượt trả lời khi bác sĩ hỏi, Húc Nhật, Diêm Hỏa, Mật Nhu, cộng thêm hai cục cung đều không cam lòng yếu thế trả lời, ý thức được lời nói của tất cả mọi người đều giống nhau, bốn người ngăm quan sát nhìn về phía Diêm Hỏa.

“Anh không phải?” bọn họ ngăm hiểu với nhau, tất cả cũng không có tức giận bài xích Diêm Hỏa, Diêm Hỏa thật đáng thương bị chen ép.

“Tuy bây giờ không phải, nhưng rất nhanh sẽ là như vậy, hơn nữa tôi là cha của hai nhỏ.” Diêm Hỏa không cảm thấy lúng túng, còn viện cớ lớn tiếng nói đến Bạch Đình cùng Bạch Hoan.

“Ai là con ông, không nên ở đâu cũng nhận người thân, tôi không nhớ mình có ba ba từ khi nào nữa.” Đình bảo bối nghe Diêm Hỏa nói, lập tức phản bác lại.

“Đúng, baba là cha ruột của con, chờ mẹ con tỉnh lại con có thể hỏi mẹ.” Diêm Hỏa thấy Đình bảo bối phản bác lại mình, bèn lấy Kính Huyền làm tấm khiên che đỡ chắc chắn, nhưng mà có thể là anh đã đánh giá thấp Kính Huyền rồi.

“Ông nói ông là cha ruột của tôi, vậy ông biết tôi tên là gì sao?” Tin rằng Diêm Hỏa sẽ không biết, trong lòng Đình bảo bối tin mười phần hỏi Diêm Hỏa cái vấn đề này chắc chắn anh sẽ không biết.

“Àh, bởi vì baba vừa mới biết, cho nên baba không biết tên của con, con có thể nói cho baba biết tên của con không?” Hôm nay Diêm Hỏa thực giống như con rùa thật cổ, muốn nói cái gì cũng không thể nói.

“Ông thật là khô hài, bản thân làm ba mà cũng không biết tên của con mình, tôi thật sự muốn chú Húc Nhật làm baba của chúng tôi hơn.” Đình bảo bối nói xong còn cố ý đi tới ôm Húc Nhật, chính là muốn khiến Diêm Hỏa tức chết.

“Làm sao con có thể nói như vậy, baba lúc trước có việc bận, cho nên mới chậm một chút tìm thấy các con, ta là ba ruột của bọn con, không phải cái chú Húc Nhật đáng ghét kia đâu.” Giờ phút này trong lòng Diêm Hỏa ước gì đánh cho Húc Nhật mấy đấm, sao lại dám dụ dỗ con anh, thật là muốn dẫn cho anh ta một trận.

“Mấy vị?” Bác sĩ này giờ bị mọi người không ai để ý đến không nhận được mở miệng nói, ông cảm thấy nếu để cho bọn họ nói tiếp, không biết tới khi nào mới có thể thương lượng xong.

“Bác sĩ thật xin lỗi, không cần để ý tới bọn họ, ông có thể nói với tôi là được rồi.” Mật Nhu nhìn bác sĩ nói xin lỗi, đem Húc Nhật và bọn người kia quên đi.

“Là như vậy bệnh nhân bởi vì té từ cầu thang xuống, có nên nào có hơi chút chấn động, không thể nhanh hồi tỉnh như vậy, còn chân cô ấy cũng bị chấn thương, cho nên trong tuần này bệnh nhân không nên tiếp xúc với nước, như vậy mới có thể nhanh hồi phục.” Bác sĩ nghiêm túc hướng Mật Nhu nói rõ bệnh tình Kính Huyền.

“Làm sao lại nghiêm trọng như thế?” Mật Nhu nghe lời nói của bác sĩ, chân mày khê chau lại.

“Bởi vì khi ngã cầu thang không có bất kì phòng bị nào, cho nên lúc ngã xuống tương đối nghiêm trọng, nhưng thật may là không có gì đáng ngại.” Lời của bác sĩ khiến Mật Nhu bớt đi lo lắng.

“Bác sĩ cảm ơn ông, hiện tại có thể vào thăm cô ấy được không?” Mật Nhu lễ phép hỏi thăm ý kiến bác sĩ.

“Có thể, vậy tôi đi trước, có chuyện gì thì lập tức báo với tôi.” Bác sĩ trả lời Mật Nhu, nhìn cô gật đầu một cái rồi rời đi.

Chương 55: Lo lắng cho bảo bối

“Cậu tới rồi àh, ha ha.” Kính Huyền bây giờ đã tỉnh lại, nhìn thấy Mật Nhu vào phòng bệnh, vui vẻ chào hỏi.

“Đúng vậy, cái cậu này làm cái gì vậy hả, hại tớ lo lắng gần chết.” Mật Nhu nhìn sắc mặt Kính Huyền tái nhợt, cũng đau lòng muốn chết.

“Không có gì rồi, chỉ là một phút không cẩn thận ngã cầu thang mà thôi, không có gì lớn, chờ thêm mấy ngày là có thể chạy nhảy bình thường được rồi.” Kính Huyền nhìn Mật Nhu vì cô mà lo lắng, nên giọng nói có chút nhẹ nhàng đùa giỡn, chính là muốn không khí vui lên một chút.

“Cậu cho là mình không hiểu biết con người cậu hay sao, mình đã dẫn dò cậu rất kỹ, đến cùng vẫn là có chuyện gì xảy ra? Mình trước khi bước vào đây nhìn thấy Húc Nhật cùng Diêm Hỏa bộ mặt của cả hai nóng đến mức phát hỏa đỏ.” Mật Nhu cũng không phải là tốt bụng như vậy, tưởng cô dễ gạt như vậy sao, cô kết làm tỷ muội với Kính Huyền thật đúng là thất bại.

“Ha ha, bị cậu đoán trúng đúng rồi, được rồi mình khai ra hết, được chứ.” Kính Huyền thấy không thể gạt được Mật Nhu, đành đem chuyện đã xảy ra khai báo hết.

“Cái gì, sao cậu lại ngu ngốc như vậy, làm mình biến thành miếng thịt kẹp bánh hả? Thật là sống không nổi, tớ cầu xin cậu lần sau gặp phải loại chuyện như vậy cậu nên cách xa một chút, thật tức chết đi được ai bảo không nghe khuyên bảo.” Mật Nhu nghe Kính Huyền kể chuyện đã xảy ra, rất muốn lấy tay gõ lên đầu Kính Huyền để cảnh tỉnh cô, nhưng nhìn thấy bộ dạng cô bây giờ là bệnh nhân nên bỏ qua ý nghĩ này.

“Nhưng mà bọn họ vì mình mới như vậy, mình không thể trơ mắt nhìn họ đã thương nhau.” Kính Huyền nghe Mật Nhu mở miệng dạy dỗ cô, bèn uất ức muốn biện giải cho mình.

“Cho nên tớ mới nói cậu ngốc, bọn họ bị thương là chuyện của bọn họ, cậu xem cậu muốn giúp đỡ hai người họ, nhưng thành ra thế nào, ngược lại làm cho mình bị thương, xem ra cậu không có chịu nghe lời mình dặn dò rồi.” Mật Nhu thật sự bị cô nàng ngốc nghếch Kính Huyền này làm cho tức chết, bình thường thông minh như vậy, nhưng khi gặp chuyện liên quan đến tình cảm thì như là đờn gỗ.

“Cậu mới là đờn gỗ, nhìn thấy có người vì mình bị thương làm sao có thể làm ngơ được.” Kính Huyền không phục lời nói của Mật Nhu, yếu ớt muốn kiên định lập trường của mình.

“Tớ nói cậu chính là đờn gỗ, đần độn, tớ không thể để hai cục cưng sau này lớn lên cũng trở nên ngu ngốc như cậu, xem ra từ đây về sau tớ nên dạy dỗ tốt hơn cho hai bảo bối.” Mật Nhu thấy lời nói của mình không cách nào đã thông Kính Huyền, vừa nghĩ tới hai bảo bối về sau có thể trở nên giống như Kính Huyền, trong lòng quyết định sẽ bảo bọc tốt hai bảo bối.

“Cậu muốn làm gì? Hai đứa còn nhỏ như vậy, cậu không nên làm hư bọn chúng.” Kính Huyền nhìn về mặt của Mật Nhu, cũng biết chính xác không có chuyện tình tốt lành gì xảy ra, cô cũng không thể nhìn thấy hai cục cưng của mình bị Mật Nhu truyền thụ những thứ vô dụng.

“Mình sẽ dạy dỗ làm hư bọn trẻ của cậu à? Cậu cũng thiệt là.” Mật Nhu vẫn còn cao hứng, bị một câu nói Kính Huyền đánh úp làm cho cười lạnh, thật là không chút tình người, dội cho cô gáo nước lạnh.

“Mình sao ấy, làm sao lại cảm thấy hình như là đúng như vậy” Kính Huyền quan sát Mật Nhu thấy biểu tình của cô là lạ, sau mới chậm rãi nói ra một câu khiến Mật Nhu không có lời nào đáp lại cô.

“Cậu thật sự là...” Mật Nhu bị Kính Huyền chọc giận tức nói không ra lời, chỉ có thể nhìn chằm chằm Kính Huyền, thiệt là, luôn đập tắt sự hưng phấn của cô mà.

“Mẹ, chúng con tới thăm mẹ đây.” Đình bảo bối cùng Hoan bảo bối, hai tiểu tử cùng mở cửa phòng bệnh, vui vẻ nói mình đã tới.

“Hai cục cưng thế nào theo tới đây hả? Không có ở nhà ngoan ngoãn làm bài tập sao?” Kính Huyền nhìn hai cục cưng trong lòng đầy cao hứng, nhưng chẳng phải bây giờ là nên ở trong nhà sao?

“Bài tập chúng con cũng làm xong rồi, hơn nữa mẹ bị thương, chúng con nhất định phải tới thăm mẹ hi hi.” Hoan bảo bối thanh âm ngọt ngào làm nũng, chạy đến bên giường bệnh Kính Huyền vui vẻ nói.

“Vậy thì tốt, mẹ không có chuyện gì, chờ một chút là có thể xuất viện luôn.” Kính Huyền thỏa mãn nhìn hai tiểu bảo bối mình thích nhất, cho dù có đau, nhìn đến hai cục cưng trên mặt nụ cười sáng lạn cũng đều biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Lo lắng cho bảo bối

“Cậu tới rồi à, ha ha.” Kính Huyền bây giờ đã tỉnh lại, nhìn thấy Mật Nhu vào phòng bệnh, vui vẻ chào hỏi.

“Đúng vậy, cái cậu này làm cái gì vậy hả, hại tớ lo lắng gần chết.” Mật Nhu nhìn sắc mặt Kính Huyền tái nhợt, cũng đau lòng muốn chết.

“Không có gì rồi, chỉ là một phút không cẩn thận ngã cầu thang mà thôi, không có gì lớn, chờ thêm mấy ngày là có thể chạy nhảy bình thường được rồi.” Kính Huyền nhìn Mật Nhu vì cô mà lo lắng, nên giọng nói có chút nhẹ nhàng đùa giỡn, chính là muốn không khí vui lên một chút.

“Cậu cho là mình không hiểu biết con người cậu hay sao, mình đã dặn dò cậu rất kỹ, đến cùng vẫn là có chuyện gì xảy ra? Mình trước khi bước vào đây nhìn thấy Húc Nhật cùng Diêm Hỏa bộ mặt của cả hai nóng đến mức phát hỏa đó.” Mật Nhu cũng không phải là tốt bụng như vậy, tưởng cô dễ gạt như vậy sao, cô kết làm tỷ muội với Kính Huyền thật đúng là thất bại.

“Ha ha, bị cậu đoán trúng đúng rồi, được rồi mình khai ra hết, được chứ.” Kính Huyền thấy không thể gạt được Mật Nhu, đành đem chuyện đã xảy ra khai báo hết.

“Cái gì, sao cậu lại ngu ngốc như vậy, làm mình biến thành miếng thịt kẹp bánh hả? Thật là sống không nổi, tớ cầu xin cậu lần sau gặp phải loại chuyện như vậy cậu nên cách xa một chút, thật tức chết đi được ai bảo không nghe khuyên bảo.” Mật Nhu nghe Kính Huyền kể chuyện đã xảy ra, rất muốn lấy tay gõ lên đầu Kính Huyền để cảnh tỉnh cô, nhưng nhìn thấy bộ dạng cô bây giờ là bệnh nhân nên bỏ qua ý nghĩ này.

“Nhưng mà bọn họ vì mình mới như vậy, mình không thể trơ mắt nhìn họ đã thương nhau.” Kính Huyền nghe Mật Nhu mở miệng dạy dỗ cô, bèn uất ức muốn biện giải cho mình.

“Cho nên tớ mới nói cậu ngu ngốc, bọn họ bị thương là chuyện của bọn họ, cậu xem cậu muốn giúp đỡ hai người họ, nhưng thành ra thế nào, ngược lại làm cho mình bị thương, xem ra cậu không có chịu nghe lời mình dặn dò rồi.” Mật Nhu thật sự bị cô nàng ngốc nghếch Kính Huyền này làm cho tức chết, bình thường thông minh như vậy, nhưng khi gặp chuyện liên quan đến tình cảm thì như là đờn gỗ.

“Cậu mới là đờn gỗ, nhìn thấy có người vì mình bị thương làm sao có thể làm ngơ được.” Kính Huyền không phục lời nói của Mật Nhu, yếu ớt muốn kiên định lập trường của mình.

“Tớ nói cậu chính là đờn gỗ, đờn gỗ, tớ không thể để hai cục cưng sau này lớn lên cũng trở nên ngu ngốc như cậu, xem ra từ đây về sau tớ nên dạy dỗ tốt hơn cho hai bảo bối.” Mật Nhu thấy lời nói của mình không cách nào đã thông Kính Huyền, vừa nghĩ tới hai bảo bối về sau có thể trở nên giống như Kính Huyền, trong lòng quyết định sẽ bảo bọc tốt hai bảo bối.

“Cậu muốn làm gì? Hai đứa còn nhỏ như vậy, cậu không nên làm hư bọn chúng.” Kính Huyền nhìn về mặt của Mật Nhu, cũng biết chính xác không có chuyện tình tốt lành gì xảy ra, cô cũng không thể nhìn thấy hai cục cưng của mình bị Mật Nhu truyền thụ những thứ vô dụng.

“Mình sẽ dạy dỗ làm hư bọn trẻ của cậu à? Cậu cũng thiệt là.” Mật Nhu vẫn còn cao hứng, bị một câu nói Kính Huyền đánh úp làm cho cười lạnh, thật là không chút tình người, dội cho cô gáo nước lạnh.

“Mình sao ấy, làm sao lại cảm thấy hình như là đúng như vậy” Kính Huyền quan sát Mật Nhu thấy biểu tình của cô là lạ, sau mới chậm rãi nói ra một câu khiến Mật Nhu không có lời nào đáp lại cô.

“Cậu thật sự là ...” Mật Nhu bị Kính Huyền chọc giận tức nói không ra lời, chỉ có thể nhìn chằm chằm Kính Huyền, thiệt là, luôn đập tắt sự hưng phấn của cô mà.

“Mẹ, chúng con tới thăm mẹ đây.” Đinh bảo bối cùng Hoan bảo bối, hai tiểu tử cùng mở cửa phòng bệnh, vui vẻ nói mình đã tới.

“Hai cục cưng thế nào theo tới đây hả? Không có ở nhà ngoan ngoãn làm bài tập sao?” Kính Huyền nhìn hai cục cưng trong lòng đầy cao hứng, nhưng chẳng phải bây giờ là nên ở trong nhà sao?

“Bài tập chúng con cũng làm xong rồi, hơn nữa mẹ bị thương, chúng con nhất định phải tới thăm mẹ hi hi.” Hoan bảo bối thanh âm ngọt ngào làm nũng, chạy đến bên giường bệnh Kính Huyền vui vẻ nói.

“Vậy thì tốt, mẹ không có chuyện gì, chờ một chút là có thể xuất viện luôn.” Kính Huyền thỏa mãn nhìn hai tiểu bảo bối mình thích nhất, cho dù có đau, nhìn đến hai cục cưng trên mặt tự cười sáng lạn cũng đều biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Xét Nghiệm ADN

“Đừng nghe mẹ con nói lung tung, mẹ con còn phải ở mấy ngày nữa mới được ra viện đây” Mật Nhu tàn nhẫn phá tan ảo tưởng của Kính Huyền, bởi vì cô biết Kính Huyền ghét nhất là nằm viện.

“Ai da cậu kêu bác sĩ cho mình ra viện đi được không, mình không thích nằm viện”. Kính Huyền chu cái miệng nhỏ nhắn hướng Mật Nhu làm nũng.

“Không được, bác sĩ đã nói não của cậu bị chấn động nhẹ, cần phải ở lại bệnh viện để quan sát thêm”. Mật Nhu “vô tình” cự tuyệt khẩn cầu của Kính Huyền, cô chỉ vì muốn tốt cho cô ấy mà thôi.

“Mẹ à, mẹ không nói lại mẹ nuôi đâu, mẹ ngoan ngoãn mà nằm viện sẽ tốt hơn”. Đinh bảo bối hiểu chuyện giúp Mật Nhu khuyên mẹ mình.

“Nhưng ở bệnh viện thật nhàm chán, không có việc gì làm cả”. Kính Huyền ghét nhất là nằm viện toàn mùi thuốc khử trùng, còn có ở trong này nhàm chán cực độ.

“Cậu còn không biết xấu hổ lúc nào cũng kêu Đinh bảo bối phải nghe lời, cậu còn như con nít ở đây làm nũng”. Mật Nhu nhìn Kính Huyền mắt húng nói.

“Nhưng là” Kính Huyền còn muốn nói tiếp, liền bị Mật Nhu cắt đứt “Không có nhưng nhị gì hết, cậu ngoan ngoãn mà nằm lại cho khoẻ đi, mình sẽ tới thăm cậu mỗi ngày.” Mật Nhu không cần suy nghĩ cũng biết kế tiếp Kính Huyền sẽ nói chuyện gì, liền nói trước.

“Có thật không, vậy thì ít nhất mình sẽ không thấy buồn chán nữa, nhưng Bạch Đình với Bạch Hoan ai sẽ trông chúng?” Kính Huyền còn chưa kịp cao hứng, lại bị vấn đề này làm cho đau đầu.

“Vậy thì gọi Thanh Phong tới phụ trông chúng không phải tốt hơn sao, dù sao mẹ của Thanh Phong cũng không có gì làm, hơn nữa bà cũng rất thích hai đứa bọn nó, tới nhà Thanh Phong là tốt nhất”. Mật Nhu giải quyết nỗi khổ não trong lòng Kính Huyền.

“Oa Mật Nhu cậu thật là thông minh, chuyện gì cũng giải quyết được, ôm cái nào”. Kính Huyền vui vẻ ôm Mật Nhu.

“Kính Huyền em vui mừng chuyện gì vậy?” Húc Nhật vừa vào phòng bệnh liền thấy Kính Huyền vui vẻ nên tò mò hỏi.

“Không có gì, chỉ là mới vừa rồi còn đang lo lắng Bạch Đình và Bạch Hoan không có ai giúp em chăm sóc, nhưng hiện tại đã có người chăm sóc em thật vui” Kính Huyền vui vẻ nói ra tin tốt của mình cho Húc Nhật biết.

“Anh chăm sóc cũng được vậy, tại sao còn muốn làm phiền người khác? Hai đứa nó cũng là con của anh mà”. So với Húc Nhật vào chậm một bước Diêm Hoả mất hứng nói, mang về nhà anh còn có thể tăng thêm một chút tình cảm nha, đó đúng là chuyện thật tốt.

“Sao anh lại tới đây, hai người bọn họ là con của tôi lúc nào thì lại thành con của anh” Kính Huyền không nghĩ tới Diêm Hoả cũng tới đây, nhất thời cả người xuất hiện trạng thái đề phòng.

“Con mắt của mọi người đều nhìn ra anh là cha của bọn chúng, đáng đáp bọn họ giống anh như vậy”. Diêm Hoả đắc ý chỉ vào Bạch Đình vui vẻ nói, khi lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Đình vào thời điểm đó anh thật là bị hù dọa, tại sao trên đời này lại có người giống anh đến như vậy, đây quả thật là phiên bản thu nhỏ của mình.

“Anh hay nhận thức như vậy hay sao, tiền sinh anh có thể hay không quá khoa trương, chỉ là lớn lên giống nhau mà thôi tại sao anh lại nói như vậy chứ?” Kính Huyền cuối cùng cũng thông minh phản bác lại lời của Diêm Hoả.

“Em phải tin tưởng lời nói của anh, nếu không chúng ta xét nghiệm ADN đi như vậy khi có kết quả thì em không thể đổ thừa được”. Diêm Hoả cũng biết Kính Huyền sẽ không dễ dàng thừa nhận, như vậy đành phải dùng đến khoa học kỹ thuật để chứng minh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Vấn Đề Bộ Dạng

“Tôi không muốn, tại sao tôi lại đồng ý để anh làm xét nghiệm ADN, con của tôi, tự tôi biết con mình là của ai, dù sao không phải của anh là được rồi.” Buồn cười nếu làm nghiệm ADN, thì mọi chuyện giấu diếm sẽ lộ ra hết, tuyệt đối không thể làm như vậy.

“Tại sao không cần, có phải là em đang chột dạ, sợ người khác biết sự thật không?” Diêm Hôa nhìn Kính Huyền khẩn trương, trong lòng càng thêm xác định hai đứa bé đều là con anh.

“Đó là bởi vì sẽ ảnh hưởng đến tâm lý của bọn trẻ, chúng còn nhỏ như vậy đã phải đi xét nghiệm ADN, dù sao kết quả cũng giống nhau, bọn trẻ đều không phải là con anh.” Lý do Kính Huyền đưa ra vô cùng miễn cưỡng, nhưng mà cô cũng không quan tâm nhiều đến như vậy, nhắm mắt nói tiếp.

“Không cần, chỉ cần một sợi tóc hoặc là thứ gì liên quan bọn nhỏ là tốt rồi, không nhất thiết phải lấy máu, em không cần phải khẩn trương như vậy.” Diêm Hôa không buông tha cho Kính Huyền, nếu cô còn không thừa nhận, vậy thì không có cách nào ngoài việc kiểm nghiệm ADN để chứng minh.

“Tôi không muốn, dù sao ông không phải là baba là được rồi, tôi không cần nghiệm cái gì ADN đâu.” Đình bảo bối nhìn mẹ của mình dần ra như vậy, bị nói như vậy mà cũng không vận dụng sự thông minh suy nghĩ nói phản bác lại, cho nên nhóc đành phải ra tay giúp mẹ.

“Tại sao con cứ khẳng định xác định ta không phải là ba con, con không cảm thấy đáng đáp chúng ta rất giống sao?” Diêm Hôa hỏi lấy lòng Đình bảo bối, cảm giác Đình bảo bối so với Kính Huyền còn khó thuyết phục hơn nhiều.

“Hiện tại người giống nhau rất nhiều, trên ti vi đều có các khuôn mặt minh tinh các ngôi sao giống nhau, đó căn bản không phải là lý do.” Hi hi! Đúng là Đình bảo bối thật thông minh, lấy thực tế để bác lại lý do của Diêm Hôa.

“Tại sao con không thể tiếp nhận ta?” Hiện tại của Diêm Hôa muốn hỏi vấn đề quan trọng là cái này, cảm giác Đình bảo bối một mực không chấp nhận anh.

“Tại sao à? Vậy tôi sẽ nói cho ông biết.” Đình bảo bối tỏ ra hào phóng nói.

“Là cái gì? Con nói đi?” Diêm Họa trong lòng gấp gáp, không biết nị lực của anh giảm xuống khi nào? Hôm nay gặp mọi người cũng không làm cho sắc mặt anh tốt lên chút nào.

“Đó bởi vì ông quá phong lưu, báo chí luôn đăng ông cùng những người phụ nữ kia làm cái gì, còn không biết ông theo đuổi mẹ tôi có phải còn có dụng tâm gì khác không, nhưng điều quan trọng nhất nữa là.” Đinh bảo bởi nói đến đây cố ý dừng lại một chút, làm mọi người đều chú tâm nghe lời nói của nhóc.

“Là cái gì? Con nói ra ta sẽ sửa đổi.” Diêm Họa không biết trước kia lịch sử phong lưu của mình lại bị tiểu quỷ này biết, trong lòng xấu hổ vô cùng.

“Đó chính là dáng dấp bộ dạng của ông đẹp trai hơn tôi, nếu ông không xuất hiện tôi nghĩ trên thế gian này mình là đẹp trai nhất rồi, bây giờ trong lòng của tôi cũng bị thương* ‘đau lòng’, cho nên tôi sẽ không tiếp nhận ông.” Đinh bảo bởi vừa nói xong, trong phòng bệnh đỉnh đầu mọi người cơ hồ giống như có một đám quạ bay qua.

Đặc biệt là Diêm Họa tức giận vô cùng, bộ mặt đen xì, anh không bao giờ nghĩ ra anh bị cự tuyệt vì cái lý do thái quá này, bộ dạng anh tuần cũng không phải là lỗi của anh, tại sao lại đổ lỗi trên người anh chứ? Bất đắc dĩ, anh nghĩ, tương chuyện quan trọng là đắc tội với tổ tông nhà ai, kết quả lại là vấn đề đáng về bề ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Hai trưởng bối khoa trương

“Chẳng lẽ lý do con cự tuyệt ta chính là cái này, vậy có hơi quá..., một chút thái quá hay không?” Hiện tại Diêm Họa thất bại một cách khổ sở vì một lý do nhàm chán càn rỡ?

“Đúng vậy, ông này giờ không có nghe nhầm, đó là lý do tôi không chấp nhận ông, cho nên ông có thể đi khỏi đây.” Đinh bảo bởi khẳng khẳng nói, còn đưa tay ‘tiền’ Diêm Họa đi ra ngoài.

“Chẳng lẽ không có lý do gì khác hay sao?” Hiện tại Diêm Họa nghiêm túc suy tính tới việc đi chỉnh hình thay đổi bộ dạng, xấu xí một chút cũng sẽ không bị nhóc ghệt nữa.

“Ông rốt cuộc có phiền hay không, có một vấn đề mà sao ông hỏi nhiều lần vậy?” Đinh bảo bởi cùng một dạng tính khí với Kính Huyễn, anh hỏi nhiều lần nhóc sẽ tức giận.

“Vậy baba làm mình xấu đi một chút, con sẽ tiếp nhận baba?” Giọng điệu Diêm Họa tràn đầy hy vọng hỏi Đinh bảo bởi, nếu là thật nói như vậy, cùng lắm thì anh phải đi chỉnh hình làm cho xấu xí một chút.

“Hả?” Trong phòng bệnh mọi người nghe lời nói của Diêm Họa, kinh ngạc chỉ có thể phát ra một câu, không thể nói gì thêm?

“Anh tính làm thật à?” Kính Huyễn giật mình sợ hãi Diêm Họa.

“Bộ dáng của anh giống như là đang nói đùa sao?” Diêm Họa nhìn Kính Huyễn nghiêm túc trả lời.

“Anh cũng không nên nghĩ đến chuyện đó.” Nếu Diêm Họa thật sự xấu đi, cô tưởng tượng những người phụ nữ kia mỗi ngày đều bị mê hoặc bởi dáng vẻ anh tuấn của Diêm Họa đến muốn sống muốn chết, nếu biết anh trở nên như thế thì..., đó là chuyện đáng sợ, không được không được, cô không thể khiến chuyện tình kinh khủng này xảy ra.

“Tại sao không được? Chỉ cần con anh có thể tiếp nhận anh, điều này có nghĩa lý gì?” Dù thế nào đi nữa bằng bất cứ giá nào, trong lòng anh cân nhắc, cục cựa đối với anh là quan trọng nhất.

“Anh không thể làm vậy, như vậy tôi sẽ thành tội nhân thiên cổ.” Kính Huyễn bất luận như thế nào cũng phải ngăn cản Diêm Họa đi làm việc ngu ngốc này, nếu không cuộc sống sau này cô sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

“Chẳng lẽ em quan tâm đến anh sao? Anh thật là vui mừng.” Diêm Họa bị lời nói của Kính Huyễn làm tưởng là cô quan tâm anh, nhất thời cười vui vẻ.

“Tôi không phải quan tâm anh, mà tôi sợ bị những người ái mộ anh đuổi giết, anh không cần làm chuyện điên rồ là tốt rồi, làm như vậy không đáng giá.” Kính Huyễn hung hăng dội cho Diêm Họa một gáo nước lạnh, làm anh như hóa đá tại chỗ.

“Diêm Họa, con không sao chứ?” Trên hành lang bên ngoài phòng bệnh truyền đến thanh âm gấp gáp đầy lo lắng, người còn chưa tới, nhưng thanh âm đã truyền đến trước.

Diêm Hỏa lại một lần nữa trở thành tiêu điểm của mọi người, trong phòng tất cả ánh mắt mọi người đầy nghi hoặc hướng nhìn Diêm Hỏa, bên ngoài phòng giọng nói trầm bổng kia dường như đang tìm kiếm Diêm Hỏa?

“Phanh” Cửa phòng bệnh bị mở ra một cách thô bạo, đồng thời hai người phụ nữ tiến vào, đi thẳng tới Diêm Hỏa.

“Cháu trai yêu quý, cháu không sao chứ, ta đến công ty tìm cháu, lại nghe thấy nhân viên nói cháu ở bệnh viện, làm bà nội lo lắng muốn chết.” Nhưng xem ra tinh thần bà lão rất tốt, tay bà không an phận kiểm tra khắp trên người Diêm Hỏa, muốn nhìn xem có bị thương chỗ nào không.

“Diêm Hỏa, con bị gì? Làm sao lại vào bệnh viện vậy?” Mẹ Diêm Hỏa lo lắng nhìn anh, trách cứ anh không biết thương tiếc quan tâm đến bản thân mình.

“Bà nội, mẹ, hai người nhìn xem từ trên xuống dưới con có bị thương chỗ nào không?” Diêm Hỏa hướng về hai người muốn nói họ quan tâm anh như vậy là vô bổ rồi, thật sự là không biết phải nói gì hơn, hai người họ gặp chuyện bình thường nhưng lại làm như gặp phải chuyện long trời lở đất. (quan tâm quá mức)

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đùng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Kế Hoạch Chạy Trốn

“Con làm sao mà lại đến bệnh viện vậy, con hù chết bà nội con rồi kìa, cái thằng bất hiếu này con có biết là bà nội lo lắng cho con lắm không”. Bà nội sau khi nghe những lời nói của Diêm Hoả, cũng không cần lo lắng cho loại ngu ngốc như Diêm Hoả, liền không khách khí mà đâm vào Diêm Hoả, nhưng lực lại rất yếu không đau cũng không ngứa.

“Con cũng thật là hai người chúng ta không dễ gì có thể đến thăm con một lần, con lại bày ra một trò đùa thái quá, mẹ thấy tinh thần của con cũng đã khá lên rất nhiều rồi, tại sao không mau đi kiểm về cho ta một người con dâu đi”. Mẹ của Diêm Hoả không hài lòng dạy dỗ Diêm Hoả, cuối cùng lại yêu cầu Diêm Hoả kiếm cho mình một người con dâu.

“Là do hai người nghe không rõ lời con nói nên mới chạy tới đây” Diêm Hoả chỉ dùng chân để nghỉ cũng biết hai người chỉ để một nửa vào tai, nửa còn lại thì theo gió bay đi mất.

“Bởi vì chúng ta lo lắng cho con nha tiểu tử thú, con không có việc gì làm thì làm sao lại đến bệnh viện hả, còn nữa mặt của con làm sao vậy hả?” Bà nội giờ này mới để ý vết máu trên mặt Diêm Hoả thấy kỳ lạ nên hỏi.

“Mẹ, mẹ không cần hỏi nữa, nhất định Diêm Hoả cùng người ta đánh lộn rồi, bây giờ hai người chúng ta không ở bên cạnh con thì con trở thành trẻ mồ côi rồi.” Mẹ Diêm giúp bà nội Diêm giải đáp thắc mắc, không hài lòng trừng mắt nhìn Diêm Hoả.

“Không phải đâu, mẹ và bà nội hai người không phải là luôn muốn có cháu sao? Hai người hiện tại đã có hai cháu nội tới cửa rồi đó” Hắc hắc chỉ cần hai vị trưởng bối này có thể nói chuyện với hai tiểu quý kia, vậy là mình có thể thuận lợi theo đuổi bà xã rồi, Diêm Hoả trong lòng bỗng nghĩ ra ý xấu.

“Cái gì có sẵn, đừng nói với mẹ là con có con ở bên ngoài nha”. Mẹ Diêm Hoả có năm mơ cũng có hy vọng Diêm Hoả bên ngoài có con, như vậy mình sẽ có một đứa cháu, mà Diêm gia cũng không cần lo không có con nối dõi tông đường nữa rồi.

“Mẹ rốt cuộc người cũng thông minh một lần, con được làm ba rồi, mà không phải một đứa mà là hai đứa nhỏ rất đáng yêu nha” Diêm Hoả tự hào nói, anh cũng không tin mẹ và bà nội mình muốn có cháu đến như vậy.

“Hai đứa, có thật không? Cháu trai, cháu không bị người ta lừa đấy chứ?” Bà nội Diêm thực sự rất, muốn có cháu nội, nhưng cũng phải là cháu ruột thịt của mình, phải tìm hiểu kỹ mới được.

“Bà nội lời nói này của bà là có ý gì thế? Bà nghĩ cháu mình là cái máy gieo hạt giống à?” Diêm Hoả nghe lời nói của bà nội liền cảm thấy khó chịu mà phản bác lại.

“Chính vì ta biết con là cái máy gieo hạt, cho nên ta phải xác định lại một lần” Giọng điệu tuyệt đối chắc chắn, nói xong cảm thấy mình không có nói gì sai cả.

“Bà nội, người không nói dễ nghe được một chút sao, người không phải là cần cháu nội hay sao?” Diêm Hoả vì lời nói của bà nội mà cảm thấy tức chết đi được, mở miệng là không nói được lời nào tốt về mình. Haizz nhẩn nại một chút nữa vậy...

“Muốn, ta tại sao lại không muốn chứ, rốt cuộc cháu nội của ta đang ở đâu?” Bà nội Diêm bị Diêm Hoả hỏi như vậy nóng nảy đáp trả.

“Đang ở...đi...Người đi đâu mất tiêu rồi?” Diêm Hoả quay đầu lại định chỉ Đinh bảo bối và Hoan bảo bối cho mẹ và bà nội xem, nhưng trên giường trống không, lại nhìn xung quanh phòng, nhưng cũng chỉ có ba người bọn họ.

“Bọn chúng vừa mới đi rồi, lúc bà và mẹ con chúng ta đang nói chuyện thì họ đã đi rồi” Mẹ Diêm trả lời hộ Diêm Hoà, bọn chúng vừa mới rời khỏi còn đến đây chào hỏi thật là lễ phép.

“Cái gì, rồi đi rồi, mẹ người không phát hiện hai đứa trẻ kia, có một đứa trông rất giống con hay sao” Diêm Hoà thấy mẹ của mình thực sự là quá chậm chạp, chuyện quan trọng như thế mà bà cũng không phát hiện ra.

“Không có, lúc hai đứa trẻ đó đi thì bọn nó che mặt lại, mẹ nhìn không rõ mặt của bọn nó thì làm sao mẹ biết giống được” Mẹ Diêm cảm thấy kỳ lạ muốn đi khỏi tại sao lại phải che mặt.

“Cái gì con nói cậu bé kia trong hình dáng rất giống con sao, ý nói đó là con của con sao” Mẹ Diêm giờ mới có phản ứng nổi giận lên tiếng hỏi Diêm Hoà.

“Đừng vậy, hai đứa nó là cháu của mẹ đấy, con phải nhanh chóng đuổi theo bọn họ, chứ không bọn họ lại bỏ trốn.” Thời gian từ Mỹ trở về Diêm Hoà không nghĩ mẹ mình lại chậm chạp đến vậy. Kính Huyền đang bị thương thì không thể nào chạy xa được.

“Đợi chúng ta với, Diêm Hoà không nên chạy nhanh như vậy” Mẹ Diêm chạy sau Diêm Hoà gọi với theo, phía sau mẹ Diêm là bà nội Diêm, chỉ có điều bà từ từ đi chứ không có gấp gáp như mẹ Diêm

=====Ta là đường phân cách đáng yêu=====

“Pằng” Âm thanh của tiếng mở cửa, Kính Huyền kinh ngạc nhìn thấy hai người đứng tuổi đứng ở đó, tay nắm chặt Diêm Hoà hỏi rất nhiều vấn đề.

“Kính Huyền trận đầu này rất mạnh” Mật Nhu thì thầm vào tai Kính Huyền.

“Chúng ta mau rời khỏi đây thôi, ở đây không an toàn rồi” Kính Huyền vội vàng kéo Mật Nhu rời khỏi.

“Đình bảo bối, Hoan bảo bối hai đứa mau lại đây” Kính Huyền nhỏ tiếng gọi hai đứa nhỏ.

“Hai đứa nhanh lấy tay che mặt mình lại, sau đó từ từ ra khỏi phòng, đừng để cho ba người kia phát hiện, nghe chưa” Kính Huyền chỉ về phía ba người Diêm Hoà cho hai đứa trẻ thấy, thì thầm căn dặn.

“Tại sao vậy mẹ?” Hoan bảo bối không hiểu nên hỏi, tại sao không có việc gì lại phải che mặt, mẹ thật kỳ lạ.

“Là bởi vì mẹ không muốn con bị hai người phụ nữ kia phát hiện, nếu để hai người phụ nữ kia phát hiện ra bọn con, thì tụi con sẽ bị hai người đó đem đi.” Kính Huyền giải đáp thắc mắc của Hoan bảo bối. Nếu họ phát hiện ra hai đứa trẻ không biết họ có phải sẽ đem bọn chúng rời khỏi cô?

“Oh họ là người xấu” Nửa hiểu nửa không hiểu Hoan bảo bối nói một cách đơn giản.

“Đừng rồi họ là người xấu, lại đây mẹ sẽ đưa em đi, nhớ đừng có quay đầu lại nha, bằng không họ sẽ phát hiện ra đấy” Bé Đình hù dọa Hoan bảo bối, rồi tự mình đi trước ra ngoài.

“Mật Nhu lại đây giúp mình một tí, mình muốn rời khỏi đây” Kính Huyền nhỏ giọng gọi Mật Nhu đến giúp mình. Đúng là chân bị thương lúc nào không bị lại bị thương ngay lúc này, cố tình không muốn cho cô đi mà.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Diêm Hỏa Nổi giận

“Tại sao cậu lại đi gấp như vậy, chân của cậu không nên cử động nhiều.” Mật Nhu lo lắng nhìn chân bị thương của Kính Huyền, không hiểu hỏi cô.

“Cậu tại sao đàn như vậy, cậu không nhìn thấy hai người kia sao? Nếu như bị họ phát hiện đến sự tồn tại của tớ, hai bảo bối sẽ bị mang đi, hiện tại tốt nhất là chạy trốn thôi.” Kính Huyền nhỏ giọng nói với Mật Nhu, tự mình bước xuống giường.

“A, vậy chúng ta đi nhanh một chút, tớ đỡ cậu, Húc Nhật anh cũng tới đây nhanh giúp một tay.” Mật Nhu cố hết sức đỡ Kính Huyền, vội vàng kêu Húc Nhật tới giúp một tay.

“Vậy anh công em đi, chân của em bây giờ đi lại không tiện.” Húc Nhật không nói hai lời đem Kính Huyền công lên, Kính Huyền cũng không phản đối nằm trên lưng của Húc Nhật.

Kính Huyền theo thói quen quay đầu lại, bỗng nhiên ánh mắt cô cùng mẹ Diễm giao nhau, trong lòng Kính Huyền run rẩy, vẻ mặt cứng ngắc mỉm cười với mẹ Diễm.

Vừa nhìn thấy mẹ Diễm muốn mở miệng nói với cô, Kính Huyền vội vàng phát tay ngăn lại bảo mẹ Diễm không cần nói, nhìn thấy mẹ Diễm mỉm cười gật đầu một cái, Kính Huyền mới nhẹ nhõm hơn.

“Húc Nhật, chúng ta đi nhanh một chút, nếu không lập tức sẽ bị phát hiện.” Kính Huyền thấy mẹ Diễm không nói gì, mới nói nhỏ bên tai Húc Nhật bảo anh đi nhanh một chút.

“Đình bảo bối, Hoan bảo bối, chúng ta đi nhanh một chút, bọn họ rất nhanh sẽ đuổi theo.” Kính Huyền vừa ra phòng bệnh đã nhìn thấy hai bảo bối đứng ở bên ngoài chờ đợi, thúc giục kêu bọn trẻ đi nhanh một chút.

“Đi cùng mẹ nuôi, chờ một chút mẹ sẽ tới sau.” Mật Nhu mỗi tay dắt một nhóc, trong bệnh viện mang theo bọn trẻ chạy.

“Húc Nhật, anh có mệt không? Nếu không cho em xuống đi bộ cũng được.” Kính Huyền nằm trên lưng của Húc Nhật, ái ngại hỏi.

“Không sao, em có bao nhiêu kilogam đâu, không nặng chút nào, đừng lo.” Húc Nhật nói xong tiếp tục bước đi, có thể cùng Kính Huyền chung đụng ở khoảng cách gần, cơ hội trời cho này không phải lúc nào cũng gặp.

“Hi hi vậy thì tốt.” Kính Huyền thấy Húc Nhật không có để ý, không thể làm gì khác hơn là cười một tiếng lúng túng cho qua.

“Kính Huyền, có phải em đó không?” Phía sau chột truyền đến thanh âm của Diễm Hòa, Kính Huyền phát hoảng sợ sệt như một đứa nhỏ.

“Húc Nhật, nhanh lên một chút, anh ta sắp đuổi tới rồi.” Kính Huyền nóng nảy kêu Húc Nhật chạy nhanh lên một chút, bởi vì cô nhìn thấy bóng dáng của Diễm Hòa rồi, thế nào nhanh như vậy anh ta liền đuổi theo tới, thiệt là.

“Kính Huyền, em lập tức đứng lại cho anh.” Diễm Hòa sắp bị Kính Huyền làm tức chết, cô gái này lại để người khác công, hơn nữa còn là tên Húc Nhật chết bầm kia, Diễm Hòa lúc này như một thùng dấm chua cơ hồ muốn nổ tung.

“Húc Nhật, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, anh ta sắp đuổi tới rồi.” Kính Huyền nhìn thấy Diễm Hòa gương mặt xanh mét, nếu bị anh bắt được, nhất định cô sẽ không gặp chuyện gì tốt lành, đương nhiên là phải chạy càng nhanh càng tốt.

“Kính Huyền, bên này, mau lại đây.” Mật Nhu cho xe dừng ở trước cửa bệnh viện, vẫy tay kêu Kính Huyền nhìn bên này, Đình bảo bối cùng Hoan bảo bối đã ngồi ở trong xe rồi.

“Mau giúp tớ mở cửa xe ra, nhanh lên một chút, anh ta đuổi tới rồi kìa.” Muốn chết quá, làm sao có chuyện nhanh như vậy liền đuổi tới kịp, thật là đủ xui xẻo.

“Mẹ, bên này.” Đình bảo bối ngồi phía sau giúp Kính Huyền mở cửa, nhường ra một chỗ cho Kính Huyền ngồi.

“Phù...thoát nạn, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là bị chộp lại rồi, làm mình sợ muốn chết.” Kính Huyền lên xe mới dám bình phục hơi thở, kiểu này xem ra cô phải dọn nhà thôi.

“Mẹ, mẹ lau đi.” Hoan bảo bối hiểu chuyện lấy khăn giấy ra cho Kính Huyền lau mồ hôi, nhóc cũng không hiểu tại sao phải chạy trốn, chỉ biết là mẹ nói cái gì cũng đúng.

“Húc Nhật, anh cũng lau mồ hôi đi, làm liên lụy anh.” Kính Huyền nhìn mồ hôi trên trán Húc Nhật, xin lỗi lấy khăn giấy Hoan bảo bối đưa cho mình, đưa cho Húc Nhật lau.

“Áh, kít...” Đang lái xe Mật Nhu vội vàng thắng gấp, cũng may phản xạ của cô nhanh, bằng không mọi người trong xe đều bị thương.

“Mật Nhu, cậu làm gì đấy, có biết vừa rồi rất nguy hiểm không hả.” Kính Huyền mắt húng nói Mật Nhu, cô mới vừa vặn thở nhẹ một hơi, lại gặp tiếp chuyện này, muốn hù chết cô mà?

“Không phải vậy, là có người ở phía trước a.” Mật Nhu toàn thân cứng ngắc nhìn thấy kẻ vừa mới liều mạng ngăn ở phía trước xe là Diễm Hòa, nếu cô không phải là kịp thời thắng xe, thì anh đã bị chính cô đụng chết rồi.

“Trước mặt là cái gì, a a a, tại sao là anh.” Kính Huyền nghe lời nói mắt húng của Mật Nhu lập tức phản bác, chưa kịp nói hết câu, nhìn thấy Diễm Hòa đứng bên ngoài nhất thời thất thanh hét lên.

Bởi vì giờ khắc này Diễm Hòa xem ra thật là đáng sợ, trên khuôn mặt hiện ra tức giận đến cực độ, ngay cả ngồi ở trong xe Kính Huyền cũng có thể cảm nhận được lửa giận của anh. Diễm Hòa đứng ở trước mặt xe của Mật Nhu thở hỗn hển, có thể thấy được anh mới vừa dùng bao nhiêu sức lực chạy đuổi theo.

Kính Huyền nhìn Diễm Hòa như vậy, trong lòng không khỏi có chút lo sợ, không biết anh có thể trong cơn tức giận sẽ làm gì cô hay không? Nhìn Diễm Hòa từng bước từng bước hướng mình đi tới, trong lòng của Kính Huyền càng thêm sợ hãi.

“Xuống xe.” Diễm Hòa đứng ở trước cửa sổ xe Kính Huyền, lạnh lùng nói, hấn hiện tại thật sự là giận điên lên, người phụ nữ này thật không biết điều,

gọi cô dừng lại, cô lại còn chạy trốn anh, xem ra là phải trừng phạt cô mới được.

“Xuống liền đây, không cần hung dữ như vậy.” Kính Huyền chưa bao giờ gặp qua Diêm Hỏa tức giận như vậy, vừa nghe thấy anh gọi cô xuống xe, tay không tự chủ mở cửa xe ra, chuẩn bị bước xuống xe.

“Mẹ, Hoan Hoan thật sự sợ hãi.” Hoan bảo bối nhìn Diêm Hỏa tức giận như vậy, nhóc là người nhát gan không dám để Kính Huyền xuống xe, nắm thật chặt vạt áo Kính Huyền, chính là không để cho cô đi xuống.

“Anh không nên trước mặt bọn trẻ bày ra cái bộ mặt này, anh xem Hoan Hoan cũng bị anh làm sợ đến như vậy rồi.” Kính Huyền nhìn Hoan bảo bối sợ hãi, đau lòng, lớn mật trách cứ Diêm Hỏa.

“Vậy em ra ngoài anh sẽ không tức giận như vậy, Hoan bảo bối đúng không? Ba không phải người xấu, con yên tâm” Diêm Hỏa nghe lời nói Kính Huyền, vẻ mặt rớt cuộc có chút thanh tĩnh bình thường lại, mỉm cười dụ dỗ Hoan bảo bối đang bị anh làm cho giật mình sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Dừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Hai Tiểu Phản Đồ

“Không được, ông hung dữ lắm.” Hoan bảo bối ở trong ngực Kính Huyền, sợ hãi nói, xem ra thật đúng là bị vẻ mặt tức giận của Diêm Hỏa làm hoảng sợ không ít đâu.

“Anh nghĩ phải nói cái gì vào lúc này thì tốt, Hoan bảo bối rất sợ anh.” Ha ha hiện tại Kính Huyền có cơ không cần đi ra ngoài đối mặt với con giận dữ của Diêm Hỏa, thật ra thì trong lòng cô cũng rất là sợ.

“Không được, em đi ra cho anh.” Diêm Hỏa không thỏa hiệp nói, anh muốn Kính Huyền sau khi ra ngoài, bắt cô trở về nhà mình, nếu cô không ra ngoài, vậy thì kế hoạch của anh không phải thất bại sao?

“Hoan bảo bối đang sợ, có lời gì anh nói đi.” Kính Huyền không có ngu dại nghe lời đi ra ngoài đâu, nhìn bộ dáng của anh cũng biết, cô mà xuống xe một mình chính xác là không có chuyện tốt.

“Vậy có phải Hoan Hoan xuống xe thì em sẽ xuống xe?” Diêm Hỏa nhìn Kính Huyền hỏi.

“Đúng vậy, Hoan bảo bối xuống thì tôi liền lập tức xuống xe.” Kính Huyền không cần suy nghĩ trả lời Diêm Hỏa, không cảm thấy có chỗ nào không đúng.

“Như vậy thì được rồi, Hoan Hoan, baba dẫn con đi ăn thật nhiều đồ ăn ngon có muốn hay không, còn dẫn con đi chơi thật nhiều trò chơi nữa?” Hà hà! Con nít không phải đều rất thích những điều này hay sao? Dễ dàng không phải là cách tốt nhất sao.

“Có thật không? Vậy con muốn đi công viên Disney chơi, có được hay không?” Hoan bảo bối rất dễ dàng bị dụ dỗ, vui vẻ hỏi Diêm Hỏa.

“Hoan bảo bối, con không nên bị ông ta lừa, ông ấy là muốn gạt con xuống xe.” Trời ơi tại sao cô không nghĩ tới cái này, Hoan bảo bối dễ dụ dỗ thế kia.

“Thật sự là gạt tôi, ông là người xấu.” Hoan bảo bối mắt húng nói, thật ác, dám lừa nhóc.

“Baba không có con không nên nghe mẹ con nói lung tung, baba làm sao gạt con được, đúng không?” Diêm Hỏa không nghĩ tới Kính Huyền sẽ nghĩ đến chiêu này, nỗ lực nặn ra nụ cười thân mật ngọt ngào nhất, hướng về phía Hoan bảo bối vừa nói vừa cười. (dùng nam kể dụ dỗ)

“Vậy con muốn ăn rất nhiều rất nhiều đồ ăn, còn phải chơi rất nhiều trò chơi, có được hay không?” Hoan bảo bối động lòng, có thể chơi, lại có thể ăn thật thích.

“Tốt, vậy Hoan bảo bối có muốn ra ngoài đây hay không?” Nhìn Hoan bảo bối, Diêm Hỏa đột nhiên cảm thấy thật thỏa mãn, có một cô con gái đáng yêu như vậy.

“Con muốn đi chơi, chú có thể ôm con ra ngoài không?” Hoan bảo bối vui vẻ nói xong, còn vươn tay gọi Diêm Hỏa ôm nhóc ra ngoài, chỉ có điều không gọi anh là ba, bằng không Kính Huyền thật sự tức giận đến hộc máu.

“Hoan bảo bối, sao lại như vậy.” Kính Huyền trơ mắt nhìn Hoan bảo bối từ trong ngực mình bị Diêm Hỏa ôm đi, nhất thời cùng Đình bảo bối một dạng mắt húng nhìn Diêm Hỏa.

“Hoan Hoan, em là kẻ phản đồ.” Đình bảo bối nhìn Hoan bảo bối ở trong ngực Diêm Hỏa cười vui vẻ như vậy, nhóc tức giận nói Hoan bảo bối.

“Em không có, là anh mới đúng.” Hoan bảo bối không phục trả lời lại, nhóc không phải là cái gì phản đồ đó.

“Anh nói em đúng là đúng, bằng không làm sao em lại ở trong ngực ông ta, còn kêu “chú chú” vui vẻ như vậy.” Đình bảo bối giờ ngón tay út về phía Hoan bảo bối được ôm Diêm Hỏa trong ngực, ánh mắt tràn đầy địch ý nhìn Diêm Hỏa.

“Con phải gọi chú như thế nào, mẹ, anh trai lại khi dễ con.” Hoan bảo bối thấy mình nói không lại Đình bảo bối, chu cái miệng nhỏ đáng yêu kêu Kính Huyền.

“Đình bảo bối ngoan, Hoan bảo bối bởi vì bị người xấu lừa mới có thể như vậy, con không nên tức giận với em.” Hiện tại Kính Huyền thật sự là cảm thấy rất nhức đầu, kẹt ở giữa hai đứa nhỏ, còn thêm Diêm Hỏa.

“Con sẽ không so đó với Hoan Hoan nữa.” Đình bảo bối cũng từ trong xe bò ra ngoài, sau đó cũng đi theo Kính Huyền bước ra.

“Nói đi, có chuyện gì?” Kính Huyền bắt đầu đi hỏi Diêm Hỏa, chân của cô bây giờ còn rất đau.

“Em theo tôi trở về, em cần nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng.” Diêm Hỏa nói ngắn gọn, bất chợt nhìn cửa chính bệnh viện, mẹ anh thế nào lại đuổi theo, có phải hay không chạy lộn chỗ?

“Tôi biết rõ tôi cần nghỉ ngơi, nhưng mà tôi không cần trở về bệnh viện, tôi đi tới nhà Mật Nhu là được.” Kính Huyền không muốn trở lại trong bệnh viện, nơi đó buồn muốn chết.

“Anh không bảo em trở về bệnh viện nghỉ ngơi, anh muốn dẫn em về nhà của anh nghỉ ngơi, nhà anh tương đối thoải mái.” Diêm Hỏa nhìn thấy mẹ mình từ cửa chính bệnh viện nhanh chóng hướng về phía anh chạy tới, mẹ anh chắc chắn thuyết phục được Kính Huyền về nhà mình.

“Cái gì? Tôi không cần, tôi với anh không liên quan nhau, còn không biết tâm tư của anh là gì.” Kính Huyền nghe lời nói của Diêm Hỏa sợ hết hồn, đến nhà anh không phải là chính cô tự mình chui vào hố lửa àh?

“Không cần biết em muốn hay không, em phải cùng anh trở về.” Diêm Hỏa biết Kính Huyền nhất định sẽ cự tuyệt, nên bá đạo tuyên bố.

“Diêm Hỏa, con làm gì chạy nhanh như vậy, làm mẹ đuổi theo không kịp, hà.” Mẹ Diêm tức giận đuổi theo Diêm Hỏa thở hổn hển, đứng tại chỗ bình phục hô hấp.

“Chạy không nhanh thì làm sao đuổi kịp theo con dâu của mẹ, mẹ nhìn xem, hai đứa trẻ này đều là cháu nội của mẹ, rất đáng yêu phải không?” Diêm Hỏa cố ý đem Hoan bảo bối ôm đến trước mặt mẹ Diêm, chính là muốn để cho bà biết bà có một cháu gái đáng yêu như vậy.

“Ồi thật sự là một bé gái đáng yêu, thật sự là cháu nội của mẹ sao?” Mẹ Diêm ôm lấy Hoan bảo bối từ trong ngực Diêm Hỏa, vui vẻ nhìn Hoan bảo bối, cuối cùng còn không nhịn được hôn một cái lên gương mặt đáng yêu của nhóc.

“Đúng vậy, không phải mẹ rất muốn có cháu gái sao, đây là cháu nội của mẹ đấy.” Diêm Hỏa biết mẹ mình thích nhất là con gái, nhưng bản thân lại sinh mấy người con trai, bà vẫn tiếc nuối vì không có con gái, hiện tại có một cháu gái đáng yêu như vậy, đó cũng là một chuyện vô cùng cao hứng.

“Hai người các con thật sự là đáng đáp giống nhau như đúc, không phải, so với con nhìn còn xinh đẹp đáng yêu hơn.” Mẹ Diêm nhìn khuôn mặt Đình bảo bối đang đứng bên cạnh Kính Huyền, nghe xong trong lòng Đình bảo bối vui mừng vô cùng.

“Bà nội, bà thật là có mắt, con so với người đàn ông này xinh đẹp hơn nha.” Đình bảo bối được mẹ Diêm một mực ca ngợi như vậy, lập tức nghiêng về một bên, còn ngọt ngào kêu bà nội, làm cho mẹ Diêm trong lòng càng cao hứng.

“Đình bảo bối, con không phải đứng về phe mẹ à?” Kính Huyền kinh ngạc nhìn chuyện tình bỗng chợt biến hóa, tiểu tử thúi này nhanh như vậy liền nghiêng về bên kia, một câu nói nhóc đẹp trai hơn Diêm Hỏa, nhóc liền cao hứng kêu bà nội, làm cô tức chết.

“Không phải vậy, bà nội là người rất tốt, tốt nhất, nói chung là một người tốt.” Đình bảo bối hướng Kính Huyền ca ngợi mẹ Diêm, còn vui vẻ chạy đến bên mẹ Diêm, duy nhất còn lại một mình Kính Huyền tự mình chiến đấu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đình Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Trở về Diêm gia

“Hai đứa là kẻ phản bội, nhanh như vậy liền nghiêng về phía kia, muốn làm mẹ tức chết.” Kính Huyền tức giận, phát hiện mình không còn đồng minh, làm sao chiến đấu lại Diêm Hỏa đây. Nếu như hai cục cứng đứng về phía cô thì dường như cũng không có cơ hội nắm chắc phần thắng.

“Không có, mặc dù con đứng chỗ này, nhưng con luôn ủng hộ, đứng về phe mẹ.” Đình bảo bối đứng ở bên cạnh mẹ Diễm, còn nói ủng hộ Kính Huyền, Kính Huyền nghe lời của nhóc giận đến mức muốn học máu.

“Tiểu quý, các con rốt cuộc là mẹ mang thai chín tháng mười ngày sanh ra, mà nhanh như vậy dễ dàng bị lừa.” Bây giờ Kính Huyền bắt đầu hoài nghi Đình bảo bối cùng Hoan bảo bối có phải do cô khổ cực sanh ra hay không, như thế nào cũng nhanh như vậy liền ‘phản bội’ cô.

“Mẹ yên tâm, hai chúng con thật sự là do mẹ cực khổ sanh ra.” Đình bảo bối dường như làm cho Kính Huyền tức chưa đủ, còn vỗ ngực bảo đảm nói.

“Hiện tại mẹ vô cùng hối hận, làm sao lại sinh ra hai đứa các con, hừ” Kính Huyền mất hứng quay đầu sang bên kia, không thèm nhìn về phía Đình bảo bối.

“Con dâu, cũng không thể nói như vậy, con sinh ra hai đứa nhóc đáng yêu như vậy, mẹ thật sự rất vui, con theo chúng ta trở về nhà không tốt hay sao?” Mẹ Diễm nhiệt tình lôi kéo tay Kính Huyền, còn kêu cô là con dâu, rất vui vẻ.

“Ai là con dâu của bà! Phu nhân, không nên nhìn nhận người thân vô cớ như vậy.” Bây giờ Kính Huyền còn đang nổi nóng, nhìn mẹ Diễm nhiệt tình, cũng không có một chút động lòng.

“Con giúp Diễm Gia chúng ta thêm cháu, đương nhiên là con dâu của chúng ta rồi.” Mẹ Diễm không để ý thái độ Kính Huyền. Trong lòng đã khẳng định Kính Huyền chính là con dâu của bà, từ trong đáy lòng bà thật sự yêu thích Kính Huyền.

“Cái gì con cháu Diễm Gia của các người, hai đứa đều do tôi cực khổ mang thai chín tháng mười ngày, chứ không phải cực khổ tám tháng sanh ra, cho nên con là của tôi.” Kính Huyền lại bất đồng ý nghĩ của mẹ Diễm, muốn kiên trì lập trường của chính mình.

“Không nên nói như thế! Mẹ, mẹ mau qua đây, nhìn xem cháu dâu của người.” Căn bản mẹ Diễm cũng không để ý sự phản đối của Kính Huyền, lớn tiếng kêu bà nội Diễm người đi chậm ở phía sau.

“Tới đây, thúc giục cái gì, cháu dâu cũng sẽ không chạy mất đâu.” Bà nội Diễm còn nhàn nhã đi, căn bản cũng không để ý thái độ khản trương của mẹ Diễm.

“Chính là con dâu muốn chạy trốn, con mới gọi mẹ mau lại đây giúp một tay chứ sao.” Mẹ Diễm ủy khuất nói xong, trong lòng bà lo lắng nhận định Kính Huyền sẽ chạy trốn.

“Cái gì, thằng nhóc Diễm Hòa này theo đuổi một người phụ nữ cũng đuổi không kịp, thật mất thể diện.” Bà nội Diễm nghe lời nói của mẹ Diễm, lên tiếng chỉ trích Diễm Hòa, một người đáng về thật sự là đây thất bại, nhìn thấy Kính Huyền trong lòng cũng đầy cao hứng.

“Bà nội người có ý gì, con dâu hiền lành đương nhiên là khó theo đuổi rồi.” Diễm Hòa không phục phản bác lại, nỗ lực tìm cớ.

“Hừ chứ không phải là không có bản lĩnh, nên đuổi không kịp sao.” Bà nội Diễm cũng không để ý lời giải thích của Diễm Hòa, trái lại nói ngược phản bác lại anh.

“Ha ha! Thật xin lỗi, tôi thật sự là không nhịn nổi.” Kính Huyền nhìn ba người, không nhịn được muốn cười to, làm tất cả mọi người tập trung nhìn về phía cô, Kính Huyền không thể làm gì khác hơn là lúng túng giải thích.

“Không sao, con muốn cười thì cứ việc cười, có việc gì mà không được, cháu là cháu dâu của ta, cháu có thể gọi ta là bà nội.” Bà nội Diễm càng nhìn Kính Huyền, lại càng thấy hài lòng.

“Hả?” Bà làm sao lại tùy tiện nhận người nhà như vậy? Cô còn chưa có đồng ý, mà tại sao mọi người lại gán cho cô chức danh “con dâu” rồi.

“Hả cái gì? Không đúng sao, sau khi về nhà, chúng ta sẽ quan tâm nhiều đến cháu hơn mới được.” Ngay cả lời nói của bà nội Diễm cùng mẹ Diễm đều giống nhau, làm cho Kính Huyền không cười nổi, gương mặt đầy thống khổ.

“Không phải vậy, tôi lúc nào nói muốn làm dâu nhà các người chứ?” Kính Huyền bây giờ là khổ mà không nói được, tình thế như thế nào lại thay đổi?

“Các người muốn mang cô ấy đi đâu? Lão phu nhân”. Húc Nhật rút cuộc ở trong xe nhìn không được, tức giận xuống xe hỏi bà nội Diễm.

“Kính huyền em trước hết ngồi vào trong xe đi, chân của em còn bị thương, không thể đứng quá lâu.” Húc Nhật vừa quay đầu liền dịu dàng hướng về phía Kính Huyền nói, mở cửa xe để Kính Huyền vào trong xe nghỉ ngơi.

“Cám ơn anh, chân của em thật là có chút đau.” Kính Huyền đứng quá lâu, chân cũng trở nên có chút đau nhức, đối với sự săn sóc của Húc Nhật, Kính Huyền là tiếp nhận một cách tự nhiên.

“Em làm gì đấy, Kính Huyền ra ngoài, anh ôm em vào trong xe của anh nghỉ ngơi.” Diễm Hòa nhìn thấy Húc Nhật bỗng nhiên xuất hiện, tức giận nhìn chằm chằm anh: Vừa nãy mới nói là rút lui? Hiện tại sao lại xuất hiện.

“Không cần, tôi ngồi ở chỗ này nghỉ ngơi là được.” Kính huyền không hề nghĩ ngơi liền cự tuyệt, khiến Diễm Hòa càng thêm tức, cô đúng là luôn có cách làm anh tức giận.

“Con dâu, con ra đây đi, chúng ta còn chưa nói tới chuyện tốt nữa mà.” mẹ Diêm nhìn thấy Kính Huyền hoàn toàn không cho Diêm Hỏa bất kỳ mặt mũi gì, cho nên chính mình ra mặt nói chuyện thôi.

“Không cần, chúng ta không có chuyện tốt gì để nói.” Kính Huyền thấy mẹ Diêm nhiệt tình, nên cự tuyệt cũng không được tự nhiên.

“Vậy phải làm sao con mới chịu theo chúng ta trở về?” Mẹ Diêm không hiểu hỏi Kính Huyền: “Hay là Diêm Hỏa chọc giận làm con không thích?”

“Không có, là do bản thân tôi thôi, tôi cảm thấy cuộc sống hiện tại rất tốt, không muốn người ngoài xuất hiện quấy rối cuộc sống hiện giờ.” Kính Huyền bình tĩnh hướng mẹ Diêm giải thích.

“Chúng ta như thế nào lại là người ngoài, đều là người một nhà rồi, Đình bảo bồi cùng Hoan bảo bồi đều đồng ý theo chúng ta đi về, chẳng lẽ con không muốn cùng chúng ta đi sao?” Đúng là gừng càng già càng cay, mẹ Diêm biết mang hai tiểu bảo bồi ra chắc chắn Kính Huyền sẽ đồng ý cùng trở về.

“Cái gì? Bọn nhỏ lúc nào thì đáp ứng? Tại sao tôi lại không biết?” Kính Huyền kinh ngạc hỏi, như thế nào bọn nhỏ nhanh như vậy đáp ứng, bọn họ rốt cuộc là dùng mưu kế gì dụ dỗ hai bảo bồi.

“Con đừng nhìn ta như vậy, ta không có dùng mưu kế gì hết, không tin con có thể hỏi bọn trẻ.” Mẹ Diêm vừa nhìn biểu tình Kính Huyền cũng biết trong lòng Kính Huyền đang suy nghĩ gì. Vội vàng đem hai tiểu bảo bồi làm chứng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Quay Trở Về Diêm Gia

“Hai đứa các con thành thật khai báo cho mẹ, mẹ Diêm nói có đúng sự thật hay không?” Kính Huyền nghiêm túc nhìn hai bảo bồi hỏi.

“Đúng vậy, tụi con quyết định muốn đến nhà bà nội, mẹ cũng đi theo tụi con chứ.” Bạch Hoan vui vẻ nói, còn muốn kéo Kính Huyền cùng mình nhanh chóng đi.

“Mẹ Diêm có phải nói với các con chuyện gì, nên hai con mới đồng ý đi theo?” Kính Huyền thật bị chọc cho tức chết, hai đứa tiểu quỷ này thế nào hôm nay lại không chịu ủng hộ mình.

“Không có, là chúng con tự muốn đi, không phải do bà nội nói” Bạch Đình mỗi câu đều gọi bà nội đến ngọt xót.

“Thật là bị hai đứa các con làm cho tức chết mà, rốt cuộc hai đứa có phải là do mẹ sinh hay không vậy?” Nếu không phải hiện giờ chân của Kính Huyền bị thương nhất định phải đem hai đứa phản đồ này đánh một trận.

“Em hiện tại đành phải bằng lòng đi theo bọn anh thôi” Diêm Hoả thành công thực hiện xong kế hoạch, anh biết hai người trưởng bối khoa trương sẽ dễ dàng thu phục được Kính Huyền.

“Anh nói tôi còn biện pháp nào nữa hay sao, anh nhớ cho tôi “thù” này nhất định tôi sẽ trả”, hừ quân tử báo thù mười năm chưa muộn, mặc dù cô là phụ nữ nhưng chờ mấy năm nữa cũng không quan hệ.

“Sớm như vậy không phải tốt hơn hay sao, anh ôm em xuống xe” Diêm Hoả tốt bụng tính tới ôm Kính Huyền xuống xe.

“Tránh ra không cần anh ôm tôi tự mình đi xuống được rồi” Kính Huyền mất hứng đẩy tay Diêm Hoả ra, đến nhà anh ta mình nhất định sẽ ăn cho bọn họ nghèo mới thôi.

“Thật là bộ dạng em như thế này thì làm sao mà xuống xe, em không cần phải quật cường như thế” Diêm Hoả không chấp nhận nhìn Kính Huyền cau mày nói.

“Bộ dạng của tôi như thế nào cũng không cần anh quan tâm” Kính Huyền cay cú khi nghe lời nói của Diêm Hoả, chính là không cần anh, cô muốn dựa vào chính mình không được hay sao.

“Kính Huyền hay là để anh giúp em đi, bộ dạng em như thế này sẽ làm chân em bị thương thêm” Húc Nhật đứng một bên thấy Kính Huyền một mực muốn xuống xe chủ động đi đến muốn giúp một tay.

“Cảm ơn anh, lúc nào cũng làm phiền anh hết” Kính Huyền cùng Húc Nhật nói chuyện vẫn chưa hết tức, hướng về phía Diêm Hoả khiêu khích.

“Không cần phải nói cảm ơn như thế, bằng không anh sẽ không vui” Húc Nhật không thích Kính Huyền lúc nào cũng đối với anh khách khí như vậy. Anh tình nguyện thái độ của Kính Huyền đối với mình giống như Diêm Hoả, tối thiểu như vậy sẽ không làm cho anh có cảm giác bất đồng.

“Biết rồi vậy em không nói cảm ơn với anh nữa” Kính Huyền bị Húc Nhật nhẹ nhàng ôm lấy, từ từ đi xuống xe.

“Tại sao anh ta có thể ôm em mà anh lại không được chứ?” Diêm Hoả ghen nhìn Kính Huyền trong lòng Húc Nhật, tức giận không nói lên lời.

“Cái gì ôm hay không ôm, đừng nói khó nghe như vậy được không” Kính Huyền không thích những lời Diêm Hoả nói, lạnh lùng đáp trả lại.

“Hừ lên xe không cần phải ôm chắc như vậy” Diêm Hoả mất hứng giúp Húc Nhật mở cửa xe, để Kính Huyền ngồi vào xe được dễ dàng. Lúc Húc Nhật rời đi còn hung hăng trợn mắt nhìn một cái.

“Oa nơi này thật to lớn” Hoan bảo bối nhìn ngôi biệt thự xinh đẹp hoa lệ trước mắt há to miệng nói, bộ dáng biểu tình giống như Kính Huyền lần đầu tiên nhìn thấy ngôi biệt thự này.

“Thật sự rất là lớn, không biết bên trong có cái gì để chơi hay không đây” Đinh bảo bối thời điểm thấy ngôi biệt thự trước mắt cũng tràn đầy kinh ngạc, chỉ là không có khoa trương như Hoan bảo bối mà thôi, tò mò chạy vào trong biệt thự tìm kiếm đồ chơi.

“Đinh bảo bối, con không nên chạy loạn như thế nghe không, cẩn thận lạc đường đấy”. Kính Huyền thấy Đinh bảo bối trong biệt thự chạy loạn, muốn gọi nhóc không nên chạy loạn.

“Không có chuyện gì, ở đây chỗ nào cũng có người giúp việc trông nom, Đinh bảo bối sẽ không có chuyện gì đâu, anh ôm em đi vào” Hiện tại Diêm Hoả đã có kinh nghiệm không cần chờ sự đồng ý của Kính Huyền liền bá đạo ôm lấy cô ra khỏi xe.

“Anh làm gì vậy, nhanh buông tôi ra, tôi có thể tự mình đi được” Kính Huyền chính là không thích bị Diêm Hoả ôm, cảm giác đó không được tự nhiên, có cảm giác nhíp tim mình lúc nào cũng đập loạn nhịp, cô mới không cần cảm giác khó chịu đó.

“Em cứ cứ động như vậy sẽ té xuống đó, ngoan ngoãn sẽ không có chuyện gì xảy ra” Diêm Hoả cười xấu xa uy hiếp Kính Huyền, dường như nắm được điểm yếu của Kính Huyền là sợ đau.

“Anh” Kính Huyền chính xác là sợ té xuống, cô tức giận cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nằm yên trong ngực Diêm Hoả không dám lộn xộn.

“Nơi này về sau sẽ là phòng của em, có chuyện gì em có thể gọi Thím Trương tới giúp em, hôm nay em cũng mệt mỏi rồi, sớm nghỉ ngơi một chút đi” Diêm Hoả an bài Kính Huyền ở phòng cách vách phòng mình mà không có nói cho Kính Huyền biết. Nếu Kính Huyền có chuyện gì cần giúp đỡ thì anh cũng có thể nhanh chóng giúp.

“Biết biết, tôi mệt mỏi rồi nghỉ ngơi trước” Kính Huyền nhìn căn phòng so với phòng khách nhà mình còn lớn hơn, không có tâm tình để quan sát, cả người cứ như vậy nằm trên giường.

“Trương mụ chúng ta ra ngoài đi, để cho cô ấy nghỉ ngơi thật tốt, tới giờ cơm tối thì kêu cô ấy” Diêm Hoả nhìn Kính Huyền không có hình tượng nằm trên giường, im lặng dặn dò Thím Trương tới giờ cơm thì gọi cô dậy.

“Vâng thưa thiếu gia” Thím Trương không nói nhiều lời liền đi ra khỏi phòng.

“Nhà này thực sự rất lớn, mệt quá rồi” Hoan bảo bối chạy trong biệt thự mệt lã, ngồi trên ghế sofa than.

“Ai kêu em giống người ngu ngốc chạy loạn làm chi, đương nhiên sẽ mệt như vậy thôi” Đinh bảo bối khinh bỉ nhìn Hoan bảo bối, vừa rồi cậu cũng đi phía sau Hoan bảo bối nên cũng mệt muốn chết rồi.

“Hai đứa các con cuối cùng cũng trở lại rồi à, lại đây uống nước trái cây nào” Diêm Hoả cầm hai ly nước trái cây vừa mới làm đưa cho hai bảo bối, khoẻ miệng mang theo nụ cười biểu hiện tâm trạng của anh bây giờ rất tốt.

“Cảm ơn chứ” Hoan bảo bối lễ phép cảm ơn Diêm Hoả, rồi mới lấy ly nước trái cây từ tay Diêm Hoả.

“Hoan bảo bối, con không thể gọi ta là chú được, phải gọi ta là ba, có được hay không” Diêm Hoả nghe Hoan bảo bối vẫn gọi mình là chú, liền ngồi bên cạnh Hoan bảo bối dụ hoặc nhóc gọi mình là ba cho bằng được.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Mua Đồ Diên cuồng

“Tại sao phải gọi chú là baba, chú đâu phải là baba đâu.” Hoan bảo bối không hiểu hỏi Diêm Hoả, nghiêng đầu nhìn anh.

“Ba chính là ba ruột của con, cho nên từ đây về sau Hoan Hoan gọi ta là ba có được hay không?” Hiện tại Diêm Hòa vô cùng khát vọng hai cục cưng sẽ gọi mình một tiếng ba, điều đó là một chuyện tốt đẹp đến dường nào.

“Chú không phải, nếu như chú là baba, thì mẹ đã nói cho chúng cháu biết rồi, cho nên chú đang gạt cháu.” Hoan bảo bối lớn tiếng phản bác lời nói Diêm Hòa, cái chú này luôn miệng nói là baba của nhóc, mà không có chứng cứ gì hết.

“Đó là bởi vì mẹ đang giận ba, cho nên mẹ không nói cho các con biết.” Trên trán Diêm Hòa cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Thế nào mà Hoan bảo bối cũng bắt đầu khó trị rồi, để bọn nhóc kêu anh một tiếng ba đúng là khó khăn.

“Nói vậy, trước kia mẹ nói cho chúng cháu biết là không có ba, chúng cháu cũng không cần ba, chúng cháu chỉ cần mẹ thôi.” Hoan bảo bối vẫn còn rất nhỏ, cảm thấy có hay không có ba cũng không gì khác nhau, chỉ cần có mẹ là được.

“Hoan Hoan chẳng lẽ không muốn có ba sao? Đình bảo bối con cũng vậy?” Diêm Hòa hỏi, rốt cuộc Kính Huyền dạy dỗ bọn nhóc cái gì chứ? Đến ngay cả có ba hay không cũng không có quan hệ, khác gì để bọn trẻ trở thành trẻ mồ côi cha, không phải con nít đều rất muốn có cha hay sao?

“Chúng cháu không cần ba, mẹ nói đàn ông không có người nào tốt cả, cho nên chú cũng không phải là người tốt.” Đến bây giờ Hoan bảo bối đều nhớ lời mẹ dạy mình, chỉ có điều nhóc không hiểu đó là ý gì, chỉ nói điều muốn nói, căn bản còn chưa hiểu rõ nhóc đang nói cái gì.

“Em nói cái gì, anh cũng là con trai, nói như vậy chẳng phải là nói cả anh hay sao.” Lần này Đình bảo bối cũng không cao hứng, lúc nào thì mẹ nói như vậy, thế nào cậu cũng không biết?

“Anh không phải là đàn ông, anh chỉ là một bé trai thôi.” Hoan bảo bối sau khi nói xong còn siêu cấp khinh bỉ liếc mắt nhìn Đình bảo bối, dường như chính bản thân cũng rất hiểu vậy.

“Nhưng mà anh trưởng thành chính là đàn ông, em thì biết cái gì hà.” Đình bảo bối liền tự nhận mình không phải là cái đồ khốn nạn gì đó, nhóc đẹp trai như vậy, nhưng là người đàn ông tốt.

“Mẹ con thật sự là nói như vậy với con?” Diêm Hòa ở giữa hai bảo bối, nghe câu trả lời của bọn nhóc, càng nghe thì trên trán càng nổi gân xanh.

“Đúng vậy, mẹ đã từng nói như thế, chẳng qua con không hiểu nó có ý gì.” Hoan bảo bối thành thật trả lời câu hỏi của Diêm Hòa, còn vô thức hỏi lại anh: “Chú, đây là ý gì?”

“Àh! Cái vấn đề này khó mà giải thích, Hoan bảo bối mệt không, trước tiên đi tắm rửa xong rồi đi ăn cơm được không?” Diêm Hòa căn bản cũng không thể trả lời cái vấn đề này, không thể làm gì khác hơn là dùng đồ ăn dòi sự chú ý của Hoan bảo bối.

“Vậy cũng được, nhưng mà quần áo của con để ở nhà không có mang theo, con muốn về nhà lấy đồ.” Hoan bảo bối nghĩ đến quần áo của nhóc không có mang theo, muốn Diêm Hòa lái xe đưa nhóc về nhà lấy.

“Không cần, bà nội mới vừa đi mua đồ cho con, rất nhanh sẽ trở lại.” Diêm Hòa mới vừa thấy mẹ của mình cùng bà nội hào hứng thương lượng muốn đi mua quần áo trẻ em, có thể lát nữa sẽ đem một đồng đồ quay về.

“Hoan Hoan trước hết ở chỗ này chờ bà nội mua đồ về rồi đi tắm, con muốn xem tivi không?” Hoan bảo bối mở cửa phòng khách có tivi lớn nhất, cùng Đình bảo bối xem, không để ý tới Diêm Hòa.

“Hai đứa, buổi tối muốn ăn cái gì? Để ba kêu người làm nấu cho.” Diêm Hòa cảm thấy trong lòng không được dễ chịu, tự xưng là ba, muốn lấy lòng hai nhóc thật sự phải kiên trì.

“Con muốn ăn cánh gà chiên bơ, còn ăn khoai tây chiên nữa.” Hoan bảo bối vừa nghe đến hỏi mình muốn ăn cái gì liền lớn tiếng đề nghị. Bình thường mẹ không mua cho nhóc cái đó, mẹ nói ăn nhiều sẽ không tốt.

“Em ăn những thứ này không sợ bị mẹ nói sao, cẩn thận ăn nhiều biến thành con heo thì không đẹp đâu.” Đình bảo bối cố ý đe dọa Hoan bảo bối, biết nhóc quan tâm nhất là đẹp, nói cái này ra để xem Hoan Hoan còn muốn ăn hay không.

“Không sao, không phải ăn thường xuyên nên không có vấn đề gì cả, Hoan Hoan muốn ăn ba sẽ kêu người làm cho con ăn, Đình Đình con muốn ăn cái gì?” Diêm Hòa sùng ái thuận theo ý Hoan bảo bối, còn rất vui vẻ hỏi Đình bảo bối.

“Cái gì cũng được.” Đình bảo bối vốn không kiêng ăn, cho nên ăn cái gì cũng không sao, hơn nữa, nhìn nhà này nhiều tiền như vậy, chắc chắn có nhiều món ngon.

“Àh, vậy các con có biết mẹ thích ăn cái gì không?” Diêm Hòa tò mò hỏi hai tiểu quý.

“Chú hỏi mẹ đi? Mẹ rất thích ăn bánh ngọt, còn có món cay.” Hoan bảo bối không cần suy nghĩ đã trả lời. Mẹ khi ăn bánh ngọt tâm tình sẽ tốt, vui vẻ hơn.

“Món cay? Là món gì?” Diêm Hòa không hiểu hỏi.

“Chính là mẹ thích ăn cay, cái này cũng không biết, ông thực ngốc.” Đình bảo bối xem tivi, còn trả lời vấn đề của Diêm Hòa.

“Àh, ra là như vậy.” Diêm Hỏa không thích nhất là ăn cay, nhưng chỉ cần Kính Huyền thích, anh đều muốn cùng ăn với cô.

“Hoan bảo bối, Đình bảo bối, hai đứa mau đến xem chúng ta mua cho các cháu cái gì, rất nhiều đồ đó.” Mẹ Diêm cùng bà nội Diêm vừa vào cửa liền mở miệng một lời kêu hai bảo bối, phía sau là một đống đồ do người làm mang theo vào.

“Mẹ, mọi người mua nhiều như vậy làm gì?” Diêm Hỏa biết chắc rằng hai người ra ngoài mua thứ gì đều sẽ mua rất nhiều, nhưng không cần phải khoa trương như vậy? Giống như mua hết đồ của cửa hàng mang về nhà vậy?

“Nhìn thích thì mua, con không biết đó thôi, quần áo của con nít rất là dễ thương, không biết chọn cái nào, nên tốt nhất là đem hết mang về nhà.” Lời nói của mẹ Diêm hoàn toàn đúng với suy nghĩ của Diêm Hỏa.

“Vậy là mẹ thật sự đem hết đồ của cửa hàng mang về, như vậy có quá phô trương hay không?” Diêm Hỏa thật sự là không thể hiểu hành động này của mẹ mình.

“Không biết, bọn trẻ thích là được rồi, các cháu tới đây, không cần để ý tới ba, chúng ta đi xem bà nội mua cái gì cho các cháu.” Mẹ Diêm trực tiếp đem Diêm Hỏa gạt sang một bên, vui vẻ lôi kéo hai tiểu bảo bối vào phòng thử quần áo, phía sau còn đi theo một đám người.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đình Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Thiếu chút nữa tổn thương

“Woa! Cháu từng muốn có một búp bê thật đáng yêu.” Hoan bảo bối nhìn thấy một đống lớn quần áo con nít, vui vẻ ôm vào trong ngực, cười thật vui vẻ.

“Đúng vậy, còn có rất nhiều, về sau những thứ kia đều là của Hoan Hoan.” Bà nội Diêm nhìn nụ cười trên mặt Hoan bảo bối, bản thân cũng cười theo.

“Có thật không? Đây là của cháu? Nhưng mà vì sao bà lại tốt với cháu như vậy? Mẹ có nói là không có công thì không có thưởng.” Hoan bảo bối ôm thật chặt búp bê, nhưng mà trong lòng vẫn nghi ngờ, tại sao họ lại đối với nhóc tốt như vậy.

“Cháu ngoan, bởi vì cháu là cháu gái của bà, không tốt với cháu thì tốt với ai chứ?” Mẹ Diêm buồn cười nhìn Hoan bảo bối, xem ra giao bọn trẻ cho Kính Huyền thật là đáng lo ngại.

“Nhưng cháu không phải là cháu gái của bà, không phải là bà làm lẫn chứ” Hoan bảo bối chưa từng nghe mẹ nói qua nhóc có bà nội, tại sao bà cứ nói bà là bà nội của nhóc?

“Bà nói thật, về sau Hoan Hoan gọi bà là bà nội nha.” Mẹ Diêm sùng ái sờ sờ đầu Hoan bảo bối, lôi kéo Hoan bảo bối bắt đầu thử đống quần áo vừa mới mua.

“Cái này là mua cho cháu sao? Thật không?” Đình bảo bối trong tay ôm một chiếc xe mô hình lớn, yêu thích ôm ở trong tay không muốn buông.

“Đúng vậy, bên kia còn có thuyền, súng lục những thứ mô hình khác, bé trai không phải đều rất ưa thích những thứ này sao? Những thứ này cũng có thể đặt ở bên trong phòng của cháu.” Bà nội Diêm nhìn thấy Đình bảo bối thích mô hình mình tự chọn lựa, trong lòng rất vui vẻ.

“Cám ơn bà cố, những thứ này cháu đều rất thích.” Đình bảo bối ngọt ngào kêu bà nội Diêm một tiếng bà cố, làm cho bà nội Diêm trong lòng vô cùng hào hứng.

“Bảo bối ngoan, kêu một tiếng nữa có được hay không, Bà cố rất vui.” Bà nội Diêm cảm giác không đủ bảo Đình bảo bối kêu mình một lần nữa.

“Bà cố, bà cố, như vậy đủ chưa?” Đình bảo bối cười đến rục rờ, nhóc phải gọi bà bao nhiêu lần cũng không sao cả, haha.

“Cháu ngoan, bà thật là cao hứng, về sau cháu phải gọi bà như vậy.” Bà nội Diêm vui vẻ ôm Đình bảo bối thật chặt, còn bảo Đình bảo bối về sau phải gọi mình như vậy.

“Được, sau này cháu sẽ gọi bà là bà cố.” Đình bảo bối đồng ý không có phản đối, dù sao có bà cố cũng tốt.

“Ngaoan lắm! Chúng ta cũng mua rất nhiều quần áo cho cháu, mau tới đây xem thử cháu thích cái nào.” Bà nội Diêm vui vẻ đem một bộ quần áo vừa mới mua thử trên người Đình bảo bối, loay hoay vui vẻ.

“Mẹ, bà nội, có thể ăn cơm tối rồi, mọi người còn chưa cảm thấy mệt hay sao?” Diêm Hỏa chờ đến cơm tối mà cũng không nhìn thấy bọn họ ra khỏi

phòng, không thể làm gì khác hơn là tự anh tới kêu.

“Nhanh như vậy mà tới bữa tối rồi à? Vậy cũng tốt, hai bảo bối cũng đói bụng rồi, chúng ta xuống ăn cơm thôi.” Bà nội Diêm nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, cũng tới tối rồi, không thể làm gì khác hơn là để quần áo của Đình bảo bối xuống, dẫn nhóc xuống nhà ăn cơm.

“Kính Huyền đến bây giờ vẫn chưa rời giường sao?” Mẹ Diêm ở trên bàn cơm không nhìn thấy bóng dáng của Kính Huyền, xoay đầu lại hỏi Diêm Hòa đang đi phía sau bà.

“Mọi người cứ ăn trước đi, con đi đánh thức cô ấy.” Diêm Hòa nói xong lên lầu gọi Kính Huyền, ở bên ngoài phòng gỗ cửa, đợi một lát cũng không thấy Kính Huyền tới mở cửa.

“Kính huyền, em còn đang ngủ sao? Dậy thôi, cơm tối làm xong rồi.” Diêm Hòa đứng ở ngoài cửa nói lớn, nhưng vẫn không thấy Kính Huyền tới mở cửa cho anh, nhẹ nhàng vận núm cửa, phát hiện cửa không khóa, liền mở cửa đi vào.

“Kính Huyền, dậy thôi, tối giờ ăn tối rồi.” Diêm Hòa nhìn Kính Huyền trên giường không có động đậy, bất đắc dĩ đi tới đánh thức cô.

“Ừm” Kính Huyền theo bản năng phát ra âm thanh sau đó quay đầu sang bên kia, tiếp tục giấc ngủ của mình.

Diêm Hòa nhìn Kính Huyền ngủ say sưa, tầm mắt không di chuyển, lúc ngủ Kính Huyền không có bất kì phòng bị nào, không giống như lúc sáng bộ dạng đối chọi, chống đối anh gay gắt, hiện tại ở trên giường ngủ yên tĩnh như một em bé.

Diêm Hòa không ngừng tựa đầu dựa vào bên người Kính Huyền, từ từ, từ từ, anh hôn trộm Kính Huyền, vốn chỉ là muốn nhẹ nhàng hôn một cái là được rồi, nhưng lại phát hiện mùi vị của Kính Huyền rất ngọt ngào, không thể khống chế bản thân đòi hỏi nhiều hơn.

Đang ngủ say Kính Huyền cảm thấy hô hấp của mình càng ngày càng khó khăn, thật khó chịu, cơ hồ cảm giác sắp không thở nổi, bị kiềm nén đến không chịu được đành từ từ mở mắt, nhìn xem cái gì khiến mình như vậy? Lại nhìn thấy cảnh Diêm Hòa đang hôn mình, chắc là cô đang nằm mơ rồi, ý thức của cô tự nói với bản thân mình là đang nằm mơ, vì vậy cô lại nhắm mắt lại.

Nhưng mà cô đang nằm mơ, nhưng tại sao cảm giác lại giống như thật, không thể hít thở nổi, dường như không phải nằm mơ, trong miệng cô cơ hồ cảm giác có vật gì đó ẩm áp, cô lại mở mắt ra lần nữa, hiện tại không tin cũng phải tin, bởi vì tay của Diêm Hòa, tay của anh đang mở quần áo của cô.

“Ồ” Kính Huyền muốn tránh ra khỏi thân thể Diêm Hòa, nhưng mà tay của cô cũng bị hạn chế, chân lại bị thương, căn bản không có năng lực phản kích, Kính Huyền cảm giác đến tuyệt vọng, nhắm mắt lại thật chặt, tự hồ không cần mở ra, bởi vì trong lòng sợ hãi, nước mắt đều tràn ra mi.

Đang ở thời điểm Kính Huyền chấp nhận, tay Diêm Hòa chợt dừng lại, chậm rãi từ trên người Kính Huyền bò dậy, hướng đến Kính Huyền nói lời xin lỗi “Thật xin lỗi, làm cho em sợ.”

Nếu không phải anh thấy nước mắt Kính Huyền, có thể Kính Huyền sẽ bị chính anh ăn sạch sẽ rồi, tại sao anh có thể làm như vậy với cô chứ? Hiện tại Kính Huyền nhất định ghê tởm, khinh thường anh.

“Anh muốn nói cái gì cũng nói rồi, ra khỏi phòng của tôi, đi ra ngoài.” Ban đầu Kính Huyền là từ từ nói, đến cuối cùng là hét lên bảo đi ra a, có thể nhìn thấy được cô đang rất tức giận, bả vai đang run lên, cũng có thể vì đang sợ hãi?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Khi Nào Thì Kết Hôn

“Kính Huyền, em đừng như vậy nữa mà có được hay không? Anh biết rõ mình sai lầm rồi mà, em đừng chán ghét anh nữa được hay không?” Diêm Hòa nhìn về mặt lạnh lùng của Kính Huyền, trong lòng càng sợ Kính Huyền sẽ chán ghét mình hơn, nên cố gắng năn nỉ giải thích với Kính Huyền.

“Tôi nói anh ra ngoài, anh có nghe thấy không?” Kính Huyền biết hiện giờ mình cần phải tỉnh táo, không muốn nghe Diêm Hòa giải thích. Cô hiện tại rất tức giận, nhìn thấy tên đầu sỏ trước mắt này thì Kính Huyền càng cảm thấy giận hơn.

“Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại lớn tiếng như vậy?” Mẹ Diêm và bà nội Diêm đang ở dưới lầu chờ Kính Huyền xuống ăn cơm, đợi một lát cũng không thấy Kính Huyền đi xuống, lại nghe thấy Kính Huyền to tiếng, nên tưởng có chuyện gì xảy ra liền vội vàng chạy lên lầu xem thử.

“Không có sao, mẹ, mọi người xuống trước đi, con và Kính Huyền nói chuyện một chút rồi xuống” Diêm Hòa thấy mẹ mình đi lên, liền đi tới đẩy bà ra khỏi phòng, để mình giải thích với Kính Huyền trong phòng.

“Mẹ người làm sao vậy? Có phải chú khi dễ mẹ hay không?” Đình bảo bối đi ra từ phía sau mẹ Diêm, đi tới bên Kính Huyền hỏi.

“Đưa gối, mẹ không có chuyện gì đâu? Ngoan các con ra ngoài trước đi, mẹ thay quần áo một chút rồi ra.” Kính huyển miễn cưỡng nặng ra nụ cười nhìn hai bảo bối của mình nói.

“A, vậy mẹ phải xuống nhanh lên nha, Thím Trương làm rất nhiều đồ ăn mà mẹ thích đó” Đình bảo bối không nói gì thêm liền cùng mẹ Diêm đi ra khỏi phòng, để mẹ cùng Diêm Hòa nói chuyện.

“Anh đi ra ngoài đi, tôi muốn thay quần áo” Kính Huyển lạnh lùng nhìn Diêm Hòa nói, đừng nghĩ hiện tại mình có sắc mặt tốt nhìn anh.

“Em trước hết nghe anh giải thích có được hay không? Kính Huyển anh thật sự rất thích em, anh không có bất kỳ ý nghĩ đùa giỡn với em” Diêm Hòa nhìn thái độ Kính Huyển đối với mình bây giờ, tâm ý trong lòng đều nguội lạnh, vốn Kính Huyển đã không có hảo cảm tốt với mình, hiện tại nhất định cô ấy lại chán ghét mình hơn.

“Dạ, tôi nghe thấy rồi, giờ anh có thể đi ra khỏi phòng cho tôi thay đồ hay không?” Kính Huyển tỏ thái độ không có gì đối với lời giải thích của Diêm Hòa, chỉ là kiên trì mời Diêm Hòa rời khỏi phòng mình.

“Em chính là rất tức giận?” Thật ra không cần hỏi Diêm Hòa cũng biết, chỉ là trong lòng bức rút muốn hỏi lại một lần nữa.

“Anh hiện tại không phải muốn tôi cảm thấy ở đây là một sai lầm chứ, tôi hiện tại không có tâm tình nói chuyện với anh, hiện giờ tôi cảm thấy rất phiền, cho nên, anh ra ngoài đi” Kính Huyển hiện tại đã hết tức giận không sai biệt lắm, kỳ thực bình thường cô chỉ tức giận một lát là hết, chỉ là hiện tại cô không biết phải đối mặt với Diêm Hòa như thế nào, nên chỉ biết chọn lựa trốn tránh mà thôi.

“Vây cũng tốt, anh ra ngoài trước, em cũng mau sửa soạn rồi xuống ăn cơm đi” Diêm Hòa mặt như đưa đám nhìn Kính Huyển một cái rồi mới từ từ đi ra ngoài.

“Ai, thật là không thể ở nơi này được mà? Không được mình phải nhanh một chút đem vết thương ở chân dưỡng cho thật tốt rồi trở về, nếu không có anh ta ở đây mình đảm bảo sẽ bị anh ta ăn mất, thật là một nơi nguy hiểm mà” Kính Huyển nghĩ ở trong lòng, tâm tình liền tốt lên một chút, tùy tiện tìm một bộ đồ liền đi thay.

“Kính Huyển, để anh ôm em xuống, chân em hiện tại không thể đi bộ được.” Diêm Hòa không có rời đi, chỉ là đứng bên ngoài phòng của Kính Huyển mà thôi, vừa nhìn thấy Kính Huyển ra liền đi tới, muốn làm những việc khiến Kính Huyển bứt tức giận.

“Không cần, tôi chỉ bị thương một chân mà thôi, cũng không phải là bị thương cả hai chân.” Kính Huyển không cảm kích nói, muốn mình miễn cưỡng dùng lực của người bình thường mà đi xuống cầu thang.

“Em không cần phải hành hạ bản thân của mình như vậy, giận anh cũng được nhưng đừng làm thế với thân thể của mình có được hay không?” Diêm Hòa nhìn Kính Huyển một bước đi một bước liền nhủ mảy, mới nhìn thôi anh cũng đã đau lòng, không thể làm gì khác hơn là bá đạo tới ôm Kính Huyển, không thêm để ý đến phảng kháng của cô.

“Anh mau buông tôi xuống, bị người khác nhìn ngại lắm” Kính Huyển nhìn những người làm là nữ xung quanh khuôn mặt kính ngạc nhìn mình, da mặt Kính Huyển tương đối mỏng liền lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt, vội vàng muốn Diêm Hòa để mình xuống.

“Không người nào dám nhìn em đâu, em cũng không cần nói xin lỗi, về sau chúng ta kết hôn rồi bọn họ càng phải làm quen.” Diêm Hòa nhìn Kính Huyển có hình dáng của một cô gái bé nhỏ e lệ, xấu hổ, nhất thời khôi phục lại hình dạng vô lại của ngày thường.

“Anh đừng có mà ăn nói tùy tiện, tôi hiện tại chân bị thương không có khả năng đi lại nên mới bắt buộc ở nhà anh, anh không phải là được một tát lại muốn một thước chứ.” Kính Huyển tàn nhẫn đánh tan ảo tưởng của Diêm Hòa, chính cô căn bản cũng không nghĩ đến chuyện kết hôn.

“Vây cũng không nhất định, anh rất có mị lực, một ngày nào đó em sẽ động lòng với anh thôi”. Diêm Hòa đối với dáng vẻ của mình rất có tự tin, tự tin Kính Huyển sẽ yêu thương anh.

“Mị lực của anh chỉ là dáng vẻ bên ngoài, thứ khác cái gì cũng không có”. Kính Huyển khinh bỉ liếc Diêm Hòa một cái, Kính Huyển không phải là người vì thích dáng vẻ bên ngoài mà yêu một người cho nên chỉ là bộ dạng xinh đẹp cô cũng sẽ không động lòng.

“Ai nói anh chỉ có bộ dạng mị lực bên ngoài mà thôi? Nếu như anh không có năng lực gì em nói anh có thể tùy tiện đem Ảnh Hòa phát triển lớn mạnh như bây giờ sao? Coi như may mắn cũng không phóng đại như vậy”. Diêm Hòa tự yêu bản thân mình trước mặt Kính Huyển, khoe thành tích của mình.

“Anh ở đó mà khoát lát đi, bây giờ có thể thả tôi xuống rồi chứ?” Kính Huyển hướng Diêm Hòa trợn mắt một cái, cũng đã ăn đậu hũ của cô lâu như vậy, cũng không thấy anh ta để cô xuống.

“A nhanh như vậy đã đến rồi, hôm nào kêu người đem cầu thang làm dài một chút nữa mới được”. Diêm Hòa không cam lòng để Kính Huyển xuống trong miệng còn thì thầm lung tung cái gì đó trong miệng.

“Kính Huyển nhanh ngồi xuống ăn cơm, nghe Hoan bảo bối nói con thích ăn cay, đặc biệt kêu Thím Trương làm mấy món cay cho con, con thử nếm một chút coi hương vị như thế nào” Mẹ Diêm thấy trên khuôn mặt Kính Huyển không có tức giận như hồi nãy nữa, lúc này trong lòng không còn căng thẳng nữa, nhiệt tình kêu Kính Huyển nếm thử món ăn mà Thím Trương nấu.

“Hay quá, làm nhiều món như vậy, nhìn thật là ngon nha” Kính Huyển vui vẻ cầm đũa lên liền ăn. Trong lúc đó Diêm Hòa liên tục gấp thức ăn vào chén

cô đến ngập mặt.

“Kính Huyền, con tính khi nào thì kết hôn với Diêm Hòa vậy?” Mẹ Diêm thấy Kính Huyền tâm trạng đang tốt, thừa cơ hội liền hỏi đến vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Phương pháp tốt bồi dưỡng tình cảm

“Phụt! Khụ khụ.” Kính Huyền nghe mẹ Diêm nói là lúc cô đang uống canh, liền một hơi phun hết ra ngoài, làm cho cô bị sặc, hại cô ho khan cả khuôn mặt đều đỏ bừng lên.

“Con không sao chứ, uống canh không nên uống nhanh như vậy, con xem, bị sặc rồi đó.” Mẹ Diêm không hiểu phản ứng của Kính Huyền nói, không biết là lời nói của bà làm hại Kính Huyền bị sặc.

“Khụ khụ” Kính Huyền bây giờ là khổ mà không nói được, rõ ràng là bị lời nói đó dọa, hiện tại bị mẹ Diêm nói như thế, ngược lại thành lỗi của cô.

“Ah cô họng thật khó chịu, có nước đá hay không, tôi muốn một ly.” Bây giờ cổ họng Kính Huyền thật là cay nóng vô cùng, muốn tìm ly đá nước, hi vọng như vậy có thể giúp mình.

“Đây này, uống từ từ thôi.” Diêm Hòa trước tiên đi rót ly nước đưa cho Kính Huyền, cũng chỉ là nói kết hôn thôi mà, cô cũng không nên phản ứng kịch liệt như vậy chứ?

“Cám ơn.” Kính Huyền thanh âm khàn khàn cảm ơn Diêm Hòa, uống một ly nước đá cổ họng cảm thấy đỡ hơn một chút, lời nói của mẹ Diêm thật sự đáng kinh ngạc.

“Đỡ hơn một chút là tốt rồi, ăn đồ cay không tốt.” Diêm Hòa gọi thím Trương đem tất cả thức ăn cay ở trước mặt Kính Huyền mang đi, đem món ăn không cay đặt ở trước mặt cô.

“Đúng vậy, đỡ hơn là tốt rồi, con vẫn chưa trả lời ta, lúc nào thì con và Diêm Hòa kết hôn.” Mẹ Diêm gấp đồ ăn cho Kính Huyền, tiếp tục hỏi vấn đề vừa mới khiến cho cô bị sặc đến đỏ mặt.

“Àh! Cái vấn đề này sao.” Kính Huyền nhìn thấy ánh mắt mẹ Diêm tràn đầy hy vọng, không đành lòng nói cự tuyệt, chỉ có thể ở dưới bàn com đập mạnh lên chân Diêm Hòa, cơ hồ muốn Diêm Hòa giúp cô giải quyết chuyện này.

Diêm Hòa cố tình không để ý đến Kính Huyền, mặc dù Kính Huyền đập mạnh lên chân anh, thì cũng không quay đầu lại nhìn cô, bình tĩnh ăn com, chuyển vấn đề khó khăn này cho cô giải quyết.

“Diêm phu nhân! Thật ra thì, thì...” Kính Huyền còn chưa biết phải nói thế nào, lập tức bị mẹ Diêm phản bác lại rồi.

“Cái gì Diêm phu nhân, chúng ta sắp sửa trở thành người một nhà rồi, mẹ muốn con cũng giống như Diêm Hòa gọi ta là mẹ.” Mẹ Diêm nghe Kính Huyền xưng hô với bà, không đợi câu nói tiếp theo của Kính Huyền, lên tiếng bảo Kính Huyền gọi mình là mẹ.

“Hà! Cái này, thật ra thì...” Kính Huyền vừa muốn mở miệng cự tuyệt, thì dưới bàn com chân của Diêm Hòa đập mạnh vào chân cô, làm hại cô muốn nói mà nói không được, quay sang nhìn chằm chằm Diêm Hòa. Đã không giúp cô thì thôi, không biết là một chân của cô đang bị thương hay sao, hay là muốn làm cả cái chân kia của cô cũng bị thương luôn?

“Mẹ, vậy thì ngày cho mẹ chọn, mẹ xem ngày nào tốt thì nói, chúng con lập tức kết hôn.” Diêm Hòa ban đầu im lặng không nói gì, cuối cùng đành lên tiếng, chỉ có điều lời đó không phải là lời Kính Huyền muốn nghe.

“Lúc nào thì tôi nói muốn kết hôn, chúng ta còn chưa biết nữa, căn bản chuyện này không thể.” Bây giờ không thể không lên tiếng, nếu không hôn nhân của sẽ cô do người khác quyết định, cô kiên quyết không đồng ý.

“Không phải hai đứa đã có với nhau hai đứa con rồi hay sao, vì sao còn chưa kết hôn?” Mẹ Diêm không hiểu hỏi Kính Huyền, căn bản không biết Kính Huyền như thế nào có hai đứa nhóc này.

“Bọn trẻ là của một mình tôi, chứ không phải do anh ta mang thai sanh ra” Kính Huyền nói, căn bản không biết bây giờ cô đang nói cái gì nữa.

“Hà chuyện đó sao có thể xảy ra với đàn ông được, nếu có thì chắc đó là quái vật.” Mẹ Diêm đột nhiên cảm thấy nói chuyện cùng Kính Huyền rất hao tâm tốn sức, làm sao lại khó thuyết phục cô như vậy.

“Tôi không quan tâm, dù sao tôi sẽ không kết hôn.” Thái độ Kính Huyền kiên quyết nói, dù sao cô sẽ không kết hôn.

“Mẹ cũng không cần gấp gáp như vậy, trước tiên để cho con cùng Kính Huyền bồi dưỡng thêm tình cảm, bây giờ cô ấy vẫn chưa chấp nhận con.” Diêm Hòa thấy thái độ Kính Huyền kiên quyết như vậy, sợ sự việc biến hóa tệ hơn, hướng chỉ anh vất vả tốn bao công sức mới dụ dỗ cô về đây.

“Bồi dưỡng tình cảm? Vậy cũng tốt, mẹ biết phương pháp để bồi dưỡng tình cảm tốt nhất là đi du lịch, hay là ngày mai các con đi luôn đi.” Mẹ Diêm hiện tại đành phải thỏa hiệp, nếu không con dâu sẽ bị bà hù dọa chạy đi mất.

“Mẹ, người xem chân Kính Huyền hiện tại bị thương sao có thể đi du lịch được?” Diêm Hòa bắt đầu dĩ phản đối ý nghĩ của mẹ mình, muốn bồi dưỡng tình cảm cũng không cần gấp gáp như vậy?

“Vậy thì chờ chân của Kính Huyền lành lại, àh còn có một phương pháp khác để bồi dưỡng tình cảm đấy.” Mẹ Diêm quét cặp mắt nhìn Diêm Hòa rồi tới Kính Huyền, thấy hai người đầy ngờ ngác.

“Phương pháp gì?” Cơ hồ là cả trăm cái miệng nói chung một lời, cảm giác đó không phải là phương pháp tốt, trong lòng Kính Huyền bắt đầu lo lắng.

“Chờ một chút con sẽ biết, Thím Trương bà tới đây.” Mẹ Diêm không trực tiếp nói cho hai người biết, để cho bọn họ tò mò một chút cũng tốt, nhưng mà thật sự là tò mò sao?

“Phu nhân, có chuyện gì vậy?” Vốn ở trong bếp gọi những người giúp việc tới thu dọn đồ đạc, vừa nghe thấy mẹ Diêm gọi bà, lập tức dẹp công việc sang một bên, đi tới bên cạnh mẹ Diêm.

“Bà giúp Kính Huyền đem đồ dùng hàng ngày của cô ấy mang vào phòng của thiếu gia đi, hiện tại bọn chúng chuẩn bị ở chung một phòng.” Mẹ Diêm đồng ý tuyên bố, vội vàng kêu Thím Trương mau dọn dẹp.

“Cái gì? Không cần, tôi không đồng ý.” Kính Huyền nghe lời nói của mẹ Diêm, nhất quyết không đồng ý, mới lúc này thiếu chút nữa cô bị anh cưỡng đoạt ngay chính căn phòng của mình, huống chi bây giờ đến ở phòng của anh, chẳng phải là tự đưa mình vào miệng sói hay sao.

“Vi sao không được, muốn bồi dưỡng tình cảm trước tiên là phải như vậy.” Mẹ Diêm không quan tâm bọn họ cảm thấy biện pháp này tốt hay không, nhưng bà thì cảm thấy tốt vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Sắc lang

“Vi sao àh, thật ra thì tôi không có ý nghĩ muốn bồi dưỡng tình cảm cái gì đó, tôi và anh ta căn bản không thể làm như vậy.” Kính Huyền ngăn cản đến cùng, cô có cảm giác kể từ khi gặp người nhà Diêm Hòa, cô trở nên đau đầu nhiều hơn.

“Không có thương lượng, Thím Trương không cần để ý đến con bé, không sao cả.” Căn bản Mẹ Diêm cũng không để ý đến kháng nghị của Kính Huyền, kêu Thím Trương đi thu dọn, xong rồi nhàn nhã ngồi xuống ăn cơm.

“Tôi muốn dọn ra ngoài ở, căn bản thì ở đây tôi không có quyền lựa chọn nào, Đình Đình, Hoan Hoan, các con có muốn đi cùng với mẹ không?” Bất cứ giá nào, cô không muốn cùng Diêm Hòa ở chung một phòng, bình tĩnh ngồi trên bàn ăn hỏi ý kiến hai bảo bối của mình có muốn cùng cô trở về không.

“Chúng con muốn, mẹ vậy chúng ta phải đi đâu.” Đình bảo bối, Hoan bảo bối đồng thanh trả lời, mẹ đang tức giận, nên theo mẹ rời khỏi đây, nơi này thật ra không có người quen thân thiết nào cả.

“Vậy thì được, mẹ gọi điện thoại báo chú Húc Nhật đến đón chúng ta trở về.” Kính Huyền thấy hai bảo bối lần này đứng về phía mình, vui vẻ lấy điện thoại đi động ra tính gọi cho Húc Nhật đón họ trở về.

Vừa mới lấy điện thoại đi động từ trong túi áo ra, lập tức bị Diêm Hòa ngồi bên cạnh lấy đi, “Anh làm gì đấy? Trả điện thoại cho tôi.” Kính Huyền nổi giận muốn đoạt lại điện thoại đi động của mình, bắt đầu dĩ hành động không có tiện, căn bản là không lấy được.

“Mẹ, mọi người tiếp tục ăn, con muốn cùng Kính Huyền thương lượng một chút.” Diêm Hòa trực tiếp để điện thoại trên bàn, không cần Kính Huyền đồng ý lập tức ôm cô thẳng hướng đi tới căn phòng của anh.

“Không, chú buông mẹ cháu ra.” Hoan bảo bối thấy mẹ mình bị Diêm Hòa bá đạo ôm đi, dừng cảm lời kéo vạt áo Diêm Hòa không để cho anh rời đi.

“Ông không nghe thấy mẹ tôi bảo để mẹ xuống sao? Nhanh thả mẹ tôi ra.” Hiện tại Đình bảo bối cũng gia nhập cùng chiến đấu với Hoan bảo bối, mỗi đứa lôi kéo một bên Diêm Hòa, chính là không để cho Diêm Hòa rời đi.

“Mẹ, bà nội, hai người giúp con kéo bọn nhỏ ra.” Diêm Hòa bắt đầu nhìn hai đứa trẻ muốn bảo vệ mẹ mình, bây giờ anh trông giống người xấu lắm hay sao? Sao lại nhìn anh đề phòng như vậy.

“Hai đứa tới đây, mẹ cùng ba muốn nói chuyện với nhau, không phải sợ, ba sẽ không làm thương tổn mẹ các cháu đâu.” Mẹ Diêm cùng bà nội Diêm vội vàng đem hai bảo bối kéo ra khỏi Diêm Hòa, không nghĩ tới hai tiểu tử hiểu chuyện như vậy, thật là vui mừng.

“Không cần, mẹ không muốn ông ôm, mau thả mẹ xuống.” Đinh bảo bối nhìn chăm chăm vào Diêm Hòa, không chịu thỏa hiệp.

“Ba bảo đảm với con không làm tổn thương đến mẹ, ba chỉ muốn nói chuyện cùng với mẹ con, sẽ không có chuyện gì xảy ra hết.” Diêm Hòa nhìn hai cục cưng hiểu chuyện, không thể làm gì khác hơn là ôn tồn bảo đảm cùng hai nhóc.

“Là ông nói đó, nếu ông tổn thương mẹ tôi, thì tôi sẽ báo cảnh sát, gọi cảnh sát tới bắt ông.” Đinh bảo bối nói ra một câu không có chút uy hiếp nào, khiến Diêm Hòa muốn dờ khóc dờ cười.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì, nhanh buông tôi ra.” Kính Huyền thấy Diêm Hòa càng ngày càng đến gần phòng của anh, trong lòng sợ hãi lại càng gia tăng, thân thể liều mạng muốn thoát khỏi Diêm Hòa nhưng lực bất tòng tâm.

“Em yên tâm đi, anh sẽ không đối với em như vậy, anh chỉ có đôi lời muốn nói rõ ràng với em thôi.” Diêm Hòa thấy Kính Huyền đề phòng anh như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút tổn thương, chẳng lẽ trong lòng cô hình tượng của anh lại tệ như vậy?

“Có lời gì không thể nói trước mặt mọi người? Nhất định phải vào phòng của anh nói, rõ ràng là không có ý tốt?” Kính Huyền bây giờ không tin tưởng lời của Diêm Hòa.

“Nếu như em muốn cho mẹ anh biết chúng ta về sau không ở chung một phòng, còn những chuyện gì đã làm mà chưa nói, vậy thì trước mặt mọi người chúng ta có thể nói ra.” Diêm Hòa nhìn Kính Huyền không tin mình, không thể làm gì khác hơn là nói ra lời uy hiếp cô, chỉ mong cô bình tĩnh lại một chút.

“Biết thì thế nào, tôi vốn không tính ở chung một phòng với anh.” Dù sao cô không cần tin tưởng lời nói của Diêm Hòa, bực mình vì sao chân mình bị thương thật không đúng lúc.

“Đã tới phòng rồi, anh để em ngồi trên giường.” Thời điểm Kính Huyền tức giận thì Diêm Hòa đã ôm cô vào phòng rồi, đem cô đặt trên giường.

“Sắc lang, còn nói sẽ không đối với tôi như thế, tại sao lại đặt tôi ở trên giường, tránh ra.” Kính Huyền thấy Diêm Hòa đặt mình lên giường, trong đầu lập tức nghĩ, không khách khí lấy gối ném tới Diêm Hòa bảo anh đi ra.

“Em làm gì đấy? Anh không có làm bậy với em.” Diêm Hòa bị Kính Huyền nằng nặc không giải thích được, không hiểu nổi anh không có làm gì sao cô kích động như vậy.

“Không hả, vậy anh ôm tôi lên giường làm gì, tại sao không phải là trên ghế?” Kính Huyền cay cú nói, cô bây giờ chính là thấy như thế, làm sao hiểu làm Diêm Hòa.

“Không phải là em hiểu lầm chứ? Anh chỉ là tiện tay đem em đặt lên giường mà thôi, em nghĩ sâu xa quá.” Diêm Hòa cảm thấy rất vô lực, thế nào anh làm cái gì đều là không đúng?

“Vậy sao, vậy anh nói là tôi tự mình hiểu lầm sao?”

“Đúng vậy, tự em hiểu như vậy thôi, chúng ta đừng nói về việc này nữa, chúng ta thỏa thuận với nhau được chứ.” Diêm Hòa không muốn nhiều lời về vấn đề này với Kính Huyền, trực tiếp đến bên cạnh cô muốn nói chuyện.

“Thỏa thuận cái gì?” Đầu Kính Huyền đầy dấu chấm hỏi?

“Mẹ anh mới vừa nói muốn hai chúng ta ở chung một phòng, hai chúng ta tốt nhất là nên bàn bạc, anh đảm bảo sẽ không làm vậy với em nữa.” Diêm Hòa cảm giác bản thân tràn đầy thất bại.

“Được, nội dung của thỏa thuận do tôi quyết định, cầm giấy tới đây.” Kính Huyền không khách khí gọi Diêm Hòa lấy giấy cho mình, trong lòng bắt đầu nghiêm túc nghĩ nên viết cái gì trong bản thỏa thuận.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Nội Dung Hợp Đồng Thật Quá Đáng

“Em nhất định muốn như vậy, vậy anh chẳng phải là thua thiệt lắm sao?” Diêm Hôa không khách khí nhìn thẳng Kính Huyền, nếu như làm theo điều kiện của Kính Huyền thì không phải mình sẽ thiệt lắm sao.

“Muốn ăn thua cùng tôi sao, tôi dù sao cũng là phụ nữ, lại ở cùng một phòng với anh, thiệt thòi không phải tôi sao?” Kính Huyền dùng ánh mắt khi dễ nhìn Diêm Hôa, dường như đang muốn nói anh ngu.

“Được, chỉ cần những điều em viết không quá đáng thì anh còn có thể chấp nhận, bằng không thì anh sẽ không chấp nhận đâu” Diêm Hôa không biết Kính Huyền sẽ viết hợp đồng gì nữa đây, chỉ là không biết sao trong lòng cảm thấy không ổn, tại sao mình lại ngu như vậy chứ.

“Tôi không cần biết anh đồng ý hay không đồng ý, anh cũng phải ký vào cho tôi, bằng không tôi sẽ dọn ra ngoài” Kính Huyền sau khi nói xong cũng không thêm đề ý đến Diêm Hôa có giận hay không, ngồi nghiêm túc suy nghĩ nên viết gì vào hợp đồng.

“Tôi viết xong rồi, giờ anh có thể đọc lại một lần nữa cho tôi nghe” Kính Huyền đem hợp đồng mình cực khổ viết ra đưa cho Diêm Hôa, đọc lại lần nữa.

“Tốt, bên A Bạch Kính Huyền cùng bên B Diêm Hôa, ở ngày XXX tháng XXX năm XXX bị buộc phải ở chung một phòng, bởi vì muốn chung sống hòa bình mà lập nên những điều kiện như sau: thứ nhất, bên A cùng bên B ở chung một phòng, bên B bởi vì suy tính đến chuyện nam nữ thụ thụ bất tương thân, cho nên tự nguyện ngủ dưới sàn, cái gì tại sao anh lại phải ngủ dưới sàn?” Diêm Hôa mới đọc được điều thứ nhất đã không muốn đọc tiếp nữa, cô gái này cư nhiên bắt anh ngủ dưới sàn nhà.

“Thế nào, anh không muốn sao? Ngủ dưới sàn nhà cũng không có chết” Kính Huyền lạnh nhạt nói, đã sớm biết trước phản ứng của Diêm Hôa nhưng cũng không thể trách anh ta được.

“Ngủ trên sàn nhà đương nhiên sẽ không chết, nhưng mà em cũng không cần quá đáng như vậy chứ, nhấn tâm để ông xã của mình ngủ dưới sàn vậy sao, nếu lỡ như anh ngã bệnh thì sao?” Diêm Hôa nhìn Kính Huyền làm nũng, làm cho Kính Huyền nổi hết cả da gà lên.

“Anh đừng dùng giọng điệu đó nói chuyện với tôi, thật là chịu không nổi, còn nữa...anh thân là con trai ngủ dưới sàn nhà thì như thế nào, tôi nhiều năm ngủ dưới sàn như vậy, cũng không thấy có bệnh tật gì”.

“Nhưng anh thích cùng em ngủ chung, cùng nhau ngủ chung đi mà, anh bảo đảm sẽ nghiêm túc mà” Diêm Hôa còn chưa từ bỏ ý định.

“Không được, lời nói của anh không đáng tin cậy, cho nên phản đối điều kiện này tuyên bố phản đối không có hiệu quả” Kính Huyền vô tình đánh vỡ ảo tưởng của Diêm Hôa, cô sẽ mới không mềm lòng hủy bỏ điều kiện này, nó liên quan đến sự trong sạch của mình.

“Nhưng mà” Diêm Hôa còn muốn nói tiếp nhiều lý do cho Kính Huyền nghe, liền bị Kính Huyền phát tay không cho Diêm Hôa nói nữa, chỉ tay về phía hợp đồng, Diêm Hôa không đành lòng, cũng phải đọc tiếp.

“Thứ hai, hai bên không được xâm phạm quyền riêng tư của người khác, không được xâm phạm cơ thể của người khác, trước mặt mọi người có thể làm bộ một chút, nhưng không được làm quá như: ôm eo, bế lên...còn có thể chịu được. Nhưng không được tiếp xúc thân mật, hôn một cái cũng không được, có thể hay không thật quá đáng?” Diêm Hôa muốn ngắt đi, không được ngủ cùng nhau đã buồn bực lắm rồi, hiện tại ngay cả một nụ hôn nhỏ cũng không được hôn nữa.

“Có quá đáng sao? Tôi không nghĩ vậy, tôi có thể cho anh ôm eo, cho anh bế lên cũng đã là cực hạn của tôi rồi, về phần hôn, anh muốn nghĩ tới thì đừng nghĩ nữa cho tôi, tôi không thể để cho anh muốn làm gì thì làm được” Kính Huyền đề cao âm lượng nói. Cô cũng đã hy sinh nhiều thứ rồi, anh ta còn muốn gì nữa chứ.

“Điều này thật sự là quá đáng, không được anh không thể nào đồng ý điều kiện này được, ít nhất vào buổi sáng mỗi ngày anh cũng phải có được một nụ hôn chào buổi sáng chứ” Diêm Hôa nhìn Kính Huyền gắt gao nói, dường như từ trong đôi mắt anh muốn toát ra một ngọn lửa, dứt khoát đem hợp đồng đốt mới sáng khoái được một chút.

“Anh rốt cuộc có ký hay không, không muốn ký thì đừng làm phí thời gian của tôi, tôi gọi Húc Nhật đến đưa tôi về là tốt rồi” Kính Huyền không thêm đề ý đến kháng nghị của Diêm Hôa, bắt đầu nhịn không được nữa thúc dục Diêm Hôa đọc xong hợp đồng.

“Ngạch, xem như em lợi hại, phía dưới anh không muốn đọc nữa miễn cho bị chọc tức giận mà chết” Diêm Hôa bị Kính Huyền uy hiếp, không thể làm gì khác hơn là đành phải ký vào hợp đồng, tức giận phần sau của hợp đồng cũng không muốn nhìn một cái, trong lòng yên lặng quyết định từ nay về sau len lén đụng chạm một chút cũng được. Hắc hắc...

Diêm Hôa ở nơi đó cao hứng ảo tưởng, anh không nhìn thấy trên khuôn mặt Kính Huyền đang len lén cười trộm. Cô muốn chính là kết quả này, chỉ là tại sao tâm trạng không được tốt lắm.

Ở trong ảo tưởng Diêm Hôa chợt cảm thấy sống lưng mình có cảm giác lạnh lạnh, không nhận được đánh run một cái, như thế nào anh lại cảm giác được có mùi vị của âm mưu trong này, có thể là mình quá nhạy cảm. Diêm Hôa nhìn xung quanh xem một chút, cuối cùng dừng lại trên mặt của Kính Huyền.

“Kính Huyền em cười lên thật đẹp, về sau em phải cười nhiều lên mới được” Diêm Hôa không nhìn thấy được âm mưu phía sau nụ cười của Kính Huyền, còn ngu ngốc khen ngợi nụ cười của Kính Huyền, thật là ngu ngốc.

“Vậy sao, vậy về sau cười nhiều một chút” Kính Huyền phía sau đầu chảy thật nhiều mồ hôi lạnh, trên trán còn thêm ba đường hắc tuyến, mình mới vừa rồi ở đó cười rất vui vẻ, thấy Diêm Hôa nhìn sang bên cô, liền thay đổi một nụ cười sang lạnh tới mức che mờ mắt của Diêm Hôa.

“Hợp đồng này chúng ta mỗi người giữ một tờ, anh phải giữ gìn thật kỹ phía dưới còn có chữ ký của anh đó, anh nếu tùy tiện vi phạm những điều trong này, cũng đừng trách tôi không khách khí.” Kính Huyền đem một phần hợp đồng giao cho Diêm Hòa, phần còn lại thì cô giữ lại.

“Anh biết rõ rồi, vậy chúng ta cũng nên đi ngủ thôi, hiện tại cũng khuya lắm rồi.” Chờ em ngủ thiếp đi, anh sẽ từ từ bò lên giường, em sẽ không thể nào biết được, hắc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Đây tớ

“Tôi muốn đi ngủ, nhưng trước tiên phải chờ anh đem chăn đệm trải dưới sàn nhà an phận nằm ngủ hay không rồi mới có thể yên tâm đi ngủ.” Kính Huyền ngồi ở trên giường nhắc nhở Diêm Hòa, ai biết anh ta đang suy nghĩ âm mưu gì, nhưng sẽ không để cho anh thực hiện được.

“Anh biết, anh đi lấy chăn với Thím Trương, em cứ đi ngủ trước đi, không cần chờ anh.” Lần này Diêm Hòa ngoan ngoãn đi ra ngoài lấy chăn.

“Ai bảo muốn chờ anh hả? Anh không có điểm phúc đó đâu, tôi đi ngủ trước đây.” Kính Huyền vừa bị Diêm Hòa nói như thế, tính nhìn thấy Diêm Hòa ngủ dưới đất xong rồi cô mới đi ngủ, giờ đành ngả đầu xuống gối, vốn hôm nay đã mệt mỏi, cho nên không bao lâu lập tức liền ngủ say.

“Sao rồi, các con thương lượng như thế nào? Kính Huyền nói như thế nào?” Đã sớm ngồi ở bên ngoài phòng khách chờ Diêm Hòa, mẹ Diêm vừa nhìn thấy Diêm Hòa liền nhanh chóng đi tới hỏi thăm kết quả.

“Kính Huyền đương nhiên là đồng ý, sao mọi người còn chưa đi nghỉ ngơi? Con muốn nhờ Thím Trương lấy dùm con một bộ chăn đệm.” Diêm Hòa trả lời, kêu Thím Trương đang đứng ở bên cạnh mẹ Diêm lấy chăn dùm anh.

“Tại sao còn phải cần chăn, chẳng lẽ cái chăn trong phòng quá nhỏ hay sao?” Mẹ Diêm không hiểu hỏi Diêm Hòa, bà nhớ rõ ràng trong phòng Diêm Hòa cái chăn rất lớn, ngay cả giường cũng đều mua rất lớn, thế nào lại cần chăn nữa?

“Đừng hỏi nhiều như vậy, Thím Trương bà giúp tôi lấy ra là được.” Diêm Hòa cũng không muốn nói với mẹ mình bởi vì Kính Huyền không đồng ý cùng anh ngủ chung một giường, bắt anh nằm ngủ dưới đất. Nếu nói cho mẹ anh biết như vậy anh còn gì ra dáng đàn ông chân chính nữa.

“Không hỏi, không hỏi nữa, con cho rằng mẹ cũng muốn hỏi sao, bà nội dẫn Đình bảo bồi Hoan bảo bồi đi ngủ nha, không cần để ý đến ba con.” Mẹ Diêm thấy hỏi Diêm Hòa cũng không biết được gì hơn, liền mang theo hai bảo bồi rời đi.

Đợi đến lúc Diêm Hòa lấy chăn trở về phòng, thì Kính Huyền đã ngủ say rồi. Anh vội vàng trải chăn lên sàn nhà, sau đó lặng lẽ bò lên trên giường, thấy Kính Huyền không mở mắt liền nằm xuống ngủ bên cạnh cô, tay không an phận vòng qua ôm eo cô, ôm chặt cô vào trong ngực mình.

Thỏa mãn nhìn khuôn mặt an tĩnh khi ngủ của Kính Huyền trong lòng mình, ngửi thấy mùi thơm đặc biệt trên người cô, thân thể của anh lại bắt giác nổi phản ứng, anh phải cố gắng rất nhiều để tự chủ khống chế bản thân, mặc dù thân thể đang hành hạ, nhưng anh cũng không hân hoan tha Kính Huyền thừa cơ hội cô đang ngủ say ôm vào lòng rồi ngủ mất.

Thẳng đến sáng sớm, Kính Huyền từ từ tỉnh lại, muốn xoay người dựa vào giường, lại không ngờ phát hiện bên cạnh mình có một người đang ngủ say, nghi ngờ quay đầu lại nhìn: đáng lẽ anh ta phải ngủ dưới đất chứ.

“A! Sắc lang, làm sao anh lại ở trên giường.” Kính Huyền thét lên, còn dùng cái chân không bị thương không khách khí đá Diêm Hòa xuống giường.

“Em làm gì đấy, đá anh xuống, rất đau đó.” Diêm Hòa bất đắc dĩ bịt kín lỗ tai, Kính Huyền kêu lớn tiếng như vậy, màng nhĩ của anh cũng sắp muốn thủng.

“Anh còn biết đau, tối hôm qua chúng ta đã thỏa thuận anh không được ngủ trên giường sao? Hiện tại lại xảy ra chuyện gì, tại sao anh lại ở trên giường của tôi.” Kính Huyền gắt gao nhìn chăm chăm Diêm Hòa, anh ta bò lên giường lúc nào chứ, tại sao cô lại không biết.

“Nhưng mà anh không có làm gì em hết, chẳng phải không có chuyện gì xảy ra hay sao.” Giọng điệu Diêm Hòa nói chuyện dường như rất bình thường, ngược lại khiến cho Kính Huyền vô cùng ngạc nhiên.

“Chẳng lẽ anh còn muốn xảy ra cái chuyện gì, tất cả thỏa thuận tối qua anh đều quên hết sao?” Kính Huyền tức giận hướng Diêm Hòa rống lên, hiện tại cô muốn đá anh mấy đá mới có thể khiến cô hả giận.

“Biết biết, anh chưa quên.” Diêm Hòa miễn cưỡng đáp trả Kính Huyền, biết thì như thế nào, anh làm hay không làm lại là một chuyện khác.

“Tôi thật sự không có cách nào tin tưởng, anh đã vi phạm thỏa thuận vậy anh nên làm cái gì đây?” Kính Huyền nghe giọng điệu Diêm Hòa nói chuyện,

cũng biết anh nhất định không có đem chuyện này để ở trong lòng.

“Muốn làm cái gì?” Diêm Hòa không hiểu hỏi Kính Huyền, tối hôm qua trước hai cái điều kiện không bình đẳng kia liền giận không thèm coi lại, nên không biết đằng sau điều kiện là cái gì.

“Đó chính là, làm đầy tớ cho tôi một ngày, hiểu chưa?” Kính Huyền cười gian nói, nhìn xem cô mà không làm cho anh sống dở chết dở thì không gọi là Kính Huyền, Haha.

“Cái gì, làm đầy tớ một ngày, tại sao anh không biết.” Diêm Hòa không phục từ trên mặt đất đứng lên, nhìn chăm chăm vào Kính Huyền hỏi, làm đầy tớ một ngày, có loại trừng phạt này àh?

“Bởi vì tối hôm qua anh không có xem nội dung cho kỹ, nên anh cũng không biết, đầy tớ, đem cái vi tính tới đây cho tôi.” Kính Huyền cười đến rất vui vẻ, ở trên giường ngồi xong, không khách khí sai bảo Diêm Hòa giúp mình lấy thứ gì.

“Đây” Bộ mặt Diêm Hòa tràn đầy vẻ mất hứng, thô lỗ liền đem Laptop đưa cho Kính Huyền, xong rồi muốn đi vào phòng vệ sinh rửa mặt một chút.

“Trước tiên anh lấy dùm tôi ly nước trái cây tôi đây, tôi khát nước.” Kính huyền cố ý không muốn cho Diêm Hòa bất kỳ thời gian rảnh rỗi nào, đặc biệt tìm chuyện nhằm chán bắt anh làm.

“Cho anh rửa mặt trước đã được không, bộ dạng này của anh bây giờ sao ra ngoài được.” Diêm hòa còn chú trọng hình tượng của mình, nhìn trong gương tóc tai lộn xộn, mặt còn chưa tỉnh ngủ, bộ dạng xấu vô cùng, thật sự không muốn ra ngoài với bộ dạng như lúc này, huống chi sáng sớm đã có người làm dọn dẹp nhà cửa, mà là nữ nữa chứ.

“Không được, hiện tại tôi rất khát nước, đầy tớ, nhanh lên một chút đi đi.” Kính Huyền cười đắc ý, còn cố ý đem hai chữ ‘đầy tớ’ nói thật to, Diêm Hòa giận đến muốn xé nát nụ cười đắc ý của cô.

“Hừ xem như em lợi hại, anh đi lấy.” Diêm Hòa cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp, là do anh xui xẻo thích một cô gái đáng ghét như vậy, có phải do trước đây anh chơi đùa với phụ nữ nhiều quá bây giờ bị báo ứng.

“Phải nhớ kỹ, tôi muốn nước trái cây mới ép đó.” Thời điểm Diêm Hòa ra khỏi phòng Kính Huyền còn nói thêm một câu như vậy, Diêm Hòa giận đến mức muốn quay lại, không đi lấy nước trái cây cho cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Kính Huyền Xui xẻo

“Thiếu gia, làm sao cậu thức dậy sớm như vậy, còn chưa rửa mặt nữa?” Thím Trương kinh ngạc nhìn bộ dạng lờ lờ của Diêm Hòa, không phải anh có quan niệm *đầu có thể rơi, nhưng tóc không thể loạn sao? (câu này mình chỉ hiểu nôm na thôi, cho nên đành để nguyên văn như vậy, mọi người hiểu ntn thì hiểu)

“Không có gì, trong bếp có nước trái cây mới ép chưa vậy?” Diêm hòa nhìn Thím Trương kinh ngạc nhìn mình, không cần suy nghĩ cũng đoán ra bà đang nghĩ cái gì, đành nhắm mắt như không biết, hỏi Thím Trương trái cây để chỗ nào.

“Có, nhưng mà mới sáng sớm cậu tìm trái cây làm gì, có phải cậu muốn uống nước trái cây, tôi đi lấy cho cậu.” Trong lòng Thím Trương đang nghi ngờ không hiểu sáng sớm hôm nay cậu chủ sao lại kỳ quái như vậy, cho dù là khát nước muốn đi uống, nhưng cậu không bao giờ uống nước trái cây, hôm nay thật đúng là có nhiều chuyện lạ lùng.

“Vậy bà nhanh giúp tôi đi lấy ly nước trái cây tôi đây, nhanh lên một chút nha Thím Trương.” Diêm Hòa nghe có nước trái cây liền kêu Thím Trương đi lấy, còn anh ngồi trên bàn, không để ý tới Thím Trương đang nhìn anh với ánh mắt đầy nghi hoặc lạ thường.

“Thiếu gia, chuẩn bị xong rồi, đây là cậu muốn uống sao?” Thím Trương không nhịn được tò mò hỏi, chăm sóc cậu chủ từ nhỏ đến lớn như vậy, nhưng bà chưa từng thấy hành động kỳ quái như hôm nay của cậu bao giờ.

“Không phải, là Kính Huyền muốn uống.” Diêm Hòa còn có thể không nói cho bà sao? Nếu không cho bà biết, bảo đảm cả ngày hôm nay bà sẽ dùng ánh mắt kỳ quái đó nhìn.

“Thì ra là vậy, thiếu gia cùng tiểu thư Kính Huyền thật ân ái, có thể làm cho thiếu gia sáng sớm đi giúp cô ấy lấy nước trái cây, thật là có phúc vô cùng.” Hiện tại cuối cùng Thím Trương đã hiểu rõ, chờ một chút bà phải báo tin tức này cho phu nhân biết mới được.

“Uhm, cảm ơn bà” Diêm Hòa lên tiếng, nhận lấy ly nước trái cây Thím Trương đưa cho anh rồi rời đi.

“Kính Huyền? Đi đâu rồi?” Diêm Hỏa bưng nước trái cây trở lại phòng, lại phát hiện trong phòng không có bóng dáng Kính Huyền, cô rút cuộc đi đâu?

“Kỳ quái, dù sao, mình phải rửa mặt trước một chút, thật là khó chịu.” Diêm Hỏa mặc đồ ngủ đi lại, trong lòng cảm thấy không tốt, mở cửa phòng vệ sinh đi vào rửa mặt.

“Áh! Anh làm gì đấy, nhanh đi ra ngoài cho tôi.” Đang ở trong phòng vệ sinh thay quần áo Kính Huyền tròn tròn hai mắt nhìn Diêm Hỏa chột tiến vào, lại một lần thét lên, vội lấy quần áo che trước ngực của mình, mặt đỏ bừng rống lên bảo Diêm Hỏa đi ra ngoài.

“Em la hét thật lớn tiếng, anh cũng không phải chưa từng thấy qua, không có cái gì đáng ngạc nhiên hết, có cái gì mà em ngạc nhiên. Àh mà anh không nhận ra, em chăm sóc cơ thể tốt vô cùng, vóc dáng thật tuyệt.” Lần này ngược lại Diêm Hỏa không có vội vã rồi đi, mà tràn đầy mùi vị lưu manh nhìn Kính Huyền xấu hổ, lần này anh cũng không phải không có tuân theo thỏa thuận? Làm cho tâm trạng lúc này trở nên tốt vô cùng.

“Tốt cái gì tốt, anh còn không mau đi ra ngoài cho tôi.” Kính Huyền thẹn quá thành giận hướng về phía Diêm Hỏa rống, quần áo che ở trước ngực cũng nắm thật chặt.

“Đi thì đi, dù sao anh cũng thấy được, tâm tình hôm nay thật là tốt, anh tuy không phải là nhà thơ nhưng bây giờ không nhận được muốn làm một bài thơ rồi đó.” Thời điểm Diêm Hỏa rời khỏi phòng vệ sinh còn cố ý cười to mà nói ra một câu như vậy chọc tức Kính Huyền. Tiếng cười kia truyền tới tai Kính Huyền làm cho cô cảm thấy cực kỳ chói tai.

Sau khi Diêm Hỏa ra ngoài, cô vội vàng chạy tới khóa cửa phòng vệ sinh lại, đều do cô không cẩn thận, bình thường ở nhà không có khóa, về sau cô nhất định phải nhớ khóa cửa mới được, bằng không sẽ bị anh giờ trò như ngày hôm nay.

Ở trong phòng vệ sinh thật lâu, Kính Huyền lúc này mới chậm chậm đi ra ngoài, mới vừa nãy thật sự là mất mặt, cô cảm thấy, ở chung với đàn ông không thoải mái chút nào.

“Em rút cuộc chịu ra ngoài rồi, anh còn tưởng em muốn mọc rễ trong phòng vệ sinh luôn chứ, ha ha” Kính Huyền vừa mới từ trong phòng vệ sinh ra ngoài, liền bị Diêm Hỏa ngồi ở trên ghế sa lon chờ cô đùa cợt nói, làm cho cô càng không có mặt mũi nào.

“Hừ tại sao tôi lại không muốn ra, tôi kêu anh đi lấy nước trái cây đó.” Kính Huyền làm bộ nói một câu, nhưng ánh mắt lại bán đứng cô, ánh mắt Kính Huyền nhìn chung quanh phòng, nhưng có điều không nhìn vào Diêm Hỏa.

“Đề ở bên cạnh em đấy, em không nhìn thấy sao? Hay là, bởi vì em vẫn còn thấy xấu hổ, phải không?” Diêm Hỏa cố ý nói, dường như thấy đáng về Kính Huyền xấu hổ, anh càng cảm thấy vô cùng vui sướng.

“Cái gì! Ai xấu hổ, anh còn không mau đi rửa mặt, tôi còn có rất nhiều chuyện phải bảo anh làm đấy.” Kính Huyền lúng túng cầm ly nước trái cây bên cạnh lên, cô thật sự là chọn sai đề tài, không thể làm gì khác hơn là đỏ mặt nhìn chăm chăm vào Diêm Hỏa bảo anh đi rửa mặt, không biết cô còn bị cười đùa đến khi nào nữa.

“Còn có chuyện gì muốn anh làm?” Diêm Hỏa không hiểu hỏi Kính Huyền, dường như anh không có chuyện gì có thể giúp Kính Huyền.

“Còn rất nhiều việc để làm, anh cho là làm đầy tớ dễ dàng như vậy àh? Anh sai lầm rồi” Kính Huyền nhìn Diêm Hỏa cười gian, dù sao hôm nay tất cả việc lớn việc nhỏ đều phải sai anh làm, để xem sau này anh còn dám tùy tiện leo lên giường của cô không, phải làm cho anh biết hối hận là như thế nào.

“Anh có sao không? Hay là ngủ luôn trong phòng vệ sinh, sao lâu vậy” Kính Huyền ở bên ngoài chờ Diêm Hỏa ra, đợi cũng hơn nửa canh giờ, không phải anh quá yêu bản thân mình chứ, so với phụ nữ như cô anh còn phiền toái hơn.

“Ngay cả rửa mặt, em cũng không cho anh chút thời gian sao? Xong rồi, em muốn anh làm gì?” Diêm Hỏa bắt đầu đi từ phòng vệ sinh đi ra, vốn còn muốn ở bên trong lãng phí một ít thời gian, nhưng không nghĩ đến Kính Huyền ở bên ngoài thúc giục mình, cho nên anh cũng không thể làm gì khác hơn là đi ra.

“Tôi đói bụng rồi, anh giúp tôi mang bữa sáng tới đây, còn thêm một ly nước trái cây nữa, nhanh lên đó.” Kính Huyền rút cuộc thấy Diêm Hỏa đi ra, vội vàng gọi anh đem bữa sáng tới cho cô, bây giờ bụng cô đã đói lắm rồi.

“Đói bụng thì anh ôm em xuống nhà ăn, không phải tốt hơn sao? Ăn trong phòng không tiện.” Diêm Hỏa nói xong tính ôm Kính Huyền đi xuống lầu, hà thật ra thì cái việc phải làm này cũng thật tốt nha, có thể có cơ hội ôm Kính Huyền, nhưng ảo tưởng của anh lập tức bị Kính Huyền phá vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Rất Bận Không Có Thời Gian

“Không được, hôm nay tôi rất bận, cho nên không thể nào đi chào hỏi mọi người với anh được” Kính Huyền mắt nhìn vào trong máy tính, đôi tay thật nhanh đánh ở trên bàn phím, lười nhìn mà trả lời.

“Em không phải là đã xin nghỉ rồi sao? Tại sao lại còn có chuyện cần làm?” Diêm Hỏa nhớ rõ mình đã giúp Kính Huyền xin nghỉ tại sao cô ấy còn bận rộn như vậy chứ, dường như là có rất nhiều công việc cần cô ấy giải quyết xong nên mới thành ra bộ dạng này

“Tôi chỉ là bị thương ở chân, chứ không phải bị thương ở tay, tôi vì cái gì mà muốn xin nghỉ. Huống chi tôi là dựa vào công việc này để kiếm cơm nuôi sống tôi và hai bảo bối sống tới bây giờ, tôi cũng không muốn từ bỏ công việc này” Kính Huyền vừa mới nhận được một cuộc điện thoại xong liền nói. Trước đây đều là do một mình tự làm, nay công việc chồng chất càng mệt thêm. Kính Huyền vội vàng ôm máy tính làm tiếp công việc.

“Vậy thì anh có thể nuôi em mà, theo năng lực của anh nuôi em cùng hai tiểu bảo bối không phải là vấn đề, em cũng không cần phải liều mạng làm như vậy nữa” Diêm Hỏa nhìn đôi tay không một phút nào dừng lại trên bàn phím của Kính Huyền.

“Tôi không cần anh nuôi, tôi không thích làm người mà chỉ muốn gả cho một người đàn ông có tiền, sau đó cả ngày ở nhà, hưởng thụ chờ ông xã về, tôi không muốn làm một người như vậy, anh hiểu tôi nói gì chứ?” Kính Huyền dùng đôi tay đang gõ trên bàn phím, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Diêm Hỏa.

“Vậy em có nghĩ qua muốn cùng anh kết hôn hay không? Anh là đang nói thật” Diêm Hỏa lần đầu tiên nghiêm túc nói vấn đề này cùng Kính Huyền, nhưng là trong lòng tràn đầy nổi bất an xem ra là đối với mị lực của mình lần đầu tiên cảm thấy nghi ngờ.

“Nói thật chính là tôi không có nghĩ qua, có lẽ có thể là từ lúc đó trở đi, tôi liền chưa bao giờ tin tưởng vào chuyện hôn nhân, vấn đề này chuyện cá nhân tôi của anh không cần quan tâm” Kính Huyền trả lời thành thật, không muốn nghĩ phải gạt Diêm Hỏa.

“Đã xảy ra chuyện gì với em sao? Có thể nói cho anh biết hay không?” Diêm Hỏa chú ý tới ý tứ trong lời nói của Kính Huyền rốt cuộc vô cùng muốn biết là bởi vì sao mà cô lại luôn cự tuyệt kết hôn với mình.

“Chờ có cơ hội tôi sẽ nói cho anh biết, bây giờ không phải là lúc để nói đến chuyện này” Kính Huyền lơ đãng cuối đầu, người quật cường như cô, sẽ không muốn cho người khác thấy mình yếu ớt, đối với ký ức đau buồn đó cô thật sự không muốn nhớ tới, cô hy vọng nó cứ như vậy giấu ở trong lòng mình, không cần phải vạch trần vết thương đã thành sẹo của cô.

“Tốt, anh sẽ đợi đến lúc em nói ra, hiện tại anh đi xuống giúp em đem bữa sáng lên cho em ăn thôi” Diêm Hỏa hiện tại ít nhất cũng biết Kính Huyền không phải là bởi vì ghét anh mà không muốn cùng anh kết hôn, đây đúng là một tin tức tốt.

“Được, nhanh một chút, tôi đều muốn đói chết đây này” Bụng kính Huyền vô cùng phối hợp “Ừng ực ừng ực” từ trong bụng Kính Huyền phát ra, làm Kính Huyền càng thêm đỏ mặt.

“Ha ha ha! Anh hiểu em đã đói bụng lắm rồi, bụng em đang bắt đầu ca hát” Diêm Hỏa nghe thấy âm thanh phát ra từ trong bụng Kính Huyền “haha” liền nở nụ cười, vừa cười vừa đi ra khỏi phòng.

“Sáng sớm có chuyện gì mà vui thế à? Kính Huyền thế nào còn không có xuống?” Ngồi ở trên bàn ăn, ăn bữa sáng mẹ Diêm không hiểu con trai mình hôm nay tại sao lại vui vẻ như vậy, phía sau cũng không có Kính Huyền đi theo, nên thuận miệng hỏi.

“Con giúp Kính Huyền đem bữa sáng bụng lên phòng để ăn, cô ấy còn có việc phải làm” Diêm Hỏa nhìn thấy mẹ mình đã ở bên bàn ăn, liền thu lại nụ cười mình vừa mới cười đến rất vui vẻ, cầm lên bữa ăn sáng đã sớm làm xong để trên bàn bụng lên cho Kính Huyền.

“Con bé đang bị thương, tại sao còn phải làm việc, như vậy sẽ rất mệt mỏi, không được, mẹ phải đi lên kêu con bé nghỉ ngơi mới được” Mẹ Diêm nghe Diêm Hỏa nói xong cũng không vui vẻ, để xuống chén cháo đang ăn một nửa liền muốn đi lên lầu kêu Kính Huyền xuống ăn sáng.

“Mẹ, người đừng nháo, Kính Huyền cô ấy có việc quan trọng phải làm, mẹ cũng không cần đi làm phiền cô ấy, để con lấy bữa ăn sáng đem lên cho cô ấy là được rồi” Diêm Hỏa nói gì cũng không thể nào để mẹ của mình đi lên, nếu như bị bà nói loạn chuyện lên thế nào cũng khiến Kính Huyền sợ tới mức lập tức bỏ chạy.

“Mẹ đây tại sao lại nháo, mẹ là quan tâm đến con dâu tương lai của mẹ, chuyện đó có quan trọng như thế nào mà quan trọng hơn so với thân thể, sức khỏe của mình chứ” Mẹ Diêm không phục chỉ vào Diêm Hỏa hỏi, thế nào mà sự quan tâm của bà vào trong miệng thẳng con này liền thay đổi thành nháo loạn chứ.

“Dạ dạ! Người không có nháo, là do con vừa rồi nói sai, có được hay không a” Diêm Hỏa bắt đất dĩ nhìn mẹ Diêm đang muốn phát hỏa, vội vàng phối hợp với lời nói của bà nói tiếp.

“Biết là tốt rồi, mẹ đây không thêm đề ý đến hai người các con nữa, thích làm gì thì làm đi, mẹ đi tìm hai tiểu bảo bối chơi đây” Mẹ Diêm cũng không kiên trì nữa, liền hướng phòng của hai tiểu bảo bối đang ngủ ở trong đi tới, muốn đánh thức hai đứa bọn chúng dậy để chơi cùng mình.

“Thật đúng là trong mắt của mẹ giờ đây chỉ còn có con dâu với hai tiểu bảo bối mà thôi, mình đây mới là con ruột của bà mà bà cũng quên mất” Diêm Hỏa có chút ghen ghét đối với mẹ mình nhìn theo hướng của mẹ đi mà thì thầm vài câu sau đó mới đi lên lầu.

“Kính Huyền, có thể ăn rồi” Diêm Hỏa đem bữa ăn sáng đến trước mặt Kính Huyền. Nhìn cô chăm chỉ làm việc cũng tràn đầy quyền rũ, hiện tại Diêm Hỏa dù nhìn Kính Huyền như thế nào cũng có cảm giác mê muội.

“Uhm, anh để đó đi, tôi làm xong cái này rồi sẽ ăn” Kính Huyền trong tay đang cầm hai tờ văn bản đang làm tương đối, cũng không có thời gian ăn sáng.

“Em cũng không cần phải làm như vậy, nghĩ một chút ăn sáng rồi làm, hồi nãy không phải em than rất đói sao? Em ăn nhanh một chút rồi làm là được rồi” Diêm Họa thật sự nhìn thì đã nhìn rồi, mặc dù nói Hinh Huyền lúc chăm chỉ làm việc rất đẹp, nhưng thân thể của cô là một chuyện khác.

“Anh làm gì vậy, cứ để ở đó đi lát nữa tôi sẽ ăn, anh nhanh một chút trả lại cho tôi, tôi sẽ làm xong ngay” Kính huyền nhìn những tờ giấy trong tay mình bị Diêm Họa lấy đi từng tờ một, tức giận muốn lấy lại, đây là tư liệu của một khách hàng lớn vài hôm nữa hợp tác sẽ cần dùng đến, đến lúc này lại bị tính khí của Diêm Họa nháo loạn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Mọi người cùng nhau đi du lịch

“Không được, trước tiên ăn sáng xong rồi nói, công việc lát nữa làm sau” Diêm Họa không đem văn kiện đưa cho Kính Huyền, chỉ đặt ở bên cạnh bữa sáng muốn Kính Huyền ăn sáng trước.

“Tôi không có thời gian giỡn với anh, rốt cuộc anh có muốn trả lại cho tôi hay không?” Kính huyền đuổi cánh tay hướng đến Diêm Họa đang cầm văn kiện, đúng lúc chuông điện thoại vang lên, cô không thể làm gì khác hơn là nghe điện thoại, buông tha cho Diêm Họa.

“Alo, ai vậy.” Kính Huyền không nhìn trên màn hình điện thoại di động xem ai gọi tới, cho nên vừa bắt máy liền hỏi là ai.

“Là anh, Kính Huyền.” Điện thoại di động bên kia truyền đến thanh âm trầm thấp của Húc Nhật.

“Húc Nhật, tìm em có chuyện gì vậy?” Kính Huyền không hiểu vì sao sớm như vậy Húc Nhật gọi điện thoại tìm cô.

“Chẳng lẽ không có việc gì thì không gọi cho em được sao?” Ở bên kia Húc Nhật giả bộ khổ sở nói, nghe Kính Huyền nói chuyện tình thần phấn chấn, vậy hẳn là sống ở chỗ kia rất tốt.

“Không có gì, chỉ là tò mò hỏi một chút, sao hôm nay anh rảnh rồi gọi điện thoại cho em vậy?” Kính Huyền nghĩ bình thường vào lúc này Húc Nhật đang rất là bận rộn, như thế nào bây giờ lại có thời gian rảnh rồi?

“Anh muốn gọi điện thoại hỏi thăm em một chút, đã khỏe lên chút nào chưa.” Húc Nhật một bên vội vàng ký văn kiện, vừa gọi điện thoại cho Kính Huyền, chỉ có điều lúc này Kính Huyền không nhìn thấy mà thôi.

“Mới một ngày em làm sao biết có đỡ hơn hay không? Nhưng không có cảm giác gì rồi.” Kính huyền nói không sao, nhưng chân cô lúc này băng quấn nhìn như cái bánh chưng, nơi đó không phải tốt hơn một chút hay sao.

“Có muốn anh dẫn em đi tới khám bác sĩ hay không? Xem bác sĩ nói như thế nào?” Húc Nhật lo lắng hỏi, nghe Kính Huyền trả lời như vậy cũng biết cô không quan tâm nhiều đến vết thương của mình.

“Không cần anh quan tâm gọi điện thoại tới, Kính Huyền ở chỗ của tôi tốt vô cùng, tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, anh không cần bận tâm, hẹn gặp lại.” Diêm Họa đứng ở bên cạnh Kính Huyền nghe cô nói chuyện điện thoại cùng Húc Nhật, cô một câu, anh ta một câu, cuối cùng không nhịn được đoạt lấy điện thoại của Kính Huyền, nói vài câu qua điện thoại với Húc Nhật, sau đó không khách khí cúp máy.

“Anh làm gì vậy hả. Sao lại tùy tiện cúp điện thoại của tôi, hành động của anh rất ư là bất lịch sự.” Kính huyền tức giận nhìn Diêm Họa cướp đi điện thoại di động của mình, người này tại sao lại bá đạo như vậy.

“Em nói mình không có thời gian, vậy tại sao lại có thời gian nói chuyện điện thoại với anh ta?” Diêm Họa bây giờ là một bình dấm chua, anh không thích cô cùng tình địch của mình trò chuyện vui vẻ như vậy.

“Tôi nói chuyện điện thoại với anh ấy mắc mớ gì đến anh, anh ấy là ông chủ của tôi, gọi điện thoại quan tâm nhân viên của mình có gì không đúng, hừ trả lại cho tôi.” Kính Huyền giật lấy lúc Diêm Họa không có phòng bị, cầm lại văn kiện của mình từ trong tay Diêm Họa, cũng không thêm đề ý đến anh.

“Biết là có công việc, nhưng cả bữa sáng em không ăn hay sao?” Diêm Họa bắt lực nhìn Kính Huyền không để ý đến mình, lo lắng hỏi lại cô.

“Không ăn, nãy giờ bị anh chọc tức no luôn rồi.” Kính Huyền tức giận nói xong, xem ra là thái độ của cô đối với anh tốt quá, nên anh mới khi dễ cô như vậy.

“Làm sao em lại như vậy, cũng bởi vì anh không thích em nói chuyện điện thoại với tình nhân?” Diêm Họa thấy Kính Huyền tức giận như vậy, còn không sợ chết nói ra lời càng thêm chọc giận Kính Huyền, thật ra thì anh cũng tức giận đến ngay cả bản thân mình nói cái gì cũng không biết.

“Cái gì điện thoại của tình nhân, anh không cần nói chuyện khó nghe như vậy, anh ấy chỉ là cấp trên của tôi thôi.” Kính Huyền cau mày mắt hững hờ nói, thật sự là cái gì tốt đẹp qua lời anh ta đều trở thành xấu hết.

“Không phải vậy thì tại sao em lại tức giận?” Diêm Họa lãnh đạm nói xong, ánh mắt kia giống như ngày anh chặn lại xe Kính Huyền lúc ở bệnh viện, đáng vẻ đáng sợ giống với lúc đó.

“Tức giận? Tôi đang tức giận việc anh xen vào chuyện của người khác, hôm nay tôi không cần anh làm đầy tớ, chỉ cần anh đi khuất mắt đừng để tôi nhìn thấy anh là được rồi, tôi thấy nói chuyện với anh được vài câu thì sẽ lại cãi cọ ầm ĩ.” Kính Huyền bắt đầu đuổi người, bây giờ cô cảm thấy nhìn thấy Diêm Họa cô lại thêm phiền lòng.

“Cho nên về sau chúng ta bình tĩnh mà nói chuyện là được, không cần phải đối chọi gay gắt như vậy, có được không?” Diêm Họa nuốt giận bình phục suy nghĩ, tình tâm cùng Kính Huyền nói chuyện.

“Tôi vốn không muốn ầm ĩ với anh, là do anh cố tình gây sự, thật sự không chịu nổi tính khí của anh.” Kính Huyền bắt đầu nói, không phải anh là người trước tiên gây chuyện làm cho lộn xộn hay sao?

“Vậy nếu em không đuổi anh, anh sẽ không như vậy.” Diêm Họa trong lòng uất ức, biểu hiện kia là muốn Kính Huyền đừng xem anh như không khí, không quan tâm tới anh, không nghĩ tới có một ngày anh lại bị người ta đối xử như vậy.

“Được, tôi sẽ cố gắng, chỉ cần anh không làm tôi mất hứng, tôi sẽ không đối với anh như vậy” Kính Huyền hào phóng liền thừa nhận, thật ra thì đúng là cô không muốn nhìn thấy anh.

“Vậy thì tốt, ngày mai chúng ta cùng đi ra ngoài chơi, có được hay không?” Diêm Họa tốt bụng hỏi thăm Kính Huyền, trong đầu đang nghĩ chỗ nào có thể đi chơi.

“Nhưng mà chân của tôi lúc này không tiện, đi chơi như thế nào?” Kính Huyền ngu ngốc nhìn Diêm Họa, bây giờ chân cô như vậy, đi chơi như thế nào?

“Không sao, chúng ta đi ngắm biển, ngồi du thuyền, như vậy em không cần đi lại mà cũng có thể thấy biển rộng ngắm phong cảnh, thật tốt.” Diêm Họa muốn mình cùng Kính Huyền ở trên thuyền, hít thở mùi vị của gió biển, thân thể nhất định rất tốt.

“Uhm, vậy cũng được, mang theo Đình Đình, Hoan Hoan đi cùng, hai đứa cũng rất lâu không có đi chơi rồi.” Ở trong lòng Kính Huyền nghĩ cũng tốt, tranh thủ lần bị thương này xin nghỉ ngơi thư giãn một chút.

“Được rồi, anh xuống nói với hai đứa một tiếng, ngày mai chúng ta đi.” Diêm Họa thấy Kính Huyền chịu đáp ứng, vui vẻ rời khỏi phòng đi tìm hai bảo bối nói chuyện.

“Có cần thiết vui vẻ như vậy không? Thiệt là.” Kính Huyền nhìn bóng lưng Diêm Họa vui vẻ rời đi, không hiểu cũng chỉ là đi chơi, anh có cần thiết vui vẻ như vậy làm gì? Giống như nhặt được rất nhiều tiền.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Người đàn ông Thần bí

“Kính Huyền, bọn anh chuẩn bị xong rồi, rốt cuộc em xong chưa?” Diêm Họa trên người mặc quần áo màu trắng đứng bên ngoài phòng gỗ cửa hỏi, không biết bên trong Kính Huyền đang làm cái gì mà lâu vậy.

“Xong rồi, xong rồi, thúc giục thúc giục cái gì.” Kính Huyền lúc này mới chậm rãi mở cửa, hai người giống nhau là mặc quần áo ngủ, Kính Huyền lấy đôi kính đen lớn đeo vào, đây là Diêm Họa cố ý mua cho cô.

“Hai cục cưng đang ở bên ngoại hỏi thúc không kịp đợi kia, cũng muốn kêu em nhanh lên một chút, cho nên anh lên nhìn xem rốt cuộc em đang làm cái gì.” Diêm Họa nhìn Kính Huyền một thân mỹ lệ, thỏa mãn gật đầu, quả nhiên lấy cái kiếng chướng mắt kia xuống, cô càng xinh đẹp thêm. (Kính Huyền bình thường vẫn đeo kính cận)

“Ừh, vậy thì đi thôi.” Kính Huyền nói xong chân thấp chân cao đi trước mặt Diêm Họa, Diêm Họa lập tức ôm lấy cô, vốn là muốn cô chủ động nhờ anh giúp một tay, nhưng nhìn thấy bộ dạng gầy gò của cô, nên không thể đợi.

“Cám ơn anh.” Kính Huyền từ tốn cảm ơn Diêm Họa, từ hôm qua sau khi hai người cãi nhau xong, cô không thèm nhìn Diêm Họa, nhưng giữa hai người luôn có một cảm giác kỳ lạ, chỉ có điều không hiểu có là cảm giác gì, nên không phát hiện ra mà thôi.

“Cám ơn, vậy để biểu đạt ý muốn cảm ơn, thì em hôn anh một cái là được.” Diêm Hôa cò kè mặc cả nói, trong lòng cũng thật cao hứng vì Kính Huyền thay đổi, trước kia Kính Huyền có bao giờ nói cảm ơn anh? Không tức giận là tốt rồi.

“Nghĩ hay quá nhỉ, nói một câu cảm ơn anh thì anh được voi đòi tiên, tốt nhất không nên cảm ơn anh.” Kính Huyền liếc mắt Diêm Hôa, người này thật đúng là không chịu được mả.

“Đùa một chút thôi mà, không cần tức giận như vậy, sẽ rất mau già đó.” Diêm Hôa cười tươi đùa giỡn với Kính Huyền, hiện tại không còn xa lạ như trước kia mà cảm giác chung đụng với cô rất tốt, rất thích biểu hiện Kính Huyền lúc này.

“Mẹ, hai người chậm chạp quá nha.” Hoan bảo bối ngồi ở trong xe, đang nôn nóng đợi được đi chơi, rốt cuộc thấy mẹ đi ra, mới lên tiếng oán trách.

“Ha ha! Không phải mẹ ra rồi sao, chúng ta đi thôi.” Kính Huyền sờ tóc Hoan bảo bối, mỉm cười bêu môi dụ dỗ Hoan bảo bối đang mất hứng.

“Biết rồi, mẹ không có đeo mắt kiếng thật sự rất xinh đẹp.” Hoan bảo bối nhìn cặp mắt kính to của Kính Huyền, hâm mộ nói.

“Vậy sao? Sau này Hoan Hoan lớn lên còn xinh hơn cả mẹ nữa.” Kính Huyền nhìn cặp mắt hâm mộ của Hoan bảo bối, bật cười nói, thật ra đáng vẻ của Hoan bảo bối với cô không khác nhau lắm.

“Có thật không? So với mẹ còn xinh đẹp hơn sao?” Hoan bảo bối tràn đầy háo hức hỏi, nhóc cũng muốn trở nên xinh đẹp giống như mẹ vậy.

“Ha ha, Hoan bảo bối là xinh đẹp nhất rồi.” Kính Huyền liên tiếp gật đầu nói, không nghĩ tới còn nhỏ như vậy cũng biết thích đẹp rồi.

“Xinh đẹp, như vậy anh cũng là đẹp trai, anh nói mình là người đẹp xếp thứ hai cũng không ai dám nhận là người đẹp xếp thứ nhất.” Từ sau khi lên xe Đình bảo bối bị mọi người lãng quên không quan tâm lên tiếng nói. Đối với bề ngoài của mình nhóc vô cùng tự tin, điểm này cực kì giống với Diêm Hôa.

“Ai bảo, mẹ nói em xinh đẹp nhất, cho nên em mới là người xinh đẹp nhất, mẹ, mẹ nói xem có đúng không?” Hai tiểu tử kia cứ nhiên bây giờ lại cãi cò nhau về vấn đề ai xinh đẹp hơn, bị kẹt ở giữa Kính Huyền chỉ có thể buồn cười nhìn.

“Chúng ta đến rồi, không cần vội, từ từ bước xuống.” Diêm Hôa dừng ở bãi đậu xe, kêu hai đứa nhóc còn đang tròng mắt cãi cò nhau xuống xe, xong rồi anh ôm Kính Huyền xuống xe.

“Hai đứa đi theo ba mẹ, không được tách rời nhau.” Diêm Hôa quay đầu về phía sau nói với hai bảo bối.

“Biết rồi, tôi sẽ chăm sóc tốt cái nha đầu đàn này.” Đình bảo bối dùng giọng điệu người lớn nói với Diêm Hôa, còn chỉ chỉ thân ảnh Hoan bảo bối đang đi bên cạnh mình.

“Anh nói ai là nha đầu đàn, anh mới là đứa đàn độn đấy.” Hoan bảo bối không phục hướng về phía Đình bảo bối làm ngoáo ộp.

“Anh có phong độ, mới không cùng em so đo.” Đình bảo bối hào phóng nói.

“Hai đứa ở chỗ này ngồi chờ một chút, ba đi lấy hành lý đem tới đây.” Diêm Hôa đặt Kính Huyền ngồi lên ghế sofa phòng khách, đồng thời gọi hai bảo bối tới ngồi bên cạnh Kính Huyền.

“Hai đứa ngoan ngoãn ngồi chỗ này chờ, nghe chưa.” Diêm Hôa dặn dò hai tiểu tử kia xong anh mới an tâm đi lấy hành lý.

“Biết rồi, chúng ta ngồi ở chỗ này chờ anh quay lại.” Kính Huyền nhìn Diêm Hôa quan tâm mình, bắt đắc dĩ hướng tới anh nói bảo đảm, bằng không không biết loay hoay tới khi nào.

“Ừm, vậy anh đi lấy hành lý.” Diêm Hôa nghe Kính Huyền nói vậy, lúc này mới đi lấy.

“Kính Huyền, là em thật sao? Kính Huyền.” Một người đàn ông anh tuấn ở phía xa Kính Huyền, tách khỏi đám người đi tới bên cạnh Kính Huyền, trên mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

“Anh làm gì đấy, buông tôi ra, anh có nghe hay không.” Không nghĩ tới là, Kính Huyền vừa nhìn thấy người đàn ông anh tuấn này, tâm tình trở nên rất kích động, muốn tránh khoát cánh tay đang khoắc trên vai cô.

“Anh sẽ không buông ra, em biết không? Anh đã tìm em rất lâu, tại sao em không nghe anh giải thích chứ.” Người đàn ông này thấy Kính Huyền nghĩ muốn thoát khỏi mình, trong lòng rất đau, rất đau, nhưng vẫn không buông cánh tay đang khoắc trên vai Kính Huyền xuống.

“Anh không buông, tôi kêu người tới đó.” Kính Huyền hướng người đàn ông kia lớn tiếng rống, ánh mắt nhìn người đàn ông trước mặt tràn đầy căm hận.

“Em đi theo anh, anh sẽ từ từ giải thích với em, em không nên đối xử với anh như vậy được không.” Anh ta muốn kéo Kính Huyền đến một nơi yên tĩnh để nói chuyện, nhưng cô không làm theo ý muốn của anh ta, liều mạng hất tay của anh ra.

“Tôi sẽ không đi cùng anh, tôi cũng không cần nghe anh giải thích cái gì, tóm lại anh lập tức buông tôi ra.” Kính Huyền hung hăng nói xong, trong lòng vẫn đang suy nghĩ rốt cuộc Diêm Hôa đang làm gì, tại sao vẫn chưa trở lại.

Chương 74: Chuyện Xưa Thanh mai trúc mã

“Cái người xấu này, nhanh thả mẹ tôi ra.” Đình bảo bối đứng ở bên cạnh Kính Huyền, bất đồng, hiểu chuyện nhóc lớn tiếng hét lên bảo người đàn ông lạ mặt buông mẹ mình ra.

“Cái gì? Cô ấy là mẹ của nhóc?” Người đàn ông kinh ngạc hỏi Đình bảo bối, dường như không chịu tiếp nhận chuyện tình này.

“Đúng vậy, ông làm gì lôi kéo mẹ tôi vậy, nhanh buông tay ông ra.” Đình bảo bối bởi vì vóc dáng còn nhỏ, đứng ở trên ghế, không khách khí dùng cánh tay nhỏ bé của mình kéo cánh tay của người đàn ông xa lạ đang đặt trên vai Kính Huyền.

“Kính Huyền, thằng bé nói là sự thật sao? Có phải em đang cố ý lừa gạt anh hay không?” Anh ta tràn đầy hi vọng điều đó không phải là sự thật, ngược cặp mắt nhìn Kính Huyền, anh ta không tin Kính Huyền sẽ nhẫn tâm như vậy đối với mình.

“Đúng vậy, thằng bé là con trai của tôi, tôi còn một đứa con gái nữa, cho nên tốt nhất anh không cần quay lại làm phiền tôi, hơn nữa tôi với anh cũng không nên quen biết nhau.” Kính Huyền vô tình nói xong, nhìn gương mặt quen thuộc, trong lòng đau nhói, cô vĩnh viễn cũng không quên được anh ta đã làm cô tổn thương như thế nào.

“Không, em đang gạt anh có đúng không, là em đang trả thù lúc trước anh đối với em như vậy, em nói đi, hãy nói là em đang gạt anh.” Dường như tâm tình mất khống chế, kích động lắc bả vai Kính Huyền, làm đầu óc Kính Huyền muốn choáng váng.

“Anh là ai, mau buông cô ấy ra.” Diêm Hòa mới vừa từ bãi đậu xe cầm hành lý trở lại, từ đằng xa đã nhìn thấy Kính Huyền bị một người đàn ông đáng ghét anh tuần quần lấy, còn Đình bảo bối thì đang cố gắng kéo cánh tay của anh ta đang khoắc trên vai cô.

“Anh là ai, không cần nhiều chuyện xen vào.” Hiện tại tâm tình Dương Lịch có chút kích động, thấy có người tới giúp Kính Huyền, mắt hứng hướng Diêm Hòa nổi giận lớn tiếng rống lên.

“Diêm Hòa, mau tới đây giúp em.” Rốt cuộc Kính Huyền thấy Diêm Hòa tới, ánh mắt tràn đầy cầu khẩn kêu Diêm Hòa giúp mình.

“Baba, cái chú xấu xa này muốn đem mẹ tới chỗ khác, nhanh tới đuổi chú ấy đi đi.” Đình bảo bối lần này đã có kinh nghiệm, lớn tiếng hướng Diêm Hòa kêu ba, cố ý muốn cho người đàn ông kia hết hy vọng.

“Anh còn không buông cô ấy ra, cô ấy là vợ của tôi, anh nói tôi nhiều chuyện xen vào việc người khác hay sao?” Diêm Hòa nghe thanh âm Đình bảo bối kêu “ba” làm trong lòng cảm thấy ngọt ngào vô cùng, nhưng còn không quên Kính Huyền vẫn chờ anh giúp cô.

“Thì ra chính là anh, anh là người chiếm đoạt Kính Huyền, tôi sẽ không đem cô ấy giao cho anh, tôi muốn mang cô ấy đi.” Dương Lịch vừa nghe Diêm Hòa nói chính là chồng của Kính Huyền, càng thêm bá đạo đem Kính Huyền ôm thật chặt vào trong ngực, chính là không để cho Diêm Hòa mang Kính Huyền đi.

“Anh nhanh buông tôi ra, tôi với anh không có bất kỳ quan hệ gì hết, huống chi anh không có tư cách gì mang tôi đi.” Kính Huyền cho dù bị Dương Lịch ôm chặt trong ngực, nhưng miệng còn chưa thua lên tiếng nói.

“Anh! Tôi bảo anh buông vợ tôi ra mà còn dám ôm chặt như vậy.” Diêm Hòa cặp mắt bốc hỏa nhìn Dương Lịch ôm Kính Huyền trong ngực, đám Dương Lịch một cái, Dương Lịch không phòng bị lập tức ngã xuống.

“Em không sao chứ, tên kia là ai? Xem ra hắn ta dường như rất quen biết với em.” Diêm Hòa nhanh tay ôm lấy khi Kính Huyền sắp ngã xuống đất, lo lắng hỏi, trong lòng càng thêm tò mò ở đâu lại xuất hiện thêm người này, rốt cuộc anh ta là người như thế nào.

“Hiện tại đừng hỏi được không? Em mệt quá, em muốn nghỉ ngơi.” Kính Huyền khó khăn nói, ngược lại ôm thật chặt Diêm Hòa, ở trong ngực Diêm Hòa nhỏ giọng nói, thanh âm cũng có chút run rẩy, bả vai cô đang run lên, có thể nhìn thấy được, cô đang khóc.

“Được rồi, anh ôm em đi nghỉ ngơi trước.” Diêm Hòa săn sóc không hỏi Kính Huyền nữa, đau lòng ôm lấy Kính Huyền trở về phòng nghỉ ngơi, hai cục cưng hiểu chuyện đi theo phía sau.

“Anh không được đi, đem Kính Huyền trả lại cho tôi, các người trở lại cho tôi.” Đồng nghiệp níu kéo giữ chặt người đàn ông đang kích động muốn đem Kính Huyền đoạt lại, lớn tiếng rống giận muốn đem Kính Huyền từ Diêm Hòa đoạt lại, mọi người trong khách sạn chứng kiến chuyện tình, tưởng chừng chuyện chỉ có thể xảy ra trên ti vi.

Kính Huyền nghe lời anh ta nói, bả vai càng run rẩy nhiều hơn, nắm thật chặt vạt áo Diêm Hòa: “Đừng sợ, anh sẽ không giao em cho anh ta, em là vợ của anh, làm sao anh giao em cho người khác được.” Diêm Hòa nhìn Kính Huyền sợ, cười đùa tuyên bố Kính Huyền thuộc quyền sở hữu của mình.

Ngạc nhiên hơn là, khi Kính Huyền nghe Diêm Hôa nói, lại bình tĩnh ngẩng đầu lên, dùng cặp mắt to đầy nước mắt ngược nhìn Diêm Hôa: “Vậy về sau anh cũng sẽ ở bên cạnh giúp em sao? Sẽ không phản bội em chứ?” Bây giờ Kính Huyền cần một sự bảo đảm, mặc dù lời nói dối bảo đảm cũng có được.

“Ngốc ngếch, anh làm sao có thể rời em đi, coi như em xua đuổi anh đi anh cũng sẽ đuổi theo em. Trước hết em nghỉ ngơi một chút, xảy ra chuyện như vậy, xem ra cũng không có tâm tình đi du lịch, chờ một chút chúng ta sẽ trở về.” Diêm Hôa đặt Kính Huyền nhẹ nhàng lên giường trên khách sạn, giúp cô đắp kín mền sau mới từ từ ra khỏi phòng.

“Anh có thể ở đây một lát không, hãy nghe em nói có được không?” Kính Huyền cảm giác Diêm Hôa đối xử tốt với mình, nắm vạt áo anh, muốn anh nghe cô nói chuyện.

“Được, vậy hai đứa trước tiên tới gian phòng kia nghỉ ngơi một chút được không?” Diêm Hôa dẫn hai bảo bối tới một phòng nhỏ khác trong căn phòng đi nghỉ ngơi, xong rồi mới ra ngoài tới ngồi bên cạnh giường của Kính Huyền, nghe cô từ từ kể chuyện của mình.

“Người mới vừa gặp ở khách sạn là Dương Lịch, bọn em lớn lên cùng nhau, là bạn thanh mai trúc mã, tại mọi người xung quanh gọi bọn em như vậy, mỗi ngày đều ở chung một chỗ với nhau rất vui, còn hứa hẹn sau này lớn lên sẽ lấy nhau.” Kính Huyền nói tới đây, trong mắt tràn đầy ý cười.

————— nhớ lại chuyện xưa —————

“Kính Huyền, em ở đâu vậy, ra đây đi.” Ở trong sân khu nhà cấp cao của Dương gia, một cậu bé đáng yêu ăn mặc chỉnh tề đứng ở trên thềm đá bên cạnh lớn tiếng kêu lên, bởi vì tìm không thấy người mình muốn tìm, trong lòng tràn đầy lo lắng.

“Ha ha! Phải làm cho anh lo lắng một chút.” Núp ở trên núi giả Kính Huyền che cái miệng nhỏ nhắn buồn cười nhìn, Dương Lịch tìm không thấy cô, nhưng phải để cho Dương Lịch càng thêm gấp gáp thì cô mới xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Nơi Bí Mật Khi Còn Bé

“Kính Huyền em nhanh ra ngoài đây đi, anh tìm em thật lâu đó.” Dương Lịch tìm khắp cả khu vườn rồi, cũng không nhìn thấy Kính Huyền, đứng tại chỗ oán trách nói.

“Ha ha! Biết chắc anh không tìm ra em, em luôn ở phía trên này nè.” Kính Huyền rút cuộc tốt bụng bỏ qua cho Dương Lịch, ở trên núi giả mặt lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nụ cười, hướng về khuôn mặt phía dưới tìm mình đang mất bình tĩnh mà nói.

“Em làm gì mà trèo lên chỗ cao như vậy, rất nguy hiểm, mau xuống đây.” Dương Lịch nhìn thấy Kính Huyền ở chỗ nguy hiểm, lo lắng kêu cô mau xuống, nếu không cẩn thận té thì nguy.

“Biết rồi, không cần sợ là núi giả mà, núi này không có cao.” Kính Huyền ngạc nhiên nhìn Dương Lịch, chu chu môi bày tỏ không đồng ý lo lắng kia.

Kính Huyền thận trọng bò xuống núi giả, cũng đang bò đến nửa chừng, bước không vững, lão đảo té xuống, Kính Huyền sợ thét lên, không dám nhìn xuống phía dưới, dùng đôi tay che mắt lại.

Đợi thật lâu cũng không thấy cảm giác đau đớn, té xuống núi giả cũng không cần lâu như vậy? Kính Huyền nghi ngờ buông tay đang che mắt ra, rõ ràng là xuống đất rồi, nhưng tại sao cô lại không thấy đau?

“Rút cuộc em tính không đứng lên tới khi nào, nặng muốn chết, em nên mau giảm cân đi.” Phút chốc Kính Huyền sắp té xuống Dương Lịch làm miếng đệm thịt cho cô, thấy cô nhóc ngu ngốc này còn chưa có ý định đứng lên, nên đành phải lên tiếng.

“A, thì ra là em đề anh ở phía dưới, không trách được em cảm thấy không đau, anh không sao chứ?” Kính Huyền nhanh chóng trèo xuống người Dương Lịch, quan tâm hỏi.

“Đau muốn chết, em nói anh có thể không có chuyện gì sao? Bảo em không nên leo cao như vậy, hiện tại biết nguy hiểm chưa?” Dương Lịch miễn cưỡng xoa eo ngồi dậy, còn giáo huấn Kính Huyền nghịch ngợm.

“Oa oa! Đứng không, về sau... về sau! Em... Chẳng phải... Làm... Chính là... chứ sao.” Không nghĩ tới chính là, Kính Huyền nghe lời nói cảnh cáo của Dương Lịch thì khóc rống lên, ngay cả nói chuyện cũng trở nên có chút đứt quãng, lần này hù được Dương Lịch rồi nhưng...

“Em không có làm sao hết sao lại khóc, em xem, hiện tại anh không có bị gì hết? Đừng khóc, ngoan, đừng khóc.” Dương Lịch cố gắng dỗ dành giải thích

với Kính Huyền, nói khóc thì khóc liền, không thể làm gì khác cố gắng nén cảm giác đau ở sau lưng, mỉm cười đứng trước mặt cô quay một vòng, bày tỏ mình thật sự không có chuyện gì.

“Nhưng mà, em làm cho anh cảm thấy chán ghét rồi, hu hu “Kính huyền có phải hay không rất dần, Dương ca có phải cảm thấy ghét Kính Huyền rồi hả? Đúng không?” Kính Huyền vừa khóc, vừa còn lo lắng Dương Lịch ghét mình.

“Làm sao ghét chứ, Sau này lớn lên Kính Huyền là vợ của anh, làm sao anh lại ghét em được chứ, đúng không?” Dương Lịch nhìn thấy Kính Huyền trên mặt đầy nước mắt, lấy cái áo sạch sẽ của mình lau nước mắt cho cô, trong lòng ưng thuận thề nguyện muốn kết hôn cùng Kính Huyền.

“Có thật không? Vậy chúng ta ngoắc tay được không?” Kính Huyền đưa cánh tay nhỏ nhắn ra, muốn cùng Dương Lịch ngoắc tay, như vậy trong lòng cô mới cảm thấy yên tâm

“Được, ngoắc tay nào, trăm năm không thay đổi, vậy hài lòng?” Dương Lịch buồn cười nhìn Kính Huyền, đứng lên lôi kéo Kính Huyền đi từ từ.

“Chúng ta đi đâu vậy? Em muốn về nhà, mẹ có thể đang tìm em.” Kính Huyền không biết rốt cuộc Dương Lịch muốn dẫn mình đi đâu, nhìn thấy bầu trời bắt đầu tối dần, đoán là bây giờ mẹ đang ở nhà chờ cô.

“Đi theo anh đến một chỗ, chỗ đó sau này là nơi bí mật của chúng ta, rất đẹp.” Dương Lịch quay đầu lại nhìn đã không còn thấy Kính Huyền khóc nữa, vui vẻ nói muốn dẫn cô đến một.

“Chính là chỗ này, đẹp không?” Dương Lịch dẫn Kính Huyền đến nơi mà mấy ngày trước anh đã phát hiện, anh phải vượt qua đám cỏ dại rất cao mới tới, cũng là do anh đuổi theo con mèo mới phát hiện ra chỗ này.

Qua mấy ngày dọn dẹp, hiện tại nơi này sạch sẽ hơn nhiều, “Thật là đẹp, ở trên cây đại thụ còn có căn nhà gỗ nhỏ, dường như ở trong còn có đồ.” Kính Huyền nhìn gốc cây trước mắt phải tới sáu bảy người như cô mới có thể ôm hết, miệng há to đầy ngạc nhiên.

“Đúng vậy, lúc anh mới vừa phát hiện nơi này cũng kinh ngạc giống em vậy, trong căn nhà gỗ rất rộng, còn có ly nữa, về sau chúng ta sẽ tới nơi này chơi, được không, chỉ có hai chúng ta biết là được rồi.” Dương Lịch nắm chặt tay Kính Huyền, hướng Kính Huyền ra ước hẹn.

“Được, về sau nơi này chính là nơi bí mật của chúng ta, em rất thích nơi này.” Kính Huyền vui vẻ theo cầu thang dây thừng treo lên, mở cửa căn phòng nhỏ, chạy vào bên trong.

“Dương ca, anh mau lên đây xem, phía trên này còn có còn nhiều gấu bông, rất nhiều nha.” Kính Huyền nhìn trong phòng đầy gấu bông mà mình thích, chạy đến cánh cửa kêu Dương Lịch lên cùng chia sẻ niềm vui sướng với mình.

“Ừm! Em thích là được rồi.” Dương Lịch nhìn Kính Huyền vui vẻ, bản thân cũng cười rất vui, những con gấu bông kia là anh đặc biệt đem tới đây, biết chắc chắn là Kính Huyền sẽ rất thích, cho nên anh mới mang tới.

Nhưng ước hẹn khi đó không thể thực hiện được, bởi vì một buổi sáng đẹp trời, Kính Huyền đã rất sớm đến nơi bí mật của cả hai, ngồi bên trong căn nhà gỗ nhỏ chờ Dương Lịch, đợi thật lâu vẫn không thấy bóng dáng Dương Lịch đến, qua thời gian cả hai đã ước hẹn lâu rồi.

Đến lúc Kính Huyền sắp không đợi được nữa, rốt cuộc mới nghe thanh âm của Dương Lịch: “Tôi bảo cô không cần đi theo tôi nữa, cô không thấy phiền hay sao.” Dương Lịch nhìn không được hướng về một bé gái đang kiên trì đi theo phía sau mình nói, bé gái kia rất xinh đẹp, mặc chiếc váy rất dễ thương, gương mặt quật cường đi theo phía sau.

“Không cần, em muốn cùng Dương ca chơi.” Từ lúc cha mang cô tới Dương gia, khi nhìn thấy mặt Dương Lịch, cô liền thích anh ngay lúc đó, từ buổi sáng đến bây giờ liền quấn lấy Dương Lịch, Dương Lịch bị quấn lấy không có cách nào mới đem cô tới nơi này, lo lắng không biết Kính Huyền có tức giận hay không rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Bé Gái Xấu Xa

“Nhưng tôi không thích chơi đùa với cô, cho nên cô không được đi theo tôi nữa nghe hiểu không” Dương Lịch không thích con nhóc đi theo mình ở phía sau.

“Em muốn đi theo anh à, không cho em đi theo anh em sẽ tiếc chứ” Bé gái nhìn Dương Lịch đối với mình chán ghét, không còn cách nào khác đành phải lấy ba của Dương Lịch ra, vì trước lúc chú đi đã giao mình cho Dương Lịch.

“Tùy cô, cô có tìm ba tôi cũng vô ích thôi, tôi không sợ đâu” Dương Lịch nghe Lộ Đế lấy ba mình ra hăm dọa càng thêm chán ghét đối với cô.

“Tại sao anh lại không thích chơi với Lộ Đế, có phải là Lộ Đế đã làm sai chuyện gì hay không?” Lộ Đế thật sự không nhớ ra là mình đã làm sai chuyện gì mà khiến cho Dương Lịch chán ghét mình, không muốn chơi chung với mình như vậy. Trước kia có rất nhiều bạn nam khác muốn chơi với mình mà không được, bây giờ mình làm cách gì Dương Lịch cũng không muốn chơi với mình là vì sao?

“Cô không có làm gì sai cả, chỉ là tôi không muốn cô đi theo phía sau tôi mà thôi, như vậy tôi cũng sẽ không chán ghét cô” Dương Lịch nhìn người trước mắt mình thật sự là mắc bệnh công chúa cực kỳ nặng lắm rồi đây.

“Anh Dương tại sao giờ này anh mới đến, anh có biết là em chờ anh này giờ lâu lắm rồi không?” Kính Huyền từ trên cây leo xuống không vui nhìn Dương Lịch hỏi.

“Anh có chuyện nên đến trễ, Kính Huyền em đừng tức giận nữa, nhìn xem hôm nay Dương ca mang cái gì tới cho em chơi này” Ngày hôm qua Dương Lịch có xin mẹ mua cho mình một món đồ chơi mới, hôm nay mang tới cho Kính Huyền, hy vọng kính Huyền sẽ cùng chơi với mình đừng tức giận nữa.

“Thật là đẹp, bên trong còn có hình một em bé nữa này, em không giận anh nữa, anh mau lên trên nhà gỗ xem nhanh một chút. Hôm qua mẹ em có mua cho em rất nhiều bong bong nhiều màu rất đẹp, em đều để trong đó đấy” Kính Huyền cầm trong tay món quà mà Dương Lịch mang đến cho mình, cũng không kịp chờ đợi muốn Dương Lịch vào xem những bong bóng đẹp mà mình mang tới.

“Cô ta là ai vậy, tại sao anh Dương lại mang món đồ chơi đẹp đó cho cô ta” Lộ Đế mới vừa rồi xin Dương Lịch cho mình món đồ chơi đó nhưng Dương Lịch không cho, giờ nó lại nằm trong tay của Kính Huyền nên tức giận gây sự hỏi.

“Cô tốt nhất là lễ phép cho tôi, nếu không thì cô đi về nhà đi” Dương Lịch thấy Lộ Đế không có lễ phép mất vui liền nhăn lại đôi chân mày xinh đẹp, không khách khí đuổi khách về.

“Dương ca người này là ai? Tại sao anh lại dẫn cô ấy tới đây?” Thời điểm Lộ Đế lên tiếng Kính Huyền mới để ý phát hiện ra cô ta, nghi ngờ liền chỉ vào Lộ Đế hỏi Dương Lịch, Dương ca không phải nói đây là chỗ bí mật của hai người bọn họ sao, tại sao giờ lại dẫn người khác tới đây.

“Cô ta là con gái bạn đồng nghiệp với ba của anh, cũng bởi vì cô ta cứ đi theo anh hoài, anh không có cách nào khác đành phải đem cô ta tới đây” Dương Lịch hướng Kính Huyền giải thích, nếu không phải bởi vì Lộ Đế này thì anh sẽ không đến trễ đâu.

“A thì ra là vậy, vậy chúng ta cùng nhau chơi đùa đi được không anh Dương, có được hay không?” Kính Huyền đơn thuần muốn mời Lộ Đế cùng chơi với mình, nên hỏi ý kiến của Dương Lịch.

“Được rồi, chỉ cần cô không gây ra bất cứ rắc rối nào thì được, cô chỉ cần ngoan ngoãn ngồi chơi thôi”. Dương Lịch quay đầu ra phía sau nhìn Lộ Đế nói.

“Tại sao không được chứ, em cũng muốn chơi chung với mọi người mà” Lộ Đế không phục nói, trong lòng không vui nghĩ nói, tại sao anh Dương lại đối với Kính Huyền tốt như vậy, nhưng đối với mình thì...

“Bạn không cần nghe Dương ca nói lung tung, chúng ta chơi cùng nhau mới vui chứ” Kính Huyền vui vẻ kéo Lộ Đế đang ủy khuất rồi nhìn Dương Lịch.

“Có Thật không, bạn thật tốt” Lộ Đế ngẩng đầu lên vui vẻ nhìn Kính Huyền vừa cười vừa nói.

“Vậy chúng ta đi thôi, Dương ca cầm giúp em đi, em đi lên trước anh ở đây đưa cho em nha” Kính Huyền cầm trong tay món đồ chơi giao cho Dương Lịch, rồi mình leo lên trước, hai người lo leo lên nhà gỗ mà không chú ý đến vẻ mặt của Lộ Đế nhìn Kính Huyền cười đến lạnh lùng, không nghĩ tới chỉ là một đứa bé còn nhỏ như vậy mà đã có vẻ mặt khiến người ta sợ hãi đến như vậy.

+++++

“Kính Huyền, giúp mình lấy nước tới đây, mình muốn ngồi ở đây với anh Dương” Lộ Đế tà ác sai Kính Huyền, chuyện như vậy cơ hồ mỗi ngày đều diễn ra, kể từ lúc Kính Huyền tốt bụng mời Lộ Đế cũng trở thành khách quen ở chỗ này.

“Tại sao bạn không đi lấy đi mà kêu mình, mình có việc bận rồi” Kính Huyền đang lau cái bàn không vui nói, tại sao cô ấy không tự đi làm, mà lại kêu mình chứ.

“Chính là muốn bảo cô đi làm đấy, thế nào, không phải cô nói nghe lời tôi sao? Cô mà không nghe lời tôi, tôi sẽ nói với ba tôi đuổi việc ba cô, để cho ba cô mất việc” Lộ Đế tà ác lấy ba Kính Huyền ra dọa Kính Huyền giúp mình làm chuyện gì đó.

“Cô nếu không có dựa vào chuyện đó thì cô cho cô làm được gì chứ” Kính Huyền rất uất ức trong lòng, tại sao Lộ Đế không giống như lần đầu tiên mới gặp là người tốt, vậy mà giờ lại là người luôn lấy ba mình ra uy hiếp mình.

“Cô nên ngoan ngoãn nghe lời đi, còn nữa cô không được nói việc này cho anh Dương biết này nghe không, nếu không đừng trách tôi không khách khí với cô” Lộ Đế nhìn về phía Kính Huyền đang uất ức nói, ngồi ở vị trí mà trước kia Kính Huyền thường hay ngồi chờ Dương Lịch tới.

“Tôi chưa nói với anh Dương, như vậy cô mới dám đem ba tôi dọa đuổi việc sao” Kính Huyền khản trương nói, cũng bởi vì bị Lộ Đế uy hiếp, Kính Huyền mới không dám nói những uất ức của mình cho Dương Lịch biết.

“Vậy thì tốt, anh Dương tới, cô tốt nhất là đừng làm việc gì khiêu khích anh Dương nghi ngờ, bằng không thì cô tự biết hậu quả rồi đó” Nhìn xem đây có phải

là một đứa bé chỉ có bảy tám tuổi hay không? Không nhìn thấy sẽ không làm người ta tin tưởng, điều này về sau sẽ làm cho Kính Huyền nhiều phen khốn đốn.

“Biết” Kính Huyền hiện tại biết, mình không thể nói gì, yên lặng cuối đầu làm công việc của mình, đây là chỗ bí mật của mình với Dương ca vậy mà hiện tại lại bị con bé ác độc này chiếm mất.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đang Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Bị hại rơi xuống nước

“Dương Lịch, anh mau lên đây, em đem theo từ nhà rất nhiều bánh ngon, chúng ta cùng ăn đi.” Vừa nãy Lộ Đế đối xử hung dữ, ức hiếp Kính Huyền, vừa nhìn thấy Dương Lịch, miệng cười như hoa nở, thanh âm ngọt ngào kêu Dương Lịch.

“Làm sao cô lại tới đây, tôi không phải nói với cô rồi sao, về sau không được đến chỗ của tôi.” Tâm tình Dương Lịch mới vừa tốt lên, nhưng nhìn thấy Lộ Đế gương mặt lại trở nên xám xịt.

“Ở nhà không ai chơi với em, Kính Huyền thấy vậy, cho nên rủ em đi cùng, chẳng lẽ như vậy anh cũng tức giận sao?” Lộ Đế lòng dạ đen tối đem trách nhiệm đẩy lên người Kính Huyền, đứng bên cạnh bàn Kính Huyền có nỗi khổ mà không nói ra được.

“Kính Huyền, thật sự là em dẫn cô ta tới sao?” Dương Lịch không nhìn Lộ Đế, quay đầu hỏi Kính Huyền, này giờ anh chưa nói chuyện với cô, hôm nay Kính Huyền rất kỳ quái, bình thường ở chung một chỗ cô nói rất nhiều, nhưng hôm nay sao lại trở nên im lặng như vậy?

“Là, là...” Kính Huyền vốn định muốn nói gì, lại nhìn thấy Lộ Đế đứng phía sau Dương Lịch hung dữ nhìn mình, sợ quá cô không dám nói ra: “Là! Là em dẫn Lộ Đế tới.”

Dương Lịch không phải đứa ngốc, sẽ không nhìn ra Kính Huyền đang sợ, anh biết Kính Huyền làm như vậy vì sợ hãi, nhất định là bị Lộ Đế ức hiếp, không muốn làm khó dễ cho cô, Dương Lịch không thể làm gì khác hơn là chịu đựng tức giận không nổi nóng với Lộ Đế.

“Vây cũng được, cô ta muốn tới thì tới, chúng ta không cần để ý tới cô ta, đi chơi điều đi, anh mang điều mà mẹ mới mua đến.” Dương Lịch mỉm cười với Kính Huyền, nắm tay cô kêu cô cùng anh đi chơi điều.

“Hay quá, vậy chúng ta cùng đi chơi điều.” Cuối cùng hôm nay Kính Huyền cũng nở một nụ cười, đi theo Dương Lịch chạy đến bãi sân rộng chơi thả điều.

Bị vứt bỏ ở phía sau không ai để ý đến, Lộ Đế nhìn khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Kính Huyền trong lòng dâng lên nỗi đố kỵ ánh mắt đầy quỷ kế, nhìn chằm chằm vào Kính Huyền.

“Kính Huyền, được chưa? Anh bắt đầu chạy nha.” Dương Lịch cầm con thoi, hướng về Kính Huyền đứng ở phía sau giúp mình cầm điều nói.

“Chuẩn bị xong rồi, nhanh lên một chút, chạy.” Kính Huyền giơ cao điều hưng phấn cười, lớn tiếng đáp lại lời nói Dương Lịch.

Nhìn Dương Lịch lôi kéo điều chạy ở trên thảm cỏ, Kính Huyền vui vẻ đứng một chỗ vỗ tay vui mừng, chợt sau lưng bị ai đó vỗ một cái, quay đầu lại nhìn thì thấy Lộ Đế đứng nhìn mình.

“Có Chuyện gì àh? “Kính Huyền không biết mình làm sai cái gì, lại khiến cho Lộ Đế nhìn mình căm ghét như vậy.

“Cô đi theo tôi tới một chỗ, tôi có chuyện muốn cô giúp một tay.” Lộ Đế hướng về Kính Huyền đang sợ sệt nói.

“Chuyện gì muốn tôi giúp? Có chắc Tôi giúp được không?” Kính Huyền cau mày, thật sự là không nghĩ ra Lộ Đế có chuyện gì cô có thể giúp.

“Đi theo tôi là được, không cần hỏi nhiều.” Lộ Đế không khách khí nói Kính Huyền, bản thân mình tự đi trước.

“Hà.” Kính Huyền chỉ có thể ừ khua đáp một tiếng, yên lặng đi sau lưng Lộ Đế.

“Cô biết bơi không?” Chợt, đi ở phía trước Lộ Đế xoay đầu lại hỏi Kính Huyền.

“Mình không biết, mình sợ nước.” Bởi vì Kính Huyền lúc nhỏ ham chơi, còn xem bị chết đuối, khi đó nhờ Dương Lịch cứu cô, hai người cũng bắt đầu quen biết nhau từ khi đó.

“Vây rất tốt, cột tóc tôi mang rơi xuống nước rồi, cô đi xuống giúp tôi lấy lên có được hay không?” Tuy là hỏi, nhưng giọng điệu cũng rất bá đạo, không

có thương lượng.

“Cái gì, kêu mình đi xuống lấy?” Kính Huyền sợ sệt nhìn hồ nước so với cô còn sâu hơn, không tin Lộ Đế lại gọi mình đi xuống lấy cột tóc cho cô ta.

“Tôi bảo cô đi xuống lấy cho tôi, mau đi xuống.” Lộ Đế đi tới phía sau đẩy Kính Huyền, Kính Huyền đang ngồi không có phòng bị, lập tức bị đẩy xuống hồ nước.

“Cứu mạng, Lộ Đế, mình không biết bơi, mau tới cứu mình.” Kính Huyền chồm lên mặt nước liều mạng quơ cánh tay nhỏ bé của mình, lớn tiếng kêu Lộ Đế đang đứng trên bờ mỉm cười đắc ý nhìn cô cười, kêu tới cứu.

“Cứu mạng” trong nước tiếng kêu của Kính Huyền ngày càng yếu ớt nhỏ dần, không biết là cô uống bao nhiêu nước, thân thể từ từ chìm xuống, cô sợ hãi nghĩ mình cứ như vậy từ từ chết đi, muốn kêu cứu nhưng lại không phát ra được âm thanh nào.

Chợt từ phía sau Lộ Đế một bóng trắng chạy đến, không chút do dự nhảy xuống nước cứu Kính Huyền, kìm nén sự tức giận ở trong nước tìm kiếm bóng dáng của Kính Huyền, Dương Lịch lo lắng tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không thấy cô, nhìn không được sự lo lắng và tức giận, không thể làm gì khác nhô lên khỏi mặt nước hít thở lấy không khí rồi lặn xuống tiếp tục tìm kiếm.

Cuối cùng ở một đồng hải tảo bên cạnh thấy được Kính Huyền sắp không còn hơi sức, nhanh chóng lôi kéo cô lên bờ, biết một chút kiến thức tự mình làm hô hấp nhân tạo cho Kính Huyền.

“Khụ khụ” Được Dương Lịch sơ cứu cuối cùng Kính Huyền phun nước trong bụng ra, Dương Lịch thở phào nhẹ nhõm, việc đầu tiên anh làm chính là đi về phía Lộ Đế, không lưu tình cho Lộ Đế một bạt tai, khuôn mặt nể mại nhất thời in rõ dấu năm ngón tay.

“Tại sao anh lại đánh em?” Lộ Đế che khuôn mặt bị đánh, không phục hỏi Dương Lịch.

“Tại sao đánh cô, cô đừng cho là tôi không biết việc cô làm, cho cô một cái tát là còn quá nhẹ tay, tốt nhất về sau đừng nên xuất hiện trước mặt tôi.” Dương Lịch bởi vì lo lắng, giọng điệu nói đều tỏ ra sự tức giận vô cùng, hướng về phía Lộ Đế đang giả bộ ngu ngơ không hiểu cảnh cáo nói.

Nếu như anh không phát hiện sự biến mất của Kính Huyền, không tìm tới nơi này, có lẽ Kính Huyền đã bị cô ta hại chết, không nghĩ tới còn nhỏ tuổi như vậy, mà lại ác độc làm chuyện người khác không thể tin được.

“Em chỉ nhờ Kính Huyền lấy dùm cột tóc, em không biết là cô ấy không biết bơi.” Lộ Đế vọng tưởng muốn đem tất cả mọi chuyện đẩy lên đầu Kính Huyền, nhưng lời giải thích vô lý của cô, Dương Lịch lại cho thêm một cái tát.

“Cô rõ ràng biết là Kính Huyền không biết bơi, cô còn kêu cô ấy xuống hồ lấy cột tóc, hay là cô cố ý muốn hại chết Kính Huyền, may là Kính Huyền không có chuyện gì, nếu không tôi sẽ không tha thứ cho cô.” Bởi vì hiện tại Dương Lịch thật sự rất tức giận, khuôn mặt bỗng trở nên lãnh khốc, thường ngày khuôn mặt anh vô tư tươi cười chỉ vì Kính Huyền, nếu người nào tổn thương đến cô, anh nhất định không buông tha cho kẻ đó.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đùng Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Kẻ dở hơi tựa như Dương mẹ

“Anh vì cái đứa nhà nghèo này mà đánh em, em sẽ nói cho cha biết, kêu cha em đuổi ba Kính Huyền ra khỏi công ty.” Lộ Đế bị Dương Lịch cho hai bạt tai, trong lòng càng thêm căm hận Kính Huyền, không biết hỏi lý.

“Thì ra cô dùng cách này để uy hiếp Kính Huyền sao? Không nghĩ tới cô còn nhỏ mà tâm cơ ác độc như vậy, tốt nhất về sau không nên để tôi nhìn thấy cô, dù cô có đi tới tố cáo với cha cô tôi cũng không sợ.” Dương Lịch lạnh lùng nhìn Lộ Đế, sau khi nói xong liền đi tới bên cạnh Kính Huyền, bác quá anh chỉ cao hơn Kính Huyền một cái đầu, nhưng không ngại ôm Kính Huyền trở về.

“Dương ca” “Kính Huyền theo bản năng kêu tên Dương Lịch.

“Anh ở đây, em không cần phải sợ, anh dẫn em trở về.” Dương Lịch cất lực ôm Kính Huyền, nhưng vẫn dùng thanh âm rất dịu dàng đáp trả Kính Huyền.

“Dương ca, em lạnh quá, lạnh quá.” Kính Huyền toàn thân đều ướt đẫm, ở trong ngực Dương Lịch kêu lạnh.

“Chờ một chút, anh dẫn em đi gặp bác sĩ.” Dương Lịch nghe Kính Huyền liên tục kêu lạnh, bước chân càng nhanh hơn, vừa đến đại sảnh cậu cũng vô cùng mệt mỏi, hướng về người giúp việc nữ đang quét dọn gọi vào.

“Nhanh đi kêu bác sĩ đến đây cho tôi, nhanh lên một chút.” Dương Lịch giọng điệu ra lệnh nói, làm toàn bộ những người hầu tập trung chú ý trên người Dương Lịch, đây là thiếu gia của họ sao, bình thường cậu thường hay mỉm cười mà sao bây giờ lại cảm thấy đáng sợ và anh rất lạnh lùng.

“Cô không nghe thấy tôi nói gì sao? Nhanh kêu bác sĩ tới đây cho tôi.” Dương Lịch nổi giận nhìn những người hầu còn đang ngẩn người, không thể làm gì khác hơn là lên tiếng lần nữa kêu bọn họ.

“Vâng! Thiếu gia, cậu có chỗ nào cảm thấy không khỏe àh?” Một người hầu nữ lo lắng hỏi Dương Lịch.

“Là Kính Huyền ngã bệnh, nhanh đi.” Dương Lịch thật cảm thấy có chút không chịu nổi cái lễ mễ của người này rồi, kêu bác sĩ đương nhiên là có người bị bệnh, như vậy mà còn hỏi.

“Được được tôi lập tức đi gọi bác sĩ ngay, các người mau giúp thiếu gia ôm tiểu thư Kính Huyền.” Người làm nữ khăn trương kêu người làm nữ khác còn đang si ngốc đứng bên cạnh, giúp một tay ôm Kính Huyền, còn mình thì đi gọi điện thoại kêu bác sĩ.

“Tiểu thiếu gia, tôi giúp cậu ôm Kính Huyền là được rồi.” người làm nữ đi tới bên cạnh muốn giúp Dương Lịch ôm Kính Huyền về phòng nghỉ ngơi.

“Không cần, tôi tự mình đi là được rồi, cô giúp tôi tìm quần áo sạch sẽ tới đây.” Dương Lịch kiên trì muốn tự mình ôm lấy Kính Huyền, kêu người làm nữ giúp mình tìm bộ quần áo tới thay cho Kính Huyền, trước tiên ôm Kính Huyền lên lầu đặt cô lên giường trong phòng của mình.

“Thiếu gia, cậu cũng đi thay quần áo đi, toàn thân cậu cũng ướt, nhanh thay cẩn thận bị cảm.” Một người phụ nữ đương cầm y phục, khuyên Dương Lịch đi thay y phục.

“Tôi không cần, tôi muốn chờ bác sĩ khám cho Kính Huyền, sau đó tôi sẽ đi thay.” Dương Lịch quật cường đứng ở bên cạnh bác sĩ, chờ bác sĩ khám nói Kính Huyền không có chuyện gì, sau đó mới đi thay y phục.

“Bác sĩ, cô bé có chuyện gì hay không?” Người làm nữ không thể làm gì khác hơn là hướng tới vị bác sĩ đang chuẩn đoán bệnh cho Kính Huyền, hỏi thăm chờ bác sĩ trả lời.

“Cô bé có thể là do hoảng sợ, lại bị rơi xuống nước, có chút sốt, các cô hôm nay chăm sóc tốt cho cô bé, tới cô bé có thể sốt lên, thường xuyên thay khăn lạnh đắp trên trán.” Bác sĩ từ từ nói.

“Vâng cảm ơn ngài, bác sĩ, tiểu thiếu gia, bây giờ cậu có thể đi thay quần áo rồi chứ?” Người làm nữ nghe bác sĩ trả lời xong, trong tay cầm quần áo hỏi Dương Lịch.

“Biết rồi, cô đi theo bác sĩ lấy thuốc, không cần để ý đến tôi.” Dương Lịch thúc giục người làm nữ đi cùng bác sĩ lấy thuốc, tự cầm lấy quần áo trong tay người làm vào phòng vệ sinh thay đồ.

“Dương Lịch, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, làm thế nào Kính Huyền lại rơi xuống nước?” Dương mẹ mới vừa ở nhà bạn nói chuyện phiếm, lại có người giúp việc gọi điện thoại tới nói Kính Huyền rơi xuống nước, lo lắng lập tức liền chạy về.

“Đều là do Lộ Đế làm, đẩy Kính Huyền xuống hồ nước, may là con chạy tới kịp thời.” Đối với chuyện của Kính Huyền, Dương Lịch kể Lộ Đế đã gây ra chuyện tốt gì.

“Tại sao có thể như vậy, có phải con sai lầm không? Lộ Đế trông như thế nào lại giống đứa trẻ như vậy.” Dương mẹ có chút không tin nói, quả thật Lộ Đế không giống một bé gái xấu xa như vậy, mỗi lần nhìn thấy bà đều rất là lễ phép.

“Mẹ bị bề ngoài của cô ta che mắt rồi, con không thêm để ý đến mẹ nữa, con muốn chăm sóc cho Kính Huyền, mẹ giúp con nói một tiếng với ba mẹ Kính Huyền.” Giọng điệu Dương Lịch nói chuyện với mẹ mình giống như một người lớn, chỉ có điều Dương mẹ thấy cũng xem như không thấy không thể trách cứ.

“Biết rồi, trong lòng con cũng chỉ có Kính Huyền, có phải sau này lớn lên cũng kết kết hôn với Kính Huyền.” Dương mẹ mập mờ nói, trong lòng bà thật sự cũng rất thích Kính Huyền, cũng muốn Kính Huyền trở thành con dâu.

“Đúng là con muốn kết hôn với cô ấy, mẹ cảm thấy không tốt sao?” Dương Lịch hào phóng nói, đây có phải là lời mà một đứa trẻ mới mười ba tuổi nói ra sao? Tại sao lại nói thành thực như vậy?

“Vậy thì tốt, mẹ còn đang suy nghĩ nếu như con không muốn, mẹ liền giới thiệu Kính Huyền cho em trai con, dù sao một trong hai đứa phải theo đuổi Kính Huyền, mẹ muốn Kính Huyền sau này trở thành con dâu của mình.” Nhìn một chút đây là lời mà một người mẹ nói sao? Thế nào lại cảm giác không phải một dạng như vậy?

“Tốt nhất mẹ không cần làm như vậy, bằng không con sẽ nói cho cha biết mẹ không nghe lời, lén lút chạy ra ngoài chơi.” Dương Lịch lấy cha của mình ra uy hiếp mẹ, chính là vì không muốn để cho bà ở trước mặt Kính Huyền ăn nói lung tung.

“Không cần, nếu như bị cha con biết, vậy thì mẹ không thể đi chơi rồi.” Dương mẹ mất hứng nói, chồng của bà cái gì cũng tốt, nhưng thật ra lại vô cùng bá đạo, không cho bà đi ra ngoài, bởi vì chỉ cần bà đi ra ngoài là sẽ quên hết không nhớ gì đến ông, chỉ muốn chơi, cho nên mới chờ chồng đi tới công ty làm bà mới len lén đi chơi thôi.

“Mẹ biết là tốt, không cần ở trước mặt Kính Huyền nói lung tung “Dương Lịch đi theo Dương mẹ nghiêm túc nói.

“Mẹ biết rồi, bây giờ trong lòng con làm gì có chỗ cho người mẹ này, con chỉ quan tâm đến Kính Huyền.” Dương mẹ cố tình khổ sở nói.

“Đợi đến một ngày cô ấy trở thành mẹ, lúc đó con sẽ quan tâm tới mẹ một chút.” Dương Lịch nhìn Dương mẹ, bất đắc dĩ nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Tai nạn xe cộ

Thời điểm Kính Huyền được hai mươi tuổi, Dương Lịch thật sự thực hiện được lời hứa của mình khi nhỏ hai người đã hẹn ước, kết hôn, nhưng trước một ngày kết hôn, lại bất ngờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Alo.” Kính Huyền đang cùng Dương Lịch thử quần áo cưới, thì điện thoại di động reo lên.

“Xin hỏi là tiểu thư Kính Huyền đúng không?” Điện thoại di động bên kia truyền đến thanh âm có chút do dự, thử hỏi Kính Huyền.

“Đúng vậy, cô là ai?” Kính huyền nghe điện thoại di động đầu kia thanh âm xa lạ, nghi ngờ hỏi.

“Tôi là y tá của bệnh viện XX, một cặp vợ chồng trung niên xảy ra tai nạn giao thông trên đường cao tốc, hai người họ bị thương khá nặng không thể cứu chữa nên đã từ vong, qua danh bạ của họ tìm thấy số điện thoại của cô, hi vọng cô có thể tới đây một chút.” Điện thoại bên kia hộ sĩ tỉnh táo hướng về phía Kính Huyền nói.

“Được, tôi lập tức tới đó ngay.” Không hiểu rõ ngọn nguồn, trong lòng Kính Huyền như lửa đốt, hốt hoảng cúp điện thoại, lập tức vào phòng thay đổi y phục, mặc đồ bình thường đi tới bệnh viện.

“Kính Huyền, là ai gọi tới? Xảy ra chuyện gì àh?” Dương Lịch giữ Kính Huyền đang muốn xông ra ngoài, không biết đi đâu, không hiểu liền hỏi.

“Bệnh viện gọi tới, nói là một cặp vợ chồng trung niên xảy ra tai nạn xe cộ trên đường cao tốc, họ tìm thấy tên em trong danh sách điện thoại của bọn họ, cho nên muốn em tới đó xác nhận.” Kính Huyền lo lắng nói xong, tại sao lại bất ngờ xảy ra chuyện như vậy.

“Vậy anh cùng đi với em, đi thôi.” Dương Lịch không nói hai lời cùng đi với Kính Huyền, Kính Huyền cũng không phản đối gật đầu.

“Y tá, các người mới vừa nói cặp vợ chồng trung niên xảy ra tai nạn xe cộ ở chỗ nào?” Kính Huyền vừa xuống xe chạy nhanh tới quầy của bệnh viện, hỏi cô y tá nghe điện thoại.

“Cô có phải là tiểu thư Bạch Kính Huyền?” Cô y tá quá ngạc nhiên đầu lên hỏi Kính Huyền.

“Đúng vậy.”

“Vậy cô đi theo tôi.” Cô y tá đứng dậy dẫn Kính Huyền tới phòng khám nghiệm tử thi, lấy miếng vải trắng đắp trên hai thi thể lấy ra, hai vè mặt an tường xuất hiện trước mặt của Kính Huyền.

“Cha, mẹ, tại sao có thể như vậy.” Kính Huyền đau đớn khóc thành tiếng, không muốn tiếp nhận sự thật trước mắt mà mình nhìn thấy, cái bộ dáng này là sao? Tại sao?

“Kính Huyền, em đừng kích động như vậy, bình tĩnh một chút.” Dương Lịch cũng đầy đau khổ giữ chặt Kính Huyền đang mất khống chế, thanh âm vừa nói có chút nghẹn ngào.

“Anh bảo em phải bình tĩnh như thế nào? Trước ngày kết hôn của em, ba mẹ em lại xảy ra tai nạn từ vong, đây không phải là sự thật, có đúng hay không, anh nói cho em biết đi. Đây không phải là sự thật, chỉ là em đang nằm mơ thôi, nói cho em biết đúng không.” Kính Huyền khóc theo thân thể Dương Lịch từ từ quỵ xuống, cơ hồ là đang cầu xin anh nói cho cô biết đây không phải là sự thật.

“Kính Huyền” Dương Lịch nhìn Kính Huyền khổ sở như vậy, không dám nói ra bất kỳ một câu an ủi nào, chỉ lặng lẽ ôm Kính Huyền thật chặt, hy vọng như vậy có thể giúp cô an ủi được một chút.

“Kính Huyền, đây là sợi dây chuyền tìm được trong túi của ba mẹ.” Dương Lịch đem sợi dây chuyền người y tá đưa cho anh giao lại cho Kính Huyền đang ngồi thất thần trên ghế, sau khi từ bệnh viện trở về, Kính Huyền vẫn duy trì trạng thái này, không nhúc nhích.

“Dây chuyền?” Kính Huyền đang ngăn người cuối cùng ngăn đầu lên, cặp mắt nhìn chăm chăm sợi dây chuyền, dường như muốn nhìn xuyên thấu nó.

“Đúng vậy, dây chuyền, anh đeo giúp em được không?” Dương Lịch tuy là hỏi, nhưng không nghe Kính Huyền trả lời, lặng lẽ giúp cô đeo.

“Đương Lịch, ngày mai em không thể kết hôn, được không?” Thanh âm Kính Huyền nhỏ nhỏ nói, tay không tự giác cầm lên sợi dây chuyền Đương Lịch giúp cô đeo trên cổ.

“Được, chờ đến khi em muốn kết hôn.” Đương Lịch không phản đối trả lời, đem Kính Huyền hiện tại rất yếu ớt ôm vào trong lòng, anh biết bây giờ Kính Huyền không có tâm trạng để kết hôn, tốt nhất chờ tâm tình cô trở nên khá hơn, lúc đó kết hôn vẫn chưa muộn, dù thế nào đi chăng nữa anh cũng sẽ chờ đợi.

“Cảm ơn anh.” Mùi hương bạc hà trên người Đương Lịch làm Kính Huyền cảm thấy thoải mái, từ từ ngủ thiếp đi.

“Hà! Xem ra em thật sự rất mệt mỏi, đúng là một đứa ngốc.” Đương Lịch nhìn Kính Huyền ngủ say, nhẹ nhàng ôm Kính Huyền trở về phòng nghỉ ngơi.

“Kính Huyền, em đi đâu?” Đương Lịch nhìn Kính Huyền ăn mặc một thân màu đen, không biết cô muốn đi đâu.

“Em muốn đi ra ngoài một chút.” Kính Huyền không nhìn Đương Lịch, chỉ nhìn thẳng về phía cửa.

“Vậy anh đi cùng em được không?” Đương Lịch kéo Kính Huyền, lo lắng nhìn cô nói.

“Không cần, em muốn đi một mình một chút.” Kính Huyền không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt Đương Lịch, hướng về phía cửa bước đi.

“Kính Huyền, chờ một chút, em ăn mặc ít như vậy, muốn ra ngoài thì nên mặc nhiều đồ vào.” Đương Lịch nhìn Kính Huyền chỉ mặc phong phanh, bên ngoài trời lạnh như vậy, nếu không sẽ bị cảm.

Anh vội vàng chạy vào phòng Kính Huyền lấy áo khoác, đến lúc chạy ra thì không nhìn thấy Kính Huyền đâu nữa, lo lắng nhìn xung quanh tìm kiếm Kính Huyền, không biết lúc này Kính Huyền có thể đến nơi nào.

“Kính Huyền, làm sao cậu lại chạy tới chỗ mình.” Mật Nhu vừa mới từ nước ngoài trở về, liền kinh ngạc nhìn thấy Kính Huyền đang ngồi trước cửa phòng ký túc xá của mình, không hiểu vì sao Kính Huyền lại xuất hiện ở chỗ này.

“Mật Nhu.” Kính Huyền ở trước cửa phòng Mật Nhu chờ rất lâu, rốt cuộc cũng đợi đến lúc cô trở về.

“Cậu làm sao vậy, mau vào đây, bên ngoài lạnh lắm, sao cậu không gọi điện thoại cho mình.” Mật Nhu trách cứ kéo Kính Huyền từ trên mặt đất đứng lên, cầm chìa khóa mở cửa kéo Kính Huyền đi vào.

“Nói đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, tại sao cậu biến thành như vậy.” Mật Nhu mang ly nước ấm cho Kính Huyền, sau đó ngồi bên cạnh hỏi Kính Huyền.

“Mật Nhu, mình...tối hôm qua ba mẹ mình xảy ra tai nạn xe cộ.” Thời điểm Kính Huyền nói dứt lời, nước mắt cũng theo lệ tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Bỏ thuốc - tổn thương

Ở bên ngoài tìm kiếm Kính Huyền nhưng Đương Lịch vẫn không tìm thấy cô, lại nhìn thấy một người mà anh nghĩ không bao giờ muốn gặp, Lộ Đế đang đứng trước cửa nhà.

“Đương Lịch, rốt cuộc anh cũng quay lại, em đứng ở bên ngoài chờ anh thật lâu rồi.” Năm đó Lộ Đế vẫn như cũ bám dính lấy Đương Lịch, một mực đứng chờ trước cửa, vừa nhìn thấy Đương Lịch, lập tức trở nên vui mừng hơn hờn ghen đón.

“Sao cô lại ở chỗ này, nơi này không hoan nghênh cô, mời rời đi.” Đương Lịch lười biếng nhìn Lộ Đế, lướt qua bên cạnh cô lấy chìa khóa mở cửa.

“Đương Lịch, anh đừng đối xử với em như vậy, em cũng rất yêu anh.” Lộ Đế nhìn Đương Lịch đối với mình lãnh đạm như vậy, trong lòng có chút khó sở, chỉ là rất nhanh liền khôi phục, bởi vì thói quen của cô, không phải sao?

“Tôi nghĩ là tôi đã nói rõ ràng với cô rồi, chúng ta không thể, tôi cùng Kính Huyền sắp kết hôn, nên hy vọng cô đừng có dây dưa tôi trở lại đây.” Đương Lịch không nhớ anh nói lời này là lần thứ mấy rồi, bất đắc dĩ bởi vì Lộ Đế là như vậy, Đương Lịch không bình tĩnh, trong lòng đang lo lắng cho Kính Huyền, càng thêm phiền não.

“Nhưng mà hai người vẫn chưa kết hôn đó thôi, Đương Lịch anh vĩnh viễn chỉ có thể thuộc về một mình em.” Lộ Đế tà ác nói xong, Đương Lịch chỉ thuộc về một mình cô, bất luận ai khác cũng không thể đoạt lấy anh khỏi cô.

“Lời này của cô có ý gì, cô vui mừng vì biết trước hôm nay chúng tôi không kết hôn.” Dương Lịch nghe lời nói xấu xa của Lộ Đế, nhìn cô nói.

“Em làm sao biết, là em suy đoán.” Lộ Đế bị Dương Lịch nhìn thấy chột dạ, ngay cả nói chuyện cũng có chút né tránh, không dám nhìn thẳng ánh mắt Dương Lịch.

“Cô thật sự là đoán sao? Nhưng mà khi này cô khẳng khẳng định rõ ràng mà, có phải là cô động thủ làm việc gì hay không.” Dương Lịch thông minh suy đoán, anh không có nghĩ đến Lộ Đế sẽ điên cuồng như vậy.

“Em khát nước, có thể lấy cho em ly nước.” Lộ Đế không có chính thức trả lời chất vấn của anh, mà sò sò cở, bày tỏ mình rất khát nước, muốn kêu Dương Lịch giúp cô lấy ly nước.

“Cô ở đây tính làm chuyện gì, tôi tự hỏi tại sao cô biết tôi và Kính Huyền không kết hôn.” Dương Lịch không để ý đến yêu cầu vô lý của Lộ Đế, kiên quyết muốn Lộ Đế tự mình nói ra đáp án.

“Anh đi lấy cho em ly nước, rồi em sẽ nói cho anh biết, thật sự em đang rất khát.” Lộ Đế uy hiếp bảo Dương Lịch giúp mình rót nước, bản thân ngồi trên ghế sofa chờ anh.

Thấy Dương Lịch tức giận đi rót nước, từ trong túi Lộ Đế lấy ra một lọ thuốc, lấy một chút bột ấn vào trong móng tay của chính mình, chờ Dương Lịch đi rót nước.

“Đây, bây giờ cô có thể nói rồi chứ.” Sắc mặt Dương Lịch không vui đem ly nước đưa cho Lộ Đế, thấy Lộ Đế cầm lấy, không kịp chờ đợi lên tiếng hỏi.

“Vây trước tiên anh uống ly nước này, sau đó em sẽ nói cho anh biết.” Lộ Đế lấy bột thuốc giấu trong tay cho vào ly nước góc độ Dương Lịch không nhìn thấy, bột thuốc rất nhanh liền tan chảy hòa vào nước.

“Cô rót cuộc là muốn làm gì.” Dương Lịch tuy nói như vậy, nhưng vẫn nhận ly nước trong tay Lộ Đế, không một chút hoài nghi, một hơi đem uống hết.

.....

“Cậu đừng khóc nữa, nói cho mình biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra được không.” Mật Nhu thương tâm đem Kính Huyền ôm ở trong ngực của mình, nhưng phải làm rõ ràng đến cùng là có chuyện gì xảy ra.

“Ngày hôm qua lúc mình đang thử quần áo cưới, thì bệnh viện gọi điện tới cho mình, nói một cặp vợ chồng trung niên xảy ra tai nạn trên đường cao tốc, bệnh viện tìm được số điện thoại của mình qua danh sách của họ, gọi mình tới xác nhận, nhưng mình vừa nhìn thì đó là ba mẹ mình, mình không nghĩ tới sự việc trở thành như vậy, trước một ngày kết hôn ba mẹ của mình lại xảy ra tai nạn.” Kính Huyền ở trong ngực Mật Nhu khóc đến đau lòng, không ngừng chề được nước mắt.

“Cậu đừng như vậy nữa được không, cô chú nhìn thấy đáng về bây giờ của cậu họ sẽ đau lòng, không yên tâm rồi đi.” Mật Nhu tựa như an ủi vỗ nhẹ bả vai Kính Huyền, sau đó im lặng, để cho Kính Huyền ở trong lòng cô khóc cho thỏa, như vậy lòng Kính Huyền sẽ dễ chịu hơn một chút.

“Kính Huyền, lúc cậu đi, có nói cho Dương Lịch biết không?” Mật Nhu thấy Kính Huyền không còn đau khổ như lúc mới đến, tâm trạng cô đã khá hơn, nghĩ đến có thể lúc ra ngoài Kính Huyền không nói với Dương Lịch, lên tiếng hỏi.

“Mình không nói, mình muốn yên tĩnh một mình.” Thanh âm Kính Huyền khàn khàn nói, bởi vì khóc, mắt cũng sưng đỏ.

“Chúng ta gọi điện thoại nói với Dương Lịch một tiếng, nếu không anh ấy sẽ lo lắng tìm kiếm cậu đó.” Mật Nhu biết tính Dương Lịch, không tìm thấy Kính Huyền, thì anh vẫn ở bên ngoài tìm kiếm.

“Không cần, bây giờ mình về, cậu dẫn mình trở về có được?” Kính Huyền nghĩ đến nụ cười ôn hòa của Dương Lịch, ngay lúc này cô muốn nhìn thấy anh.

“Được, trước tiên cậu thay bộ đồ này ra, bên ngoài trời lạnh lắm.” Mật Nhu không đồng ý nhìn bộ quần áo mỏng manh trên người Kính Huyền, mở tủ lấy áo khoác cho Kính Huyền mặc vào.

“Uhm” Kính Huyền không phản đối mặc vào, tuy nhiên hai người cũng không biết, khi họ trở về, cũng là lúc trái tim đau đớn hơn.

“Cô cho cái gì vào trong nước?” Cảm thấy thân thể mình càng ngày càng khác thường, Dương Lịch tròn to hai mắt nhìn Lộ Đế.

“Em không bỏ cái gì hết, nước là anh lấy cho em, ngược lại phải hỏi anh mới đúng.” Lộ Đế giả bộ ngu nói, làm sao có thể nói cho Dương Lịch biết cô bỏ thuốc vào trong nước.

“Cô ra khỏi phòng này, ra khỏi đây.” Coi như là anh ngu, nhưng Dương Lịch cũng biết Lộ Đế bỏ thuốc, đáng chết, lại là “xuân dược”, Dương Lịch tức giận muốn đem Lộ Đế đuổi ra khỏi phòng.

“Em không muốn đi, Dương Lịch, anh không đuổi em rời khỏi đây được không?” Lộ Đế nhìn dược hiệu càng ngày càng bộc phát, tính toán trì hoãn một ít thời gian chờ dược hiệu phát tác toàn bộ, nếu như là thuốc bình thường, thì cô sẽ không dám cho Dương Lịch dùng, cũng chỉ là thuốc sinh ra ảo giác, vậy thì không có vấn đề gì.

Chương 81: Thương Tâm Mà Rời Đi

“Kính Huyền, Kính Huyền, em là Kính Huyền thật sao?” Dương Lịch thần thê lão đảo say nhìn Lộ Đế, Kính Huyền cùng Lộ Đế hai gương mặt cứ di chuyển không ngừng, Dương lịch mơ hồ nhìn Lộ Đế.

“Đúng vậy, em là Kính Huyền đây, anh Dương, anh làm sao vậy?” Lộ Đế theo lời của Dương Lịch nói, tay từ từ ôm chặt cổ của Dương Lịch, ở bên tai Dương Lịch nhẹ nhàng nói, bây giờ bị nhận nhầm thành Kính Huyền cũng không sao, chờ sau khi qua chuyện này thì anh Dương sẽ thuộc về mình.

“Kính Huyền thật sự là em, em vừa đi đâu vậy?” Dương Lịch ôm hông Lộ Đế, đầu tựa trên vai hỏi.

“Tình em vừa rồi không vui nên ra ngoài đi dạo, anh xem không phải là em đã về rồi sao?” Lộ Đế thấy Dương Lịch nhìn mình thành Kính Huyền, trong lòng cảm thấy khó chịu nhưng vẫn phải giả vờ nói, cô không muốn mất đi anh Dương, cô đã làm nhiều việc như vậy rồi, bao gồm cả chuyện hại chết cha mẹ Kính Huyền.

“Kính Huyền, anh nóng quá” Dương Lịch khăn trương cời hết đồ trên người mình ra, trong chốc lát nửa người trên đã không còn một mảnh vải nào che thân cả.

“Anh Dương, anh nóng sau, vậy để em giúp anh hạ nhiệt có được hay không?” Lộ Đế người mềm xuống như người không xương ngã vào người Dương Lịch, cái miệng nhỏ nhắn từ từ đặt xuống môi của Dương Lịch một nụ hôn nóng bỏng, chính là muốn Dương lịch từ trên người mình đốt nóng lên.

“Kính Huyền, em hiện tại thật tình nguyện ý giao thân mình cho anh sao?” Dương Lịch dù rất muốn “Kính Huyền”, nhưng là tôn trọng hỏi “Kính Huyền” chỉ vì Kính Huyền nói muốn ở đêm đầu tiên kết hôn giao hết cho mình.

“Thật, anh Dương em nguyện ý” Lộ Đế mặc dù trong lòng không hiểu tại sao anh Dương lại hỏi như vậy, nhưng hiện tại cô cũng không muốn suy nghĩ nhiều nữa, mục đích của cô cũng sắp đạt được rồi.

“Kính Huyền, anh sẽ dịu dàng” Giống như sợ Kính Huyền đổi ý, Dương Lịch sau khi hỏi xong liền bá đạo ôm lấy Lộ Đế, đi vào bên trong.

“Kính Huyền, cậu không mang theo chìa khóa à?” Mật Nhu ở trong lòng phỏng đoán Dương Lịch vẫn có thể chưa về, yên lặng đi đến bên cạnh Kính Huyền hỏi.

“Mình không có lấy chìa khóa” Kính Huyền bình tĩnh nói, “Nếu không chúng ta chờ ngoài cửa đi, có thể Dương Lịch sẽ nhanh chóng quay trở về thôi”

“Vây cũng tốt, Kính Huyền, chúng ta không cần chờ nữa rồi, ủa nhà cậu không có khóa” Mật Nhu nhìn cửa không khóa, vui vẻ cùng Kính Huyền đi vào, hoàn hảo là Dương Lịch lúc đi không có khóa cửa, nếu không mình chờ ở bên ngoài sẽ đông lạnh mất.

“Kính Huyền nhà cậu bao lâu rồi không quét dọn vậy? Sao lại loạn như vậy?” Mật Nhu nhìn phòng khách bị Dương Lịch làm loạn hết cả lên, kỳ quái hỏi Kính Huyền.

“Không có, lúc mình đi vẫn còn rất gọn gàng mà, chẳng lẽ là có ăn trộm sao? Dương Lịch có bị sao không?” Kính Huyền lo lắng hỏi, trong đầu nghĩ tới nhiều chuyện không hay xảy ra, càng thêm sợ hãi mà rơi nước mắt.

“Kính Huyền cậu đừng khóc, cậu không có nghe thấy có âm thanh gì sao?” Mật Nhu loáng thoáng nghe được âm thanh, liền kêu Kính Huyền ngừng khóc để cô nghe rõ hơn một chút.

“Thanh âm gì? Mình không nghe thấy” Kính Huyền nghi hoặc nhìn Mật Nhu, tại sao mình không nghe được âm thanh gì lạ đâu.

“Đương như là ở trong phòng cậu truyền tới, có thể là ăn trộm, chúng ta mau tìm cái gì đó phòng thân mới được” Mật Nhu một lòng đem hai người trong phòng thành ăn trộm.

“À, vậy chúng ta mau báo cảnh sát nhau một chút mới được” Kính Huyền sợ hãi nói.

“Báo cái gì, chờ cảnh sát tới bọn chúng đã chạy mất tiêu rồi, cậu không cần phải sợ, có mình ở đây rồi” Mật Nhu tùy tiện cầm cây gậy bóng chày ở bên tủ đựng giày dép, từ từ đi tới phòng Kính Huyền, nhưng càng vào càng phát hiện âm thanh có gì đó không đúng, cảm giác âm thanh này là...

Cảm thấy không đúng Kính Huyền chợt đi về phía cửa phòng, mạnh mẽ mở cửa phòng ra, hai người trong phòng đồng thời cũng bị hù dọa, nghe thấy âm thanh Dương Lịch đồng thời cũng thanh tỉnh được một nửa.

Mật Nhu đi theo phía sau Kính Huyền đồng thời cũng bị hù dọa, bị cảnh tượng trước mắt làm cho cả kinh không nói nên lời, cây gậy bóng chày trong tay

cứ như vậy mà rơi xuống, phát ra âm thanh.

Lộ Đế không nghĩ tới là Kính Huyền sẽ xuất hiện, nhưng như vậy sẽ có thêm hiệu quả, cổ thẹn thùng dùng chiếc chắn che nửa người trước ngực không có một mảnh vải nào che lại, “Các người sao lại ở đây?” Những lời này không thể không nghi ngờ là đúng với khung cảnh này.

“Tại sao chúng tôi không thể tới đây, Dương Lịch, tôi thật sự không nghĩ rằng anh lại là loại người này.” Kính Huyền nói xong nhưng lời này, liền chạy ra ngoài, Mật Nhu cũng không có thời gian để trách mắng hai người kia, thấy Kính huyền chạy đi, liền chạy theo Kính Huyền.

“Kính Huyền, em chờ anh một chút, hãy nghe anh giải thích” Dương Lịch lo lắng muốn đuổi theo Kính Huyền, lại bị Lộ Đế ngồi trên giường bắt được tay.

“Cô làm gì, buông tôi ra” Dương Lịch lạnh lùng nhìn Lộ Đế, lần này không biết Kính Huyền có thể tha thứ cho mình được hay không nữa.

“Anh không được đi, anh không cảm thấy là phải chịu trách nhiệm với em sao?” Lộ Đế cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt, nhìn Dương Lịch muốn đuổi theo Kính Huyền nên lo lắng, mình làm sao có thể để cho Dương Lịch đuổi theo Kính Huyền trở về chứ.

“Phụ trách? Cô đừng cho rằng tôi không biết, cô bỏ thuốc vào trong rượu có phải hay không?” Ánh mắt của Dương Lịch bây giờ rất muốn giết chết Lộ Đế, nhưng đáng tiếc là anh mắt không thể giết chết người được.

“Em không có” Lộ Đế nói dối không đồ mặt.

“Tôi hiện giờ không có thời gian để quan tâm tới cô, cô tốt nhất là tự mình rời đi” Dương Lịch nhanh chóng mặc quần áo tử tén liền muốn chạy đi tìm Kính Huyền để giải thích.

“Em cho anh biết, anh có đi giải thích với Kính Huyền cũng vô ích, Kính Huyền chắc chắn sẽ không tha thứ cho anh đâu, chỉ cần em kiên trì nói là anh quyến rũ em trước” Lộ Đế nhìn Dương Lịch lo lắng, khỏe mỗi nhếch lên nụ cười tà ác.

“Cô, cô rốt cuộc là muốn như thế nào” Dương Lịch tức giận nhìn Lộ Đế.

“Không nghĩ tới sao, em muốn anh phải kết hôn với em” Lộ Đế nói ra ý định của mình.

“Cô nghĩ cũng đừng nghĩ tới, coi như là Kính Huyền hiểu lầm tôi, tôi cũng sẽ không buông tha cho Kính Huyền, tôi sẽ kiên trì đợi sẽ có ngày Kính Huyền tha thứ cho tôi” Dương Lịch kiên định nói, anh tin tưởng, tình cảm của mình với Kính Huyền sẽ không như vậy mà chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Không tìm được người

“Tại sao anh luôn chán ghét em, anh không thể thử chấp nhận em được sao? Em cũng yêu anh như cô ấy, anh không thể quay đầu lại nhìn em một cách chân thành hay sao?” Lộ Đế nhìn Dương Lịch khóc, tựa hồ như muốn đem tình cảm ủy khuất của bản thân bấy lâu nay nói ra.

“Là bởi vì tôi đối với cô không có cảm giác, cô có thể gặp một người đàn ông tốt hơn, tuy nhiên người đó không phải là tôi.” Dương Lịch rút tay mình ra khỏi bàn tay bị Lộ Đế nắm, không quan tâm đến vết thương trên mắt của cô, chạy đi ra ngoài muốn thoát Kính Huyền về.

“Tại sao có thể như vậy, gặp một người đàn ông tốt hơn? Haha, không thể nào, em sẽ không bao giờ buông tha anh.” Lộ Đế nhìn bóng lưng Dương Lịch chạy đuổi theo Kính Huyền, lau khô nước mắt, sau đó đứng dậy mặc quần áo vào, cũng chạy theo đi ra ngoài.

“Kính Huyền, cậu chờ một chút.” Mật Nhu chạy theo phía sau Kính Huyền, nhìn Kính Huyền giống như không muốn sống chạy như điên trên đường, Mật Nhu lớn tiếng kêu Kính Huyền.

“Khục ‘không biết chạy bao lâu, từ hôm qua Kính Huyền cũng chưa ăn gì vào bụng nhưng dạ dày cứ khó chịu, cuối cùng dừng lại bên đường nôn ra hết, tất cả đều là nước.

“Kính Huyền, cậu không sao chứ.” Cũng chạy như Kính Huyền nhưng bộ dạng Mật Nhu vẫn như hình tượng mỹ nữ, hai tay xách đôi giày cao gót cao đến kinh người, tùy tiện nhét vào ven đường, lo lắng hỏi Kính Huyền đang nôn khan.

“Hu hu “Mật Nhu, Dương Lịch làm sao lại ở cùng với Lộ Đế.” Kính Huyền ngồi chồm hổm ven đường, lớn tiếng khóc, hai người đi đường đi qua bên cạnh Kính Huyền đều tò mò nhìn cô đang khóc to, không biết vì cái gì khiến cho cô gái khóc đến thương tâm như vậy.

“Nhìn cái gì, chưa từng thấy qua người khóc àh.” Mật Nhu khó chịu nhìn người đi đường vây quanh nhìn Kính Huyền, quơ tay múa chân đuổi đám người đi đường đang bàn tán.

“Cậu muốn khóc, thì trước tiên cùng mình trở về.” Mật Nhu nhìn người đi đường một lúc đông dần, không thể làm gì khác hơn đem Kính Huyền đang ngồi trên mặt đất khóc kéo cô đứng lên.

“Huhu mình không cần trở về.” Kính huyền phản kháng nói, hiện tại cô không muốn trở về nhìn thấy gương mặt Dương Tịch.

“Chúng ta không trở về chỗ đó, mình không dẫn cậu tới chỗ của Dương Tịch được không?” Mật Nhu đau lòng dụ dỗ Kính Huyền, hiện tại Mật Nhu cũng không muốn mang Kính Huyền đến gặp kẻ đã làm tổn thương cô.

“Ừh.” Kính Huyền lúc này mới yên tâm đi theo Mật Nhu.

“Kính Huyền, trước hết hôm nay cậu ở chỗ này nghỉ ngơi, chỗ này lâu rồi không có ai ở, nên hơi bẩn, ngày mai mình sẽ dọn dẹp một chút.” Mật Nhu dẫn Kính Huyền đến một gian phòng nhỏ trong phòng, mở đèn, đem miếng vải trắng trên ghế salon lấy xuống.

“ừm” Kính Huyền an tĩnh ngồi ở trên ghế sa lon, không lên tiếng.

“Kính Huyền, cậu muốn khóc thì khóc đi, chuyện gì để trong lòng không tốt đâu.” Mật Nhu nhìn Kính Huyền im lặng, trong lòng càng thêm lo lắng, im lặng không thích hợp với Kính Huyền.

“Mình mệt quá, mình muốn đi nghỉ ngơi trước.” Kính huyền từ từ nói.

“Được, vậy mình dẫn cậu vào trong phòng nghỉ ngơi.” Mật Nhu dẫn Kính Huyền đến một gian phòng, ngồi bên cạnh Kính Huyền, cho đến khi xác định Kính Huyền thật sự ngủ thiếp đi, cô mới nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, để cho Kính Huyền ngủ thật an tĩnh.

Sau khi Mật Nhu đi ra, vốn là ngủ ở trên giường, Kính Huyền mở mắt, nghĩ tới cảnh tượng mình vừa thấy, nước mắt lại chảy xuống, từng giọt từng giọt thấm trên gối, cô không dám khóc thành tiếng sợ Mật Nhu phát hiện, không muốn Mật Nhu lo lắng cho cô.

“Kính huyền, em đang ở đâu, ra đây được không?” Dương Lịch ở trên đường gọi to tên Kính Huyền, không biết gọi bao lâu, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng Kính Huyền.

“Kính Huyền, rốt cuộc em ở nơi nào, em ra ngoài nghe anh giải thích có được hay không.” Dương Lịch bởi vì không tìm được Kính Huyền, thống khổ ngồi chồm hóm ở trên đất, nước mắt thì nhau chảy xuống (người đàn ông rơi lệ)

Lộ Đế lái xe theo ở phía sau, thấy Dương Lịch ngồi chồm hóm trên mặt đất, liền xuống xe đi tới bên cạnh anh, “Dương Lịch, chúng ta trở về có được hay không.”

“Cô tránh ra, nếu không phải bởi vì cô, Kính Huyền sẽ không bỏ đi c.” Bỗng nhiên Dương Lịch từ trên mặt đất đứng lên, tức giận đẩy Lộ Đế đang nắm tay của anh ra.

“Em không đi, em muốn đi theo anh.” Lộ Đế quát cường nói, căn bản cũng không sợ bộ dáng bây giờ của Dương Lịch.

“Tốt nhất đừng để tôi hận cô.” Dương Lịch lạnh lùng nhìn chằm chằm Lộ Đế nói, từ trong túi lấy điện thoại di động ra bấm một chuỗi số điện thoại.

“Alo.” Điện thoại bên kia truyền đến một thanh âm

“Là tôi, Dương Lịch, tôi muốn anh giúp tôi tìm Kính Huyền, nhanh ra ngoài tìm người cho tôi.” Dương Lịch thanh âm lạnh lùng hướng về phía điện thoại người bên kia ra lệnh.

“Vâng, thưa cậu chủ.” Điện thoại bên kia biết là ai, lập tức thay đổi nghiêm túc, nhưng cậu chủ vừa nói tìm người, hình như là thiếu phu nhân?

“Nhanh lên một chút ra ngoài tìm cho tôi.” Sau khi nói xong Dương Lịch cũng không chờ điện thoại người bên kia lên tiếng, thì cúp máy.

Anh đi về trước chờ đợi tin tức của hắn, không nhìn tới Lộ Đế còn đang đi theo phía sau.

“Cái gì, cậu nói không tìm được? Làm sao có thể, cô ấy không thể nào biến mất.” Dương Lịch tức giận hướng về phía điện thoại bên kia nói, như thể nào một người cũng không tìm được.

“Bây giờ thì không tìm được, chỉ l có thể xác định là, cô ấy còn chưa xuất cảnh.” Điện thoại người bên kia hướng Dương Lịch báo cáo.

“Vậy cậu cũng cẩn thận nhanh tìm ra cho tôi.” Dương Lịch thật sự nghĩ bây giờ Kính Huyền có thể đến chỗ nào, chỗ của Mật Nhu cũng đã tìm qua, Mật Nhu cũng không ở nhà, điện thoại của cả hai đều không liên lạc được.

“Kính Huyền, cậu đứng dậy ăn cơm được không, mình nấu một ít cháo, cậu ăn một chút đi.” Mật nhu bưng cháo cô vừa nấu xong, đem tới bên cạnh giường Kính Huyền, kêu cô.

“Mình không đói bụng, để lát nữa sẽ ăn.” Kính Huyền giọng buồn buồn từ trong chăn truyền ra, bây giờ cái gì cô cũng không muốn làm.

Chương 83: Rời đi

“Cậu phải ăn một chút, cậu xem bộ dạng bây giờ của cậu như thế nào, không còn là đáng về Kính Huyền đầy sức sống như trước kia nữa.” Mật Nhu đem chén đặt trên bàn bên cạnh giường, dùng sức kéo Kính Huyền từ trên giường lôi dậy.

“Minh thật sự là không muốn ăn.” Kính Huyền bị Mật Nhu mạnh mẽ túm lên ngồi ở trên giường, sắc mặt tái nhợt thanh âm yếu ớt nói.

“Cậu không ăn thì mình sẽ dẫn Dương Lịch tới đây.” Mật Nhu uy hiếp Kính Huyền, nhìn bộ dạng bây giờ của Kính Huyền, còn không chịu ăn, như thế thì thân thể làm sao chịu nổi.

“Không cần, mình không muốn nhìn thấy anh ta” Kính Huyền mắt không chớp nói, cô hèn yếu lựa chọn cách trốn tránh, cô sợ nghe được sẽ khiến cõi lòng mình tan nát.

“Cậu không thể cứ trốn tránh như vậy, bây giờ cậu nên cùng Dương Lịch hai mặt một lời nói rõ với nhau mới đúng, cái bộ dạng bây giờ của cậu, còn một ít điểm là giống Kính Huyền.” Mật Nhu nói xong cũng muốn gọi điện thoại cho Dương Lịch, lại bị Kính Huyền đoạt lấy điện thoại đi động.

“Không cần nói cho anh ta biết chỗ này, nếu không, mình sẽ rời khỏi đây ngay lập tức.” Kính Huyền nhìn Mật Nhu nghiêm túc nói, giữ điện thoại thật chặt trong tay mình.

Đang lúc hai người còn đang đứng nhìn nhau, thì chuông cửa đột ngột vang lên: “Leng keng leng keng” làm cả hai đều nhìn thẳng vào mắt nhau, lo sợ.

“Cậu chờ một chút, mình đi ra trước mở cửa.” Mật Nhu nghe tiếng chuông cửa vẫn không ngưng kêu, không thể làm gì khác hơn là đi tới mở cửa, không biết ai tìm đến lúc này?

“Mật Nhu, có phải anh ta tìm tới đây không, vậy cậu không cần mở cửa, được không?” Trong lòng Kính Huyền có linh cảm xấu, lúc Mật Nhu đi ra ngoài mở cửa, cô liền kêu Mật Nhu không nên tùy tiện mở.

“Biết rồi.” Mật Nhu liếc mắt nhìn Kính Huyền, sau đó mới đi mở.

“Tại sao cô lại tới đây.” Mật Nhu nhìn Lộ Đế đứng ở trước cửa, giọng điệu không thân thiện hỏi, lúc này Kính Huyền không muốn gặp nhất là Lộ Đế, nếu Kính Huyền biết Lộ Đế tới, có thể khó tránh khỏi cô sẽ mất không chế.

“Là Dương Lịch kêu tôi tới, tôi có thể đi vào chứ.” Lộ Đế mỉm cười đắc ý nhìn Mật Nhu, không quan tâm hỏi.

“Chỗ của tôi không hoan nghênh cô, cô có thể rời đi.” Mật Nhu không bình tĩnh mà nói một câu, liền muốn đóng cửa lại.

“Mật Nhu, cậu để cho cô ta vào đây.” Kính Huyền vẫn đi theo Mật Nhu ra ngoài, hướng về phía Mật Nhu đang muốn đóng cửa mà nói.

“Nhưng mà “Mật Nhu không đồng tình muốn nói điều gì, lại bị ánh mắt Kính Huyền ngăn lại, không thể làm gì khác là mở cửa.

“Xem ra khí sắc của cô rất tốt, không có bị ảnh hưởng gì.” Lộ Đế bèn nhón cười nhạo Kính Huyền, nhìn Kính Huyền mặt tái nhợt, lại nói thành khí sắc rất tốt.

“Nếu như cô tính nói nhảm, vậy thì mời cô đi khỏi đây.” Kính Huyền lạnh lùng nhìn Lộ Đế nói.

“Vậy tôi sẽ nói, Dương Lịch đã quyết định tháng sau kết hôn với tôi, tôi hy vọng cô sẽ không tới làm phiền anh ấy.” Lộ Đế nói dối một cách trôi chảy, nhưng lại làm cho Kính Huyền tin là thật.

“Cô nói cái gì, Dương Lịch muốn kết hôn với cô, có phải cô đang gạt tôi, đúng không?” Kính Huyền không tin nói, Dương Lịch không phải là người như vậy.

“Đây là thiệp cưới của chúng tôi, nếu cô có thời gian, thì mời cô tới tham dự, haha “Chỉ là, nhìn vị hôn phu trước kia của mình giờ lại cùng người phụ nữ khác kết hôn, tôi nghĩ cô sẽ không có tâm tình đến xem đâu.” Lộ Đế lấy ra thiệp cưới mà cô làm đưa cho Kính Huyền, cô biết chắc chắn Kính Huyền ngày đó sẽ không tới tham dự hôn lễ, nên mới to gan nói láo như vậy.

“Thiệp cưới “hai tay Kính Huyền run run nhận lấy cái Lộ Đế đưa cho nói là thiệp cưới, nhớ đến Dương Lịch trước kia xuất hiện trong mắt cô cười đến rưng rưng, lúc này Kính Huyền lệ đã tràn mi rớt.

“Đúng vậy, tôi hi vọng cô có thể tới tham dự, Dương Lịch nói còn cho tôi một ngạc nhiên nữa, đến lúc đó nhớ đến xem.” Lộ Đế nhìn về mặt Kính Huyền

như theo dự liệu của mình, cười đắc ý, còn không biết xấu hổ nói tiếp.

“Cô đi khỏi đây cho tôi, nơi này chúng tôi không hoan nghênh cô.” Mật Nhu nhìn Kính Huyền lại muốn rơi nước mắt, nổi giận không biết từ nơi nào tìm thấy cây chổi liền muốn đuổi đánh Lộ Đức, làm Lộ Đức sợ tới mức tông cửa xông ra.

“Kính Huyền, cô ta nhất định là đang lừa gạt cậu, từ nhỏ Dương Lịch đã ghét cô ta như vậy, làm sao có thể kết hôn với cô ta.” Mật Nhu làm Lộ Đức một phen hốt hoảng chạy ra ngoài, sau đó mới vút cây chổi đi tới bên cạnh Kính Huyền, thật sự cô không tin Dương Lịch có thể kết hôn với Lộ Đức.

“Nhưng mà, cậu xem, thiệp cưới họ cũng in ra rồi, còn cái gì không thể tin tưởng, Mật Nhu mình không muốn ở chỗ này, không muốn nhìn thấy hai người họ vui vẻ kết hôn với nhau, bây giờ cậu dẫn mình đi khỏi đây được không.” Kính Huyền khóc nức nỉ Mật Nhu mang mình rời đi, thật sự cô không có chuẩn bị tâm tư tiếp nhận chuyện hai người bọn họ kết hôn.

“Cậu đúng là ngốc, làm sao có thể tin lời cô ta nói, cô ta nhất định là đang lừa gạt cậu, cậu nên tỉnh táo lại một chút được không.” Hiện tại Mật Nhu thật sự không muốn Kính Huyền giống như kẻ ngốc, chuyện còn chưa làm rõ ràng, không thể liền như vậy tin tưởng lời nói một phía từ Lộ Đức.

“Không cần, mình không muốn nhìn thấy hai người bọn họ, mình không cần, mình muốn rời khỏi đây.” Kính Huyền giống như nổi điên kêu to, cự tuyệt.

“Được, được! Chúng ta không đi tìm bọn họ, bây giờ chúng ta đi thôi, cậu đừng như vậy.” Mật Nhu nhìn Kính Huyền mắt không chế, giữ chặt Kính Huyền để cô không làm tổn thương chính mình, có phải Dương Lịch thật sự kết hôn hay không, nhưng nhìn bộ dạng bây giờ của Kính Huyền, có lẽ rời khỏi đây là lựa chọn chính xác.

“Vậy bây giờ chúng ta đi được hay không, hiện tại liền rời đi.” Ở chỗ này một phút Kính Huyền cũng không sống nổi, cô muốn mau chóng rời khỏi

“Được, được! Vậy chúng ta thu thập một chút đồ.” Mật Nhu thật ra thì cũng không biết muốn đi nơi nào, thu thập mấy bộ y phục, đem toàn bộ hộ chiếu mang theo., nhưng không nghĩ rằng, hai người họ đi nhiều năm nhiều như vậy, cũng không nghĩ tới có thể gặp lại Dương Lịch.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Em nghe anh giải thích

“Chuyện chính là như vậy, em không biết tại sao ở chỗ này lại gặp lại nhau, em không muốn gặp lại anh ấy, bây giờ chúng ta trở về, được không?” Kính Huyền đem tất cả chuyện xưa kia về Dương Lịch và cô nói cho Diêm Họa nghe, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn một chút, nhưng thực ra cô chưa chuẩn bị tốt tâm lý để gặp lại Dương Lịch.

“Được, vậy chúng ta trở về, lần sau đi cũng được.” Diêm Họa dịu dàng ôm Kính Huyền, Kính Huyền cũng không có phản đối nằm trong ngực Diêm Họa khóc.

“Leng keng leng keng.” Kính Huyền đang an tĩnh nằm trong ngực Diêm Họa, thì tiếng chuông cửa không ngừng vang lên, Dương Lịch kiên trì đứng trước cửa nhấn chuông cho đến khi nào bọn họ mở cửa mới thôi.

“Đừng mở cửa, nhất định là anh ta tới, anh không nên mở cửa.” Kính Huyền dường như không chịu để cho Diêm Họa tới mở cửa, hiện tại cô không muốn gặp Dương Lịch, nắm tay Diêm Họa lại không để cho anh mở cửa.

“Đừng sợ, không phải em còn có anh hay sao? Anh sẽ không để cho anh ta mang em đi.” Diêm Họa không đành lòng nhìn bộ dạng Kính Huyền sợ sệt, vẫn đi tới mở cửa cho Dương Lịch vào.

“Anh tới làm gì? Đây là phòng của tôi.” Diêm Họa cố ý ngăn ở trước cửa không để cho Dương Lịch đi vào, nhìn biểu hiện nóng nảy của Dương Lịch, không hiểu tại sao anh ta lại phản bội Kính Huyền, giờ lại còn đến chỗ này tìm cô.

“Tôi tới tìm Kính Huyền, cô ấy ở chỗ nào, Kính Huyền, em ra ngoài một chút được không.” Dương Lịch không khách khí đẩy Diêm Họa đang chắn trước mặt anh, tiến vào bên trong tìm kiếm Kính Huyền.

“Kính Huyền, năm đó tại sao em lại rời bỏ anh, tại sao không nghe anh giải thích lại rời đi, anh đã tìm em thật lâu?” Dương Lịch dịu dàng nhìn Kính Huyền ngồi ở trên giường, nhìn cô đang sợ hãi anh, trong lòng vô cùng khó chịu.

“Anh đừng tới đây, không cần nói bất cứ điều gì với tôi, cái gì tôi cũng không muốn nghe.” Kính Huyền kháng cự bực tức lấy lỗi tại lại, không muốn nghe Dương Lịch nói.

“Anh cũng thấy đấy, Kính Huyền nói không muốn nghe anh nói, tôi nghĩ anh có thể rời khỏi đây, nơi này chúng tôi không hoan nghênh anh.” Diêm Họa nhìn Kính Huyền đang mắt không chế, trong lòng lo lắng, nói chuyện với Dương Lịch trở nên không khách khí.

“Đây là chuyện giữa chúng tôi, không đến phiên anh tham dự vào.” Dương Lịch nhìn Diêm Hòa, giọng lạnh lùng nói với Diêm Hòa, hiện tại dường như Diêm Hòa mới là người ngoài xen vào.

“Chuyện của anh thì tôi không quản, nhưng chuyện của vợ tôi thì chính là chuyện của tôi, anh nói xem như vậy tôi có nên xen vào hay không.” Diêm Hòa mỉm cười tà ác ở trước mặt Dương Lịch ôm Kính Huyền, như dự liệu nhìn thấy trong mắt Dương Lịch như bốc lửa.

“Tôi nghĩ tin tức tôi biết được không sai, hiện tại anh còn chưa kết hôn, như thế nào mà bây giờ Kính Huyền lại trở thành vợ của anh, tôi rất ngạc nhiên muốn biết.” Dương Lịch đã xem báo cáo điều tra về Diêm Hòa, chỉ có một từ có thể hình dung, đó chính là bịa đặt.

“Vậy tin tức anh có được là sai, chúng tôi là vợ chồng rất yêu thương ân ái nhau, chúng tôi đến đây là để hưởng tuần trăng mật.” Diêm Hòa không bị lời nói của Dương Lịch đã kích, ở lâu bên cạnh đám người phụ nữ đã dường thành nói dối siêu giỏi, điều này căn bản không làm khó dễ được anh.

“Kết hôn thì thế nào, tôi nghĩ dù Kính Huyền có tình yêu mới cũng sẽ không quên hết, tôi nhất định giành lấy cô ấy khỏi anh.” Hai người trải qua nhiều năm như vậy, mà còn có thể gặp lại nhau, chính mình duyên phận giữa cả hai vẫn còn tồn tại, Dương Lịch thầm nghĩ như vậy.

“Xem ra lại làm anh thất vọng rồi, tình cảm giữa tôi và Kính Huyền rất tốt, mà tôi cũng sẽ không buông tay.” Diêm Hòa hướng đến Dương Lịch kiên định nói, Kính Huyền là người duy nhất anh muốn kết hôn, làm sao có thể dễ dàng buông tay.

“Vậy thì anh cứ chờ xem, hôm nay tôi về trước. Kính Huyền, anh sẽ chứng minh cho em thấy, cho tới bây giờ anh chưa bao giờ phản bội em.” Trước khi đi Dương Lịch lưu lại một câu nói với Kính Huyền, lập tức làm cho cô suy nghĩ không biết quyết định trước kia đúng hay sai.

“Ngày hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, trước hết em nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai chúng ta lập tức trở về.” Diêm Hòa nghĩ tới câu nói Dương Lịch trước khi rời đi, trong lòng có chút bất an. Nếu trước kia Kính Huyền hiểu lầm, như vậy Kính Huyền có phải sẽ rời khỏi anh? Không, không phải là như vậy.

“Kính Huyền, em muốn đi đâu, anh đưa em đi.” Sáng sớm, Kính Huyền bị Diêm Hòa ôm khỏi khách sạn nói muốn đi về, lại ở trên đường nhìn thấy người mà mình không muốn gặp nhất.

“Chú là cái chú xấu xa ngày hôm qua. Ba! Chúng ta đi nhanh một chút, cái chú này ngày hôm qua ăn hiếp mẹ.” Hoan bảo bối vừa nhìn thấy Dương Lịch, lập tức kêu to gọi Diêm Hòa là ba, còn nắm kéo áo của anh, kêu anh nhanh rời khỏi.

“Chú không phải là người xấu, hôm qua vì nhìn thấy mẹ cháu, tâm tình có chút kích động nên mới như vậy, cháu hiểu lầm rồi.” Dương Lịch nhìn Hoan bảo bối giống như khuôn mặt còn bé của Kính Huyền, không tự chủ lộ ra khuôn mặt tươi cười trước kia như khi nhìn thấy Kính Huyền.

“Hoan Hoan, chúng ta không cần để ý ông ta, nhanh đi thôi.” Đinh bảo bối không đồng ý lời kéo Hoan bảo bối, muốn đem cô nhóc tránh xa Dương Lịch, lo lắng Hoan bảo bối ngày thơ dễ bị dụ dỗ.

“Các người muốn đi đâu, Kính Huyền chúng ta cùng đi có được không.” Dương Lịch không so đo tiếp tục hỏi Kính Huyền, dù thế nào đi nữa hiện tại anh muốn triển khai hành động rồi.

“Chúng tôi phải về nhà, như thế nào? Dương tiên sinh cũng muốn cùng đi theo sao?” Kính Huyền vẫn không trả lời, Diêm Hòa liền lên tiếng, không nghĩ tới việc anh thức dậy sớm như vậy để rời đi, mà cũng lại gặp Dương Lịch.

“Về nhà? Kính Huyền cùng anh trở về có được không, chúng ta lâu như vậy không gặp mặt rồi, nhất định sẽ có rất nhiều lời để nói.” Dương Lịch tràn đầy hy vọng nhìn Kính Huyền, nghĩ tới cô sẽ đáp ứng yêu cầu của anh.

“Tôi với anh không có lời gì để nói, hy vọng anh sẽ không đến làm phiền tôi nữa.” Kính Huyền nhìn Dương Lịch vui vẻ nhìn cô mà trong lòng đau đớn, nhưng vẫn miễn cưỡng cố gắng giả bộ lạnh lùng đối mặt Dương Lịch.

“Kính Huyền anh cầu xin em đừng đối xử với anh như vậy, em không thể ngồi xuống nghe anh giải thích sao? Anh thật sự có chứng cứ chứng minh anh không hề phản bội em.” Dương Lịch đối mặt Kính Huyền nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Khó khăn? Dồn dập?

“Giữa chúng ta không có gì giải thích cả, tôi hi vọng về sau anh không cản trở lại làm phiền tôi.” Kính Huyền sau khi nói xong, hướng về phía Diêm Hòa nói: “Chúng ta đi thôi, em mệt rồi.”

“Được, vậy chúng ta đi.” Diêm Hỏa không nói gì, ôm Kính Huyền rồi đi.

“Các người chờ một chút, Kính Huyền em cho anh vài phút để giải thích có được không.” Dương Lịch chặn trước mặt Diêm Hỏa, không muốn Diêm Hỏa ôm Kính Huyền rồi đi.

“Không cần thiết.” Kính Huyền lạnh lùng nói, Diêm Hỏa nghe lời nói Kính Huyền, liền ôm Kính Huyền lướt qua rồi đi. Kính Huyền đầu tựa vào lồng ngực Diêm Hỏa, không muốn để cho Dương Lịch nhìn thấy cô đang khóc.

Dương Lịch đứng tại chỗ nhìn Kính Huyền bị người đang ôm đi mỗi lúc một xa, tay nắm chặt thành quả đấm, cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của bọn họ, mới thả lỏng nắm tay, đi về. (tội nghiệp Dương Lịch, mình đau lòng cho anh ấy quá)

“Các con sao lại quay về sớm như vậy, không phải nói là muốn đi chơi một tuần sao?” Mẹ Diêm ở trước cửa nhìn từng cái đầu đầy bụi đất xuống xe, không hiểu hỏi Diêm Hỏa, nói là đi một tuần, nhưng sao mới có một ngày lại trở về rồi?

“Trên đường xảy ra một ít chuyện, nên quay trở lại.” Diêm Hỏa nhìn ánh mắt mẹ Diêm nhìn anh kỳ lạ, cũng biết trong lòng bà đang suy nghĩ điều gì.

“Kính Huyền, có phải là Diêm Hỏa lại ăn hiếp con phải không?” Mẹ Diêm có thể nghĩ tới chính là cái này, bình tĩnh đến gần hỏi Kính Huyền.

“Bác gái không phải vậy, là chuyện của cháu, không liên quan đến Diêm Hỏa.” Kính Huyền nhìn đáng vẻ tò mò của mẹ Diêm, nói xin lỗi. Nếu không phải bởi vì cô sự việc cũng sẽ không thành ra như vậy.

“Thật không, con không phải cần sợ, có cái gì uất ức cứ nói ra, mẹ giúp con dạy dỗ tên tiểu tử thú này.” Mẹ Diêm sau khi nói xong, còn không khách khí thưởng cho Diêm Hỏa một cái đánh, bày tỏ lời bà nói là thật.

“Mẹ, mẹ làm gì đấy.” Diêm Hỏa bị đánh, mắt húng hời mẹ của mình không phân biệt tốt xấu liền đánh, xuống tay cũng không nhẹ chút nào.

“Ai kêu con dám khi dễ Kính Huyền nhà ta, đúng là đáng đánh.” mẹ Diêm còn nói lý do rất có lý, hoàn toàn không thấy đáng về Diêm Hỏa giả vờ uất ức, cười híp mắt nhìn Kính Huyền.

“Bác gái, Diêm Hỏa không có ức hiếp con, thật sự là do con.” Kính Huyền dờ khóc dờ cười nhìn mẹ Diêm nói thật, ngược lại trong lòng rất cảm động.

“Thật không có khi dễ con, vậy thì được, Diêm Hỏa con ôm Kính Huyền vào nhà đi, bên ngoài nắng lắm.” Mẹ Diêm nghe Kính Huyền khẳng định trả lời, lúc này mới bỏ qua cơ hội có thể dạy dỗ Diêm Hỏa, không khách khí kêu Diêm Hỏa ôm Kính Huyền đi vào.

“Hai đứa có biết ba và mẹ xảy ra chuyện gì không?” Mẹ Diêm nhìn Diêm Hỏa ôm Kính Huyền đi xa, sau đó đem hai bảo bối đi tới phòng của mình, bà nội Diêm cũng đi theo cùng hỏi thăm hai bảo bối.

“Cháu biết, bà nội.” Hoan bảo bối nghe mẹ Diêm nói xong, không kịp chờ đợi liền giơ tay trả lời mình biết.

“Vậy cháu mau nói đi, có phải là ba khi dễ mẹ con không?” Trong lòng mẹ Diêm chỉ nghĩ đến có thể là điều này.

“Không phải, sau khi chúng con đến đó, có một chú xấu xa lôi kéo mẹ, muốn đem mẹ đến nơi nào đó.” Hoan bảo bối nói chuyện đến một nửa, mẹ Diêm nghe cơ hồ đầu đầy dấu chấm hỏi.

“Sao lại xuất hiện một chú xấu xa, chẳng lẽ muốn bắt cóc mẹ con, có đúng không?” Mẹ Diêm lại suy nghĩ, cuối cùng khản trương nói.

“Không phải vậy, bà nội, bà đừng nghe Hoan Hoan nói chuyện, chỉ nói đúng một nửa.” Đinh bảo bối nghe Hoan bảo bối nói được nửa chừng, cũng biết mẹ Diêm nhất định là không hiểu.

“Vậy thì như thế nào, cháu nói nhanh một chút.” Mẹ Diêm cá tính nôn nóng xem ra là không thay đổi được, thúc giục Đinh bảo bối nhanh nói rõ ràng cho bà biết.

“Thật ra thì, ở chỗ đi du lịch, mẹ gặp lại bạn trai trước kia, người đó nói muốn giải thích cái gì với mẹ, nhưng mà mẹ vừa nhìn thấy chú ấy thì khóc, cái gì cũng không muốn nghe, cho nên mọi người lập tức quay về.” Đinh bảo bối nói lời đơn giản nhất với mẹ Diêm, như vậy bà nghe lập tức sẽ hiểu.

“Vậy Diêm Hỏa nhà ta không phải là có tình địch sao, vậy cũng không được, phải ngăn cản mới được.” Mẹ Diêm nghe lời Đinh bảo bối vừa nói, trong đầu khản trương nghĩ ra đối sách, Kính Huyền là nàng dâu bà ưng ý nhất, không thể để cô dễ dàng rời đi như vậy.

“Mẹ, mẹ nói nên làm gì mới phải đây?” Mẹ Diêm không nghĩ ra được, không thể làm gì khác hơn là đem hi vọng ký thác vào bà nội Diêm.

“Vậy chúng ta nhanh để cho hai đứa kết hôn, như vậy Kính Huyền chính thức trở thành người nhà chúng ta rồi, đúng không?” Bà nội Diêm vui vẻ nói, còn cảm thấy mình thật thông minh.

“Nhưng mà hai đứa không phải là không đồng ý kết hôn hay sao? Làm sao kêu bọn chúng kết hôn nhanh được?” Mẹ Diêm kỳ quái hỏi bà nội Diêm, nếu như bọn họ đồng ý kết hôn, vậy thì bà đã sớm giúp bọn họ kết hôn rồi.

“Vậy thì đem buộc hai đứa nó lại với nhau, kết hôn hay không không quan trọng, miễn sao chúng ta có cháu dâu là được rồi.” Bà nội Diêm nói hai mắt cũng sáng lên.

“Bà nội, như vậy không được, mẹ không thích việc bị mọi người cường bách.” Đình bảo bối tức tức lên tiếng nói, nếu để hai người lớn này xen vào chuyện sẽ còn rối loạn hơn, vậy cũng không tốt, nhưng nhìn thấy hai người tính toán như vậy, nên có lòng tốt đề nghị.

“Đình Đình ngoan, con nói phải làm như thế nào, có nghĩ ra được ý kiến nào hay không.” Mẹ Diêm nghe Đình bảo bối nói, lần này toàn bộ hi vọng ký thác vào Đình bảo bối.

“Con cũng không biết.” Đình bảo bối trả lời, ngay lập tức sự nhiệt tình của mẹ Diêm tắt ngúm, trên đầu giống như bị dội một thùng nước lạnh, ngo ngắc đứng tại chỗ không biết nói cái gì với Đình bảo bối.

“Chỉ là, con biết một phương pháp có thể làm cho mẹ nhanh tiếp nhận mọi người.” Lần này Đình bảo bối làm cho mẹ Diêm thấy được chút ánh sáng, cô ý nói đến một nửa, không nói hết làm cho bọn họ bị lôi cuốn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Chỉ Còn Lại Thế Giới Của Hai Người

“Phương pháp gì, con nói bà nghe thử coi nào” Mẹ Diêm ôm Đình bảo bối vào lòng hỏi, bất kể là phương pháp gì bà đều cũng muốn thử.

“Chính là chúng ta phải tạo cho hai người bọn họ có nhiều cơ hội ở chung với nhau hơn, như vậy tình cảm của hai người họ mới có thể tăng lên.” Đình bảo bối ra vẻ rất am hiểu chuyện tình yêu nói, cũng không thể nào tưởng tượng được đây là đứa trẻ chỉ mới năm tuổi.

“Phương pháp này dường như là được đấy. Nếu không, mẹ à, hay là chúng ta về trước có được hay không, lưu lại không gian này cho bọn chúng” Mẹ Diêm cảm thấy Đình bảo bối nói nghe cũng có lý, nên xoay đầu hỏi ý kiến của bà nội Diêm.

“Vậy chúng ta mang hai tiểu bảo bối này về theo cũng tốt lắm, ở bên kia buồn như vậy, có hai tiểu bảo bối theo thì sẽ khác” Bà nội Diêm vừa nghĩ tới sẽ quay về Newyork, bên kia rất buồn chán không có gì thú vị hết, đã không muốn trở về rồi, nếu như có hai tiểu bảo bối đi về theo thì vui biết mấy.

“Tốt mang hai tiểu bảo bối về cho ông của chúng xem, không biết biểu tình của ông ấy sẽ như thế nào nữa, nhất định là cười vui lắm” Mẹ Diêm vừa nghĩ tới ông xã mình vốn là người trầm tính nhất định là khi nhìn thấy hai tiểu bảo bối sẽ rất kinh ngạc lắm đây.

“Vậy thì cứ quyết định như vậy đi, con mau kêu Thím Trương thu dọn hành lý của chúng ta nhanh đi, chúng ta lập tức đi liền” Bà nội Diêm hưng phấn nói, đứng lên lôi kéo hai tiểu bảo bối đi ra ngoài.

“Chúng ta sẽ đi đâu vậy, bà cụ nội” Đình bảo bối đứng giữa hai người, nghe hai người lớn bọn họ bàn chuyện mà như đứa trẻ, thật sự là tò mò mà.

“Chúng ta sẽ ra nước ngoài, đến đó bà cụ nội sẽ mang các con đi đến những nơi mới lạ để chơi, còn nơi này thì để lại cho ba mẹ các con ở là được rồi” Bà nội Diêm vui vẻ nói xong, trong đầu đã lên kế hoạch xong hết mọi nơi muốn đi rồi.

“Cái gì, hai người muốn dẫn theo hai tiểu bảo bối cùng nhau trở về?” Kính Huyền kinh ngạc nhìn hai vị trưởng bối cười rất tươi, đây rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra vậy.

“Đúng vậy con không có nghe lầm, chúng ta muốn dẫn hai tiểu bảo bối đi gặp ông của bọn nó, những ngày kế tiếp hai người các con cứ sống bình thường đi, không cần phải lo lắng cho hai tiểu bảo bối đâu” Mẹ Diêm nhìn Kính Huyền bộ dạng lo lắng nói, vui vẻ nói.

“Không được, hai tiểu bảo bối đi rồi thì con sẽ phải làm như thế nào đây, còn nữa... hai tiểu bảo bối còn đi học nữa, với lại bọn chúng ở bên đó sẽ không quen đâu” Kính Huyền nói gì cũng không thể nào lay chuyển được ý định của hai vị trưởng bối quyết phải mang hai tiểu bảo bối đi. Chuyến này không biết là đi bao lâu, ba người bọn họ chưa bao giờ tách ra lâu như vậy, cô sẽ rất nhớ bọn chúng.

“Con không cần phải lo lắng, bên Newyork cũng có nhiều trường học tốt, giao cho chúng ta, con yên tâm đi, Thím Trương thu thập hành lý xong chưa, vậy chúng ta đi trước đây, không cần tiễn chúng ta.” Bà nội Diêm thấy Thím Trương đem hành lý chất lên xe, đi theo Kính Huyền nói mấy câu liền mang theo hai tiểu bảo bối rời đi, hơn nữa người vui nhất có lẽ là hai tiểu bảo bối chúng cười rất vui vẻ.

“Trời ơi, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, có ai có thể nói cho tôi biết hay không, có phải là tôi đang nằm mơ phải không?” Kính Huyền gào khóc nói, chuyện này có phải hay không là quá nhanh.

“Thiếu gia, trong tủ lạnh chúng tôi đã chuẩn bị đầy đủ thức ăn trong vòng một tuần lễ, phu nhân cũng đã cho tất cả người làm nghỉ một tuần lễ, tiếp theo là bắt đầu bây giờ phòng này chính là nơi mà hai người phải cùng nhau sống chung. Tôi cũng rất lâu không về thăm nhà rồi, thôi tôi đi trước đây” Thím Trương vui vẻ đứng trước mặt Diêm Hóa nói ra tin tức tàn nhẫn này.

“Cái gì người giúp việc đều nghĩ hết rồi? Vậy chúng tôi sinh hoạt như thế nào đây? Mẹ tôi rớt cuộc là muốn làm cái gì vậy?” Diêm Hỏa nghe những lời Thím Trương nói xong, lúc này mới phát hiện ra vốn là có mấy người quét dọn phòng khách nay lại không thấy đâu hết, căn phòng dường như trở nên trống rỗng.

“Phu nhân nói là muốn bồi dưỡng tình cảm của hai người cho thật tốt, cho nên liền đem những người không có nhiệm vụ gì kêu về nhà hết, hai tháng sau trở lại làm việc” Thím Trương tốt bụng trả lời những vấn đề làm cho Diêm Hỏa khổ não.

“Hai tháng sau mới trở về, không phải cả căn nhà này sẽ loạn lên hết cả sao” Diêm Hỏa thật sự khó mà tưởng tượng được cái cảnh mình sẽ ở trong một căn phòng không được quét dọn, mỗi ngày sẽ hít thở trong căn phòng đầy bụi bặm, không thể nào chịu được.

“Phu nhân nói đó là chuyện của cậu, phu nhân là người đem tôi tới đây, như vậy thiếu gia, tôi cũng phải đi rồi” Thím Trương không chờ xem phản ứng của Diêm Hỏa cũng rời đi, cả căn phòng lớn bây giờ chỉ còn lại hai người Kính Huyền và Diêm Hỏa mà thôi.

“Tôi đói bụng rồi, anh trước hết đi nấu cái gì đó cho tôi ăn đi” Không biết là đã trải qua bao lâu không có nói chuyện, Kính Huyền sờ sờ cái bụng mình không khách khí kêu Diêm Hỏa đi nấu cái gì đó cho cô ăn.

“Được rồi, em chờ anh một chút” Kính Huyền cũng đã lên tiếng, Diêm Hỏa đành phải xắn tay áo lên đi vào trong bếp làm một người đàn ông tốt.

“Thoạt nhìn không tệ lắm, nhưng không biết ăn vào mùi vị sẽ như thế nào đây” Kính Huyền thoạt nhìn những món ăn trên bàn nhìn đẹp và ngon mắt, nhưng không biết ăn vào sẽ có mùi vị gì đây.

“Em yên tâm đi, bảo đảm sau khi em ăn xong em sẽ mê tay nghề của anh” Diêm Hỏa đối với tay nghề nấu nướng của mình rất có tự tin, nên không sợ mà ở trước mặt Kính Huyền kheo khoang.

“Tôi phải ăn mới biết được, lỡ như nhìn ngon mắt mà ăn vào không ngon thì sao” Kính Huyền thận trọng gấp một miếng thịt ăn, ở trong miệng nhai nhai, ngồi đối diện Diêm Hỏa nhìn Kính Huyền ăn không nói gì, cũng không khỏi hoài nghi tài nấu nướng của mình.

“Như thế nào, bộ dạng của em như thế này là sao rớt cuộc là có ngon hay không” Diêm Hỏa lo lắng hỏi. Dù sao trước đây đều là tự làm cho mình ăn, vẫn chưa có người nào được ăn thử đồ ăn do anh nấu, nên không biết khẩu vị như thế nào nữa.

“Vẫn không nghĩ tôi là anh biết nấu ăn nha, cái này thật là ngon nha, hỏi thật làm sao anh lại biết nấu nhiều món ngon như vậy? Anh không giống những thiếu gia có tiền, không phải toàn chờ bưng com nước tới tận miệng sao?” Kính Huyền không biết là trải qua bao lâu, mới chậm rãi mở miệng, đúng là ăn ngon thật, chỉ là cô thấy thật kỳ lạ tại sao Diêm Hỏa lại biết nấu nhiều món ngon như vậy, hơn nữa mỗi món đều rất ngon.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Muốn dọn ra ngoài

“Anh không phải là cái loại thiếu gia giàu có như trong tưởng tượng của em, em nhìn mẹ anh là người như thế sao, có thể chấp nhận để cho quần áo người khác đưa tới tay, com裳 tới miệng hay sao, khi còn chưa trưởng thành, liền kêu chúng ta bốn ba bên ngoài tự sanh tự diệt rồi.” Diêm Hỏa cũng không phải là cái loại công tử giàu có chỉ biết ăn uống vui đùa, mặc dù trong nhà có rất nhiều tiền, nhưng còn có một người mẹ rất biết vun vén, trông coi.

“Còn nhỏ như vậy, với trí tuệ của mình anh đã tự lập mưu sinh rồi à? Không phải khoa trương như vậy chứ.” Kính Huyền coi như là nghe được tin tức bất ngờ, thì ra còn nhỏ như vậy đã phải bốn ba ngoài xã hội rồi.

“Tất nhiên, tay nghề này là do anh đã làm ở nhà hàng cao cấp, lúc đó anh phải cầu xin bếp trưởng rất lâu, ông ấy mới nguyện ý thu nhận anh làm đệ tử, em là người đầu tiên được ăn com do chính tay anh nấu, như thế nào, cảm động không.” Kính Huyền nghe mấy câu trước còn có chút cảm động, lại bị Diêm Hỏa đùa cợt nói thêm câu sau khiến cho hình tượng bị phá vỡ hoàn toàn.

“Cảm động cái đầu anh, anh đã có lòng tin về tay nghề của mình như vậy, về sau nấu com là nhiệm vụ lớn lao giao cho anh đó.” Kính Huyền không khách khí thường một cái vỗ nhẹ lên trán anh, còn giao nhiệm vụ tốt đẹp cao cả.

“Được, em đã nói thích thì ngày nào anh cũng sẽ nấu cho em ăn, chỉ có điều nên khen thưởng cái gì hay không.” Mặc dù Diêm Hỏa bị Kính Huyền dạy dỗ một tí, nhưng vẫn mặt dày đi tới ngồi xuống bên cạnh Kính Huyền, muốn đòi Kính Huyền ban thưởng mới được.

“Vậy thử nghĩ xem anh muốn thưởng cái gì, nếu như cái đó tôi có thể làm được.” Kính Huyền không hiểu hỏi Diêm Hỏa, không nghĩ ra được cô có cái gì có thể cho Diêm Hỏa.

“Cái đó chắc chắn em làm được, chính là em hôn anh một cái là được rồi.” Diêm Hỏa lại nói, nhìn Kính Huyền chỉ chỉ đôi môi của mình, nhắm mắt lại đem đầu từ từ dựa vào Kính Huyền, chờ Kính Huyền hôn xuống.

“Đừng làm rộn, cái này không được.” Kính Huyền đỏ mặt từ chối nhưng Diêm Hôa càng ngày càng tiến tới gần mặt cô, trong lòng cảm thấy vì sao cô lại nhanh quên chuyện dạy dỗ ở buổi tiệc lần trước, người đàn ông này nói khen thưởng thì nghiêm chỉnh đứng đắn vứt đi nơi nào rồi.

“Em đừng xấu hổ, bằng không đổi thành anh hôn em thì càng tốt.” Nói xong y như cá tính của Diêm Hôa, lấy tốc độ Kính Huyền không kịp phòng bị hôn lên khóe miệng cô, kháng nghị lời cô nói.

Diêm Hôa hôn rất dịu dàng, giống như đang nếm thử một thức ăn ngon, không dám ăn quá nhanh, bởi vì món ăn ngon thì phải thưởng thức từ từ mới cảm nhận được mỹ vị của nó, Kính Huyền cũng nhanh bị sự dịu dàng của Diêm Hôa kéo rơi vào cạm bẫy, từ từ nhắm mắt lại hưởng thụ nụ hôn ngọt ngào mà Diêm Hôa dành cho mình.

Không kìm hãm được, Diêm Hôa vốn chỉ muốn đổi lấy một nụ hôn, nhưng không ngờ được một việc, Kính Huyền nhẹ nhàng đáp trả, đáng chết, thân thể của anh không ngờ lại nổi phản ứng, tay từ từ lần mò vào trong quần áo Kính Huyền.

Kính Huyền tay không kiềm chế vòng qua cổ Diêm Hôa, dường như vô tình muốn mời gọi Diêm Hôa, làm cho anh càng thêm lớn mật đem từng cú áo trên người Kính Huyền mở ra, cho đến khi lộ ra một vùng da trắng như tuyết.

Kính Huyền đang trầm mê trong sự dịu dàng của Diêm Hôa, cảm nhận thấy trước ngực lạnh lạnh, cúi đầu nhìn thấy Diêm Hôa đang từ từ mở từng nút áo của mình, thần trí nhất thời thanh tỉnh lại, hốt hoảng đẩy Diêm Hôa ra, thật là mất thể diện tại sao cô lại dễ dàng bị mê hoặc như vậy.

“Cái tên háo sắc này, tôi không phải như những người phụ nữ khác bên ngoài, có thể để anh tùy tiện vui đùa, anh tránh xa tôi ra một chút.” Kính Huyền đỏ mặt nói Diêm Hôa, trong lòng mắng thầm bản thân tại sao lại không có chút phòng bị nào, thiếu chút nữa là bị ăn sạch sẽ.

“Kính Huyền, em đừng như vậy, anh không phải cố ý, chỉ là bản thân không kiềm chế được cứ như vậy đối với em, anh tuyệt đối không có ý coi thường em.” Phía dưới Diêm Hôa bị Kính Huyền khơi lên lửa dục, cố gắng kìm chế, hướng ánh mắt nhìn Kính Huyền giải thích.

“Anh là người đàn ông nguy hiểm, tốt nhất về sau cách xa tôi ra một chút, tôi không muốn chuyện ngày hôm nay lại xảy ra thêm lần nữa.” Kính Huyền vội vàng cài lại hàng nút bị Diêm Hôa mở ra, còn nói về sau hai người nên giữ khoảng cách.

“Anh bảo đảm lần sau sẽ không như vậy nữa, em đừng dùng bộ dạng phòng bị này đối mặt anh được không.” Diêm Hôa nhìn bộ dạng Kính Huyền đề phòng anh như đề phòng kẻ háo sắc, trong lòng mắng thầm tại sao mình lại xúc động không kiềm chế như vậy.

“Tôi muốn đi nghỉ ngơi trước, chén giao cho anh rửa.” Kính Huyền nhìn ánh mắt thành khẩn của Diêm Hôa, bối rối nhấc chân bị thương chân thấp chân cao lên lầu nghỉ ngơi. Bây giờ cô không biết như thế nào đối mặt với Diêm Hôa nữa.

Kính Huyền lại bắt đầu đối mặt một vấn đề khó khăn, hiện tại hai người bọn họ ở chung trong một phòng, cúi đầu không thấy ngăn đầu lại gặp, Kính Huyền muốn tìm một gian phòng khác, dù sao ở đây phòng nhiều như vậy, tìm một phòng không có gì khó.

Nhưng cô liên tục đi rất nhiều phòng, lại phát hiện, tất cả cánh cửa đều bị khóa lại, cũng chỉ có duy nhất phòng cô và Diêm Hôa ở chung là không khóa. Mẹ Diêm thực sự là tính toán quá chu đáo, cái này mà cũng nghĩ tới.

Kính Huyền không thể làm gì khác hơn là khóc không ra nước mắt, quay trở lại phòng Diêm Hôa, lại nhìn thấy Diêm Hôa đang nhàn nhã xem máy vi tính, không biết phải làm cái gì.

“Em trở lại rồi, có phải phát hiện ra tất cả cửa phòng đều bị khóa lại, chỉ có phòng của chúng ta là không có khóa.” Diêm Hôa ngẩng đầu lên, thấy bộ dạng cau mày của Kính Huyền, cũng đoán ra được chuyện gì xảy ra.

“Làm sao anh biết, anh biết mà cũng không nói với tôi một tiếng, để tôi với anh lấy lại chìa khóa mẹ cầm giữ.” Kính Huyền oán trách nói, tiếc nuối nằm lý ở trên giường.

“Anh đoán, cá tính mẹ anh chính là vậy.” Hiện tại Diêm Hôa vô cùng cảm tạ Mẹ Diêm, nghĩ ra được chuyện này thật thông minh.

“Ôi trời ơi, mẹ anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì, mang hai bảo bối của tôi đi đã không nói, mà một gian phòng cũng không để lại cho tôi nữa, không được, tôi nghĩ tôi nên dọn ra ngoài ở.” Kính Huyền gào khóc nói, vừa nghĩ tới cuộc sống khó khăn về sau của mình, chỉ có thể dọn ra ngoài, chứ ở đây tuyệt đối nguy hiểm, nhưng dường như có người không đồng tình để Kính Huyền dọn ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Khách lúc Sáng sớm

“Không thể, em dọn ra ngoài rồi, còn anh thì làm sao đây?” Diêm Hôa nghe Kính Huyền nói, kích động đi tới bên cạnh Kính Huyền, giả bộ đáng về uất ức nói.

“Anh hả? Hồng nhan tri kỷ của anh nhiều như vậy, đi tìm tới các cô ấy là tốt nhất.” Kính huyền nói xong, còn tính đi thu thập quần áo, nhưng thật ra cũng không có cái gì dọn dẹp, cầm đại vài cái mà thôi.

“Anh không có cái gì mà hồng nhan tri kỷ nào cả, Kính Huyền có phải em sợ anh lại đối với em như vậy? Cho nên em mới đòi dọn ra.” Diêm Hôa nhìn Kính Huyền đang thu thập, sốt ruột ở bên cạnh Kính Huyền nói.

“Anh thật thông minh, đáng tiếc là đoán đúng nhưng không có thương cho anh.” Kính Huyền nghe Diêm Hôa nói đúng ý trong lòng mình, dừng tay lại, nhìn Diêm Hôa cười đến rạng rỡ nói, nhưng lời nói ra cũng là lời mà Diêm Hôa không muốn nghe nhất.

“Anh không cho phép em đi, em không có thể đi.” Diêm Hôa bá đạo nói, sau đó một mực nắm chặt tay Kính Huyền, không để cô thu thập rồi đi.

“Tại sao anh nói tôi không thể đi thì liền không được đi, buông ra.” Kính huyền không phục nói, dùng sức gỡ cánh tay bị Diêm Hôa cắn chặt đến đau nhức.

“Vậy em muốn thế nào thì mới không đi.” Diêm Hôa thỏa hiệp hỏi Kính Huyền.

“Vậy tôi nói cái gì anh cũng nguyện ý chấp nhận?” Kính Huyền nghi ngờ hỏi Diêm Hôa, thật ra thì cô cũng không cần thiết phải đi, chỉ là chuyện tình quá nguy hiểm, huống chi trước giờ cô cũng không thích đi khiêu chiến.

“Được, chỉ cần anh làm được, anh sẽ đáp ứng.” Diêm Hôa gật đầu một cái nói, hiện tại dường như thay đổi.

“Điều kiện của tôi rất đơn giản, chính là cái phòng này là của tôi, còn anh làm việc thay Thím Trương, nếu đáp ứng tôi sẽ không rời đi.” Kính huyền ngừng công việc trong tay, chăm chú nhìn Diêm Hôa nói ra điều kiện của mình.

“Được! Anh đồng ý.” Hiện tại Diêm Hôa muốn thu hồi lại lời cảm tạ với mẹ mình, bây giờ cả thời gian thoải mái cũng không có, còn phải làm thay cho Thím Trương, anh làm sao lại gặp xui xẻo như vậy chứ.

“Tốt lắm, tôi sẽ không đi nữa, anh có thể đi ra ngoài, tôi muốn nghỉ ngơi.” Kính Huyền thấy Diêm Hôa thật đáp ứng, lấy áo ngủ ra, kêu Diêm Hôa đi ra ngoài, cô muốn đi rửa mặt.

Diêm Hôa đáng thương của chúng ta, lòng mới vui lên một chút đã bị đánh trả đến thê thảm, đây không phải là đi ăn trộm gà nhưng bắt thành bị mô thành thốc sao?

“Leng keng leng keng” Người ngoài cửa rất có tính nhẫn nại vẫn nhấn chuông, Diêm Hôa đang ngủ ở phòng khách, nghĩ anh không đi mở thì họ sẽ tự động rời đi, nhưng người ngoài cửa dường như cũng rất kiên nhẫn, không thể làm gì khác hơn là tự mình đứng lên ra mở cửa thôi.

“Là ai, sớm như vậy đã tới nhấn chuông cửa rồi.” Diêm Hôa ngáp đi đến mở cửa, ngủ ở phòng khách thật không thoải mái, xem ra hôm nay phải gọi người tới mở khóa thôi.

“Là tôi, Kính Huyền còn chưa thức dậy sao? Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cô ấy.” Mật Nhu không đợi Diêm Hôa nói mời vào, không khách khí vào phòng, hỏi Diêm Hôa người ở chỗ nào.

“Cô ấy còn đang ngủ, phòng đầu tiên lầu hai.” Diêm hôa chỉ phòng Kính Huyền đang nghỉ ngơi cho Mật Nhu nhìn, sau cứ tiếp tục nằm trên salon ngủ tiếp.

“Người có tiền thật là kỳ quái, nhiều phòng như vậy không ngủ mà đi ngủ phòng khách, thật khó hiểu.” Mật Nhu nhìn bộ dạng Diêm Hôa ngủ ở phòng khách, nói một câu sau đó lên lầu tìm Kính Huyền, nói cho cô biết tin tức mình vừa nhìn thấy.

“Cái cậu này mới sáng sớm tìm mình có chuyện gì àh?” Kính huyền xoa ánh mắt nhập nhèm, nửa tỉnh nửa mê hỏi Mật Nhu.

“Cậu đừng ngủ nữa, cậu có biết mình mới ở công ty cậu nhìn thấy được ai không?” Mật Nhu dùng sức lay Kính Huyền, muốn cô tỉnh táo một chút nghe mình nói chuyện, thời điểm cô vừa nhìn thấy người đó sợ hết hồn, ngay lập tức chạy tới đây tìm Kính Huyền nói.

“Cậu thấy được thần tượng của mình phải không, vậy có lấy được chữ ký của anh ta không?” Trong đầu Kính huyền, chỉ nhớ là, Mật Nhu kích động như vậy, chỉ có thể do nhìn thấy được người đàn ông mà cô thần tượng thôi.

“Nói cái gì đó, nếu mình thấy thì còn có thời gian đến đây tìm cậu không, vì mình đã sớm bám dính lấy anh ta rồi.” Mật nhu không sợ bị nói, còn nói lại một câu phỏ ược như vậy, thấy Kính Huyền xem thường mơ tưởng của mình, nhưng thực tế đúng là như vậy.

“Vậy rốt cuộc là cậu nhìn thấy gì? Trừ người đàn ông thần tượng của cậu ra, thật sự mình không nghĩ tới ai có thể khiến cho cậu kích động như vậy.” Tới qua Kính huyền vẫn không yên lòng vì Diêm Hôa, sợ anh nửa đêm mò vào phòng, cho nên đến rạng sáng bốn giờ mới ngủ, coi như là ở nhà làm việc, nhưng mới ngủ được không lâu, Mật Nhu lại tới tìm.

“Mình nhìn thấy Dương Lịch, anh ta đang đứng tại lầu dưới công ty cậu, nhất định anh ta biết cậu đang làm việc tại đó.” Mật nhu lớn tiếng nói, dường như đây là một chuyện vô cùng trọng đại.

“Cậu nói Dương Lịch tìm tới công ty sao, làm sao tới tìm nhanh như vậy.” Bộ dạng mê ngủ của Kính Huyền lập tức tiêu tan, hóa ra tin tức mà Mật Nhu mang tới là tin này. Không phải chỉ mới gặp lại ngày hôm qua? Làm sao lại tìm tới nhanh như vậy.

“Cái gì tìm đến nhanh như vậy? Chẳng lẽ cậu đã gặp anh ta trước rồi sao?” Mật Nhu kinh ngạc nhìn Kính Huyền, dường như Kính Huyền làm cái gì cũng không suy nghĩ tới chuyện tình.

“Đúng vậy, ngày hôm qua mình, bọn trẻ cùng Diêm Hòa đi du lịch, lại gặp anh ta ở chỗ đó, cho nên bọn mình lập tức quay về.” Kính Huyền cúi mặt buồn buồn nói, đôi tay ở trước ngực không ngừng bắt chéo.

“Vậy anh ta có nói cái gì không? Có khi dễ cậu không, bên cạnh anh ta có mang theo Lộ Đề đáng ghê tởm hay không.” Mật Nhu hung dữ nói, hiện tại dường như Dương Lịch cùng Lộ Đề đang đứng trước mặt cô vậy.

“Không có, anh ấy kích động khi nhìn thấy mình, lời kéo nói muốn giải thích gì đó với mình, nói cái gì mà hiểu lầm, nhưng mình không muốn nghe, lại quay về rồi.” Kính Huyền nói xong nước mắt lại muốn chảy xuống, hốc mắt cũng hồng hồng, Mật Nhu nhìn cái bộ dáng này của Kính Huyền, vừa không vui vừa nói, tính toán đến đây thao thao bất tuyệt kể cho cô nghe...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Có thể hợp lại sao?

“Giải thích cái gì, nhất định là sau khi anh ta cùng cô ả Lộ Đề sống cùng nhau, mới phát hiện ra con người của cậu tốt, cho nên mới quay lại theo đuổi cậu. Kính Huyền, mình nói nếu như, nếu như là, bây giờ để cho cậu tự lựa chọn, có thể quay về ở chung một chỗ với Dương Lịch, cậu cảm thấy có khả năng này xảy ra không?” Mật Nhu nói đến nửa chừng, liền nghĩ đến vấn đề quan trọng, đặt câu hỏi cho Kính Huyền.

“Nếu như cũng không có thể xảy ra, giữa mình và anh ấy đã kết thúc, nên điều cậu nghĩ cũng không bao giờ xảy ra.” Kính Huyền nghe Mật Nhu đặt ra vấn đề, phát phát tay, vội vàng đáp trả lời Mật Nhu lời nói.

“Mình đang nói là nếu như, cậu hiểu không? Là nếu như.” Mật Nhu bắt đầu nhìn Kính Huyền lại kích động lần nữa, cô đã nói là nếu như, chứ đâu phải là nói thật, mà Kính Huyền đã kích động như vậy, nhất định một điều là cô còn rất quan tâm đến Dương Lịch.

“Mình cũng không biết, hiện tại mình không muốn suy nghĩ nhiều như vậy, chúng ta đừng nhắc đến anh ấy nữa có được không, nói đến điều đó lại làm nổi đau trong lòng mình lại trời dậy.” Kính Huyền lắc đầu một cái, đem tất cả ảo tưởng trong đầu loại bỏ ra khỏi tâm trí, cự tuyệt bàn luận nói đến những chuyện liên quan đến Dương Lịch.

“Nhưng cậu không thể cứ trốn tránh như vậy mãi được, bởi vì lúc trước nhất thời cậu không thể chấp nhận sự việc, nên chúng ta mới rời đi trốn tránh đến nơi này. Huống chi hiện tại cũng đã qua lâu rồi chỉ là do chính trái tim cậu không chịu hiểu rõ mà thôi” Mật Nhu không hài lòng Kính Huyền luôn dùng thái độ trốn tránh để giải quyết vấn đề, nói trúng tim đen Kính Huyền.

“Cậu đừng nói nữa có được không, hiện tại cuộc sống của mình rất tốt, còn có hai bảo bối đáng yêu như vậy, mình không muốn lại hứng chịu thêm bất kỳ chuyện gì nữa. Huống chi là người đã từng phản bội mình.” Kính Huyền bịt lấy lỗ tai lớn tiếng nói, nếu như cánh cửa không có chức năng cách âm, nhất định Diêm Hòa đang ở bên ngoài phòng khách sẽ nghe được, đáng tiếc là đã được cách âm rồi.

“Được rồi, không nói nữa, sao mình tới lâu rồi mà vẫn không nhìn thấy hai bảo bối ở đâu hết vậy, có phải là hai đứa ở một phòng khác, mình đi tìm hai bọn nhóc.” Mật Nhu nhìn bộ dạng Kính Huyền đang mất khống chế, đành tìm đề tài khác lôi kéo sự chú ý của cô. Nhưng mà, dường như Mật Nhu lại lần nữa lựa chọn đề tài sai lầm.

“Ai ya! Cậu không hỏi mình cũng không muốn nói, hai bảo bối của chúng ta bị hai trưởng bối mẹ và bà nội Diêm Hòa mang đến Newyork rồi, bây giờ cả căn nhà lớn này chỉ có mình và Diêm Hòa ở cùng thôi.” Kính Huyền vừa nhắc tới chuyện bất đắc dĩ này liền đau lòng muốn chết, nằm trên giường gào khóc.

“Diêm Hòa cũng không cho mình trở về, vì không muốn mình rời khỏi đây, anh ta đã tự nguyện đi ngủ ở phòng khách, mình sao có thể nói rời đi được chứ?” Kính Huyền là người có nguyên tắc, một khi đã đáp ứng thì nhất định phải làm được, có lúc cũng bị Mật Nhu nói cô diễn hình là đứa ngốc.

“Àh, ban đầu mình không hiểu còn tưởng Diêm Hòa không biết hưởng thụ mà đi ngủ ở phòng khách, thì ra nguyên lai là cậu bảo anh ta ra đó ngủ.” Mật Nhu nghĩ đến lời mình mới vừa nói, xem ra cô biết thêm một chủ kiến hay.

“Một căn nhà lớn như vậy, nhưng chỉ có hai người ở, duy nhất chỉ còn căn phòng này, mình không bảo anh ta đi ngủ ở phòng khách, chẳng lẽ là mình đi àh?” Kính Huyền nhức đầu nói, bây giờ trở về nhớ tới chuyện ngày hôm qua trải qua, cô liền nhức đầu rồi, như thế nào trong vòng một ngày lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

“Không phải còn rất nhiều phòng hay sao? Mà sao cậu thành công ở căn phòng này hả?” Mật Nhu suy nghĩ không hiểu hỏi, rõ ràng có rất nhiều phòng, như thế nào lại nói có một phòng thôi.

“Tất cả đều bị mẹ Diêm Hòa khóa lại, nói cái gì muốn hai chúng mình bồi dưỡng tình cảm, thật buồn cười.” Kính Huyền phiền não tựa như vuốt vuốt mái tóc, hiện tại cô muốn tìm chút chuyện gì làm để quên hết chuyện phiền não.

“Quá tuyệt, đúng là Diêm phu nhân thật đáng yêu, không có một chút tính khí cay nghiệt như mấy quý bà có tiền, cậu có thể gả cho Diêm Hòa cũng không tệ, vừa có tiền lại vừa đẹp trai, anh tuấn, không những thế còn là một tổng giám đốc rất có năng lực.” Mật Nhu nói về Diêm Hòa xong, mới ngẫm nghĩ phát hiện ra Diêm Hòa cái gì cũng đều hoàn hảo.

“Đúng vậy! Đúng vậy, còn có cả một đám phụ nữ vây quanh anh ta nữa. Nếu như mình gả cho anh ta chắc hẳn mỗi ngày đều phải nghe những người phụ nữ đó tìm tới cửa mắng nhiếc, cậu thấy chuyện này có tốt không.” Kính Huyền nói xong còn hung hăng trợn mắt nhìn Mật Nhu một cái, cái người không biết suy nghĩ tốt xấu gì, nhìn mà không chịu suy nghĩ.

“Ha ha! Dường như cũng đúng là như vậy.” Mật Nhu nói xong còn đáng yêu le lưỡi, trong lòng thầm mắng mình làm sao lại dễ dàng bị si ngốc rồi, cái này chắc là bản tính được bồi dưỡng từ lúc nhỏ, không thể sửa đổi được.

“Không nói cái này nữa, cậu cùng mình đi mua vài thứ đi.” Kính Huyền đứng dậy muốn thay đồ, cùng Mật Nhu ra ngoài mua đồ.

“Cậu muốn mua cái gì? Ở đây còn có cái gì cần cậu đi mua?” Mật Nhu kỳ quái không hiểu hỏi Kính Huyền, Kính Huyền thường hay muốn cái gì thì phải làm bằng được cái đó, cá tính không đầu không đuôi đó cô cũng không kịp phản ứng.

“Mua giày, cậu nhìn xem, bây giờ chân mình mang cái gì cũng đều không vừa, cái chân này hình như hơi to ra một chút, nên mình muốn mua một đôi giày mang vào thoải mái một chút.” Kính Huyền chỉ chỉ cái chân không mang được gì, lúc trước không có thời gian, bây giờ có Mật Nhu đi cùng cô không phải quá tốt sao.

“Ừh, vậy cậu nhanh một chút, mình sẵn dẫn cậu đến bệnh viện luôn, hỏi bác sĩ khi nào có thể hồi phục lại, tháo băng ra.” Mật Nhu cau mày, chỉ vào cái chân của Kính Huyền đang băng bó giống như bánh chưng nói.

“Đúng vậy, mình cũng muốn sớm đi tháo cái băng khó chịu này, cũng được nhiều ngày rồi, chắc là đã hồi phục rồi.” Kính Huyền cũng đang muốn tháo cái băng quấn một cục trên chân ra, đi bộ vô cùng khó khăn, đi chuyển cũng vậy.

“Hai người muốn đi đây vậy?” Diêm Hòa đã thức dậy đang làm bữa ăn sáng, Kính Huyền cùng Mật Nhu đi xuống lầu đã nhìn thấy anh ăn mặt chính tề rồi, biết chắc hai người bọn họ muốn đi ra ngoài, nghỉ ngơi thôi.

“Tôi muốn đi ra ngoài mua chút đồ, buổi trưa anh cũng không cần chờ, tôi cùng cô ấy ở bên ngoài ăn luôn là được rồi.” Kính Huyền không khách khí tự nhiên ngồi xuống ăn bữa sáng Diêm Hòa chuẩn bị, nhét đầy trong miệng, còn nói với Diêm Hòa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: khách không mời mà đến trong cửa hàng

“Woa, nhiều đồ ăn ngon như vậy, thật sự là anh làm sao?” Mật Nhu nuốt nước miếng nhìn một Bàn đầy ắp thức ăn ngon, không tin hỏi Diêm Hòa.

“Đương nhiên là tôi làm, cô cũng ăn đi, tôi làm rất nhiều đồ ăn, nếu như hai người muốn đi mua đồ, tôi có thể chờ hai người đi.” Diêm hòa lịch sự kéo ghế ra cho Mật Nhu ngồi, sau đó ngồi xuống đề nghị được hộ tống hai người đi.

“Không cần miễn cưỡng như vậy, nếu như anh đi cùng, tôi khó mà bảo toàn nổi, vì ngày mai tin tức giải trí sẽ đưa tôi làm nhân vật trung tâm.” Kính Huyền không muốn từ chối sự nhiệt tình của Diêm Hòa. Cô nghĩ nếu thật để anh hộ tống vậy cô sẽ trở thành kẻ thù số một của những người ái mộ anh.

“Kính Huyền, để cho anh ấy đi cùng chúng ta đi, chúng ta không thể xách nhiều đồ, anh ấy đi theo xách đồ phụ chúng ta không phải tốt hơn sao, bình thường hai tụi mình mua cũng rất nhiều, rất thuận tiện.” Ý kiến Mật Nhu lại bất đồng, có một người đẹp trai miễn phí giúp mình mang đồ, đó là chuyện thật đáng hạnh diện.

“Đúng vậy, anh có thể xách đồ giúp bọn em, còn trả tiền dùm nữa, dẫn anh đi chính xác là lựa chọn không sai lầm” Diêm hòa nghe Mật Nhu nói, vội vàng gật đầu một cái, bộ dạng kia còn thiếu chút là khóc năn nỉ Kính Huyền cho mình đi theo thôi.

“Hai người thật sự là, người này lôi người kia kéo, được rồi đi cùng đi, tôi cũng không tốn hai miếng thịt nào, có cái gì lớn lao đâu.” Kính Huyền tính nói vài lời cự tuyệt, nhưng nhìn thấy ánh mắt hai người họ sáng rỡ nhìn cô cầu xin, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đồng ý. Lúc này trong lòng cô cầu

nguyện là sẽ không chuyện gì sẽ xảy ra.

Nhưng hình như ông trời cũng cần thời gian nghỉ ngơi, nên có thể lời Kính Huyền vừa cầu nguyện đúng lúc ông trời đang nghỉ ngơi, cho nên không nghe được lời thành khẩn cầu nguyện của Kính Huyền.

Kính Huyền cùng Mật Nhu ngơ ngác nhìn cô gái diễm lệ trước mắt, từ khi bước vào cửa hàng, dường như nhìn thấy Diêm Họa liền bám dính không buông ra, cô gái đó chính là Y Na, thật sự là gặp một người bất đắc dĩ.

“Diêm, làm sao lâu như vậy không đến tìm em, làm hại em nhớ anh lắm luôn đó.” Thanh âm Y Na ngọt ngào hướng về phía Diêm Họa nói, còn dầy mặt kéo cánh tay Diêm Họa, thân mật như là những người đang yêu nhau một cách cuồng nhiệt.

“Cô là ai, muốn nói gì thì cứ nói đi, không cần phải tỏ ra vẻ quen biết tôi như vậy.” Diêm Họa chán ghét lấy cánh tay người con gái đang bám dính trên người anh xuống, ngửi mùi nước hoa nồng đậm trên người Y Na, không thích nói.

“Diêm, sao mới có mấy ngày mà liền quên em nhanh vậy, vậy mà anh còn nói người ta là bảo bối anh yêu nhất.” Y Na nghe Diêm Họa trả lời, trong lòng chuông báo động vang lớn, không nghĩ tới Diêm Họa nhanh như vậy liền quên mất mình, không, nhất định là anh cố ý đối với cô như vậy.

“Mấy ngày trước, tôi không có ấn tượng gì hết, tốt nhất cô không nên gây trở ngại lại làm phiền tôi.” Thật sự trong đầu Diêm Họa không nghĩ ra cô gái trước mắt mình là ai, phụ nữ đối với anh như là thứ dùng để phát tiết thỏa mãn. Nhưng kể từ lúc gặp Kính Huyền thì không giống như vậy, bây giờ điều mà anh quan tâm nhất chính là làm thế nào để lấy lòng Kính Huyền.

“Diêm, em là Y Na, lần trước anh dẫn em đi tham gia hội tiệc với anh mà, sao anh cứ thích nói giỡn với em như vậy chứ, em không thích đâu.” Y Na dùng lời lẽ khiến người nghe nổi da gà nói với Diêm Họa, mặc dù biết bộ dạng lúc này của Diêm Họa không phải là giả bộ. Nhưng xung quanh nhiều người vây quanh như vậy, mặt mũi của cô không thể bị mất.

“A, tôi nhớ ra rồi, cô là người lần đó tôi dẫn đi tham gia hội tiệc, nhưng cô tìm tôi có chuyện gì à?” Diêm Họa bị Y Na nhắc nhở như vậy, rốt cuộc cực khổ nghĩ tới, không hiểu người phụ nữ này có điểm nào tốt, tại sao còn xuất hiện ở chỗ này.

“Diêm, anh thật là xấu, chúng ta là có duyên phận, em thật sự rất vất vả lắm mới có thể gặp anh ở chỗ này, anh nói xem có phải là chúng ta thật sự có duyên với nhau đúng không.” Y Na thấy Diêm Họa cuối cùng cũng nhớ tới cô là ai, lại vui vẻ đi tới gần nắm bả vai Diêm Họa, lại bị anh khéo léo né tránh một bên, cơ hồ Y Na giờ tay cầm không khí.

“Tôi nghĩ là cô đã hiểu lầm rồi, tôi cùng vợ sắp cưới của mình ra ngoài đi dạo, cô nói vậy sẽ hù dọa cô ấy chạy mất.” Diêm Họa trước kia rất thích Y Na, cô là người phụ nữ rất biết cách làm nũng, nhưng kể từ khi gặp Kính Huyền, lại có cảm giác khác, chỉ cần gặp loại phụ nữ như Y Na lại muốn nổi da gà.

“Cái gì, Diêm, anh đang đùa giỡn phải không? Anh khi nào thì sắp kết hôn, tại sao không nghe anh nói gì hết.” Y Na bị tin tức Diêm Họa nói đến, làm cho đầu muốn choáng váng, một lúc sau miễn cưỡng nở nụ cười, hỏi Diêm Họa.

“Chuyện đại sự này sao có thể đem ra đùa giỡn, vợ tương lai của tôi đang đứng ở đây, không tin cô xem.” Diêm Họa bá đạo kéo Kính Huyền đến bên cạnh mình, tuyên bố quyền sở hữu của mình.

“Anh làm gì đấy, khi nào tôi lại trở thành vợ tương lai của anh, tốt nhất anh không nên ăn nói lung tung.” Kính Huyền mất hứng hất cánh tay Diêm Họa đang đặt trên vai mình, nhưng dường như Kính Huyền không nhìn thấy một người đang đứng bất động nhìn, ánh mắt đầy vẻ ghen tỵ.

Y Na nhìn Kính Huyền một lần từ đầu đến chân, cuối cùng cau mày không đồng ý nhìn Diêm Họa nói: “Diêm, anh không cần tùy tiện tìm người để gạt em, muốn vậy thì nên tìm người nào xuất sắc hơn, anh nhìn cô ta xem, ngực không có, cũng không có khí chất gì hết, thực sự em không thể tiếp nhận, tin điều này.”

“Cô nói cái gì, không nên nói lời khó nghe như vậy, còn nữa...tôi cũng không phải là vợ tương lai của anh ta, tin hay không tùy cô.” Bây giờ trong lòng Kính Huyền đang tổn thương, lại còn bị nói khó nghe như vậy, mặc dù bây giờ cô chỉ mặt quần áo ngủ rộng thùng thình, nhưng cũng không nên nói bộ dạng của cô thành ra vậy? Chung quanh rõ ràng đang cười nhạo, nhiều tiếng châm biếm truyền tới trong lỗ tai của cô.

“Nói chuyện với cô ấy khách khí một chút, mặc dù lão bà của tôi muốn ngực không có ngực, muốn chộc giận không có khí chất, nhưng cũng là người tôi yêu thích nhất, tôi không cho phép loại như cô bình phẩm đến, bằng không đừng trách tôi không khách khí đối với cô.” Diêm Họa nói câu này, thật sự Kính Huyền nghe không hiểu, rốt cuộc là đang chê bai cô, hay là đang ca ngợi cô, đúng là khóc mà không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Ông Trời Đang Ngủ

“Các người chứ nói chuyện tiếp đi, tôi đi trước” Kính Huyền thật sự không biết Diêm Hỏa đang làm cái gì nữa, để lại không gian cho Diêm Hỏa và Y Na cùng nhau nói chuyện phỉm.

“Kính Huyền chờ mình một chút, chúng ta ra ngoài nói chuyện” Mật Nhu thấy Kính Huyền muốn ra ngoài, liền cùng cô nhau đi ra ngoài.

“Mọi người chờ anh một chút, kế tiếp muốn đi đâu, chúng ta cùng đi” Diêm Hỏa xách theo túi lớn túi nhỏ mà vừa rồi Kính Huyền cùng Mật Nhu mua, muốn cùng hai người đi dạo tiếp nữa.

“Diêm, anh đừng đi, chúng ta đều lâu rồi không gặp, em rất nhớ anh đó” Y Na làm sao có thể bỏ qua một cơ hội tốt như thế, nắm tay Diêm Hỏa không cho anh rời đi.

“Cô rốt cuộc là muốn cái gì?” Diêm Hỏa thấy Kính Huyền cùng Mật Nhu đã đi xa, hiện tại nếu không đuổi theo sẽ không tìm được, lạnh lùng nhìn Y Na đánh vào người của mình.

“Diêm, tối nay em có một buổi biểu diễn thời trang, anh đi với em có được hay không vậy, em muốn nhìn thấy anh ở dưới cổ vũ em” Y Na nghĩ tối nay là show thời trang lớn, nếu như đến lúc đó có Diêm Hỏa đi theo, thì những người kia sẽ không xem thường mình nữa, còn có thể một đêm trở thành sao.

“Tôi không có thời gian, cô đi mà tìm người khác” Diêm Hỏa thật không biết người phụ nữ trước mặt này nghĩ gì nữa, nếu là trước kia anh chắc sẽ chiều theo cô ta, nhưng hiện tại không cần suy nghĩ mà cự tuyệt ngay lập tức.

“Nhưng mà người em muốn chỉ có mình anh, anh đi với em có được hay không” Y Na đến gần làm nũng, ôm lấy cánh tay của Diêm Hỏa ma sát vào ngực mình, từ góc độ của Diêm Hỏa nhìn Y Na thì có thể thấy được khe ngực nguy hiểm.

“Cô cách xa tôi ra, cô đã lấy tiền của tôi rồi, tôi không quan tâm đến chuyện đó” Đáng tiếc, đối với dáng người quyến rũ như Y Na cũng không thể khiến cho Diêm Hỏa có cảm giác.

“Nhưng” Y Na còn muốn nói gì đó, đã nhìn thấy khuôn mặt khó chịu của Diêm Hỏa, đành phải nuốt lại những lời muốn nói vào trong.

Diêm Hỏa không thèm để ý đến ánh mắt buồn bã của Y Na, trực tiếp đi qua người Y Na, hiện tại suy nghĩ phải đi tìm Kính Huyền, không biết là có tìm được hay không nữa.

“Kính Huyền cậu đi chậm lại một chút đi, chân của cậu đang bị thương đấy” Mật Nhu đuổi theo Kính Huyền đang đi phía trước, lo lắng cho Kính Huyền nếu cứ đi như vậy chân sẽ lại bị thương nặng thêm.

“Tại sao cậu cũng đi ra ngoài?” Kính Huyền nghe thấy tiếng của Mật Nhu, dừng lại chờ Mật Nhu đi tới chỗ của mình.

“Làm ơn, mình không theo cậu đi ra ngoài thì ở đó xem bọn họ thân mật với nhau à” Hiện tại Mật Nhu chỉ cần nghĩ tới Y Na, toàn thân liền cảm thấy một trận da gà nổi lên, điệu bộ thật là làm cho người ta cảm thấy gē tởm mả.

“Vậy bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?” Kính Huyền đứng tại chỗ hỏi Mật Nhu, mới vừa rồi mơ mơ hồ hồ chạy ra ngoài, bây giờ cũng không biết nên đi đâu nữa.

“Vậy bây giờ cậu muốn đi đâu, mình đi với cậu” Mật Nhu hiện tại cũng không biết nghĩ đi đâu, liền xoay người dò hỏi ý kiến của kính Huyền.

“Hiện tại cũng đã trễ lắm rồi, Dương Lịch chắc sẽ không đi vào công ty, mình muốn vào lấy chút văn kiện về sửa chữa lại một chút” Kính Huyền nhìn đồng hồ trên cổ tay, cũng đã trễ như vậy chắc Dương Lịch cũng không có ở công ty đâu.

“Có lẽ là vậy, mình đi với cậu” Mật Nhu nói là làm liền, lôi kéo Kính Huyền đi ra bãi đỗ xe để đến công ty.

“Kính Huyền, tại sao giờ này cậu còn tới đây làm gì. Chân của cậu sao rồi, có đỡ chưa” Kính Huyền còn chưa có đi vào trong công ty, thì gặp Thanh Phong ngay tại cửa ra vào, Thanh Phong nhìn chân Kính Huyền còn bị bó như cái bánh chưng lo lắng hỏi.

“Mình tới lấy một ít đồ, không nghĩ tới lại gặp cậu ở đây, cậu bây giờ thế nào rồi, sao giờ có nhiều thời gian rảnh rỗi vậy à? Bình thường không phải là cậu rất bận rộn hay sao?” Kính Huyền nhìn Thanh Phong trong tay đang cầm cà phê, không hiểu hỏi. Bình thường nếu lúc này mà muốn tìm Thanh Phong là rất khó, cô ấy rất bận rộn cơ mà.

“Công việc nhiều lắm mình phải nghĩ một chút, nếu không mình mệt chết đi được. Hôm nay công ty mới nhận được một dự án lớn, ngày mai mọi người sẽ bắt đầu bận rộn lắm đó.” Thanh Phong một nhọc nói, cầm lấy ly cà phê mới mua liền uống, nếu không có cà phê thì chắc cô sẽ ngủ thiếp đi luôn mất.

“Lợi hại như vậy, vậy mình phải giúp mọi người một tay mới đúng, mình tới là hỏi có công việc gì không đưa mình làm phụ cho, cả ngày ở nhà rất nhàm chán” Kính Huyền cười cười nhìn Thanh Phong nói, vỗ vỗ bả vai của cô.

“Vậy chúng ta cùng nhau lên đi, đứng ở chỗ này nói chuyện không tiện lắm” Thanh Phong đứng lâu như vậy mới biết mình cùng Kính Huyền và Mật Nhu vẫn còn đứng trước cửa công ty.

“Ừ, đi thôi” Kính Huyền nói xong cùng Thanh Phong đi vào công ty.

“Kính Huyền, hôm nay ký hợp đồng với chúng ta là một vị tổng giám đốc mà cậu cũng biết đấy” Thanh Phong vừa nghĩ đến cái gì đó, quay đầu nhìn Kính

Huyền nói.

“Tại sao cậu lại nói như vậy, mình làm sao có thể quen với vị tổng giám đốc kia chứ?” Kính Huyền không hiểu nói, mình lúc nào lại có thể quen nhiều vị tổng giám đốc như thế chứ nhỉ?

“Mình cũng không biết là cậu quen với vị tổng g tài đó, nhưng lúc anh ta tới, có hỏi tổng giám đốc của chúng ta về cậu, còn nói muốn cậu phụ trách hạng mục này, sau tổng giám đốc nói chân cậu bị thương, cho nên không cho cậu nhận” Thanh Phong nghĩ đến buổi sáng họp vị tổng giám đốc đó cứ hỏi Kính Huyền không thôi, liền chỉ muốn nói Kính Huyền đã có bạn trai rồi hay chưa.

“Vây bây giờ anh ta còn ở công ty nữa hay không?” Kính Huyền trong lòng có tiếng chuông cảnh giác, trực giác nói cho cô biết khả năng là người mà Mật Nhu thấy vào buổi sáng ở công ty mình là Dương Lịch, khẩn trương hỏi Thanh Phong, nếu như anh ta bây giờ vẫn còn ở công ty thì mình phải nhanh chân rời khỏi mới được.

“Có a, vị tổng giám đốc đó hiện giờ vẫn còn ở trong phòng làm việc, hai người bọn họ nói chuyện rất lâu, đến bây giờ vị tổng giám đốc đó còn chưa về nữa” Thanh Phong thật không hiểu nổi hai người đó có phải là người nữa hay không nữa, nói chuyện từ sáng đến giờ vẫn chưa xong nữa.

“Kính Huyền, có phải trong lòng cậu bây giờ có suy nghĩ giống mình hay không?” Đi bên cạnh Kính Huyền này giờ Mật Nhu không có nói chuyện, áp vào tai Kính Huyền nói nhỏ, thấy Kính Huyền gật đầu một cái, hai người cũng rất ấn ý với nhau muốn rời khỏi nơi này, nhưng dường như ông trời không muốn theo như ý của các cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Không cần gọi anh xa lạ như vậy

“Kính huyền, thật sự là em, sao em lại tới công ty.” Cửa thang máy mới vừa mở ra, Húc Nhật tỉnh mắt liền nhìn thấy Kính Huyền, đi về phía cô, dĩ nhiên phía sau còn có Dương Lịch đi theo, người mà Kính Huyền muốn né tránh.

“Hi hi! Em cùng Mật Nhu tới cảm văn kiện đem về làm, không có chuyện gì, em về trước đây?” Kính Huyền cười khan nói chuyện với Húc Nhật. Sau đó, muốn lập tức dẫn Mật Nhu rời khỏi nơi này.

“Kính Huyền, em chờ một chút.” Thấy Kính Huyền hốt hoảng muốn đi, Húc Nhật mở miệng muốn giữ lại, không muốn cô rời đi nhanh như vậy.

“Làm gì.” Không đợi Kính Huyền mở miệng, Mật Nhu đứng phía trước mặt Kính Huyền nói, xong còn nhìn phông bị Dương Lịch.

“Em không nên hiểu lầm, anh chỉ muốn tìm Kính Huyền để trò chuyện thôi, Mật Nhu, hai người không nên như vậy có được không.” Thái độ Dương Lịch vô cùng thành khẩn nói, ngược lại Húc Nhật cùng Thanh Phong đứng bên cạnh đều cảm thấy mờ hồ không hiểu. Tại sao hôm nay tổng giám đốc từ Mỹ qua, gặp được Kính Huyền và Mật Nhu lại có thái độ kỳ quái như vậy, tuyệt đối không giống như một tổng giám đốc lạnh lùng như mọi người vẫn nói.

“Kính Huyền với anh không có gì để nói, Húc Nhật, chúng tôi đi trước đây.” Mật Nhu lạnh lùng hướng về phía Dương Lịch nói, sau đó quay đầu nhìn Húc Nhật mỉm cười tạm biệt xong, muốn mang Kính Huyền rời đi.

“Hai người chờ một chút, tôi nghĩ chắc là mọi người đều quen biết nhau, vậy chúng ta cũng không cần phải giới thiệu nữa, khó khăn lắm mọi người mới có cơ hội gặp nhau, nên chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm đi.” Húc Nhật nhìn Dương Lịch mới vừa tán gẫu với mình, sau đó liền bị hai cô gái này chen ép, lập tức nói muốn cùng nhau ăn bữa cơm để hòa hoãn không khí căng thẳng.

“Không cần, ai khó khăn gặp anh, nếu như có thể không cần gặp mặt, thì không nên gặp nhau càng tốt hơn.” Mật Nhu nghe Dương Lịch mời, cũng không cần cân nhắc, mở miệng nói ra gì là ôn lại kỷ niệm cũ. Hừ, lại nhìn thấy sắc mặt Kính Huyền trắng bệch nắm chặt tay mình, biết nhất định Kính Huyền không thích.

“Nhưng mà không phải các người quen biết nhau sao? Cùng nhau ăn bữa cơm chắc cũng không có vấn đề gì.” Húc Nhật không hiểu nói, nhìn thấy Dương Lịch cùng hai người Kính Huyền và Mật Nhu quen thuộc như vậy, nghĩ rằng bọn họ đều biết nhau.

“Mật Nhu được rồi, theo như ý Húc Nhật đi, nhưng tôi nói trước điều này, lần này là nể mặt mũi Húc Nhật, ăn xong tôi lập tức đi ngay.” Kính Huyền ở trong lòng cân nhắc. Hiện tại Dương Lịch là đối tác làm ăn với công ty, cô không thể nhất thời tùy hứng khiến cho công ty mất đi công việc làm ăn với bên công ty Dương Lịch.

“Kính Huyền, cậu...” Mật Nhu còn muốn nói gì, liền bị Kính Huyền nhìn về phía mình ánh mắt như ngăn cản, không thể làm gì khác hơn là uất ức đem lời muốn nói nuốt vào trong bụng, sau đó từ từ chờ nó tiêu hóa.

“Thật tốt quá, Kính Huyền, em giới thiệu một chút nơi này có món gì ăn ngon.” Dương Lịch mừng rỡ thấy Kính Huyền đáp ứng, vui vẻ kêu Kính Huyền giới thiệu địa điểm mọi người cùng nhau đi ăn.

“Thật xin lỗi, Dương tiên sinh, bản thân tôi không có thường ăn bên ngoài, cho nên tôi không biết.” Kính Huyền lạnh lùng nói, ánh mắt cố ý không nhìn thấy Dương Lịch, ánh mắt nhìn về bốn phía.

“Kính Huyền, em đừng gọi tên anh xa lạ như vậy, em có thể giống như trước kia kêu anh một tiếng Dương ca, hay là gọi Dương Lịch cũng được, nhưng đừng gọi anh là Dương tiên sinh, khiến anh cảm thấy thật xa cách.” Dương Lịch nghe Kính Huyền gọi mình như vậy, trong lòng cảm thấy không thoải mái muốn Kính Huyền thay đổi cách xưng hô với mình, nhưng dường như có người không muốn nghe theo.

“Dương tiên sinh thật biết nói đùa, chúng ta cũng không phải là rất quen thuộc, không cần thiết tỏ ra thân thiết như vậy.” Kính Huyền cười lạnh nói, cường ép lòng mình, trước kia anh đã phản bội cô, nên Dương ca trong lòng cô đã chết từ lâu. Hiện tại Dương Lịch đang đứng trước mặt cô như một người xa lạ không hơn không kém.

“Chúng ta làm sao lại không hề quen biết nhau, từ nhỏ chúng ta lớn lên cùng nhau, em đều luôn gọi anh là Dương ca.” Dương Lịch đối mặt với gương mặt lãnh đạm của Kính Huyền, trong mắt hiện lên vẻ bi thương, không nghĩ tới anh đã làm cho Kính Huyền tổn thương sâu sắc đến như vậy, nhớ đến khuôn mặt đáng yêu nũng nịu gọi anh là Dương ca, nhưng Kính Huyền đã không còn như vậy nữa, hơn nữa còn lạnh lùng xa cách.

“Anh không phải nói muốn ăn cơm sao, vậy đi theo tôi tới nơi này, tôi có biết nhà hàng nấu ăn ngon.” Đứng ở bên cạnh Kính Huyền, Mật Nhu, thấy trong công ty càng ngày càng nhiều ánh mắt tò mò nhìn về phía bên này, lại thấy Kính Huyền sắp rót nước mất, bèn quyết định thật nhanh nói trong khi mấy người còn đang mất hồn, liền lôi kéo Kính Huyền đi phía trước.

“Vừa rồi sao cậu lại ngu ngốc như vậy, sao phải đáp ứng cùng đi ăn cơm với anh ta.” Ngồi lên xe Mật Nhu tức giận không nhịn được sự ức chế bèn nói ra hết, không biết nên nói Kính Huyền là ngu đại hay phải nói cái gì đây.

“Mình chỉ vì anh ta là khách hàng quan trọng của công ty, mình không thể đắc tội, khách hàng muốn cùng đi ăn bữa cơm, không có gì lớn.” Kính Huyền nói, không biết là đang nói để an ủi bản thân mình, hay là nói cho Mật Nhu nghe.

“Khách hàng thì có thể giao cho Húc Nhật giải quyết là được, không cần thiết cậu phải đáp ứng, có phải là cậu cho đến bây giờ vẫn không quên được Dương Lịch.” Mật Nhu nói thẳng, không cần vòng vo, nói trúng tim đen của Kính Huyền.

“Không đúng, mình sao lại không quên được anh ta, mình không có.” Kính Huyền bị nói trúng tâm tư, hốt hoảng che lỗ tai nói, không gian nhỏ hẹp bên trong xe còn vang vọng tiếng của Kính Huyền, làm cho Mật Nhu cũng bị hù dọa.

“Được, được! Cậu không có, cậu nói không phải thì không phải, vậy bây giờ cậu nhanh ngồi xuống, chúng ta lái xe đi.” Mật Nhu sợ vết thương trong lòng Kính Huyền lại tái phát, hai tay dùng sức ấn Kính Huyền ngồi xuống, giúp cô cài dây an toàn, sau đó mới chậm rãi lái xe đi.

“Cậu xuống đi, chúng ta đã đến rồi.” Mật Nhu dừng xe ở bãi đỗ xe của tiệm cơm, kêu Kính Huyền còn đang ngăn người xuống xe. Chốt lát sau, hai người cùng đi theo phía sau Húc Nhật, Dương Lịch cũng bước xuống xe đi theo Mật Nhu.

“Chào cô, Mật Nhu hôm nay cô lại đến, hôm nay có hải sản tươi sống, có muốn dùng thử hay không?” Dường như nhà hàng này rất quen thuộc với Mật Nhu, vừa vào cửa, đang ngồi ở bên trong quầy nhân viên phục vụ liền đứng dậy nhiệt tình chào hỏi Mật Nhu.

“Đương nhiên là muốn, nhà hàng của các người nổi tiếng món hải sản mà, hôm nay tôi dẫn theo mấy người đi cùng, giúp tôi an bài một chút, giống như mọi lần.” Mật Nhu không xoay qua hỏi thăm bọn họ muốn ăn cái gì, tự mình gọi món.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông

“Mật Nhu, Kính Huyền, thật sự là các người đã tới, mới vừa rồi bọn họ nói với anh còn chưa tin đấy.” Vài người đang yên tĩnh thưởng thức món ăn, một người đàn ông nhân nhả, đẹp trai, nhiệt tình đi tới chỗ Kính Huyền, Mật Nhu chào hỏi.

“Tiêu, làm sao anh lại xuất hiện ở nơi này, hiếm khi thấy bên cạnh anh không có xuất hiện phụ nữ.” Mật Nhu ngẩng đầu nhìn thấy Soái Tiêu, châm chọc nói, ai cũng biết Soái Tiêu, đều cùng một cấp bậc như Diêm Hòa.

Tiêu, tay trắng dựng nghiệp, có thủ đoạn buôn bán, cũng có mưu mô quỷ kế, hai mươi hai tuổi bắt đầu sự nghiệp, chỉ bằng đầu óc thông minh sáng lập nên công ty của mình, tuổi trẻ vốn không được mọi người coi trọng, cười nhạo nhưng lại từ từ phát triển, cho đến ngày ăn nên làm ra, càng làm càng lớn, nghề gì Tiêu cũng làm. Đối với nhu cầu của anh mà nói, cái gì muốn đều phải nếm thử mới được, phụ nữ cũng giống như vậy.

Nhưng thời gian anh gây dựng sự nghiệp so với Diễm Họa thì lâu hơn, ước chừng hơn sáu năm, nhưng so với những người khác thì anh cũng giỏi hơn, Tiêu cùng Mật Nhu, Kính Huyền quen biết nhau đều là sự trùng hợp, chính xác mà nói vì quãng một người phụ nữ mà Tiêu đã kéo Kính Huyền cuốn theo, đương nhiên sau đó đã bị Kính Huyền đánh cho một trận.

“Tại sao anh không thể tới chỗ này, nghe nói hai em tới, anh nào dám mang phụ nữ tới theo chứ, nếu như vậy, Kính Huyền của anh sẽ ghen.” Tiêu nói xong còn chen ngồi ở bên cạnh Kính Huyền, to gan ôm bả vai Kính Huyền, dường như không sợ cô phản đối, nhưng kỳ tích là Kính Huyền không phản đối Tiêu khoác tay trên vai mình.

“Nhân tiện anh có thể nói thật, em nghe nói là anh đến Mỹ mà, sao lại quay trở về rồi?” Cuối cùng Kính Huyền cũng nờ nụ cười đầu tiên từ khi bước vào nhà hàng, trong lời nói dường như rất quen biết Tiêu.

“Đừng nói ah... Ở bên kia trêu đùa, không nên dây vào người phụ nữ, cho nên anh liền phải trở lại tránh nạn, em biết không, nếu như anh chậm một bước, cũng sẽ bị người ta ăn, chỉ có hai người là không nhìn thấy được về anh tuần của anh thôi.” Tiêu không có một câu nói đứng đắn, nói xong không biết lời nào là thật, lời nào là giả, chỉ có biểu tình là thể hiện vô cùng chân thật.

“Không phải là mỹ nữ sau khi quen với anh, lại bị anh vứt bỏ, cho nên mới bám dính lấy anh không buông àh?” Mật Nhu nghe lời nửa thật nửa giả của Tiêu, liền nhanh đưa ra kết luận là thật hay giả, mỉm cười nhìn Tiêu nói.

“Em có thể không cần thông minh như vậy, luôn bị em nói trúng, thật không có ý tứ.” Tiêu nghe lời Mật Nhu, chu chu cái miệng đáng yêu mắt hững hờ, không nghĩ người đàn ông anh tuần chu miệng lại có một chút thú vị.

“Em thông minh cũng không có biện pháp, đó là trời sanh, không lợi dụng một phen làm sao được.” Mật Nhu nói chuyện còn cố ý kéo thật dài, chọc cho Kính Huyền cùng Tiêu cười không ngừng.

“Kính Huyền, sao không giới thiệu một chút về vị này?” Húc Nhật cô độc một bên, cuối cùng mở miệng hỏi Kính Huyền, nhìn thấy người đàn ông anh tuần đang khoác tay lên vai Kính Huyền, Húc Nhật neho mắt lại, miễn cưỡng mỉm cười kêu Kính Huyền giới thiệu.

“Oh, em quên mất, em giới thiệu với anh, vị này là Tiêu, là chủ của nhà hàng này, đây là Húc Nhật, ông chủ của em, cũng là bằng hữu của em.” Kính Huyền cười cười giới thiệu hai người với nhau, chỉ có điều không giới thiệu Dương Lịch.

“Tôi biết rồi, anh chính là Húc Nhật tiên sinh, nghe danh đã lâu, không nghĩ tới lại có cơ hội gặp anh ở chỗ này.” Tiêu vươn tay trước đối với Húc Nhật rất lễ độ nói, bất quá khách sáo khiến người khác cảm thấy giả tạo.

“Ồ, tôi cũng thế, không nghĩ tới anh lại quen biết Kính Huyền, thật sự làm tôi rất bất ngờ.” Húc Nhật không nghĩ tới thân phận Tiêu lại nổi danh như vậy, nếu như anh nhớ không lầm, tiệm này cũng là chi nhánh của tập đoàn.

“Vị này là...” Tiêu nghi ngờ nhìn về phía Dương Lịch, không hiểu quay sang hỏi Kính Huyền, dường như khi này Kính Huyền chưa giới thiệu tới người này.

“Vị này là Dương tiên sinh, là khách hàng hợp tác cùng công ty.” Kính Huyền lười biếng nhìn Dương Lịch, lạnh lùng giới thiệu với Tiêu, có thể nhìn thấy thái độ bất đồng của Kính Huyền đối với Dương Lịch.

“Xin chào, tôi là Dương Lịch của tập đoàn ‘Y&J’, lần này có thể gặp anh thật vui mừng.” Dương Lịch mặc dù rất đau khổ vì Kính Huyền đối xử lãnh đạm, nhưng vẫn nờ nụ cười về phía Tiêu giới thiệu mình.

“Y&J? Giống như tên anh cùng tên Kính Huyền kết hợp lại? Hay là do tôi suy nghĩ quá nhiều?” Sau khi Tiêu nghe Dương Lịch giới thiệu về công ty mình, bản thân nghi ngờ đặt ra câu hỏi.

“Đúng vậy, tôi lấy Dương cùng Kính, hai chữ này đặt tên cho công ty, Tiêu tiên sinh thật sự sáng suốt.” Dương Lịch cao hứng giải thích, ngay cả Húc Nhật cũng không có phát hiện vấn đề, cư nhiên đã bị Tiêu phát hiện ra, bộ dạng này giống như tuyên bố địa vị Kính Huyền trong lòng mình.

“Cái gì, thật sự là như vậy? Trước kia anh đã quen biết Kính Huyền?” Lần này đổi lại là Tiêu kinh ngạc, Dương Lịch dường như rất quen biết Kính Huyền, ngay cả tên công ty cũng đặt như vậy, nhưng thái độ vừa rồi Kính Huyền giới thiệu, dường như lại không biết lắm.

“Đúng vậy, từ nhỏ chúng tôi lớn lên cùng nhau, nếu như sáu năm trước không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bây giờ chúng tôi đã là vợ chồng.” Lúc này lời nói của Dương Lịch có chút lặc lợ, trên mặt không một nét vui cười, chỉ là nhìn chằm chằm vào Kính Huyền.

“Cái gì, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, còn có ý định kết hôn với nhau.” Húc Nhật kinh ngạc mở miệng chen chân cướp lời Tiêu muốn nói, sao anh chưa bao giờ nghe Kính Huyền nói đến chuyện này, trong lòng không biết lời Dương Lịch nói có đúng sự thật không, hay là đang đùa giỡn.

“Kính Huyền, anh ta nói là sự thật? Sao trước đây anh không nghe em nói qua?” Tiêu bị giật mình kinh ngạc so với Húc Nhật Không thua kém gì mấy, không nghĩ tới chủ tịch tập đoàn lớn nhất nước Mỹ lại có quan hệ như vậy với Kính Huyền, thế nhưng cũng không đứng, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra khiến hai người kết hôn không thành?

“Các người đừng nghe anh ta nói bậy, em với anh ta không hề quen biết, gì mà bạn thanh mai trúc mã, còn nữa... Tiêu, anh không nên suy nghĩ lung tung, tên công ty của anh ta cùng tên của em, chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.” Kính Huyền nhìn Tiêu cùng Húc Nhật, chùng vào một chỗ bốn con mắt nhìn chằm chằm vào mình, chột dạ tránh ánh mắt nghi hoặc của bọn họ, nói dối.

Chương 94: Tiêu tức giận

“Thật như vậy sao? Không biết có đáng tin không.” Tiêu rất hoài nghi nhìn ánh mắt chột dạ tránh né của Kính Huyền, không tin tưởng hỏi lại cô.

“Không quan tâm anh tin hay không, bữa cơm này tôi không muốn ăn nữa, mọi người cứ từ từ ăn, tôi muốn đi về.” Kính Huyền đối mặt nói với mọi người, chịu không nổi muốn rời khỏi, cầm lên túi xách đặt bên cạnh vượt qua Tiêu rời đi.

“Anh đưa em về, anh biết nhà của em, mà đã lâu rồi chưa gặp hai tiểu tử kia, cũng muốn đến thăm bọn chúng một lát.” Tiêu cầm tay Kính Huyền, nhìn Kính Huyền cười ngọt ngào, nếu Kính Huyền đã không muốn nói, tốt nhất không nên miễn cưỡng ép buộc cô.

“Khiến anh thất vọng rồi, hiện tại em không ở nơi đó nữa, đã ở chỗ khác, còn nữa... bọn trẻ cũng bị mang đi, có thể qua mấy tháng mới trở về.” Kính Huyền vừa nói tình cảnh bây giờ của cô, bất đắc dĩ hai bảo bối mới rời cô đi, nhưng chưa tới hai ngày cô đã cảm thấy nhớ.

“Hai tiểu bảo bối bị mang đi? Chỗ ở của em cũng đổi? Anh mới đi nước ngoài chưa đầy một tháng mà sao em cái gì cũng thay đổi vậy?” Tiêu cảm thấy hôm nay Kính Huyền mang đến cho anh quá nhiều điều bất ngờ, mới một thời gian ngắn không gặp nhau, cuộc sống của Kính Huyền lại thay đổi nhanh đến nỗi chóng mặt như vậy?

“Một lời khó nói hết, bây giờ để Mật Nhu dẫn em về là được, khi nào có thời gian em sẽ kể cho anh nghe.” Kính Huyền nhìn khát vọng biết đáp án của Tiêu, bất đắc dĩ cười nói, hiện tại bây giờ cô cũng không biết nên nói như thế nào.

“Vậy em có thể nói cho anh biết làm sao có thể tìm gặp được em, chẳng lẽ muốn rù em ra ngoài ăn cơm cũng không có cơ hội à? Nha đầu này, có phải lại gây nên việc gì nữa đúng không?” Tiêu gõ nhẹ lên trán Kính Huyền, giống như tình cảm yêu thương quan tâm của anh trai dành cho em gái.

“Vậy điện thoại dùng để làm gì, chẳng lẽ anh quên mất số điện thoại của em hay sao?” Kính Huyền buồn cười nhìn Tiêu, tức giận nói.

“Anh làm sao dám quên số điện thoại của em được, còn một việc nữa, anh vừa nghĩ tới đang muốn hỏi em.” Tiêu nói đến một nửa lại nhớ đến một điều gì đó, nhìn Kính Huyền hỏi.

“Chuyện gì? Làm gì nhìn em như vậy?” Kính Huyền nhìn Tiêu đau lòng nhìn cô, trong lòng vô cùng ngây ngẫm, không biết lại xảy ra chuyện gì.

“Em có thể nói cho anh biết, vì sao mà chân em lại bao bọc giống như một bọc bánh chưng vậy, đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu đau lòng, ánh mắt từ từ dời về phía cái chân bị thương của Kính Huyền, không biết Kính Huyền như thế làm sao có thể chăm sóc tốt cho thân thể chính mình, anh vừa về nước lại nhìn thấy Kính Huyền xảy ra nhiều vấn đề.

“Hi hi cái này là do không cẩn thận nên ngã cầu thang, không có chuyện gì hết.” Theo bản năng Kính Huyền nhìn lại cái chân bị thương của chính mình, lúng túng trả lời sự quan tâm của Tiêu.

“Em thật đúng là không cẩn thận, anh nhớ là phòng làm việc của em tận lầu mười mấy, sao không có chuyện gì lại đi bộ cầu thang? Còn không cẩn thận té bị thương như vậy?” Rõ ràng cho thấy giọng điệu không tin, Tiêu nhìn thấy Kính Huyền không dám nhìn thẳng vào hai mắt của mình, cũng biết nhất định Kính Huyền không nói thật, quen biết cô nhiều năm như vậy, nhìn sơ qua cũng biết, nếu không anh không đáng làm người.

“Anh cũng không nên làm khó Kính Huyền, chân cô ấy bị thương cũng một phần do lỗi của tôi.” Húc Nhật nhìn Kính Huyền bị Tiêu hỏi không biết trả lời làm sao, áy náy đứng lên đi tới bên cạnh Kính Huyền giúp cô giải vây.

“Các người sao lại phức tạp như vậy, anh nói chân Kính Huyền bị thương anh cũng có trách nhiệm, vậy là anh là người làm cô ấy bị thương.” Bộ dạng Tiêu giống như anh trai đang bảo vệ em gái, không khách khí đứng trước mặt hỏi tội Húc Nhật.

“Aiya, chuyện không liên quan đến Húc Nhật, đừng nói phức tạp hóa chuyện này, em đã nói là do em không cẩn thận nên ngã xuống, không nên hỏi nhiều như vậy.” Kính Huyền không hy vọng khiến Tiêu biết chuyện Diêm Hòa là ba của hai đứa nhỏ, nhất định với tính cách của anh, anh sẽ xông tới trước mặt đánh Diêm Hòa trước, sau đó mới từ từ ngồi xuống nói chuyện.

“Kính Huyền em cứ ngồi qua một bên, đây là chuyện của đàn ông, em không cần nhúng tay vào.” Tiêu có chuyện riêng cần nói, dùng hai tay đè mạnh để Kính Huyền ngồi yên trên ghế, bản thân mình đứng bên cạnh Húc Nhật, chờ Húc Nhật mở miệng giải thích.

“Nói đi, không cần để ý Kính Huyền, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Tiêu tin tưởng trực giác của chính mình, lần này Kính Huyền xảy ra nhiều chuyện như vậy, hẳn không phải tất cả đều là trùng hợp chứ?

“Bởi vì ngày đó tôi cùng Diêm Hòa đánh nhau trên cầu thang, Kính Huyền vì muốn ngăn cản hai chúng tôi, mới không cẩn thận không nhìn cầu thang mà

té xuống, Kính Huyền bị thương tôi cũng chịu một nửa trách nhiệm.” Húc Nhật càng nói càng cảm thấy áy náy, nếu không phải do anh nhất thời kích động, Kính Huyền cũng sẽ không bị thương.

“Diêm hòa, anh nói Diêm Hòa, có phải là Diêm Hòa tổng giám đốc tập đoàn Ảnh Hòa? Hay là tên người trùng nhau?” Tiêu nghe tên tuổi Diêm Hòa, liền nghĩ đến Diêm Hòa kẻ cũng giống như bản thân mình, không thua kém gì về mặc ăn chơi cùng phụ nữ, chỉ khác một điều là tên không giống nhau mà thôi?

“Đúng vậy, chính là Diêm Hòa.” Húc Nhật gật đầu một cái, hướng về phía nghi ngờ của Tiêu thành thật trả lời.

“Kính Huyền lúc nào thì quen biết Diêm Hòa? Chẳng lẽ Kính Huyền là đối tượng Diêm Hòa muốn hướng đến, sau đó bỏ rơi Kính Huyền, anh đã giúp Kính Huyền hả giận.” Tiêu phát huy trí tưởng tượng vô cùng phong phú của mình, phỏng đoán chuyện tình giữa Diêm Hòa và Kính Huyền.

“Anh nghĩ xa xôi cái gì đó, em đánh cho anh bót những suy nghĩ lung tung kỳ quái.” Mật Nhu không nhịn được, cắt đứt những suy nghĩ kỳ quái trong đầu Tiêu.

“Nếu không phải như vậy thì là thế nào? Em nói cho anh nghe thử đi.” Tiêu nhìn Mật Nhu cười rục rờ, muốn từ Mật Nhu lấy được 1 chút tin tức.

“Diêm Hòa chính là ba của hai đứa nhóc nhà Kính Huyền, bây giờ anh đã hiểu vì sao tôi lại cãi nhau với anh ta, thậm chí còn không cần thận làm tổn thương Kính Huyền.” Húc Nhật không nhịn được nói, sau khi nói ra anh bắt đầu cảm thấy hối hận, nhìn thấy nét mặt Tiêu xanh mét, tay nắm thành quả đấm, bộ dạng giống như muốn xông ra ngoài tìm kiếm Diêm Hòa, đem Diêm Hòa đánh cho một trận.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Chuyện xui xẻo trong vòng một ngày

“Cái gì, tên tiểu tử thú kia là tên đàn ông làm bụng Kính Huyền to ra, con bà nó, tôi muốn đi ra ngoài tìm anh ta.” Tiêu lớn tiếng rống giận, nói hết lời liền chuẩn bị đi ra tìm Diêm Hòa, gương mặt tức giận vô cùng.

“Tiêu, anh làm gì đấy đừng kích động như thế, tỉnh táo một chút, không nên tức giận.” Kính huyền ngồi ở trên ghế dùng sức lôi vạt áo Tiêu, hiện tại không muốn trong lúc tức giận Tiêu đi tìm Diêm Hòa, bằng không lại làm chuyện ngày càng lớn hơn.

“Anh sao lại không thể kích động, anh quan tâm, bảo vệ em như em gái bảo bối của anh, trước kia anh đã nói là sẽ giúp em tìm cho ra tên nào khiến bụng em to ra, bây giờ tìm thấy rồi, anh sao có thể không kích động cho được.” Tiêu tràn đầy lửa giận nói, Kính Huyền nghe được câu xem như em gái, đầu óc có chút hoảng hốt.

“Cái gì em gái? Anh nói rõ một chút cho em?” Kính Huyền không hiểu tại sao Tiêu lại gọi cô là em gái của anh, trước kia cũng chưa bao giờ nghe anh nói qua, mặc dù trong lòng cũng đã xem anh như anh trai, nhưng lời Tiêu vừa nói có cái gì đó không đúng.

“Em gái, anh...»Tiêu bị Kính Huyền hỏi ngược lại, chợt ngưng bạo động, vẻ mặt chợt dạ nghĩ nên nói gì để hóa giải một chút.

“Đừng, anh mới vừa rồi nói cái gì em gái.” Kính huyền nói lặp lại lần thứ nhất, mắt nhìn thẳng Tiêu, giống như đang chờ biết đáp án, ngầm bảo tốt nhất anh không nên lừa gạt cô.

“Gọi em là em gái, bởi vì trong lòng anh từ lâu đã coi em như em gái của mình, em lại suy nghĩ nhiều quá rồi.” Tiêu nỗ lực suy nghĩ, sau đó nói ra một lý do không thuyết phục lắm, bây giờ vẫn chưa phải lúc nói ra bí mật của mình.

“A, là như vậy, em cũng xem anh như anh trai đó, hi hi.” Kính Huyền nghe lời Tiêu nói, không nói gì thêm, mặc dù biết là anh đang gạt mình, nhưng bản thân cũng không muốn biết.

“Vậy thì tốt, em cứ ở đây nghỉ ngơi đi, anh đi tìm tên tiểu tử Diêm Hòa kia, lần này mà không giáo huấn cho anh ta một trận thì anh không phải là Tiêu nữa.” Sau khi Tiêu giải thích mối nghi ngờ của Kính Huyền, lửa giận lại nổi dậy vội vàng muốn đi tìm Diêm Hòa tính sổ.

“Không cần như vậy đâu, anh làm như vậy Kính Huyền sẽ rất khó xử.” Mật Nhu giang tay ra, chặn trước mặt Tiêu, không cho anh đi, bình thường anh đều có dáng vẻ phát lờ, nhưng như thế nào lại nóng giận, thật là khó hiểu?

“Làm khó, làm khó Kính Huyền cái gì, anh biết tên đàn ông xấu xa trắng hoa kia có biết bao nhiêu phụ nữ, lại còn dám ngấm mực tiêu tới Kính Huyền, đã vậy còn ăn sạch sành sanh, sau phui bỏ đi, anh chỉ là dạy cho anh ta một bài học mà thôi, cũng không làm cho anh ta chết đâu mà sợ.” Tiêu không hiểu nhìn hai cô gái này, anh chỉ là muốn đi dạy cho tên kia một bài học thôi, đâu cần thiết phải ngăn cản như vậy?

“Chẳng phải anh cùng anh ta đều là một dạng hay sao, dù gì bọn trẻ cũng đã sinh ra rồi, đã vậy còn là hai đứa nhỏ vô cùng đáng yêu, thật tốt.” Thật ra

Kính Huyền rất sợ Tiêu vừa nhìn thấy Diêm Hỏa liền xông vào đánh, đến lúc đó cô biết ăn nói như thế nào khi mẹ Diêm biết chuyện đó? Xấu hổ đến chết thôi, tốt nhất vẫn là ngoan ngoãn đợi mẹ Diêm đem hai bảo bối trả lại cho cô, sau đó lập tức rời khỏi nơi đó.

“Chúng tôi giống nhau, nhưng căn bản là không giống nhau, anh không bao giờ giống như anh ta sống không có nhân phẩm, em giúp anh ta sinh bọn trẻ còn chăm sóc chúng bao nhiêu năm, đến tận bây giờ mới đến tìm em.” Tiêu nghe Kính Huyền đánh giá về mình, khinh thường phàn bác lời Kính Huyền nói.

“Anh quên mất là, em vốn không muốn để cho anh ta tìm thấy, nếu như có thể không tìm thấy, em hi vọng anh ta vĩnh viễn sẽ không tìm đến thì tốt hơn.” Kính Huyền liếc mắt Tiêu một cái, căn bản là cô không muốn bị tìm thấy, hiện tại bây giờ, Diêm Hỏa tìm được cô, khiến cô than thân trách phận gặp xui xẻo.

“Không nói cái này, em hãy thành thật nói cho anh biết, bây giờ em đang ở đâu, thành thật không được nói dối.” Tiêu không muốn ở nơi này chuyện trò về đề tài này lâu, hiện tại anh đã biết Diêm Hỏa là ba của hai đứa nhỏ, điều quan tâm bây giờ là biết Kính Huyền đang ở chỗ nào.

“Em ở nhà Mật Nhu, Mật Nhu cậu nói đi, đúng không?” Kính Huyền giả vờ cười nói, vội vàng kéo Mật Nhu đến bên cạnh mình, đáng vẻ như đang nói thật.

“Không cần nói dối, em nói dối hay không chỉ cần nhìn một cái là biết, nếu như anh đoán không sai, thì bây giờ em đang ở nhà Diêm Hỏa?” Tiêu nhìn thấy Kính Huyền nói chuyện trốn tránh, cũng biết cô đang nói dối, nhìn cô, trong lòng anh đã nghĩ ra được đáp.

“Không phải, không phải, em làm sao có thể ở nhà của anh ta chứ, anh thật biết nói đùa”

Sao hôm nay mình lại gặp nhiều xui xẻo thế không biết, sau này trước khi ra ngoài nên nhìn kỹ ngày tháng mới đi, Kính Huyền nghĩ thầm.

“Em nói thật không, anh đi hỏi một chút là biết, ngồi chỗ này chờ anh.” Tiêu từ trong nhà ăn xuyên qua kính thủy tinh nhìn ra bên ngoài đã nhìn thấy bóng dáng người mà anh đang muốn tìm, đang từ trong xe bước xuống đi về phía này, Tiêu mỉm cười nhìn Kính Huyền, sau khi nói xong bước ra khỏi phòng ăn đi tìm bóng dáng kia.

“Trời ạ, thế nào xui xẻo như vậy.” Kính Huyền nhìn theo hướng Tiêu vừa mới nhìn, phát hiện thấy gương mặt tươi cười của Diêm Hỏa đang đi về phía bên này, Kính Huyền nhanh chóng bước ra ngoài, có điều vết thương ở chân còn chưa khỏe, nên đi bộ chậm rì rì.

“Cậu làm gì đấy sao lại bước nhanh vậy? Hay nhìn thấy cái gì àh?” Mật Nhu đưa lưng về phía cửa sổ sát đất nên không nhìn thấy Diêm Hỏa phía bên ngoài, lại nhìn thấy Kính Huyền đang gấp gấp, liền tới đỡ Kính Huyền cùng mình đi ra ngoài nhìn một chút.

“Là Diêm Hỏa tới, làm sao anh ta lại xuất hiện ở đây vào lúc này? Thật là xui xẻo, hôm nay sao mình toàn là gặp đủ mọi chuyện.” Kính Huyền cảm giác thật xui xẻo, hôm nay mọi chuyện đều xảy ra ngoài ý muốn, không phải Diêm Hỏa đang bị cái cô Y Na gì đó quẩn lấy sao? Như thế nào lại xuất hiện ở đây chứ.

“Đầu mình đau quá, gần đây toàn gặp xui xẻo.” Mật Nhu che đầu, nhìn Kính Huyền nói, theo Kính Huyền đi từ từ ra ngoài, lại nhìn thấy việc đầu tiên là, Tiêu không cho Diêm Hỏa một cơ hội nói chuyện, trước hết liền không khách khí tặng cho Diêm Hỏa một đấm, nhất thời máu từ khóe miệng Diêm Hỏa chảy ra.

“Anh điên khùng hả, sao lại tùy tiện đánh người?” Diêm Hỏa cặp mắt bốc lửa nhìn người đàn ông anh tuần bỗng xuất hiện trước mặt, thô lỗ lau máu trên khóe miệng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiêu nói, tốt nhất anh ta nên cho anh một lý do chính đáng, nếu không anh sẽ không bỏ qua cho anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Diêm Hỏa Bị Đánh

“Một quyền kia là tôi thấy Kính Huyền đánh anh, một quyền này là tôi thay hai tiểu bảo bối đánh, quyền thứ ba, tôi tức giận muốn đánh anh, tiểu tử thôi.” Tiêu liên tục đánh Diêm Hỏa ba quyền, nguyên bản không có phòng bị nên Diêm Hỏa bị ăn ba quyền của Tiêu, Diêm Hỏa ôm bụng đang bị đau, tên này ra tay cũng hơi nặng.

“Hai quyền trước có lý do tôi nhận, nhưng cú đấm cuối cùng là của cá nhân anh, trả lại cho anh” Diêm Hỏa cũng không phải là bị đuối hết sức, sau đó đứng lên, đấm một quyền vào người của Tiêu, dùng hết sức của mình đấm một quyền, khiến cho Tiêu phải lui về sau mấy bước rồi mới đứng vững.

“Anh rốt cuộc là có quan hệ gì với Kính Huyền, cô ấy bây giờ ở chỗ này sao?” Diêm Hỏa thấy Tiêu hung hăng nhìn mình, không hiểu là người trước mắt này có quan hệ với như thế nào với Kính Huyền, tại sao lại tức giận như vậy.

“Cô ấy hiện giờ không có ở đây, anh có thể đi, còn hai tiểu tử kia tôi sẽ tự nghĩ biện pháp đưa chúng về.” Tiêu không nói thật với Diêm Hỏa, lừa gạt

Diêm Hỏa nói Kính Huyền không có ở đây, còn chuyện của hai tiểu tử kia, anh sẽ tự có cách của mình.

“Anh gạt tôi” Diêm Hỏa không tin lời của Tiêu nói, mắt thẳng tắp nhìn về phía sau của Tiêu, thấy Kính Huyền đang đi tới phía mình.

“Tiêu, Diêm Hỏa, hai người dừng tay lại cho tôi” Kính Huyền vội vàng đi tới chính giữa hai người, liền thấy hai người ai cũng chảy máu mũi, trong lòng nghĩ tới tại sao đàn ông lại hay sử dụng bạo lực như vậy chứ.

“Kính Huyền, em đi vào trong, ở đây hai người tội anh sẽ tự dàn xếp ổn thỏa” Tiêu bá đạo muốn đem Kính Huyền về, lửa giận trong lòng anh còn chưa có hết, nhất định phải đánh Diêm Hỏa mới vui được.

“Cái gì mà là cách giải quyết của đàn ông chứ, phụ nữ không phải là người à, em ghét nhất là người không coi trọng phụ nữ” Kính Huyền cay nghiệt bắt bẻ Tiêu nói xấu, liền biến thành người phụ nữ chua ngoa.

“Anh không có ý như thế, em cũng biết, anh tuyệt đối không bao giờ xem thường phụ nữ, cho dù có cũng không phải là anh” Tiêu bị Kính Huyền nói hoảng hốt, vội vàng hướng Kính Huyền giải thích, nhưng câu nói sau cùng rõ ràng là đang nói đến Diêm Hỏa, bởi vì ánh mắt của anh không rời khỏi người Diêm Hỏa.

“Anh đừng nói lung tung, tôi không bao giờ xem thường Kính Huyền, là anh mới đúng” Diêm Hỏa ngheh đón ánh mắt khiêu chiến của Tiêu, phản bác lại lời nói không đúng của Tiêu.

“Hai người các anh thật là đủ rồi, hai người các anh vừa vừa phải phải thôi, các người đừng như con nít mà náo loạn nữa có được hay không” Kính Huyền thấy mình dùng chiêu này không hiệu quả, cuối cùng nhìn không được hướng hai người trợn mắt rống lên.

“Diêm Hỏa, tên xấu xa này” Theo một giọng nói truyền đến, Diêm Hỏa liền xui xẻo bị đánh, thời điểm chờ ba người thấy rõ người đến, có chút kinh ngạc, Dương Lịch không có gì làm hay sao mà ra gây thêm chuyện nữa, sợ Kính Huyền không đủ mặt hay sao.

“Đáng chết, tôi còn chưa có đánh anh, mà anh lại dám đánh tôi trước rồi” Bây giờ Diêm Hỏa thật sự rất giận, anh chỉ muốn đi tìm Kính Huyền mà thôi, mỗi người cũng không thể chờ mình ra ngoài rồi đánh hay sao, mà đánh cũng không có một lý do.

“Anh còn dám nói, anh làm hại Kính Huyền một thân một mình sinh con cho anh, làm một bà mẹ độc thân chăm sóc hai đứa trẻ, còn anh xem ra rất tốt, đến bây giờ anh mới đi tìm bọn họ, tôi sẽ đem Kính Huyền đi về Mỹ, hiện tại Kính Huyền có tôi chăm sóc là được rồi” Dương Lịch kiên quyết đứng trước mặt Diêm Hỏa tuyên bố quyết định của mình, bất kể Kính Huyền có đồng ý hay không, nhất định anh phải đem Kính Huyền trở về Mỹ.

“Anh muốn mang Kính Huyền đi, tôi sẽ để anh làm được điều đó hay sao? Mà anh có tư cách gì mà làm như vậy, Kính Huyền đã đồng ý làm vợ của tôi rồi, tôi sẽ không cho anh như ý đâu” Diêm Hỏa về bên ngoài thì cười nhưng bên trong không cười, ánh mắt nhìn chăm chăm Dương Lịch nói, anh không cho phép anh ta mang Kính Huyền đi, một lần nữa đem Kính Huyền về bên mình.

“Kính Huyền tới bây giờ còn chưa có đồng ý làm vợ của anh, đây chỉ là do anh ảo tưởng mà thôi, tôi sẽ mang Kính Huyền đi, về sau tôi sẽ giải thích mọi hiểu lầm cho cô ấy hiểu” Dương Lịch biết hiện giờ Kính Huyền còn chưa có kết hôn, vì thế càng không thể nào buông tay được nữa, anh đã mất đi cơ hội một lần rồi, lần này không thể mất thêm lần nữa.

“Người các người đang nói đến là tôi, tôi không muốn nói chuyện với ai cả, các người muốn nghỉ cũng đừng nghỉ tới, Dương tiên sinh mong anh đừng làm phiền tôi nữa, tôi bây giờ đã đủ phiền lắm rồi, có được hay không vậy” Kính Huyền soa huyết thái dương đang đau của mình, đồng thời nhìn ba người đàn ông trước mắt mình phát giận, thật là muốn đi về không muốn nhìn bọn họ nữa.

“Kính Huyền, em theo anh trở về đi, về anh sẽ giải thích tất cả mọi chuyện cho em hiểu, với lại nhiều năm rồi mẹ anh không gặp em, bà mỗi ngày đều nhớ đến em, em cùng anh trở về có được hay không” Dương Lịch tỏ thái độ thành khẩn nói, cuối cùng còn đem mẹ của mình ra, có thể thấy được anh muốn Kính Huyền theo anh đến mức nào.

“Kính Huyền sẽ không cùng anh đi, cô ấy chỉ thuộc về mình tôi mà thôi” Diêm Hỏa bá đạo ôm Kính Huyền vào trong ngực của mình, tuyên bố quyền sở hữu của mình.

“Anh làm gì vậy, buông tôi ra” Kính Huyền mất hứng thoát ra khỏi ngực của Diêm Hỏa, bây giờ đang nói chuyện đứng đắn, mà anh không nghiêm túc gì cả cư nhiên trước mặt của mọi người mà ôm mình trong ngực. Thấy Tiêu cùng Dương Lịch tức giận, Kính Huyền cũng biết người đàn ông này có bản lĩnh có thể khiến người khác tức giận.

“Anh không nghe thấy Kính Huyền kêu anh buông cô ấy ra sao, buông tay ngay” Dương Lịch đưa tay muốn kéo Kính Huyền từ trong ngực Diêm Hỏa ra, lại bị Diêm Hỏa khéo léo tránh khỏi, làm cho Dương Lịch cảm thấy chỉ là không khí mà thôi.

“Các người đừng có náo loạn nữa có được hay không, tôi muốn đi về, nháo đến đây là kết thúc được rồi đấy, tôi hy vọng về sau không cần náo loạn nữa” Kính Huyền ở trong ngực Diêm Hỏa nói lớn. Hiện tại người vây lại xem ngày càng nhiều, hơn nữa mấy người này trong xã hội đều có danh tiếng, nếu còn ở đây nói, thế nào ngày mai cũng lên trang nhất của tin tức.

“Vậy em cùng anh trở về đi” Trăm miệng cùng nói một câu, sau khi nói xong lại bắt đầu trừng mắt đối phương.

“Kính Huyền em theo anh trở về đi” Trợn mắt nhìn đối phương, sau lại chuyển mục tiêu sang Kính Huyền, Kính Huyền bị kẹp chính giữa ba người, thật sự là không biết làm sao mà lựa chọn.

Chương 97: Hai Người Đàn Ông Ngây Thơ

“Ha ha! Tôi ở nhà Mật Nhu là được rồi, không cần phải làm phiền tới mọi người” Kính Huyền cười khan nói, mình thật đúng là một người ngu ngốc mà lại đi chọn nhầm chủ đề mới chết chứ.

“Không được, em không thể ở đó, em cùng anh trở về là được rồi” Diêm Hòa nói xong bá đạo muốn ôm Kính Huyền vào trong xe, lại bị Tiêu kịp thời ngăn cản được.

“Tôi còn chưa có đồng ý, làm sao anh có thể tùy tiện mang cô ấy đi được chứ” Tiêu dùng sức đem Kính Huyền từ trong ngực Diêm Hòa kéo ra, khiến cho Kính Huyền bị lảo đảo.

“Kính Huyền là mẹ của con tôi, đương nhiên là muốn về cùng tôi rồi” Diêm Hòa muốn đem Kính Huyền đứng bên cạnh Tiêu kéo qua, nhưng Tiêu cũng không yếu thế không buông tay, Kính Huyền cứ như vậy mà bị hai người kéo qua kéo lại.

“Anh có buông hay không” Diêm Hòa khiêu khích nhìn Tiêu không buông tay Kính Huyền.

“Những lời này là tôi nói với anh mới đúng” Tiêu cũng không cam chịu yếu thế nắm chặt tay Kính Huyền, cũng không có ý tứ muốn buông tay.

“Hai người các anh buông tay tôi ra cho tôi, không được ồn ào nữa” Càng ngày càng có nhiều người tới xem, Kính Huyền chỉ muốn tìm chỗ nào đó trốn mà thôi. Cô muốn thoát mà tay cứ bị nắm chặt, nhưng là hai người đàn ông tức giận này, sức lực cũng không giống nhau, Kính Huyền làm thế nào cũng không thoát được hai người này.

“Anh có buông ra hay không hả” Diêm Hòa đỏ mắt lạnh lùng nhìn Tiêu, cảm nhận được người mình nắm tay này giờ đang không vui giãy dụa, muốn tốc chiến tốc thắng nhanh một chút.

“Tôi không buông” Tiêu cũng không chịu buông tay Kính Huyền ra, muốn đem tay Kính Huyền từ trong tay Diêm Hòa lấy ra, Diêm Hòa cũng không cam chịu kéo Kính Huyền về phía mình, hai người đàn ông cứ như vậy trên đường lớn kéo qua kéo lại.

“Anh rốt cuộc là có buông tay cô ấy ra hay không, anh không thấy là cô ấy đang khó chịu hay sao” Tiêu không chịu thỏa hiệp kéo tay Kính Huyền, dùng sức đem Kính Huyền kéo về phía mình.

“Biết cô ấy khó chịu như vậy, tại sao anh không chịu buông cô ấy ra” Diêm Hòa cũng lôi kéo Kính Huyền về phía mình, Kính Huyền cứ như vậy mà bị hai người đàn ông kéo qua kéo lại như muốn xé đôi cô ra.

“Đau quá, hai người có dừng tay lại cho tôi có nghe hay không hả?” Kính Huyền cảm giác như mình là con búp bê đang bị xé ra làm đôi, mà hai người đàn ông này là hai đứa con nít đang đánh món đồ chơi.

“Anh có nghe hay không, Kính Huyền nói đau kìa, anh rốt cuộc có buông ra hay không” Diêm Hòa giành trước mặt Tiêu nói, thấy Kính Huyền đau đớn nhủu mày trong lòng có chút đau, nhưng anh không muốn buông Kính Huyền ra, bởi vì anh sợ khi buông tay Kính Huyền ra anh sẽ mất đi cô.

“Tôi không buông, tôi sẽ không để cho Kính Huyền trở về với anh” Tiêu cũng thấy Kính Huyền nhủu mày, nhưng nếu buông ra thì Kính Huyền sẽ bị dẫn đi.

“Lập tức buông tay cho tôi, tôi đau muốn chết rồi” Kính Huyền đau đớn hằm hằm nhìn hai người, muốn bọn họ nhanh một chút buông tay cô ra.

“Không buông” Hai người đàn ông đồng thanh nói sau đó liền cùng nhau trừng mắt đối phương

“Tôi nói anh buông ra có buông không hả, tôi thật sự rất giận” Kính Huyền nổi gân xanh hết trên mặt, mắt nhắm thật chặt muốn không chế lửa giận đang bộc phát của mình, trong lòng tự nói với chính mình tức giận sẽ mau già, sẽ có nếp nhăn, nhưng là hai người này càng ngày càng quá đáng, Kính Huyền không kìm nén nổi sự tức giận của mình thấy hai người bọn họ không có phòng bị, nhanh nhẹn cắn mạnh lên tay bọn họ.

“Tôi nói các anh buông tay, thật tức chết mà, tôi đã nói là đến nhà Mật Nhu ở, mà các người còn như vậy là sao” Kính Huyền lau đi vết máu do cắn hai người, đồng thời nhìn hai người đàn ông.

“Em cắn thật không nương tay mà, sao không cắn nhẹ một chút chứ” Tiêu nhìn vết cắn có dấu răng trên tay mình còn đang chảy máu, dùng tay kia che lại, bất mãn nhìn Kính Huyền.

“Nếu nhẹ một chút các anh có chịu buông ra hay không? Thật là Mật Nhu chúng ta đi thôi, không cần để ý đến bọn họ” Kính Huyền kéo Mật Nhu đứng

ở bên cạnh này giờ, mang theo Mật Nhu rời đi, để lại hai người đàn ông ở phía mình đang trừng mắt.

“Kính Huyền em chờ anh một chút, anh đưa em về” Dương Lịch không bỏ qua cơ hội lấy lòng Kính Huyền, như vậy có thể biết được Kính Huyền ở đâu.

“Không cần làm phiền tới anh, anh tránh xa tôi ra một chút” Kính Huyền dừng lại lạnh lùng nhìn Dương Lịch, không nhận được nói, hiện giờ cô đang rất tức giận, cũng sẽ không có giọng điệu tốt với ai, huống chi là Dương Lịch.

“Kính Huyền...” Dương Lịch nhiệt tình bị Kính Huyền nói một câu làm tan biến ảo tưởng của anh, ngơ ngác đứng tại chỗ còn muốn nói gì nữa, lại nhìn thấy Kính Huyền lấy tay ngăn trở mình nói, Dương Lịch chỉ có thể tro mắt nhìn Kính Huyền lên xe của Mật Nhu, mà rời đi.

“Kính Huyền, thì ra khi cậu tức giận thì kinh khủng như vậy, trước giờ mình chưa bao giờ thấy cậu tức giận cả, hiện tại cuối cùng mình đã thấy” Mật Nhu lái xe bên cạnh hưng phấn nói, dường như chuyện Kính Huyền tức giận là chuyện khó mà xảy ra.

“Cậu đó, người khác tức giận mà cậu vui đến thế sao, có muốn hay không mình cắn cậu một cái, nếu như vậy thì mình rất sẵn lòng” Kính Huyền nhìn Mật Nhu lái xe mà cười rặng rờ như vậy, tức giận nói, khi tức giận cô sẽ có bộ dạng này sao.

“Vậy thì thôi, mình không muốn bị cậu cắn đâu” Mật Nhu giả bộ sợ nói, khi nói xong còn cười lớn, cô căn bản không có sợ tính khí của Kính Huyền

Kính Huyền không nói gì thêm lấy tay chống cằm, nhìn khung cảnh bên ngoài ngẩn người, thành phố về đêm thật đẹp, nhà nhà đều sáng đèn, mọi người thật nhộn nhịp.

“Cậu đang nghĩ gì thế, đã đến nhà mình rồi” Mật Nhu đẩy Kính Huyền đang ngẩn người một cái, không hiểu nhìn cái gì mà ngẩn người đến như vậy.

“A đến rồi sao, vậy thì đi thôi” Kính Huyền bị Mật Nhu bắt ngờ gọi, giật mình đi theo Mật Nhu vào nhà.

“Mệt quá, hôm nay xảy ra thật nhiều chuyện” Kính Huyền vừa vào nhà của Mật Nhu không có hình tượng ngã xuống nằm trên ghế salon, điện thoại cũng đồng thời vang lên, Kính Huyền thật sự chẳng muốn nghe điện thoại, nhưng mà điện thoại lại không chịu buông tha cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Bị “Uy hiếp”?

“Alo, rốt cuộc là ai.” Cuối cùng Kính Huyền không nhận được bất máy điện thoại di động, chuông cứ kêu mãi, xem ra cô không bắt máy thì nó sẽ không ngừng reo.

“Mẹ, chẳng lẽ mẹ không nghĩ tới là con sao? Vậy thì con cúp điện thoại, khỏi làm phiền mẹ nữa.” Điện thoại bên kia là Đinh bảo bối nghe được thanh âm tức giận của Kính Huyền, lập tức suy nghĩ, buồn bã, bảo muốn cúp điện thoại.

“Đừng đừng đừng, mẹ cứ tưởng là ai điện thoại quấy rối, không phải nói con.” Kính Huyền thấy Đinh bảo bối đòi cúp điện thoại, vội vàng nói ra một lý do.

“Thật không, chẳng lẽ có người muốn quấy rối mẹ hả, haha.” Điện thoại bên kia truyền đến tiếng cười của Đinh bảo bối, dường như cười rất vui vẻ, loáng thoáng Kính Huyền còn nghe được tiếng cười của nhiều người, không chỉ một mình Đinh bảo bối.

“Không tin cũng được, mẹ con nhiều người theo đuổi như vậy, mà con lại dám xem thường cười nhạo mẹ.” Bên này Kính Huyền sau khi nói xong, còn cố ý lấy tay vờn tóc, phối hợp lời mình nói, đáng tiếc bên kia Đinh bảo bối không thấy được, nghe thêm lời này càng cười lợi hại hơn.

“Theo đuổi mẹ có ích lợi gì, mà mẹ cũng không cần, chú có đang ở bên cạnh mẹ không?” Đinh bảo bối thấy hàn huyền cùng Kính Huyền một lát rồi, cũng không nghe thấy thanh âm của Diêm Hóa, tò mò hỏi.

“Mẹ không có ở Diêm gia, mẹ đến ở chỗ mẹ nuôi con rồi.” Kính huyền lười biếng cầm điện thoại nói, sau đó nằm ngã lên sofa.

“Tại sao không ở Diêm gia? Vậy hai người bồi dưỡng tình cảm như thế nào? Nếu không bồi dưỡng tình cảm thì đến khi nào tụi con mới có thể trở về?” Đinh bảo bối nghe Kính Huyền nói, cảm thấy quái lạ, nhóc có chút mong đợi hai người này sinh tình cảm, như thế nào mới rời đi chưa có mấy ngày mà lại xảy ra tình trạng này?

“Là sao, chẳng lẽ phải đợi cho đến lúc đó mới quay lại sao.” Đầu Kính Huyền đầy dấu chấm hỏi, hỏi Đinh bảo bối, không nghĩ ra trong lời Đinh bảo bối nói có ý gì.

“Chính xác con đâu, chúng ta quyết định đến khi nào tình cảm của hai đứa tốt lên, chúng ta mới đem hai bảo bối trở về, sao chưa gì hết mà con lại nhanh

rời khỏi nhà như vậy?” Bên kia Mẹ Diêm đoạt lấy điện thoại từ Đình bảo bối, không đồng ý hướng Kính Huyền nói, trò chơi còn chưa bắt đầu, sao lại đã kết thúc?

“Làm gì có cái đạo lý này, các người mau đem trả hai bảo bối lại cho tôi, tôi không cần mà cũng không muốn cái gì bồi dưỡng tình cảm.” Kính Huyền nhủ chặt mày nói, nếu như theo lời nói, chẳng lẽ không bồi dưỡng tình cảm thì cô vẫn không thể gặp lại bọn trẻ sao.

“Có phải hai đứa lại xảy ra chuyện gì không? Nghe giọng điệu của con rất giống với Diêm Hòa, có chuyện gì xảy ra rồi hả?” Mẹ Diêm nghe giọng nói tức giận của Kính Huyền, phỏng đoán nếu không phải do Diêm Hòa lại chọc Kính Huyền không vui vậy thì là cái gì.

“Không có xảy ra chuyện gì, rốt cuộc đến khi nào các người mới đem trả hai bảo bối lại cho tôi.” Kính Huyền dường như không còn hơi sức vì việc xảy ra ngày hôm qua, hiện tại cô rất nhớ muốn gặp hai bảo bối rồi.

“Muốn gặp hai tiểu bảo bối vậy con nhanh trở về mà bồi dưỡng tình cảm cho tốt đi, đến lúc đó mẹ sẽ dẫn hai đứa về để mọi người cùng đoàn tụ.” Mẹ Diêm ở bên kia lấy hai bảo bối ra dụ dỗ Kính Huyền quay trở về, nếu Kính Huyền không có trở về, vậy bà còn có thể làm gì.

“Có thể có lựa chọn khác không, tôi không muốn trở về.” Kính Huyền buồn bã nói, cô thật vất vả lắm mới có thể ra ngoài, bây giờ lại trở về, thật không cam lòng.

“Yêu cầu dành cho con chỉ có điều này, trở về nhà đi, mẹ rất xem trọng con.” Mẹ Diêm nói xong cũng không cho Kính Huyền bất kỳ phản bác nào liền cúp máy, chỉ còn tiếng bíp bíp trong điện thoại vang lên.

Kính Huyền không thể tin được nhìn chăm chăm điện thoại bị cúp, trong lòng suy nghĩ rốt cuộc có nên trở về hay không, nhưng cô mới vừa dọn ra ngoài, bây giờ lại lập tức quay trở về, thật không muốn chút nào.

“Kính Huyền cậu nhìn chăm chăm điện thoại làm gì, là ai gọi tới?” Từ phòng rửa mặt bước ra ngoài, nhìn thấy Kính Huyền đứng sững nhìn điện thoại trong tay, tò mò hỏi cô.

“Là Đình bảo bối gọi, còn có mẹ Diêm Hòa.” Kính Huyền mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm điện thoại, không quay đầu lại, trả lời Mật Nhu.

“Đình bảo bối gọi tới, vậy sao cậu không kêu mình ra ngoài nghe, thiệt là.” Mật Nhu nghe Kính Huyền nói, oán trách cô, cô cũng đã mấy ngày rồi chưa nghe được giọng nói của hai bảo bối nữa, rất nhớ hai bảo bối.

“Đình Đình bảo mình quay trở về nhà Diêm Hòa, mình không muốn, mình mới vừa dọn ra thôi mà.” Kính Huyền bộ dạng cứ như vậy trên sô pha không đứng lên, nếu như là mơ thì tốt quá, nhưng thực tế lại không như vậy.

“Vậy cậu không cần quay về, từ khi nào cậu lại nghe lời Đình bảo bối như vậy?” Mật Nhu kỳ quái nhìn Kính Huyền, thật ra cũng không muốn Kính Huyền lại buồn phiền việc này.

“Diêm phu nhân lấy hai bảo bối ra uy hiếp mình, nói là, nếu mình không trở về thì họ cũng sẽ không mang hai bảo bối trả lại, mình không muốn.” Kính Huyền đầy uất ức, tại sao mọi chuyện đều xảy ra trên người cô chứ.

“Vậy cậu phải làm sao?” Mật Nhu thấy bộ mặt Kính Huyền đầy đau khổ, không biết Kính Huyền sẽ quyết định ra sao.

“Còn có thể làm gì, đương nhiên là đi về, mình không muốn chờ đợi lâu như vậy mới có thể nhìn thấy hai bảo bối của mình.” Bộ dạng Kính Huyền như kiệt sức, chậm rì rì đi ra cửa.

“Vậy mình đưa cậu quay về, xem bộ dạng của cậu bây giờ, mình thật sự lo lắng.” Mật Nhu thở dài tiến lên đỡ Kính Huyền, chỉ là quay trở về một chuyện, có cần thiết biến thành cái bộ dáng này sao?

“Vậy cảm ơn nhiều.” Kính Huyền cười khổ cảm ơn Mật Nhu, chuyện gì cũng làm phiền tới Mật Nhu.

“Cảm ơn cái gì, lúc nào thì trở nên khách khí như vậy rồi, có cần mình gãi ngứa cho cậu không.” Mật Nhu nói xong đưa ngón tay thon dài ra, bộ dạng dường như muốn chuẩn bị phục vụ Kính Huyền.

“Đừng làm rộn, cậu biết mình sợ nhất là nhột rồi mà.” Kính Huyền nhìn Mật Nhu càng ngày càng đưa tay đến gần, cầu xin tha thứ, cô sợ nhất chính là bị gãi ngứa nhột.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Ăn Vạ

“Đến rồi, vậy mình đi trước đây, hẹn gặp lại.” Kính Huyền thấy Mật Nhu đã dừng xe trước cửa nhà Diêm gia, trực tiếp tự mở cửa xe đi xuống.

“Bái bai! Nghi ngơi thật tốt.” Mật nhu sau khi nói xong liền lái xe quay ra, Kính Huyền cũng chỉ có thể khẽ thở dài, lúc này mới từ từ móc ra cái chìa khóa tiến vào.

“Diêm Hòa vẫn chưa về sao? Cũng đã trễ thế này, không biết đi đâu nữa?” Kính Huyền mở cửa nhìn bóng tối trong nhà, tay thăm dò bên cạnh cửa tìm nút bấm mở đèn, nhìn chung quanh phòng một lượt, cũng không thấy bóng dáng của Diêm Hòa.

“Kỳ quái, không nên xen vào nhiều chuyện như vậy.” Kính Huyền lắc đầu một cái, ý bảo mình không nên suy nghĩ nhiều, cầm áo ngủ đi tắm rửa một cái thân thể đều là mùi mồ hôi, hôm nay cũng xảy ra nhiều chuyện như vậy, thật là mệt chết đi được, hiện tại Kính Huyền chỉ muốn nhanh một chút lên giường nghỉ ngơi.

Kính Huyền mặc áo ngủ thoải mái nằm trên giường, vốn muốn đi ngủ một giấc, lại bị tiếng xe bên ngoài từ từ lái tiến vào làm ồn, sau đó là tiếng bước chân tiến vào. Nhưng tại sao lại cứ nhấn chuông hoài không chịu dừng, rốt cuộc là muốn như thế nào, chẳng lẽ không muốn để cho người ta ngủ hay sao.

“A, tức chết mình mà.” Cuối cùng Kính Huyền không nhịn được thở phì phò xuống giường, đi từ từ xuống lầu mở cửa.

“Đừng có nhấn chuông nữa, thúc giục, thúc giục cái gì.” Kính Huyền kêu to mà nói, tiếng chuông cửa làm cho cô thấy bức mình, bực tức lấy lỗi tại muốn kháng cự tiếng chuông đang kêu inh ỏi.

“Diêm Hòa? Chẳng phải anh có mang chìa khóa theo sao? Thế nào vẫn nhấn chuông cửa, bệnh thần kinh.” Kính Huyền thấy người vẫn không ngừng nhấn chuông cửa chính là Diêm Hòa, lần này hòa khí càng lớn, có chìa khóa không chịu mở cửa, không có chuyện gì làm quấy rầy giấc ngủ của cô nữa há.

“Kính Huyền, làm sao em lại ở chỗ này? Xem ra thật sự là do anh uống nhiều quá.” Diêm Hòa nhìn người giúp anh mở cửa là Kính Huyền, cư nhiên tự giễu cười ngây ngô, Kính Huyền không phải đi theo Mật Nhu rồi sao? Làm sao có thể ở chỗ này.

“Không phải tôi thì là ai, nhà này cũng chỉ còn lại có hai người chúng ta, mau vào, đừng đứng ở bên ngoài.” Kính Huyền mất hứng tròn mắt nhìn Diêm Hòa vẫn đang cười khúc khích, thấy Diêm Hòa không có dáng vẻ muốn vào cửa, cô không thể làm gì khác hơn là tự mình động thủ kéo Diêm Hòa đi vào.

“A, thật sự là em à? Hay là anh đang nằm mơ?” Diêm Hòa mơ hồ mở mắt nhìn Kính Huyền đang nỗ lực muốn đem mình kéo vào trong phòng, bàn tay đưa tới sờ mặt của Kính Huyền, muốn xem rõ ràng đến cùng có phải là Kính Huyền hay không.

“Trời ơi, nhìn anh gầy như vậy, nhưng sao lại nặng dữ vậy, rốt cuộc là anh đã uống bao nhiêu.” Kính Huyền cất lực công Diêm Hòa, bộ dáng như vậy xem ra là không có hơi sức đỡ anh lên lầu hai được rồi, Kính Huyền không thể làm gì khác hơn là đem Diêm Hòa đặt trên ghế sa lon.

“Nặng chết được, tay của tôi cũng muốn rớt luôn, đều là do anh làm hại.” Kính Huyền thở hổn hển ngồi bên cạnh Diêm Hòa, vỗ nhẹ cánh tay đau nhức, oán trách đánh Diêm Hòa một cái, kẻ đang ngủ say như chết, nhưng sức lực cũng rất nhỏ.

“Nước, anh khát quá, nước.” Diêm Hòa bởi vì cổ họng rất khô, muốn đứng dậy tìm nước uống, lại phát hiện mình không có chút hơi sức để có thể đứng lên, cho nên chỉ có thể một mực la muốn uống nước.

“Biết rồi, từ từ, tôi lấy nước cho anh uống.” Kính Huyền nhanh chóng từ trên bàn rót ly nước cho Diêm Hòa, đem nước đưa đến miệng Diêm Hòa.

“Kính Huyền, Kính Huyền là em sao? Không cần đi có được hay không.” Diêm Hòa dường như nghe được thanh âm Kính Huyền, nóng nảy nắm tay Kính Huyền đang bưng nước cho anh uống, không chịu để cho Kính Huyền rời đi.

“Tôi không có đi, trước hết anh bỏ tay tôi ra, tôi giúp anh nấu canh giải rượu.” Kính Huyền bắt đắc dĩ nhìn bộ dạng say rượu của Diêm Hòa, không thể làm gì khác hơn là đứng lên đi nấu canh giải rượu.

“Không cần, anh nhớ em rồi đi, em đừng rời khỏi anh có được không.” Diêm Hòa nắm chặt tay Kính Huyền không để cho cô rời đi, dường như là nắm chặt bảo bối gì đó, bộ dạng đầy lo sợ.

“Tôi đã nói không có rời đi, là đi nấu canh giải rượu cho anh.” Kính Huyền cau mày muốn rút tay ra khỏi bàn tay Diêm Hòa đang nắm chặt, thấy anh uống đến say như vậy, nhưng hơi sức cũng không nhỏ.

“Có thật không? Em sẽ không rời khỏi anh chứ.” Diêm Hòa mắt đầy nước nhìn Kính Huyền, vẻ mặt dường như là bị vứt bỏ, Kính Huyền nhìn mà toàn thân cũng muốn nổi da gà, rốt cuộc là Diêm Hòa uống bao nhiêu mới có thể biến thành cái bộ dạng này?

“Thật.” Kính Huyền thuận theo Diêm Hòa, Diêm Hòa khi có rượu vào khác xa so với Diêm Hòa bình thường rất nhiều.

“Vậy em hôn anh một cái, anh sẽ tin tưởng lời em nói.” Diêm Hòa lại tiếp tục nói, ngón tay chỉ bờ môi khô gọi của mình, kêu Kính Huyền hôn xuống.

“Anh đừng có là thấy tôi như vậy là được vui đòi tiên.” Nhất thời trên mặt Kính Huyền có hơn ba đường hắc tuyến, hoài nghi rốt cuộc bây giờ Diêm Hòa có thật sự say hay không, ngay cả uống say mà còn thỉnh cầu hôn, nếu không phải nghĩ thấy được mùi rượu nồng nặc trên người anh, biết thật là uống say thì Kính Huyền lập tức liền chạy lấy người.

“Xem đó, thật ra là em đang gạt anh, em muốn vứt bỏ anh đi tìm người khác, em cũng không muốn anh.” Không nghĩ tới là, Diêm Hôa nghe Kính Huyền trả lời, cư nhiên giống bộ dạng một đứa trẻ khóc lóc ăn vạ, bộ dáng kia quả thật không khác chút nào.

“Anh lập tức ngừng cho tôi, đừng khóc, rốt cuộc có thấy bề mặt hay không hả.” Kính Huyền nổi giận hương Diêm Hôa rống, đột nhiên cảm thấy Diêm Hôa bình thường thật sự là tốt hơn nhiều, không giống hiện tại như vậy ăn vạ.

“Oa ô, em còn rống anh, nhất định là em không quan tâm anh mới như vậy.” Không nghĩ tới Diêm Hôa bị Kính Huyền la như vậy, cư nhiên nước mắt đua nhau chảy xuống, còn khóc lớn hơn.

“Nếu như anh không muốn như vậy, thì rốt cuộc anh muốn như thế nào.” Kính Huyền cảm thấy anh thay đổi quá bất ngờ, lời nói của Diêm Hôa lúc này giống lời diễn viên hài kịch nói thì thích hợp hơn, sao bây giờ lại biến thành anh nói, chẳng khác nào cô liền trở thành người phụ nữ ác ôn không đáng hoàng rồi hả?

“Anh muốn hôn hôn, chính là muốn thân ái.” Diêm Hôa kiên trì nhất định bắt Kính Huyền hôn mình, mà lúc này Kính Huyền cũng bị Diêm Hôa đang nằm ăn vạ làm cho muốn điên lên rồi, hạ quyết tâm, không phải là chỉ một cái hôn thôi sao, cũng chả mất miếng thịt nào.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đùng Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Dao động

“Vậy có phải hôn anh một cái thì anh buông tôi ra phải không?” Kính Huyền nghĩ tốt nhất trước tiên nên hỏi một chút, nếu như lại muốn ăn vạ, thì chẳng phải cô sẽ rất thua thiệt sao.

“Hôn hôn! Anh muốn thân ái.” Diêm Hôa nghe Kính Huyền nói, cười khúc khích chỉ đôi môi mình, ý tứ rõ ràng, chính là muốn Kính Huyền hôn môi của mình, mà không phải mặt.

“Vậy anh buông tay tôi ra trước, sau đó tôi sẽ hôn anh.” Kính Huyền nhìn thấy anh vẫn nắm thật chặt tay của mình, không khách khí kêu Diêm Hôa buông ra.

“Không, em hôn trước.” Diêm Hôa không chịu buông vẫn nắm chặt tay Kính Huyền, kiên trì muốn Kính Huyền hôn anh trước.

“Hôn thì hôn, chẳng lẽ sợ anh sao.” Kính Huyền thấy kế hoạch của mình thất bại, không thể làm gì khác hơn là nhắm chặt hai mắt, ở trong lòng thầm động viên, trời ạ, làm sao có thể làm được, thật là khó, đúng rồi, coi anh ta như bí đồ là được? Kính Huyền ở trong lòng từ chối thật lâu, cuối cùng quyết định đem Diêm Hôa trở thành bí đồ.

Nhưng, gương mặt anh tuần như vậy, làm sao lại nghĩ thành bí đồ được? Kính Huyền đỏ mặt nhìn Diêm Hôa, bởi vì say rượu mà gương mặt anh có chút hồng hồng, nếu coi anh là con gái thì còn có thể, bởi vì thật là đẹp, muốn suy nghĩ biến anh thành bí đồ dường như quá khó khăn.

“Rốt cuộc không muốn thân ái à?” Diêm Hôa nhìn Kính Huyền vẫn cứ như vậy nhìn mình, cũng không có một chút ý tứ muốn hành động, bừ môi măt hứng hỏi Kính Huyền.

“Biết rồi, thật phiền phức.” Kính Huyền hạ quyết tâm, xong toàn bộ không có cảm giác lảng mạn, dùng tốc độ nhanh nhất lướt qua môi của Diêm Hôa, như chuồn chuồn lướt trên mặt nước, sau đó liền nhanh chóng rời ra khỏi khuôn mặt Diêm Hôa, thừa dịp Diêm Hôa còn đang ngẩn người, liền rút tay ra khỏi bàn tay bị Diêm Hôa nắm.

“Ăn gian, cái này căn bản không phải hôn.” Diêm Hôa thấy Kính Huyền đã lui ra cách mình một khoảng, không vui lên án hành động Kính Huyền.

“Wey wey Wey, không nên nói chuyện lung tung, bản tiêu thư chịu hôn anh, anh còn không mở cờ trong bụng, mà còn nói tôi ăn gian, không để ý tới anh, tôi đi nấu canh giải rượu.” Kính Huyền nỗ lực muốn lấy tay quạt cho mặt cô bớt nóng, nhưng vừa nhìn thấy Diêm Hôa, thì càng hồng đến lợi hại, cuối cùng chỉ có thể nhếch nhác nói vài câu nói sau đó chạy vào phòng bếp.

“Rốt cuộc là mình làm sao vậy, sao mà tự nhiên tim lại đập nhanh, thăm thẳm, nhất định là tên Diêm Hôa, gương mặt họa thủy của anh ta làm hại, sau này tốt nhất là nên giữ khoảng cách.” Ở trong phòng bếp nấu giải rượu canh Kính Huyền vỗ vỗ ngực mình, trong lòng giống như nai con nhảy loạn lên, tim đập nhanh, suy đoán đó nhất định là gương mặt anh tuần kia của Diêm Hôa, nên cô mới như vậy, trong lòng tự nhủ bản thân mình, về sau nên giữ một khoảng cách với anh.

Sau khi nghĩ thông suốt, Kính Huyền đã nấu xong canh giải rượu, mang ra ngoài ghế salon cho Diêm Hôa, rồi hét lên: “Này, đứng lên, uống canh giải rượu.” Kính Huyền đem canh thổi cho nguội, sau đó đặt trên bàn bên cạnh sofa, kêu Diêm Hôa tự mình đứng lên uống.

“Không cần, đầu anh thật là đau, để cho anh ngủ đi.” Diêm Hôa không cảm kích nói, một cái tay khoác lên trên trán của mình, chân mày nhíu thật chặt,

đường như đầu rất đau, không có một chút ý tứ muốn đứng lên uống canh.

“Thật là kẻ phiền toái, lần sau anh mà còn như vậy, tôi sẽ trực tiếp mang anh tới phòng vệ sinh mà tưới nước lạnh đó.” Tâm Kính Huyền không cam lòng đi tới bên người Diêm Hòa, mức từng muỗng, từng muỗng canh đến khỏe miệng Diêm Hòa, cũng may Diêm Hòa không phản đối cũng uống vào, nếu không Kính Huyền thật sự sẽ nổi đóa lên.

“Đầu heo, anh ngủ đi, tôi cũng muốn đi ngủ.” Kính Huyền xoa lấy bàn tay mệt rã rời, mở miệng ngáp, quay đầu nhìn thấy áo sơ mi của Diêm Hòa vì chảy mồ hôi mà dính vào trên người, bộ dáng kia ngủ nhất định sẽ rất không thoải mái?

“Thôi, ai kêu lòng mình thiện lương, đã giúp thì giúp cho trót.” Kính Huyền động tác rất nhanh liền đem áo sơ mi trên người Diêm Hòa cởi bỏ, nhìn thấy trên bụng, trên ngực Diêm Hòa có nhiều vết máu ứ đọng, chứng tỏ Tiêu xuống tay rất nặng.

“Xuống tay nặng như vậy, nhất định là rất đau?” Kính Huyền nhìn máu ứ đọng trên ngực Diêm Hòa, không khỏi cảm giác đau lòng, có thể ngay cả chính bản thân cô cũng không phát giác ra rằng bởi vì Diêm Hòa bị thương mà trong lòng cô cảm thấy khó chịu.

Kính Huyền vội vàng tìm cái hòm thuốc, thận trọng đem dược cao bôi lên vết thương của Diêm Hòa, trong lòng không nhịn được thầm trách cứ Tiêu, không có chuyện gì sao lại xuống tay nặng như vậy, cũng may là không có di chứng gì, nếu không thì biết làm như thế nào.

“Ai! Anh cũng thật là may đó, nếu như tôi không bị Diêm phu nhân gọi quay về, chắc bây giờ anh vẫn còn ở bên ngoài nhấn chuông cửa, sau đó ngủ luôn ở bên ngoài, thật đúng là không biết yêu thương quan tâm đến bản thân mình gì hết.” Sau khi Kính Huyền bôi thuốc cho Diêm Hòa xong, liền nằm bên cạnh Diêm Hòa, nhìn gương mặt ngủ say của anh, lầm bầm lầu bầu vừa nói Diêm Hòa.

Không biết nhìn bao lâu, rốt cuộc mí mắt không thể chịu đựng được nữa, mà cô cũng không còn hơi sức để lên lầu nghỉ ngơi, nên cứ như vậy nằm ngủ cạnh ghế salon.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào gương mặt tuấn tú của Diêm Hòa, khiến anh vươn tay ra cản trở ánh mặt trời chói mắt, Diêm Hòa muốn ngồi dậy xoa xoa huyết thái dương đau nhức, ngoài ý muốn thấy Kính Huyền đang an tĩnh nằm bên cạnh anh ngủ thiếp đi, áo sơ mi của anh cũng được cởi ra, nhìn lên trên bàn cái hòm thuốc cùng chén, cũng biết tối hôm qua là Kính Huyền đã chăm sóc mình, nhưng chẳng phải là Kính Huyền đến ở nhà Mật Nhu sao? Làm sao lại chạy đến nơi đây?

Chẳng lẽ tất cả những việc ngày hôm qua không phải là mộng, mà là thật? Kính Huyền thật sự hôn mình, mà mình thật giống đứa bé khóc lóc nằm ăn vạ? Lúc này Diêm Hòa quả thật muốn khóc lên, tại sao anh lại làm ra nhiều chuyện mất mặt như thế kia, sao mà nhìn mặt Kính Huyền.

Không muốn suy nghĩ nhiều như vậy, Diêm Hòa tận lực không đánh thức Kính Huyền, động tác nhẹ nhàng từ trên ghế salon xuống, ngồi chồm hóm xuống dễ dàng đem Kính Huyền từ trên mặt đất bế lên: “Cô gái ngốc nghếch này, có biết là ngủ trên đất sẽ rất dễ bị cảm lạnh hay không hả, ngốc nghếch.” Diêm Hòa nhìn Kính Huyền nhũ chân mày, đau lòng dùng thanh âm nhỏ nhất nói với cô.

Kính Huyền dường như cảm nhận được lồng ngực Diêm Hòa, trong giấc mộng Kính Huyền vô thức đem thân thể nhích tới gần Diêm Hòa hơn, còn thoải mái phát ra tiếng rên mềm mại, Diêm Hòa bật cười nhìn bộ dáng đáng yêu của Kính Huyền, lắc đầu một cái đem Kính Huyền ôm lên lầu hai vào phòng nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Đối chọi gay gắt sáng sớm

“Ôi, eo mình đau quá.” Kính Huyền từ từ tỉnh lại, muốn ngồi dậy, lại phát hiện hông của mình thế nào đau nhức như vậy.

“Há! Sao tự nhiên mình lại nằm trên giường? Chẳng lẽ mình bị mộng du? Tự leo lên giường ngủ?” Tỉnh thần Kính Huyền trở lại bình thường, mới phát hiện cô đã ngủ ở trên giường, gõ đầu suy nghĩ rốt cuộc cô đã bò lên giường như thế nào.

“Mùi gì vậy? Ah! Thơm quá nha.” Kính Huyền vẫn lầm bầm lầu bầu, ngửi thấy được mùi thơm thoả qua mũi của mình, tức thời bụng cô kêu lên, không nói hai lời, Kính Huyền lập tức bò xuống giường tìm kiếm nơi phát ra mùi thơm.

“Dậy rồi àh, vậy thì nhanh rửa mặt rồi ngồi xuống ăn đi.” Diêm Hòa đã thay quần áo, cả người xem ra sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, không còn bộ dạng dơ dáy như tối hôm qua, trong bếp nhìn thấy bộ mặt thèm thuồng chảy nước dãi của Kính Huyền, đang chăm chăm nhìn thức ăn, Diêm Hòa nén cười kêu Kính Huyền.

“Được, lập tức đi.” Không có bất kỳ phản đối, mặc dù Kính Huyền một cái chân bị thương, nhưng vì thức ăn ngon đang chờ cô, nên động tác vô cùng nhanh chạy về phòng, sửa soạn một chút.

“Leng keng leng keng.” Kính Huyền mới vừa vặn sửa soạn xong bước xuống lầu, tiếng chuông cửa liền vang lên.

“Sao mới sáng sớm đã có người tới nhấn chuông cửa nữa? Là ai.” Kính Huyền tùy tiện đi tới mở cửa, lớn tiếng hỏi rốt cuộc là ai sớm như vậy đã tìm tới cửa?

“Là bọn mình, nhanh mở cửa.” Phía ngoài Mật Nhu đáp trả Kính Huyền, thấy đi theo phía sau cô còn có mấy người, Mật Nhu đau khổ suy đoán nếu như Kính Huyền mở cửa thấy được, không biết sẽ có vẻ mặt như thế nào đây.

“Sao mọi người đều tới đây? Mật Nhu, có thể nói cho mình biết, có chuyện gì xảy ra sao?” Kính Huyền nhìn phía sau Mật Nhu là Tiêu, Húc Nhật, cùng Dương Lịch, không hiểu tại sao sáng sớm, tất cả mọi người lại cùng nhau xuất hiện trước cửa nhà.

“Kính Huyền, là ai tới vậy?” Diêm Hôa không biết là ai, mà Kính Huyền vẫn cứ nửa đóng nửa mở, không cho người ta đi vào, tò mò hỏi Kính Huyền.

“Ặc, tất cả các người vào đi.” Kính Huyền lúng túng không biết làm sao trả lời câu hỏi của Diêm Hôa, không thể làm gì khác hơn là cho từng người từng người tiến vào.

“Tại sao là các người?” Diêm Hôa nhíu chặt mày nhìn mấy kẻ vừa tiến vào, hoàn toàn tùy tiện coi nơi này như là nhà mình, không hiểu rốt cuộc là muốn biểu diễn cái gì.

“Tại sao không thể là chúng tôi, vốn là chúng tôi muốn đến nhà Mật Nhu tìm Kính Huyền, lại may mắn trên đường gặp nhau, nghe nói Kính Huyền ở chỗ này, đương nhiên là muốn đến xem.” Tiêu một thân nhàn nhã ngồi trên sofa phòng khách, khoe miệng mang theo ý cười xem xét kỹ lưỡng trong phòng trang hoàng, không có nhìn Diêm Hôa liền nói.

“Anh nói như vậy là sợ Kính Huyền bị tôi ăn hay sao?” Diêm Hôa nhướn lông mày nói, hoài nghi bọn người này có ý tới phá đám buổi sáng tốt đẹp của anh.

“Đừng vậy, tôi nghĩ là như vậy, không phải là anh rất đàn sao.” Tiêu hoàn toàn không sợ lửa giận của Diêm Hôa, dù sao hiện tại hai người là vừa thấy mặt nhau là đã cãi vã, hành động hoàn toàn không ưa đối phương.

“Nếu như anh đến đây tra xét, thì anh có thể rời đi, nơi này không hoan nghênh anh tới.” Diêm Hôa nghe lời nói cố ý của Tiêu, cả khuôn mặt cũng rét lạnh, thanh âm lạnh lùng kêu Tiêu đi ra ngoài.

“Tôi không rời đi, anh có thể làm gì tôi.” Tiêu nhìn Diêm Hôa có vẻ tức giận, còn lưu manh, khí thế nhìn Diêm Hôa nói thêm, dường như không làm cho Diêm Hôa nổi giận bưng bưng, thì anh không cam tâm.

“Đáng chết, anh dám chọc giận tôi, lập tức đi ra ngoài cho tôi.” Diêm Hôa nhìn Tiêu, gương mặt lửa nóng bưng bưng, chỉ thiếu là xông vào đập cho kẻ kia mấy đập, đập mấy cái, lên đặt đồ ăn xuống, chuẩn bị muốn đem Tiêu quăng ra ngoài.

“Ai nha, Tiêu, anh không nên như vậy, tới đây rồi thì không nên đối chọi gay gắt với nhau, Diêm Hôa chẳng lẽ anh muốn cùng anh ta so đo một phen, đáng về hai người thật là.” Kính Huyền thấy tình thế không hay, vội vàng giữ Diêm Hôa trong phòng bếp đang muốn đi ra dạy dỗ Tiêu, bất mãn nhìn, rõ ràng là Tiêu khiêu khích khiến tức Diêm Hôa giận.

“Anh đối chọi gay gắt sao, chỉ là nói ra sự thật mà thôi.” Tiêu nói xong còn bày ra bộ mặt không liên quan đến mình, đi tới bàn ăn ngồi xuống muốn ăn đồ ăn Diêm Hôa tự tay chuẩn bị bữa sáng cho Kính Huyền.

“Đây không phải là dành cho anh ăn, nên biết điều một chút.” Diêm Hôa nhanh chân, nhanh tay cướp lại bữa sáng yêu dấu mà anh tự làm, đem cho Kính Huyền, đi tới trước mặt Tiêu, muốn Tiêu lui ra khỏi bàn.

“Làm sao cậu lại dễ nổi giận như vậy, khách quý tới nhà không gà cũng vịt, đã vậy cậu còn không cho khách ăn, còn có biết đạo lý này hay không?” Tiêu thấy ăn không được còn bị giành lại, nhìn thấy gương mặt đầy địch ý của Diêm Hôa còn muốn đuổi mình, da mặt dày gọi mình là khách quý muốn Diêm Hôa lấy chút đồ ăn cho mình nữa.

“Anh cũng được coi là khách quý sao? Có được khách quý như các người, thật đúng là hiếm thấy.” Diêm Hôa lạnh lùng như cũ nhìn Tiêu cợt nhả, dùng giọng điệu tràn đầy châm chọc mà nói.

“Các người thôi đi, nếu muốn ở lại chỗ này, tất cả đều im lặng cho tôi, không được gây sự thêm nữa, bằng không tôi sẽ đuổi người đó ra.” Kính Huyền nhìn hai người, vừa nhìn mặt đối phương đã khó chịu với nhau, ý tứ rõ ràng không muốn ngồi xuống nói chuyện phiếm, không thể làm gì khác hơn là dùng thanh âm mạnh mẽ, hù dọa hai người bọn họ an tĩnh một chút.

“Nhưng mà bọn anh bữa sáng còn chưa có ăn, anh chỉ muốn ăn một chút thôi, nhưng không nghĩ tới có kẻ hẹp hòi ích kỷ như vậy.” Tiêu vô tội nói, đem toàn bộ tội lỗi đẩy hết cho Diêm Hôa, bên kia Diêm Hôa giận đến phát run tay nắm chặt thành nắm, muốn đánh cho tên kia một trận mới hả dạ.

“Nhà của anh không phải mở nhiều quán ăn như vậy sao, sao lại bảo là không có bữa sáng để ăn.” Kính Huyền không chịu nổi tặc tử Tiêu một cái liếc mắt, cô quá hiểu rõ con người anh, không cần thiết ở trước mặt cô giả dạng làm cái bộ dáng này.

“Nhưng vì mới sáng sớm anh đã đi tìm em, cho đến bây giờ một giọt nước cũng chưa kịp uống nữa là, làm phiền, có thể chia sẻ cho anh một chút bữa sáng hay không.” Tiêu giả làm một bộ dáng đáng thương, mục tiêu chính là đoạt lại một ít đồ ăn bị Diêm Hôa cướp lại, một khi đã không muốn cho ăn thì anh càng muốn ăn, nhưng đã có người kiên quyết không đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Tìm bạn trai đầu bếp

“Không được, đây là tôi làm cho Kính Huyền, không có phần của các người.” Diêm Hỏa không đồng ý Kính Huyền đem thành quả của mình cho tình địch ăn, Tiêu cố ý tới chính là muốn khiêu chiến sự kiên nhẫn của anh.

“Tất cả mọi người đều đói bụng, anh làm nhiều hơn một chút không được sao, xem như bọn họ là khách quý tới nhà vậy.” Kính Huyền nhìn Diêm Hỏa biểu tình như một đứa trẻ sợ bị giành giật mất kẹo trong tay, không hiểu vì sao làm như vậy.

“Nhưng mà đó là anh làm cho em ăn, tại sao phải cho bọn họ ăn, hơn nữa còn là một kẻ đặc biệt, chuyên môn gây sự đối nghịch với anh.” Diêm Hỏa quý dị nhìn Tiêu, nhìn tươi cười trên mặt anh ta, trong lòng của anh khó chịu muốn đánh người rồi.

“Bằng không tôi tới giúp anh, tôi cũng biết làm một chút.” Vẫn không một ai lên tiếng, Dương Lịch đề nghị, thấy Kính Huyền trong tình thế khó xử, Dương Lịch không nhận được bèn đứng ra muốn giúp đỡ.

“Anh cũng biết, có chắc không phải chỉ vì sĩ diện chứ?” Diêm Hỏa không tin tưởng nhìn trên người Dương Lịch một chút, cuối cùng lắc đầu một cái, nói không đồng ý.

“Ừm, trước kia ba bữa cơm của Kính Huyền đều do tôi phụ trách, đối với tôi mà nói đó chỉ là chuyện nhỏ.” Dương Lịch không so đo cái nhìn không tin tưởng của Diêm Hỏa, trước kia vì dụ dỗ Kính Huyền ăn cơm, nên Dương Lịch cố ý đi học nấu ăn, mỗi ngày nấu mỗi món, đa dạng làm cho Kính Huyền ăn.

“Chúng tôi cũng biết, chỉ là nấu cơm thôi chẳng có gì là to lớn không làm được cả.” Húc Nhật cùng Tiêu không cam chịu yếu thế lên tiếng nói, Kính Huyền cùng Mật Nhu nghe được, hai người trên mặt cũng tràn đầy hắc tuyến, hiện tại là như thế nào, chẳng lẽ đang thịnh hành người đàn ông đều vào bếp sao? Còn so đo giành nấu với nhau.

“Ha ha! Nếu không các người liên tranh tài với nhau một chút người nào làm tốt nhất, có muốn hay không.” Mật Nhu hưng phấn hướng bốn người đàn ông mà nói, tranh tài, hơn nữa có thể ăn được nhiều món ăn ngon.

“Không được, như vậy thật phiền toái, cũng không phải là chuyện gì lớn.” Kính Huyền không một chút hưng phấn như Mật Nhu, lo lắng bốn người này thi nhau tranh tài sẽ phá hư cái phòng bếp này, thật không tốt chút nào.

“Không phiền toái, tôi chấp nhận.” Diêm Hỏa lên tiếng đầu tiên, sau khi nói xong còn khiêu khích nhìn Dương Lịch một cái, chắc chắn thế nào cũng sẽ không bại dưới tay người đàn ông đã từng yêu thương Kính Huyền.

“Vậy tôi cũng tiếp nhận.” Dương Lịch không suy tính liền chấp nhận lời khiêu chiến của Diêm Hỏa, anh cũng sẽ không thua anh ta.

“Chúng tôi cũng chấp nhận, ha ha nhất định là cuộc thi đầy thú vị.” Tiêu không cần thông qua sự đồng ý của Húc Nhật, lại còn giúp Húc Nhật báo danh, gương mặt hưng phấn cùng một dạng giống với Mật Nhu, bộ dạng dường như thật cao hứng.

“Các người tính làm cái gì, mọi việc đang êm đẹp tốt lành sao tự nhiên chuyển thành so tài. Tiêu, chẳng phải mới vừa rồi anh nói là đói bụng sao? Vậy thì anh nên ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cái này là được, tất cả các người không nên ồn ào náo loạn như vậy.” Kính Huyền nhìn ai nấy đều có vẻ mặt hưng phấn, đầy sát khí, vội vàng muốn kêu ngăn cản bọn họ dừng lại.

“Hiện tại anh không đói bụng nữa rồi, nếu muốn so tài, vậy sẽ phải chuẩn bị đồ, một giờ sau mọi người chuẩn bị đem tất cả đồ đưa đến đây, ai muốn nấu cái gì thì mua cái đó.” Hiện tại Tiêu không có thời gian để ý tới Kính Huyền, một bộ dáng háo hức chỉ mong được lập tức xuất phát, khuôn mặt cười đến nực cười, kêu mọi người chuẩn bị đồ một giờ sau quay lại.

“Đồng ý.” Ba người đàn ông đồng thanh mở miệng, lúc này bọn họ cũng rất ấn ý không nói chuyện, tất cả đều tông cửa xông ra, đi tìm đồ cần mua.

“Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, đều là do cậu, không có gì sao lại nói so tài.” Kính Huyền nhìn thấy biểu hiện hưng phấn của bọn họ trước khi rời khỏi nhà, đứng nguyên tại chỗ duy trì trừng mắt, liếc nhìn oán trách kẻ đầu sỏ Mật Nhu.

“Không có chuyện gì, tài nấu nướng của bốn người họ rất khá, bây giờ so tài với nhau, chẳng phải là có thể thưởng thức được nhiều món ngon hơn nữa sao. Trời ơi, mình chỉ mới nghĩ đến thôi mà cũng đã chảy nước miếng rồi.” Mật Nhu không có chút khản trương như Kính Huyền, trong lòng chỉ đang ảo tưởng đến thức ăn ngon bọn họ sẽ làm, cô vẫn luôn yêu thích thưởng thức món ăn ngon, đây chẳng phải là một chuyện vô cùng tốt hay sao.

“Cậu lúc nào cũng nghĩ đến ăn, cậu không sợ bọn họ sẽ gây ra chuyện gì sao, phải làm sao bây giờ.” Kính Huyền thấy bộ dạng Mật Nhu nước miếng

cũng muốn sắp chảy xuống, trũng mất liếc Mật Nhu.

“Không cần lo lắng, cậu thật hạnh phúc, quen biết bốn người đàn ông đều có tài nấu nướng, cậu thật hạnh phúc, mình ngưỡng mộ cậu lắm luôn đó.” Hiện tại Mật Nhu đang mong chờ được thưởng thức món ăn, sau khi nói xong hai mắt như sáng rực lên, hâm mộ nhìn Kính Huyền.

“Cầu xin cậu, không nên nghĩ đến thức ăn ngon cậu liền thay đổi biến thành con sói đói khát được không, mình cũng muốn nếm cả da gà, người không biết còn tưởng rằng cậu đang làm gì đó.” Kính Huyền không chịu được nhìn Mật Nhu, không một ai biết một bộ mặt khác của Mật Nhu, nhược điểm của cô chính là thức ăn ngon, hoàn toàn bất lực không có một chút đề kháng chống lại sự cám dỗ của nó.

“Cậu không hiểu được mị lực của nó đâu, mình thật sự hi vọng, sau này tìm được người yêu biết nấu nướng thì tốt quá. Như vậy thì ngày ngày đều có món ngon để ăn.” Mật Nhu càng nói càng hưng phấn, sau đó về mặt như kiên định, quyết định lời cô vừa nói.

“Vậy thì cậu nên đi tìm bạn trai làm đầu bếp đi, cũng rất dễ dàng tìm, như vậy thì cậu muốn ăn cái gì thì anh ta đều làm cái đó cho cậu.” Kính Huyền chẳng thèm để ý tới bộ dạng đang ngây dại mơ tưởng của Mật Nhu, ăn thức ăn Diêm Hòa làm cho cô, nếu chờ đến khi bọn họ tranh tài làm xong, chắc có lẽ cô chết vì đói trước.

“Không cần, đầu bếp thì mỗi ngày đều nấu nướng trên người toàn là mùi khói dầu, một chút cũng không tốt, mình không cần, mình chỉ muốn tìm kiếm người đàn ông biết làm món ăn ngon thôi.” Mật Nhu cẩn thận suy nghĩ ‘đề nghị’ của Kính Huyền. Cuối cùng cau mày xóa bỏ suy nghĩ đó trong đầu, mặc dù đầu bếp rất tốt, nhưng trên người toàn là mùi của khói với dầu, cô cũng không thích.

“Minh nói vậy mà cậu cũng tưởng là thật?” Kính Huyền nhìn đáng vẻ Mật Nhu thật ngu ngốc, cô cũng chỉ tùy tiện nói ra thôi, mà nha đầu ngốc này lại cho là thật, rồi còn suy nghĩ cẩn thận đến như vậy.

“Đó là cậu nói tìm bạn trai làm đầu bếp, người ta liền suy nghĩ tới, như vậy cũng không được hay sao.” Mật Nhu khổ sở nói, cô suy nghĩ cẩn thận đến như vậy cũng không đúng sao?

“Ha ha! Mật Nhu, thật sự là nhắc đến ăn, cậu sẽ đàn động, thật sự thì vấn đề này kẻ ngu ngốc như cậu cũng muốn.” Sau khi Kính Huyền nghe Mật Nhu giải thích, không nhịn được cười to, làm cho mặt của Mật Nhu càng lúc càng đỏ. Rốt cuộc thích người nào? “Cậu không được nói nữa, không được cười, còn cười nữa thì mình không khách khí nha.” Mật Nhu bị tiếng cười khoa trương của Kính Huyền làm cho đỏ mặt tía tai, từ từ duỗi hai tay về phía Kính Huyền, muốn dùng gãi nhừa mà Kính Huyền sợ nhất mà uy hiếp.

“OK, OK, không cười, không cười nữa, cậu lấy tay ra đi, nếu không mình sẽ không kìm chế mà bật cười.” Kính Huyền nhìn Mật Nhu đang nhanh tay đưa tới bên hông mình, vội vàng khoát tay bảo Mật Nhu dời tay đi, cố gắng ngăn lại tiếng cười.

“Hừ, xem cậu còn dám cười mình nữa không, sao bọn họ còn chưa quay lại, chẳng phải gần qua một giờ rồi sao.” Mật Nhu thấy Kính Huyền không cười nữa, liền theo Kính Huyền ngồi trên ghế sa lon, nhìn đồng hồ treo trên tường, phát giác thời gian gần qua một giờ rồi, mà sao vẫn chưa thấy có người tới.

“Cậu vừa mới nói, thì đã có người xuất hiện, thật là trùng hợp.” Kính Huyền vốn còn muốn nói chờ thêm chút nữa, lại thấy Dương Lịch từ bên ngoài từ từ đi tới, một tay xách một túi đồ.

“Anh đã mua những cái gì? Em xem một tí.” Thái độ bây giờ của Mật Nhu đối với Dương Lịch không còn lạnh lùng như trước, nguyên nhân chủ yếu là do hôm nay anh làm thức ăn ngon, lý do như vậy làm cho người ta nghe thật sự là có chút đồ mờ mờ.

“Ừ, đều là món Kính Huyền thích ăn, một chút đồ hải sản, còn nữa..., anh chuẩn bị làm bánh ngọt.” Dương Lịch mỉm cười giới thiệu những thứ mình mới mua, ánh mắt đầy dịu dàng nhìn về phía Kính Huyền, anh nguyên ý tham gia cuộc so tài này là vì Kính Huyền chỉ cần cô có thể ăn món mà anh tự tay nấu cho cô, hy vọng có thể nhìn thấy Kính Huyền vì được ăn ngon mà nở nụ cười rực rỡ, thật đáng.

Một hồi yên tĩnh, bị Dương Lịch vừa nói như thế, Mật Nhu lúng túng không biết nói cái gì cho phải, Kính Huyền cũng không nói, không biết là nên tức giận, hay là nên vui vẻ.

“Minh lên lầu trước.” Kính Huyền nhìn Dương Lịch một chút, hốt hoảng không biết đáp lại thâm tình của Dương Lịch như thế nào, chột dạ muốn lên lầu.

“Kính Huyền.” Dương Lịch muốn Kính Huyền ở lại, nghĩ muốn nói gì đó với cô, trong lòng đấu tranh, cuối cùng lắc đầu một cái, nói: “Không có gì, em nên đi nghỉ ngơi một chút.”

“Ừm.” Kính Huyền không quay đầu lại liền đi lên lầu, trốn vào trong phòng.

“Kính Huyền, có phải cậu vẫn còn tình cảm với Dương Lịch?” Mật Nhu đi vào phòng Kính Huyền, thấy Kính Huyền đang ngo ngắc ngồi trên giường, không biết cô nghĩ cái gì?

“Mình cũng mơ hồ, không hiểu, rõ ràng là mình nên hận anh ấy, nhưng khi anh ấy nói đều mua những thứ mình thích ăn, nhìn thấy anh ấy mỉm cười nói về sở thích của mình, có lẽ là, từ lúc đó mình không còn ác cảm với anh ấy!” Hiện tại Kính Huyền rất là mơ hồ, không hiểu lòng mình đến cùng có còn hận Dương Lịch hay không, có thể nói, nhìn thấy một khác kia của anh, cô không còn hận nữa.

“Có lẽ sau này cậu sẽ hiểu rõ, mình muốn cậu nói thật cho mình biết, cậu có cảm nhận gì về Diêm Hòa?” Mật Nhu thở dài, đi tới bên cạnh cùng ngồi trên giường với Kính Huyền, hỏi vấn đề mà bản thân cô vẫn đang thắc mắc.

“Diêm Hỏa? Nói thật mình cũng không biết, lúc mới đầu thì rất ghét anh ta, bởi vì anh ta là loại người mà mình chán ghét nhất, nhưng sau khi sống chung một thời gian, mình phát hiện, anh ta còn có nhiều mặt mà mình chưa từng thấy.” Kính Huyền nói tới chỗ này, nhớ lại tối ngày hôm qua, bộ dạng sau khi Diêm Hỏa uống say, giống đứa bé hồn dỗi đòi hôn, không khỏi bật cười, bây giờ suy nghĩ lại thật sự là thật buồn cười.

“Thăm ròi, thăm ròi, xem cậu ngu ngốc như vậy, tám phần là thích tên kia, xem ra Kính Huyền của chúng ta đã yêu rồi, xem ra Dương Lịch không có hy vọng gì.” Mật Nhu nghe Kính Huyền nói xong, cảm thấy quái lạ, bộ mặt khoa trương thõng khở nhìn Kính Huyền.

“Cậu nói cái gì, mình chỉ là cảm nhận sao nói vậy thôi, cậu không cần suy diễn sâu xa như vậy, thật không chịu nổi.” Kính Huyền không thừa nhận điều Mật Nhu nói, mặt hửng phản bác lại, cô chỉ là nghĩ sao nói vậy thôi, sao có thể là thích.

“Có quý mới tin, xem mặt cậu cười đến rạng rỡ như hoa thế kia, đây là vẻ mặt thường thức.” Mật Nhu không khách khí nói móc Kính Huyền.

“Hai người mau xuống đây, bọn anh đã chuẩn bị xong.” Đang lúc Kính Huyền không tìm được lời nào để phản bác, thì Diêm Hỏa đang đứng trước cửa kêu Kính Huyền, bảo hai người xuống lầu, nhất thời giúp Kính Huyền đang bị Mật Nhu công kích cấp cứu ra ngoài.

“Được, chúng tôi lập tức đi xuống.” Kính Huyền nói xong đi trước, không cho Mật Nhu ở phía sau bất kỳ cơ hội nói chuyện nào.

“Em đi chậm một chút, đừng quên, chân của em còn đang bị thương.” Diêm Hỏa cau mày nhìn Kính Huyền, cô giống như thấy cái gì muốn nhanh chóng chạy xuống lầu, lo lắng nhìn chân bị thương của Kính Huyền, mặc dù đã bình phục, nhưng vẫn phải chú ý một chút.

“Anh không cần lo lắng, ngược lại nhanh lên một chút tranh tài, bọn em cũng mau chết đói rồi.” Mật Nhu nhìn đáng vẻ lo lắng của Diêm Hỏa, bảo anh không cần lo lắng cho Kính Huyền, ngược lại bụng cô đói đến mức kêu ùng ục rồi, nên mau chóng tranh tài.

“Còn đang chờ hai người, nhanh đi xuống đi.” Diêm Hỏa hướng Mật Nhu gật đầu một cái, sau đó đi xuống lầu, ba người đang đứng xếp hàng trong phòng bếp. Hoàn hảo phòng bếp Diêm gia khá lớn, cái gì cũng đầy đủ hết, cho nên chuẩn bị đồ cũng chỉ có chuẩn bị thức ăn, cái gì khác đều không cần chuẩn bị, tiết kiệm không ít thời gian.

“Vậy có thể bắt đầu được chưa, yêu cầu cuộc tranh tài là một giờ làm bốn món mặn một món canh, không có cái gì khó khăn chứ?” Mật Nhu lấy tay chống cằm, nhìn bốn người đàn ông đứng trước mặt mình, không làm chỉ biết ăn không ai khác là Mật Nhu, đó là nhiệm vụ đơn giản nhất.

“Không thành vấn đề.” Bốn người đàn ông ăn ý trả lời một tiếng, sau tất cả đều nhanh chóng chạy vào trong phòng bếp làm ra tác phẩm mình đặc ý nhất, mà hai nữ chính tốt nhất không nên giúp cái gì, an vị ở phòng khách, vừa nói chuyện phiếm vừa xem tivi, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười khoa trương, hoàn toàn không bị dây vào không khí khẩn trương trong phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Chỗ thần bí

“Thơm quá, Kính Huyền, mình đói đến bụng lép kẹp luôn rồi, rốt cuộc cũng sắp hết một tiếng đồng hồ.” Mật Nhu ngửi thấy mùi thức ăn từ phòng bếp truyền đến, không hình tượng nằm dài trên ghế salon, hiện tại cả tâm tư của cô đều nằm ở thức ăn ngon trong phòng bếp.

“Cậu cứ rên rí từ lúc mà họ vừa mới bắt đầu cho đến bây giờ, cậu không thấy mệt mỏi sao, cầu xin cậu yên tĩnh ngồi xuống chờ bọn họ.” Kính Huyền nhìn đáng vẻ Mật Nhu đứng ngồi không yên, bất đắc dĩ kêu cô ngồi yên một chút.

“Nhưng mà bụng của mình cứ kêu ùn ục từ nãy giờ, mình đói đến hoa cả mắt luôn rồi.” Mật Nhu uất ức sờ sờ bụng, nhìn chằm chằm Kính Huyền than thở.

“Đáng đời, là do cậu thôi, mình bảo cậu ăn trước điểm tâm Diêm Hỏa làm, cậu không chịu, còn nói là nhất định phải đợi thành quả so tài mà bọn họ làm ra cậu mới chịu ăn. Bây giờ đói bụng liền oán trách.” Kính Huyền nhìn không được hành động ngu ngốc của Mật Nhu liếc cô một cái, ăn trước một chút cũng sẽ không chết, còn bảo nhất định phải đợi đến lúc bọn họ làm xong mới ăn, phải gọi là đáng đời, còn kêu là cái gì?

“Hiện tại không ăn, chờ lát nữa mình sẽ ăn được nhiều hơn, việc đơn giản như vậy mà cậu cũng không hiểu.” Bây giờ là ngược lại, Mật Nhu không đồng ý với ý kiến của Kính Huyền, việc cô để bụng đói là hành động rất đúng.

“Vậy cậu không cần oán than đói bụng với mình, nếu còn than thở với mình nữa, thì cậu thật sự có đáng đánh đòn hay không?” Kính Huyền mặt hửng nhìn chằm chằm Mật Nhu, nghe thấy Mật Nhu oán trách, lỗi tại Kính Huyền cũng sắp không chịu nổi rồi, vậy mà cô còn nói được cái lý do ngớ ngẩn kia nữa.

“Đó mà cũng gọi là oán than sao, chỉ là nói thôi.” Căn bản Mật Nhu cũng không để ý Kính Huyền phát giận, còn giải thích lý với lẽ.

“Được rồi được rồi, mình xem tivi còn tốt hơn.” Kính Huyền không còn nhẫn nại để nói chuyện với Mật Nhu, bèn quay qua xem tivi, lười biếng không để ý đến cô nữa.

“Hai người tới đây, tất cả đều làm xong.” Diêm Hòa cùng bọn họ đem tất cả những món ngon mà chính tay mình làm bày biện lên bàn cơm, kêu kính Huyền cùng Mật Nhu tới nếm thử một chút, xem ai là người làm tốt nhất.

“Thật tốt quá, mình chờ đợi chính là giờ khắc này, thật tuyệt, mau mau, mình sắp chết vì đói rồi.” Mật Nhu lật đật vọt tới trước, không kịp chờ đợi, liền cầm đũa lên, chăm chăm nhìn cái bàn đầy ắp thức ăn, không biết nên bắt đầu gấp món nào trước mới phải.

“Xem ra tất cả đều ngon, vậy chúng tôi cũng không khách khí, các người cũng ngồi xuống ăn đi, không nên khách khí.” Kính Huyền khó được thấy nhiều thức ăn ngon thế này, cũng muốn nhanh một chút ăn, kêu bốn người người đàn ông đang đứng bên cạnh cô cùng nhau ngồi xuống ăn.

“Bọn muốn em ăn thử xem món của ai ngon hơn. Nhanh lên, cho bọn anh kết quả.” Tiêu bất mãn nhìn dáng vẻ của Mật Nhu ăn như hổ đói, bộ dáng đó mà gọi là thưởng thức, chính xác phải nói đó là bị bỏ đói lâu ngày nên chỉ biết ăn cho đầy bụng.

“Ấn Ấn! Thật ngon, những món các anh làm, đều ăn rất ngon.” Mật Nhu một miệng đầy ắp thức ăn, còn cười mụ mị giúp Kính Huyền kêu bọn họ ngồi xuống cùng ăn.

“Cô đừng ăn nhiều như vậy, Kính Huyền còn chưa kịp ăn thì cô đã ăn muốn hết một nửa rồi, thật không nhìn nổi.” Tiêu nhìn Mật Nhu dùng tốc độ cực nhanh trên bàn ăn, nóng nảy bắt lấy cánh tay của Mật Nhu đang hướng về phía gấp thức ăn, kêu cô không nên ăn nhiều như vậy.

“Không, bụng của tôi rất đói, Kính Huyền lại không cần ăn nhiều như vậy.” Mật Nhu giống như bộ dạng đứa trẻ tức giận nói, sau đó dùng sức đẩy tay Tiêu đang giữ cánh tay mình, tiếp tục lao vào gấp thức ăn, không thêm để ý đến ánh mắt đầy kinh ngạc của mọi người.

“Tôi chỉ có thể nói, các anh đều bị Mật Nhu lừa, các anh xem bộ dạng này của cô ấy, có giống là từ từ thưởng thức sau đó phê bình, đưa ra kết quả hay không? Chính là cô ấy muốn các anh làm ra món ăn ngon nhất cho cô ấy ăn thôi. Nếu các anh còn không ngồi xuống ăn, đảm bảo sẽ không còn cái gì để ăn nữa, vì cô ấy sẽ ăn sạch hết toàn bộ.” Kính Huyền tốt bụng hướng về phía bọn họ còn đang đứng nhìn ngây ngốc nói, điều này cũng khó trách, bình thường Mật Nhu khá ái đoan trang thế kia mà bây giờ lại như thế này, ai lại có thể không ngạc nhiên được chứ.

“Mật Nhu, em không phải là người mẫu sao? Không sợ dáng vẻ mảnh mai của mình trở nên béo hay sao?” Tiêu tò mò hỏi Mật Nhu, kẻ giống như hổ đói đang ăn vờ vạp, nghĩ thầm người phụ nữ xinh đẹp không phải quan tâm nhất dáng người sao, huống chi là người mẫu nổi danh.

“Anh không cần lo lắng, em là loại người ăn không mập, các anh không cần ăn có phải không, vậy em giúp các anh ăn hết.” Mật Nhu tự hào nói, trời cao đối với cô quá tốt, cho cô một dáng người vĩnh viễn ăn không bao giờ mập, cho nên cô mới không bận tâm ăn thì cứ ăn.

Nghe Mật Nhu nói, ngoại trừ Kính Huyền ra, bốn người đàn ông đều một bộ dạng ngây người, cuối cùng bị Kính Huyền kêu to mới hoàn hồn trở lại, mới biết phải nhanh lên một chút ăn, bằng không sẽ bị Mật Nhu quét sạch. Nhưng, vốn là một cuộc tranh tài nấu nướng, thế nào cuối cùng lại biến thành cuộc so tài giành ăn?

“A, mình ăn ngon quá, Kính Huyền, chúng ta đi chơi được không.” Rốt cuộc Mật Nhu cũng đã ăn uống thỏa mãn, rời khỏi bàn ăn, tự nhiên liền giao nhiệm vụ dọn dẹp cho bốn anh chàng kia, kêu Kính Huyền cùng mình đi chơi.

“Được, nhưng mà đi đâu chơi, hay là mình đi trượt băng đi, lâu rồi mình không có đi, thật hoài niệm.” Kính Huyền chợt nghĩ đến rất lâu mình không đi trượt băng, nhất thời liền muốn đi, vui vẻ kêu Mật Nhu cùng đi.

“Cậu có bị ngốc không, quên là chân cậu bị thương hay sao? Chờ khi nào chân cậu bình phục lại, đến lúc đó đi cũng chưa muộn.” Mật Nhu nghe Kính Huyền hưng phấn nói nơi mình muốn đi, giọng điệu lạnh lùng, liền dội cho Kính Huyền một gáo nước lạnh.

“Xui xẻo, thật vất vả muốn đi, nhưng bây giờ lại không đi được? Thôi, may là vẫn còn có công việc để làm, chân bị thương thật đúng là cái gì cũng không làm được.” Tâm tình Kính Huyền như con sóng nhỏ, bởi vì hiện tại không thể đi trượt băng, nên chỉ muốn vào phòng làm việc.

“Không thể chơi trượt băng, chẳng lẽ không có thứ khác để chơi sao? Mình dẫn cậu đến một chỗ rất hay, có muốn không?” Mật Nhu không đành lòng thấy bộ dạng Kính Huyền như đưa đám, nghĩ đến nơi mà mấy ngày trước cô đã đi qua, kêu Kính Huyền cùng đi với mình.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đùng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chụp hình cưới

“Thôi đi, có chỗ đi, nhưng chân của mình bị thương, đi cũng không thể chơi.” Bởi vì Kính Huyền không thể đi trượt băng, nên hiện tại đi chỗ nào cũng đều không hăng say, vậy tay cự tuyệt lời mời của Mật Nhu.

“Đi rồi cậu sẽ biết, cứ coi như là đi cùng mình được không, nhiều ngày rồi mình cũng không có đi rồi, rất hoài niệm.” Mật Nhu làm nũng phe phẩy tay Kính Huyền, muốn Kính Huyền cùng mình đi chung.

“Vây thì đi thôi, tôi cũng đi theo hai người.” Diêm Hỏa không biết từ lúc nào xuất hiện ở phía sau Kính Huyền, khuyên Kính Huyền đi cùng Mật Nhu, dự định đi du lịch lần trước thất bại do đụng phải Dương Lịch, cho nên chưa kịp đi đã quay trở về lại, hiện tại lại có cơ hội, đi chơi một chút cũng không tệ.

“Thôi, dù sao tôi cũng không có chuyện gì để làm, vậy thì cùng đi, các anh cũng muốn đi cùng sao?” Kính Huyền nghi ngờ hỏi ba người còn đang đứng phía sau mình, không hiểu từ lúc nào bọn họ lại trở nên ăn ý với nhau như vậy.

“Xin lỗi, công ty anh có chút việc cần anh phải xử lý, nên không thể đi cùng mọi người, phải cáo biệt, đi về trước.” Húc Nhật mới vừa nhận được điện thoại của thư ký nói công ty có một khách hàng lớn hôm nay tới. Hôm nay tới chỗ của Kính Huyền đã lãng phí rất nhiều thời gian rồi, hiện tại công ty lại gọi điện thoại tới, bây giờ anh không có biện pháp nào khác, là phải trở về.

“Không sao, anh tới thăm em, em đã vô cùng cảm tạ rồi. Em biết anh rất bận rộn chuyện công ty, anh cũng nên nhanh một chút trở về công ty đi, bằng không Thanh Phong sẽ phá hủy phòng làm việc của anh đó.” Kính Huyền quan tâm nói, nếu Thanh Phong không thấy Húc Nhật trở về giải quyết công việc, e rằng sẽ tức giận đến mức muốn phá hủy phòng làm việc của tổng giám đốc Húc Nhật.

“Ừh, vậy anh đi trước đây, bái bai.” Húc Nhật nghe Kính Huyền nói, mặc dù nói xin lỗi, nhưng vẫn cảm áo khoát lên đi theo Kính Huyền, nói lời tạm biệt sau đó rời đi.

“Tiêu, còn anh, không phải anh cũng có rất nhiều việc để xử lý sao? Bạn gái của anh không quấy phá làm phiền nữa àh?” Kính Huyền đầy thắc mắc, tất cả bọn họ, Tiêu cùng Dương Lịch ai nấy đều bận rộn, không hiểu tại sao mới sáng sớm bọn họ đã chạy tới đây tìm cô.

“Em không phải cần phải lo lắng cho anh, bảo bối Diên Tâm của anh sẽ tha thứ cho anh, ngược lại Mật Nhu, em nói nơi tuyệt vời đó ở chỗ nào, anh rất muốn được chiêm ngưỡng mở mang kiến thức một chút.” Tiêu nói không sao, đưa ánh mắt hướng trên người Mật Nhu, không hiểu cô nàng đang nhìn thấy cái gì mà mắt hờn như thế.

“A, gọi em àh, hi hi! Các người đi rồi sẽ biết, đi thôi.” Mật Nhu im lặng, thần bí nói xong, không muốn nói ra ngay lúc này, cho bọn họ háo hức tò mò một chút sẽ thú vị hơn.

“Làm gì thần bí dữ vậy, nói một chút cũng không được sao.” Hiện tại Kính Huyền bị sự úp mở của Mật Nhu làm cho tò mò, đi theo phía sau Mật Nhu hỏi.

“Hiện tại nói cho cậu biết thì không còn gì là ngạc nhiên, vui mừng nữa, nhanh lên xe, mình dẫn cậu tới thì sẽ biết thôi, đảm bảo đến lúc đó cậu sẽ giật mình.” Mật Nhu kiên trì không nói cho Kính Huyền biết, ngồi lên vị trí lái xe, chờ Kính Huyền leo lên.

“Sao cậu lại phát hiện? Nơi thần bí đó.” Kính Huyền chớp chớp cặp mắt to ngấp nước, tràn đầy nghi ngờ hỏi Mật Nhu đang chăm chú lái xe.

“Đi chụp ngoại cảnh bên ngoài mới phát hiện, nơi đó rất đẹp, do chụp ảnh nghệ thuật, mà chỗ đó giống như mộng ảo, rất đẹp.” Bởi vì công việc Mật Nhu thường xuyên ra ngoài chụp ảnh, cho nên biết rất nhiều nơi, mỗi một lần phát hiện một nơi lạ, thú vị, đều dẫn cả nhà Kính Huyền đi xem.

“WOa, thật là đẹp, thật sự là rất thích hợp chụp hình mộng ảo.” Kính Huyền vừa xuống xe, một chuỗi mùi hương hoa xông vào mũi, giương mắt thấy một biển hoa, từng loại từng loại hoa, tất cả đều là màu vàng, dưới sự soi sáng của ánh mặt trời càng thêm chói mắt, ở bên cạnh biển hoa có một bãi cỏ lớn xanh mơn mẫm, làm cho người ta cảm giác ngồi lên nhất định rất thoải mái.

“Thế nào, ngồi xuống thưởng thức phong cảnh cũng tốt, lúc ấy mình cũng rất thích chỗ này, không khí cũng rất tuyệt.” Mật Nhu vừa nói, vừa đi đến bãi cỏ xanh mơn mẫm ngồi xuống, nhìn ngắm biển hoa xinh đẹp trước mắt.

“Ừm, có thời gian mình cũng muốn dẫn hai bảo bối cùng Thanh Phong đến, lúc đó đến đây ăn cơm dã ngoại thật tuyệt.” Kính Huyền đi theo ngồi xuống cạnh Mật Nhu, nghĩ đến hai cục cưng thấy cảnh vật xinh đẹp như vậy nhất định sẽ rất vui vẻ, chạy đùa trên bãi cỏ, trên mặt tràn đầy nụ cười.

“Mật Nhu, em đến nơi này chụp cái gì? “Tiêu chợt tò mò hỏi, tại nơi tuyệt đẹp như vậy chỉ thích hợp chụp hình lãng mạn, dành cho những cặp tình nhân, trong lòng Tiêu suy nghĩ, đầy thắc mắc, kỳ quái, tại sao anh để ý làm gì?

“Là chụp hình áo cưới cho một tiệm áo cưới để đăng lên báo, vừa vặn năm nay mới vừa khai trương.” Ban đầu Mật Nhu nhận công việc này cũng không yêu thích cho lắm, nhưng khi nhìn thấy nơi tuyệt đẹp như vậy, thì ngược lại ngay lập tức liền báo nhiếp ảnh gia nhanh chóng bắt tay nhanh vào công việc.

“Woa, vậy bộ dạng cậu mặc áo cưới nhất định rất là đẹp khiến cho vô số đàn ông bị mê hoặc phải không. Hôm nào cậu lấy hình cho mình xem một chút, nhất định là vô cùng xinh đẹp.” Kính Huyền không chút bận tâm liền nằm trên cỏ, trong đầu ảo tưởng nếu như cô cùng Diêm Hỏa cũng cùng nhau chụp ảnh cưới, nhất định cũng rất là đẹp.

Hồngбет, cô mới vừa suy nghĩ cái gì, không đúng, không đúng, làm sao lại nghĩ đến Diêm Hỏa chứ, tại sao cô lại nghĩ tới việc cùng anh chụp hình cưới chứ, đầu óc của cô chắc là có vấn đề rồi, cho nên mới nghĩ như vậy. Đúng, chắc chắn là như vậy, không sai.

Kính Huyền bị ý tưởng của chính mình làm hoảng sợ, vội vàng định thần lại, đổ lỗi do phong cảnh xinh đẹp hữu tình trước mắt, cho nên mới có thể suy nghĩ lung tung như vậy.

“Được, ngày mai sau khi hình được rửa xong, mình đi lấy cho cậu xem.” Mật Nhu hào phóng nói, trong đầu cũng nghĩ tới chờ đợi muốn xem hình chụp.

“Kính Huyền, nếu như em cảm thấy yêu thích chỗ này như vậy, thế thì chúng ta cùng đi chụp ảnh cưới được không, bộ dạng em khi mặc áo cưới nhất định cũng rất đẹp.” Thời điểm Diêm Hòa vừa nghe được Mật Nhu chụp ảnh cưới, liền muốn cùng Kính Huyền chụp ảnh cưới, nhưng cái ý nghĩ này lại hù Kính Huyền sợ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Món ăn tình nhân

“Cái gì, anh đang đùa giỡn phải không?” Kính Huyền thất thanh kêu lên, một bộ dạng đầy hoảng sợ, cô mới vừa có cái ý niệm này trong đầu liền lập tức xóa bỏ, vậy mà bây giờ Diêm Hòa cứ nhiên nói ra, có thể không khiến cô bị hù dọa sao?

“Bộ dáng của anh giống như đang đùa giỡn sao?” Diêm Hòa chăm chú nhìn gương mặt Kính Huyền, bộ dáng không một chút nào tỏ ra đùa giỡn.

“Không được.” Những lời này không phải là Kính Huyền nói, mà Dương Lịch này giờ vẫn yên lặng bây giờ lên tiếng, gương mặt tràn đầy sự tức giận nhìn Diêm Hòa.

“Tôi đang cùng Kính Huyền nói chuyện, không có hỏi thăm đến ý kiến của anh, mà anh lấy tư cách gì để nói hai từ này “Diêm Hòa không chút sợ Dương Lịch, bây giờ anh đang kiên trì muốn cùng Kính Huyền chụp hình cưới.

“Tôi dùng danh nghĩa vị hôn phu của Kính Huyền nói, cái này dù tư cách chứ.” Dương Lịch cái gì cũng có thể chịu được, nhưng không thể chịu được cảnh Kính Huyền cùng người đàn ông khác chụp hình cưới, Kính Huyền là thuộc về anh, bất luận kẻ nào cũng không thể cướp cô khỏi anh.

“Vị hôn phu? Chắc có lẽ anh quên mất là, do tự anh đẩy Kính Huyền ra, bây giờ gặp lại cô ấy liền muốn quay lại theo đuổi, không có đạo lý nào đơn giản như vậy.” Căn bản Diêm Hòa không quan tâm Dương Lịch có phải là vị hôn thê trước kia của Kính Huyền hay không, cũng có thể nói, trong lòng anh chưa bao giờ xem Dương Lịch là chồng chưa cưới của Kính Huyền.

“Anh không được ăn nói lung tung, tôi với anh từ lâu đã sớm không còn bất kỳ quan hệ gì, không cần ở trước mặt tôi nói cái gì là vị hôn phu, như vậy sẽ làm tôi rất khó xử.” Kính Huyền vốn muốn nói Dương Lịch là anh không có tư cách, nhưng nghĩ đến trước kia Dương Lịch đối xử tốt với cô như vậy, nếu nói như vậy thì sẽ khiến anh rất đau lòng, nhưng Kính Huyền đã không thể nào tiếp nhận được Dương Lịch nữa rồi.

“Kính Huyền, em theo anh cùng trở về nhà, anh sẽ dẫn Lộ Đế tới trước mặt em, để cho cô ta chính miệng mình giải thích với em, chuyện trước kia chính là hiểu lầm, tất cả đều do Lộ Đế tự mình diễn trò thôi.” Tay Dương Lịch nắm chặt thành quả đám, khắc chế ẩn dấu tâm tình không bộc lộ ra ngoài, chỉ cần đem được Kính Huyền về, nhất định anh sẽ có biện pháp khiến chính miệng Lộ Đế giải thích tất cả hiểu lầm cho Kính Huyền.

“Anh không nên đem những chuyện sai lầm của bản thân mình đổ hết trách nhiệm trên người Lộ Đế, nếu như không phải là do chính bản thân anh không khống chế được, thì Lộ Đế cũng sẽ không có cơ hội mà làm như vậy.” Kính Huyền quật cường xoay người lại không nhìn tới Dương Lịch, hiện tại cô rất mệt mỏi, thậm chí hy vọng không bao giờ nghe thấy, hay nhắc tới cái tên Lộ Đế.

“Tôi chỉ nói là muốn chụp ảnh cưới, anh cũng không cần phải phản ứng lớn thế này, không cần thiết làm thành bộ dáng này. Kính Huyền đi, anh dẫn em đi thăm quan xung quanh một chút.” Diêm Hòa đứng giữa hai người đang sắp bộc phát cảm xúc, ngăn trước mặt Dương Lịch kéo Kính Huyền từ trên mặt đất đứng lên.

“Tôi mệt rồi, cũng không có tâm tình nào mà ngắm cảnh, chúng ta đi về trước đi.” Kính Huyền mệt mỏi nói xong, vừa bị Dương Lịch nói như thế, bây giờ đã không có tâm tình nào mà đi ngắm cảnh nữa.

“Không sao, em mệt mỏi, vậy anh công em đi, phong cảnh đẹp như vậy mà không nhìn, thì thật đáng tiếc.” Diêm Hòa không chút do dự ngồi xổm xuống trước mặt Kính Huyền, xoay đầu lại nhìn Kính Huyền mỉm cười, bảo cô leo lên.

“Không cần, nhiều người đang nhìn như vậy, hay là chúng ta trở về trước đi.” Kính Huyền lắc đầu một cái, nhìn thấy xung quanh nhiều người đang ngắm phong cảnh như vậy, Kính Huyền ngại ngùng không leo lên.

“Không cần dài dòng như vậy, lên đi.” Diêm Hòa không quan tâm có người nhòm ngó hay không, kiên trì bảo Kính Huyền leo lên.

“Nên về nhà thì tốt hơn...” Kính Huyền vừa nói được nửa câu cự tuyệt, liền bị Diêm Hòa bá đạo công lên.

“Đi thôi, anh dẫn em đi nhìn xung quanh.” Diêm Hòa không nói hai lời liền bắt đầu đi bên cạnh biển hoa, nhìn ngắm biển hoa trước mắt, mặc dù trong lòng đang tiếc nuối không chụp được ảnh cưới như anh mong muốn, nhưng có thể cùng Kính Huyền ở khoảng cách gần như vậy đi dạo trong biển hoa, cũng không tệ.

Kính Huyền đỏ mặt đầu tựa vào bả vai của Diêm Họa, không có chút tâm tình nào nhìn ngắm cảnh đẹp trước mắt. Bởi vì lúc này cả tâm tư đang nghĩ về Diêm Họa, cảm thụ hơi thở thuộc về anh, không biết vì sao cảm thấy rất mê muội, cảm thấy vô cùng an tâm, tim đập rất nhanh, nhanh đến nỗi tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Kính Huyền không hiểu tại sao, cô chỉ là nằm trên lưng của Diêm Họa thôi, nhưng sao tim lại đập dữ dội như vậy, cảm giác giống như tối hôm qua khi Diêm Họa uống say, sau đó cô hôn anh, cảm giác rất giống, thật sự rất kỳ quái, rốt cuộc là sao, chẳng lẽ cô bị bệnh?

“Hai vị, hôm nay chúng tôi có món ăn đặc biệt dành cho cặp tình nhân, hai vị có muốn vào trong thưởng thức một chút không?” Diêm Họa công Kính Huyền đến gần một ngôi nhà cạnh biển hoa, thời điểm đến gần liền nghe người phụ nữ viên phục vụ ra chào hỏi, giới thiệu, đem hai người trở thành cặp tình nhân, khiến Diêm Họa vô cùng thích thú.

“Tốt, Kính Huyền, chúng ta vào thử xem món ăn tình nhân như thế nào.” Diêm Họa cười rộ rồi công Kính Huyền đi vào, phục vụ viên ở phía sau hâm mộ nhìn Kính Huyền cùng Diêm Họa.

“Này, chúng ta lúc nào thì thành tình nhân rồi, thật là, mới vừa nãy đã ăn no như vậy rồi, còn ăn cái gì nữa, nhanh rời khỏi chỗ này đi.” Kính Huyền vừa vào trong đã nhìn thấy từng đôi từng đôi đang ăn với nhau, không hài lòng bảo Diêm Họa đi ra.

“Đúng vậy, chúng tôi không phải là tình nhân, chúng tôi là vợ chồng, tôi ăn món ăn tình nhân cũng không tồi, ngồi xuống.” Diêm Họa mặt dày nói, không quan tâm lời phản đối của Kính Huyền liền đem cô đặt trên ghế, kêu phục vụ đem món ăn tình nhân lên.

“Anh ăn nói lung tung, tôi từ khi nào thì chấp nhận chúng ta là vợ chồng chứ.” Kính Huyền nghe Diêm Họa nói, mặc dù trong lòng vô cùng ngọt ngào thích thú, nhưng ngoài miệng còn mạnh mẽ phản bác lời Diêm Họa nói.

“Ha ha, về sau chúng ta chính là vợ chồng, em không cần phải xấu hổ.” Diêm Họa hai tay chống cằm, nhìn khuôn mặt Kính Huyền đang đỏ lên, càng thêm vui vẻ cười nói.

“Không muốn nhiều lời với anh, nói nhiều với anh cũng điều như vậy, nói nhiều anh cũng không thông.” Kính Huyền không tìm ra được lý do nào để phản bác Diêm Họa, đành quay đầu qua kính thủy tinh nhìn ra bên ngoài, ngắm nhìn biển hoa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Trong công ty xôn xao

Sau một tuần lễ, bây giờ chân bị thương của Kính Huyền đã khá hơn, hiện tại có thể đi làm rồi.

“Kính Huyền, em đến công ty anh làm thì tốt hơn, không nên đến làm việc tại công ty của tên Húc Nhật đó.” Diêm Họa lên tiếng, vừa nghĩ tới cảnh Kính Huyền đến công ty của tình địch mình làm việc, thì trong lòng lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Tôi thấy làm chỗ Húc Nhật không có gì là không tốt cả, tôi cũng không muốn đổi công ty, còn nữa... huống chi bây giờ cái chân bị thương cũng khá hơn rồi, anh không cần bận tâm, chăm sóc tôi đâu.” Kính Huyền mất hứng nhìn Diêm Họa một cái, không hiểu tại sao Diêm Họa lại bá đạo như vậy.

“Nhưng mà anh không thích em đến chỗ của Húc Nhật làm việc, như vậy thì cả ngày anh không thể nào nhìn thấy em.” Diêm Họa thổ lộ tâm tư của chính mình, nhìn thẳng Kính Huyền nói ra những lời từ đáy lòng.

“Anh không cần nói mập mờ như vậy, tôi cũng không có thời gian, tôi đi trước đây.” Sau khi Kính Huyền nghe xong lời nói của Diêm Họa, nét mặt đỏ bừng đầy khả nghi, sau đó lập tức liền bị cô che giấu, giờ tay lên nhìn đồng hồ, phát hiện đã không còn kịp thời gian, liền muốn lập tức rời đi.

“Vậy buổi trưa anh đến tìm em, chúng ta cùng nhau ăn trưa.” Diêm Họa hướng về phía bóng lưng của Kính Huyền nói, anh cũng cầm cặp tài liệu của mình đến công ty, Diêm Họa thật cao hứng, từ lần sau khi cả hai cùng nhau ăn món ăn tình nhân trở về, dường như thái độ của Kính Huyền đối với anh đã thay đổi.

“Chị Kính Huyền, sao chị tới sớm vậy, có muốn uống cà phê không?” Tiểu Tiểu vừa vào phòng làm việc liền nhìn thấy Kính Huyền đang ngồi trên bàn làm việc lật xem tài liệu, vui vẻ hỏi thăm Kính Huyền có muốn uống cà phê hay không.

“Muốn, cà phê Tiểu Tiểu pha là ngon nhất, đã lâu rồi không được uống, thật là nhớ.” Kính Huyền ngẩng đầu nhìn Tiểu Tiểu, vui vẻ nói, tâm tình hôm nay của cô rất tốt.

“Được, em lập tức đi pha cho chị.” Tiểu Tiểu nghe được lời khen ngợi, vui vẻ đi pha cà phê cho Kính Huyền.

“Linh” Điện thoại của Kính Huyền vang lên, Kính Huyền không suy nghĩ nhiều liền nhận, “Chào anh, anh là người của tập đoàn nào?”

“Là anh, nghe nói hôm nay em đi làm, nên anh gọi điện hỏi thăm.” Điện thoại bên kia truyền đến thanh âm vui vẻ của Húc Nhật, nghe được tâm tình có vẻ rất tốt.

“Đúng vậy, đã khỏe rồi, mà còn chưa đi làm, sẽ bị sa thải sao, em không muốn mất đi công việc này đâu.” Kính Huyền nghe điện thoại bên kia là Húc Nhật, buông lỏng tâm tình trò chuyện vui vẻ cùng Húc Nhật.

“Có chuyện gì vui à? Dường như tâm tình của em rất tốt, có thể nói ra không?” Húc Nhật nghe thấy giọng điệu nói chuyện của Kính Huyền, có thể đoán ra được tâm tình hôm nay của Kính Huyền rất tốt.

“Chính là vết thương đã lành có thể đi làm lại, cái này không phải là chuyện tốt hay sao, chẳng lẽ anh cho là không phải?” Kính Huyền sẽ không ngu ngốc mà nói cho Húc Nhật biết, bởi vì cô và Diêm Hóa đã hẹn cùng nhau ăn trưa nên cảm thấy vui vẻ? Nói như vậy chẳng phải sẽ bị mọi người phát hiện cô có cảm tình với Diêm Hóa sao?

“Vậy sao? Vậy để chúc mừng em quay trở lại làm việc, lát nữa anh mời em đi ăn cơm.” Húc Nhật không suy nghĩ nhiều liền nói, vốn là anh tính gọi điện thoại mời Kính Huyền ra ngoài ăn cơm, hiện tại có lý do chính đáng đương nhiên là phải biết tận dụng cơ hội.

“Àh, nhưng em có một cuộc hẹn rồi, nếu không để hôm nào đi, được không?” Kính Huyền khổ sở nói, nếu như đáp ứng lời mời của Húc Nhật, thì lỡ hẹn cùng Diêm Hóa, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là cự tuyệt Húc Nhật.

“Vậy cũng được, em đã hẹn rồi biết làm sao, vậy thì khi khác chúng ta đi.” Húc Nhật ở bên kia điện thoại rất thất vọng, không nghĩ tới có người so với anh còn ra tay sớm hơn hẹn Kính Huyền, càng không nghĩ đến người kia là Diêm Hóa.

“Được, hôm nào chúng ta đi, em còn có việc, cúp máy trước đây.” Kính Huyền thấy không còn chuyện gì để nói nữa, lại nhìn thấy trên bàn một đồng hồ văn kiện, liền muốn cúp điện thoại tiếp tục công việc.

“Ừh, được.” Húc Nhật còn có thể nói gì, không thể làm gì khác hơn là cúp điện thoại để Kính Huyền an tâm làm việc.

“Chị Kính Huyền, cà phê của chị đây.” Tiểu Tiểu vừa pha xong mang vào cho Kính Huyền, đặt bên cạnh bàn làm việc của Kính Huyền sau đó trở về vị trí của mình tiếp tục công việc.

“Thật đẹp trai, chẳng phải đó là Diêm Hóa tổng tài của Tập Đoàn Ảnh Hóa sao? Làm sao lại đến công ty chúng ta?” Một nữ đồng nghiệp si tình nhìn, Diêm Hóa mỉm cười hướng đến phòng làm việc của Kính Huyền, sự xuất hiện của anh khiến cho công ty đang yên tĩnh lập tức biến thành náo nhiệt, tất cả đều suy đoán Diêm Hóa đến tìm người nào.

Không nghĩ tới thời gian trôi qua nhanh như vậy, Kính Huyền quên mình vui trong đồng hồ văn kiện làm việc, không biết rằng đã đến giờ nghỉ ăn trưa, nghe thấy phía ngoài xôn xao, Kính Huyền không vui nhủ mảy.

“Tiểu Tiểu, bên ngoài có chuyện gì vậy?” Rốt cuộc Kính Huyền không nhịn được hỏi Tiểu Tiểu thư ký của mình, không biết rốt cuộc là nhân vật nào đến mà tất cả mọi người xôn xao như vậy, trong lòng chợt có linh cảm xấu.

“Dường như là Diêm Hóa tổng giám đốc của Tập Đoàn Ảnh Hóa tới, tất cả mọi người đang suy đoán anh ta đến tìm người nào, chị Kính Huyền, hình như anh ta đi về phía này, có phải anh ta đến tìm chị, giống như lần trước.” Tiểu Tiểu nhìn thấy Diêm Hóa càng lúc càng đến gần về phía này, liền nghĩ đến lần trước Diêm Hóa còn mang theo một đồng hồ văn kiện trong phòng làm việc của Kính Huyền, nên to gan suy đoán tới tìm Kính Huyền.

“Hi, Hello, Kính Huyền, anh đến đón em cùng đi ăn trưa.” Diêm Hóa mở cửa phòng làm việc của Kính Huyền, kêu cô.

“Sao anh lại tới đây, bây giờ anh lập tức làm bộ không biết tôi, lập tức đi ra ngoài, bằng không tôi chết chắc.” Đầu Kính Huyền tê dại kêu Diêm Hóa rời khỏi phòng làm việc của mình, nếu như bị đám người si tình bên ngoài kia hiểu lầm cô cùng Diêm Hóa, lát nữa trở lại chắc chắn sẽ bị uống nước mà sặc chết.

“Tại sao? Họ cũng biết em quen anh, anh nói cho bọn họ biết em là vợ của anh, nên em yên tâm đừng lo lắng.” Diêm Hóa vui vẻ nhìn đáng vẻ hốt hoảng của Kính Huyền, nói ra tin tức chấn động cho Kính Huyền nghe.

“Cái gì.” Kính Huyền nghe Diêm Hóa nói, không khống chế thanh âm rống to, tâm tình vui vẻ lúc sáng dường như đều biến mất, hiện tại chỉ có sự tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Bộ dáng như vậy là xấu hổ sao?

“Không cần kích động như thế, anh biết là bây giờ em thật cao hứng, nhưng phải chú ý hình tượng một chút, vợ yêu.” Diêm Hỏa đi tới bàn làm việc của Kính Huyền, nhìn cô cười tà mị, cả gan nói càng khiến cho Kính Huyền phát điên, còn kêu cái gì là vợ yêu ngọt ngào như thế nữa chứ.

“Anh cảm thấy đáng về hiện tại của tôi giống như cao hứng lắm sao? Con mắt của anh bị sao hả, còn nữa..., không cho phép anh gọi tôi là vợ yêu.” Kính Huyền tức giận đùng đùng hướng Diêm Hỏa nổi giận, cô sắp tức chết mà anh bảo là cao hứng, một chút vui mừng cũng không có.

“Tại sao, rõ ràng em chính là vợ của anh, tại sao không thể gọi như vậy, nhanh đi ăn cơm thôi, hơi đói rồi.” Diêm Hỏa da mặt dày nói, sau đó không cho Kính Huyền cự tuyệt kéo tay cô đi, lôi kéo Kính Huyền đang kháng nghị đi ra ngoài.

“Anh nhanh buông tôi ra, có nghe hay không, nhiều người đang nhìn, sẽ bị hiểu lầm.” Kính Huyền dùng sức thoát khỏi cánh tay Diêm Hỏa, muốn cùng Diêm Hỏa giữ một khoảng cách.

“Vợ Àh, ở trước mọi người em xấu hổ như vậy sao. Đi thôi, anh dẫn em đi ăn món em thích.” Bị Kính Huyền buông tay ra, Diêm Hỏa càng nói ra lời làm cho Kính Huyền hốt hoảng, anh đang chờ chuẩn bị xem trò vui, trước mặt đồng nghiệp, bên trái bên phải đều một mực kêu vợ yêu.

“Diêm Hỏa, có phải anh cố ý nói ra muốn mọi người hiểu lầm phải không? Mọi người đừng tin lời anh ta nói, tôi cùng anh ta không có quan hệ gì hết.” Kính Huyền không khách khí hướng Diêm Hỏa đang cười hihi haha mà rống, sau đó quay đầu hướng về phía các đồng nghiệp đang nhìn cô chăm chú giải thích.

“Gọi anh là Diêm, như vậy mới cảm giác thân mật hơn.” Diêm Hỏa không bị những lời Kính Huyền nói làm ảnh hưởng vẫn như cũ thể hiện thâm tình, bảo cô thay đổi cách xưng hô với mình, nhìn thấy đồng nghiệp hít vào một hơi.

“Woa, Kính Huyền, từ lúc nào mà quan hệ giữa cô và tổng giám đốc Diêm Hỏa tốt như vậy, trình độ thật cao siêu, tất cả chị em ở đây ai cũng muốn chị chia sẻ bí quyết, tiết lộ một chút nha.” Một đồng nghiệp bình thường đứng ra châm chọc Kính Huyền, nhìn dáng vẻ im lặng của Kính Huyền tất cả mọi người nở nụ cười.

“Các người đều hiểu lầm rồi, căn bản là không có chuyện gì cả, không cần nghe anh ta nói lung tung.” Kính Huyền nhìn từng người từng người đồng nghiệp nhạo báng mình, oán trách trợn mắt nhìn Diêm Hỏa một cái, nếu không phải là do anh ăn nói lung tung thì cô sẽ không dấy vào chuyện này rồi.

“Không có, không có, chúng ta cũng không có hiểu lầm, không cần xấu hổ, chúng ta đều hiểu cả.” Tất cả Mọi người nhìn thấy nụ cười gượng gạo của Kính Huyền, nhìn thấy thái độ kia của Kính Huyền dở khóc dở cười, thật sự không biết nên giải thích thế nào.

“Mọi người đừng khách sáo, chúng tôi đi đây, sau này nếu có thời gian chúng ta tiếp tục nói chuyện, chúng tôi đi trước đây.” Diêm Hỏa nhìn Kính Huyền bị mọi người hỏi dồn dập, thái độ thành khẩn hướng về phía các đồng nghiệp đang chọc Kính Huyền lên tiếng. Thật ra trong lòng anh cũng đã nén cười, ghen đến nỗi sắp phải nội thương luôn rồi. Tuy nhiên vẫn giữ vững nét mặt thành khẩn, có thể thấy được công phu vô cùng thâm hậu.

“Hiểu rồi, hiểu rồi, vợ yêu của anh đói bụng rồi, anh phải nhanh dẫn cô ấy đi đi, nhìn xem hai người thật là ngọt ngào, Kính Huyền nhất định là vô cùng hạnh phúc.” Còn không chịu buông tha Kính Huyền, một nữ đồng nghiệp nở nụ cười, cặp mắt ngược nhìn Kính Huyền một chút, rồi nhìn Diêm Hỏa một chút.

“Tôi không phải là vợ của người này, các người không cần suy diễn lung tung.” Kính Huyền bắt đầu không nhịn được lên tiếng, tại sao tất cả mọi người đều không nghe cô giải thích, vậy mà Diêm Hỏa chỉ nói có mấy câu thì mọi người đều tin tưởng nghe theo, chẳng lẽ là do gương mặt anh tuấn của anh ta? Nếu không tại sao không có người nào đứng về phía cô?

“Kính Huyền, cô không cần xấu hổ, cô hạnh phúc thì tất cả mọi người đều vui mừng, chẳng qua tôi thật sự rất hâm mộ cô thôi, có được một ông chồng đẹp trai anh tuấn như vậy.” Cái gì, cô đã giải thích rõ ràng như thế mà mọi người... còn dùng vẻ mặt đầy hâm mộ nhìn cô nữa chứ, àh cô thật xấu số, bộ dạng này mà có điểm nào gọi là xấu hổ sao?

“Nhìn bộ dạng của tôi giống xấu hổ lắm sao, tôi đã nói là không phải vợ của anh ta, tại sao các người không nghe lời tôi nói chứ, tức chết thôi.” Kính Huyền giận đến khuôn mặt đỏ bừng, giải thích chuyện này sao lại khó khăn thế này.

“Ai ya, chúng ta biết rồi, biết rồi, hiện tại chỉ là quan hệ bồ bịch thôi phải không, vậy thì đến lúc kết hôn nhớ mời chúng tôi đến uống rượu mừng đó, nhìn xem hai người thật là đẹp đôi.” Hoàn toàn đem lửa giận của Kính Huyền trở thành xấu hổ, một đồng nghiệp nữ vận vẹo ý tứ của Kính Huyền, càng nói càng làm cho Kính Huyền có cảm giác, cô giống như đang đàn gảy tai trâu.

“Đương nhiên, đến lúc chúng tôi kết hôn, nhất định sẽ mời các người đến uống rượu mừng, nhưng mà bây giờ chúng tôi muốn đi ăn cơm, tạm biệt.” Diêm Hỏa thật sự vui mừng, nhìn thấy tất cả đồng nghiệp của Kính Huyền thật đáng yêu, lại thấy Kính Huyền sắp tức chết, Diêm Hỏa thông minh liền kéo tay cô rời đi.

“Anh buông tôi ra, muốn ăn thì anh ăn đi, tôi muốn giải thích rõ ràng với bọn họ, nhất định là bọn họ hiểu lầm rồi.” Kính Huyền không chịu cứ như vậy bị Diêm Hỏa kéo đi, không cam lòng muốn quay lại đầu não với bọn họ một phen.

“Không cần giải thích, chúng tôi biết rồi, các người dùng cơm ngon miệng.” Hướng Kính Huyền phát tay một cái, mọi người đều rất rộng rãi ‘đuổi’ Kính Huyền, căn bản là không hiểu giả hiểu, Kính Huyền trong lòng mất hứng.

“Anh buông tôi ra, bây giờ anh hại tôi bị hiểu lầm, thật không nghĩ đến anh là người như vậy, hừ.” Khi đi ra khỏi cửa chính công ty, Kính Huyền dùng sức hất tay Diêm Hòa ra, quay đầu không nhìn về phía Diêm Hòa.

“Vậy thì trong lòng em anh là người như thế nào? Có thể nói anh nghe một chút.” Diêm Hòa không quan tâm lửa giận của Kính Huyền, đứng trước mặt cô, tựa sát gần khuôn mặt cô khoái trá hỏi, vừa rồi ở công ty Kính Huyền anh vô cùng khoái trá, có chút tư tưởng xấu.

Kính Huyền nhìn khuôn mặt đẹp trai sát gần sắp đụng môi mình, mặt lập tức đỏ lên, vội vàng đẩy Diêm Hòa cách xa ra, xoay đầu nhìn về hướng khác, lửa giận lúc này gần như tiêu tán hết.

“Anh không biết mình là hạng người gì sao, anh là một tên chỉ biết treu hoa ghẹo nguyệt, đầu cù cái, máy gieo giống, còn siêu cấp vô lại,... những lời này đều chỉ anh”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Tìm Nơi Vắng Vẻ Để Ăn Vặt

“Anh không có em đừng nói như vậy? Em đối với anh hiểu lầm rất sâu, khó trách em sẽ nghĩ như vậy, em cần phải hiểu rõ anh hơn” Diêm Hòa nghe Kính Huyền đối với mình hình dung như vậy, bắt đầu dĩ lắc đầu, dường như Kính Huyền thật sự hiểu lầm anh thành ra bộ dạng đó.

“Vậy ngược lại anh nói cho tôi nghe một chút đi, câu anh nói tôi hiểu lầm anh, chẳng phải ấn tượng của anh cho tôi là như thế sao” Kính Huyền ngay lập tức liền làm ra bộ dạng lừa gạt Diêm Hòa, giọng điệu tràn đầy khiêu khích nhìn chằm chằm Diêm Hòa hỏi.

“Em hiểu lầm anh rất sâu, ví như thói trăng hoa mà nói đi, dáng vẻ đã giống trăng hoa rồi, ít nhất phải nói anh là phong lưu phóng khoáng, sau đó là siêu cấp vô lại, nhưng những thứ này anh chỉ đối với một người đó là em mà thôi, như thế nào, em lại không có cảm động chứ” Diêm Hòa nói tới chỗ này, lại cố ý tới gần bên Kính Huyền, mặt mày hớn hở hỏi Kính Huyền hai má đang đỏ hồng lên.

“Đừng vậy, nghe anh nói tôi cảm động muốn chết, vậy anh nói cho tôi nghe một chút đi, vậy nói anh là máy gieo giống thì sao, cái này anh cũng nên nói đi chứ” Kính Huyền cười giả vờ cảm động nói, còn lấy cách diễn tả cuối cùng về Diêm Hòa nói ra, để làm khó Diêm Hòa.

“Cái đó là mị lực của anh vô biên, cái này trời sanh, anh cũng không thể nào làm khác hơn được nữa, không thể bỏ được” Diêm Hòa xấu xa nói, thời điểm nói xong còn ở trước mặt Kính Huyền cố ý bày ra bộ dạng anh tuấn, ngay lúc có cô gái nhỏ đi ngang qua cũng bị sự đẹp trai của Diêm Hòa mê hoặc mặc dù cô đang đi với người yêu của mình.

“Thật đúng là mị lực, anh nhìn xem ngay cả cô bé kia cũng bị anh mê hoặc, đúng là kẻ hay gây họa mà, xem ra sau này tôi phải cách xa anh một chút mới được” Kính Huyền đã sớm nhìn thấy có vài cô bé vẫn đứng gần đó cẩn thận nhìn lên Diêm Hòa, có lúc còn hưng phấn quơ tay múa chân, Kính Huyền nói xong nhanh chân kéo Diêm Hòa rời khỏi nơi đó, đi đến nơi an toàn khác.

“Kính Huyền, em có ngửi thấy hay không có một mùi hương rất nặng của dấm chua, quá chua luôn” Diêm Hòa nhìn Kính Huyền tránh đi chỗ khác, chẳng những không có tức giận, mà không cần so đo đuổi theo cô, cố ý ở sau Kính Huyền ngửi mùi hương mới nói ra.

“Không có, lỗ mũi anh có vấn đề rồi, anh cách xa tôi ra một chút” Kính Huyền dĩ nhiên biết Diêm Hòa đang nói tới cái gì, nên không phục đẩy Diêm Hòa một cái, đem Diêm Hòa tránh xa khỏi bên người mình, nhưng dường như không có hiệu quả, Diêm Hòa lập tức liền trở về đứng bên cạnh cô.

“Có đó, còn siêu cấp nặng, tê tê chua quá đi” Diêm Hòa cứ như vậy mà lượn lờ trước mặt Kính Huyền đi bên cạnh, đúng như Kính Huyền nói, là người siêu cấp vô lại mà. Nhưng mà cũng đúng như Diêm Hòa nói, gương mặt vô lại đó chỉ xuất hiện khi nào có Kính Huyền mà thôi.

“Anh không nên nháo loạn nữa, rốt cuộc là có ăn cơm hay không đây, cũng đã ra ngoài lâu như vậy rồi anh còn không muốn đi ăn sao, có phải anh muốn tôi đói chết không đây” Kính Huyền thấy Diêm Hòa vẫn không buông tha vấn đề này, giả làm bộ dạng, tức giận hỏi.

“Ăn cơm đương nhiên là muốn chứ, nhanh lên xe nào, anh dẫn em đến một nhà hàng mà chắc em chưa từng tới, thức ăn ở đó đảm bảo em ăn một lần là muốn ăn lần thứ hai à” Diêm Hòa nhìn Kính Huyền thật sự đối bụng, rốt cuộc tốt bụng dẫn Kính Huyền tới nhà hàng mà mình thường hay ăn

Kính Huyền ngồi trên xe thể thao rất phong cách của Diêm Hòa, nhìn Diêm Hòa dẫn mình trái ngược một chỗ, phải ngược một chỗ không biết là muốn dẫn mình đến nơi nào ăn nữa đây, thấy Diêm Hòa càng lái càng vắng vẻ, Kính Huyền suy nghĩ chắc không phải Diêm Hòa muốn đem mình tới nơi vắng vẻ để làm gì mình. Nhưng trong bụng vẫn nghi ngờ, nơi này chẳng lẽ có nhà hàng ngon hay sao? Kính Huyền rất hoài nghi.

“Anh nói nơi mà có nhà hàng ăn lần thứ nhất là muốn ăn lần thứ hai là ở nơi này sao, không khỏi quá tầm thường hay sao, nơi này có thể có thức ăn ngon như vậy hay sao?” Theo Diêm Hòa xuống xe, Kính Huyền tràn đầy không tin tưởng nhìn căn nhà trước mắt này nhiều nhất chỉ có hai mươi mét vuông lại cũ kỹ như vậy, thật sự là không nghĩ ra bên trong sẽ có thức ăn ngon gì.

“Đi vào rồi sẽ biết thôi, đi thôi” Diêm Hòa không để ý đến nghi ngờ của Kính Huyền, đi trước dẫn đường cho Kính Huyền đi vào, Kính Huyền thấy Diêm Hòa đi vào, cô cũng không nói gì tiến vào cùng Diêm Hòa.

“Là Diêm Hòa à, cậu khỏe không? Lâu rồi không thấy cậu tới đây, dạo này không rảnh rồi à?” Ở bên trong nấu đồ chủ quán vừa nhìn thấy cửa chính là Diêm Hòa đi vào, giống như là đã quen từ lâu rồi cùng nhau đánh tay với Diêm Hòa, thấy phía sau bên phải Kính Huyền đầu đầy dấu chấm hỏi không biết là ai.

Chỉ là Kính Huyền bị một mùi hương hấp dẫn đi tới: “Thơm quá có phải là canh ma lật (món canh cay nóng bắt nguồn từ Tứ Xuyên) không, tôi thích nhất là món này” Kính Huyền rất thích ăn cay, thấy chủ quán nấu chính là món bình thường mình thích ăn nhất, nhất thời hai mắt sáng lên, thý Kính Huyền đang đứng bên cạnh Diêm Hòa không ngừng nở nụ cười.

“Đây là bạn gái của cậu sao? Trước kia không thấy qua cậu đem bạn gái tới đây ăn, tiểu thư đây thật xinh đẹp, chỉ sợ cô ấy ăn không quen mấy thứ kia mà thôi” Liếc mắt nhìn Kính Huyền ăn mặc rất thời trang, nhạo báng tựa như đang nói với Diêm Hòa, chỉ là muốn Kính Huyền đỏ mặt.

“Không phải là bạn gái rồi, chú, đây là vợ của cháu, như thế nào, chúng tôi có xứng đôi không?” Diêm Hòa không hài lòng khi nghe chủ quán nói Kính Huyền chỉ là bạn gái, ôm cô dựa mặt vào nhau cho chủ quán nhìn, tâm tình giống như tốt hỏi chủ quán

“Xứng xứng, hai người các người thật là trai tài gái sắc, nhanh lên một chút xem thử xem muốn ăn món gì, Diêm Hòa có vợ rồi, nhất định hôm nay phải mời cậu ăn một bữa, ha ha không nên khách khí, muốn cái gì cứ tận lực mà nói” Chủ quán sau khi nghe Diêm Hòa nói, hào sảng kêu Diêm Hòa gọi thức ăn, hôm nay miễn phí.

“Chủ quán, ông không cần nghe người này nói lung tung, tôi không phải là vợ của anh ta” Kính Huyền thấy Diêm Hòa lại bắt đầu muốn nói lung tung với vàng hướng chủ quán giải thích, tránh cho ông ta hiểu lầm, nhưng hiển nhiên chủ quán đã hiểu lầm.

“Cô gái không cần phải xấu hổ, Diêm Hòa nói cô là vợ của cậu ấy thì đúng rồi, cô xem bình thường cậu ấy khùng khùng điên điên như vậy chứ, nhưng đôi với chuyện hôn nhân cậu ấy rất nghiêm túc” Chủ quán sau khi nghe Kính Huyền nói, cũng chỉ nghĩ Kính Huyền xấu hổ, còn giúp Diêm Hòa nói những lời tốt.

“Chủ quán, cô ấy là người rất dễ xấu hổ, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, chẳng phải ông nói hôm nay muốn đãi chúng ta ăn sau, vậy chúng tôi không khách khí nữa, những thứ này chúng tôi đều muốn, nhưng nhiều đây không đủ, ông có thể chuẩn bị thêm nữa được không, cô ấy có sức ăn rất tốt” Diêm Hòa với Kính Huyền cùng chủ quán nói chuyện lâu rồi, trước mắt để chủ quán đi nấu thức ăn đã.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Hai Người Tính Như Trẻ Con

“Oa, thằng nhóc này có phải cậu muốn ăn cho ta nghèo phải không, đúng là thằng tiểu tử thú mà” Chủ quán có ý là giỡn với Diêm Hòa, nhưng tay nhanh so hơn với miệng, đã đem nồi nước sôi ở trong bếp tới trước mặt Diêm Hòa, trên mặt còn mang theo nụ cười.

“Ăn tự nhiên, tôi còn nhiều món muốn ăn lắm, là ông nói mời khách đấy, chủ quán lâu mới mời khách, có cơ hội tốt như vậy tôi tại sao lại không tận dụng được chứ” Hai người giống như là có thói quen chung đụng, Diêm Hòa không một chút nào giả bộ, dường như khi tới nhà hàng này thì Diêm Hòa thay đổi hết hình tượng bên ngoài của mình vậy.

“Tiểu tử thú, nghe cậu nói xong làm như tôi là người keo kiệt lắm vậy, xong ngay đây, hai người trước hết tìm một chỗ ngồi xuống đi, chờ tôi quay vào lấy ít đồ ra nữa là có thể ăn rồi” Chủ quán cười vui vẻ, thúc giục Diêm Hòa tự mình đi tìm một chỗ để ngồi xuống, còn chính mình thì đem vớt vớt thức ăn bên trong nồi, đặt vào cái chén nhỏ bên cạnh.

“Anh đừng cho là tôi nói lung tung, chẳng qua là tôi thật không nhìn ra thì ra công tử nhiều tiền như anh mà cũng biết mấy quán nhỏ kiểu này, mà còn quan hệ rất tốt với mọi người nữa chứ” Kính Huyền cùng Diêm Hòa tùy tiện tìm một chỗ để ngồi xuống, Kính Huyền nhìn xung quanh trong nhà hàng, khá nhỏ, tuy nhiên nó không thể so sánh với các nhà hàng nhỏ mà bản khác, có thể nói nó rất sạch sẽ và chỉnh tề, trên mặt đất không có khăn giấy khách ăn ném lung tung, ngay cả mặt bàn cũng được lau dọn rất sạch sẽ.

“Còn nhiều điều mà em không nghĩ tới nữa đâu, em có tin hay không chủ quán này là sư phụ dạy nấu ăn cho anh đấy? Anh không chỉ làm thêm ở nhà hàng, mà còn làm công ở chỗ này nữa, chính vì chủ quán muốn anh nấu món cay, sau đó còn phát hiện chủ quán có rất nhiều bí quyết nấu ăn, ông ấy trước kia là đầu bếp của nhà hàng cao cấp, chỉ là sau này về hưu không có chuyện gì làm, nên chọn địa phương vắng vẻ này mở nhà hàng nhỏ” Diêm Hòa mặt mang nụ cười nhìn Kính Huyền nói, Kính Huyền nghe được tràn đầy kinh ngạc, anh là công tử có tiền, mà lại đi làm ở một nơi như vậy thật không thể tin được.

“Có cái gì không tốt chứ, chỉ là kinh ngạc một chút thôi, nhưng mà sao anh lại tìm được nơi vắng vẻ này?” Kính Huyền tự đoán tự nói, sau khi nghe Diêm Hòa nói, càng thêm vài phần kính trọng, thì ra Diêm Hòa nấu đồ ăn ngon như vậy là có một phần nhờ chủ quán.

“Trên đường đi lang thang thì làm sao anh tìm được nơi này chứ, là anh đi làm thêm ở nhà hàng cao cấp chính sự phụ đầu bếp nói cho anh biết, ông ta nói với anh trước kia có một vị đầu bếp có tài năng nấu rất lợi hại, chỉ là về hưu rồi, sau anh lại tìm vị sự phụ đầu bếp hỏi địa chỉ, khi mới tìm tới anh còn tưởng là ông ấy đùa giỡn với anh” Diêm Họa chia sẻ với Kính Huyền những chuyện mình chưa từng nói cho ai biết. Nhớ tới những ngày trước đi làm thêm, giai đoạn đi học có lẽ là khoảng thời gian vui vẻ nhất của anh.

“Vậy tại sao anh còn đi vào? Không phải quay đầu rồi đi?” Kính Huyền thật tò mò hỏi, bình thường người khác mà gặp tình huống như vậy, nhất định sẽ lập tức tức giận mà rời đi.

“Đúng vậy, lúc đầu khi anh tìm tới nơi vắng vẻ này cũng đã nghĩ tới sẽ quay về, nhưng lại bị mùi hương của canh cay mà chủ quán nấu lôi kéo anh đi vào, nói thật là anh không thích ăn cay, nhưng mà tay nghề của chủ quán rất tốt, canh cay nơi này ăn vào lại không cay chút nào, hương rất là thơm và vị rất là ngon” Diêm Họa rất thích Ma Lạt Thang ở nơi này, trước kia khi đi làm thêm ở đây vẫn thường hay ăn, còn bị chủ quán đầu giỡn nói sau này cùng anh mở tiệm thức ăn cay vừa có thể nấu cho người khác ăn, mình cũng có thể thưởng thức, thật là tốt.

“Diêm Họa nói rất đúng, Ma Lạt Thang ở chỗ tôi không phải thật cay như những loại kia, nhưng trong đó mùi thơm không phải là ít, hãy ăn thử một ít cho biết mùi vị nào” Trong lúc hai người đang nói chuyện, chủ quán bung ra một chén đầy thức ăn, phía trên còn để thêm vài hương liệu mà chủ quán đặc chế, nước canh thoát nhìn rất cay, nước có màu hồng đậm, Kính Huyền nhìn màu nước canh hồng đậm như thế tự hỏi: lại thật sự sẽ không cay hay sao.

“Nhưng cái này thoát nhìn rất là cay, thật sự sẽ không cay sao” Kính Huyền nghĩ đi nghĩ lại, liền đem vấn đề trong lòng nói ra, liền cầm đũa đưa gấp một miếng đậu hũ lên ăn thử.

“Như thế nào, mùi vị không tệ chứ” Chủ quán nhìn Kính Huyền ăn miếng đậu hũ, đối với tay nghề của mình rất có tự tin, chủ quán cười hỏi Kính Huyền.

“Ăn thật ngon, thật sự là nó không cay như thế, hơn nữa bên ngoài còn rất thơm, thật cùng về bên ngoài không giống nhau, không tệ không tệ, rất tuyệt vời” Ăn miếng đậu hũ do chủ quán nấu, Kính Huyền không keo kiệt chút nào khi khen ngợi chủ quán, nâng ngón tay cái lên bày tỏ món ăn này rất ngon.

“Ha ha cảm thấy ăn ngon là được rồi, vậy các người cứ từ từ ăn đi nha, tôi còn có khách kêu, muốn ăn gì cứ việc gọi, tận lực mà dùng” Chủ quán nghe Kính Huyền ca ngợi, càng thêm vui vẻ cùng hai người nói xong, thì phải đi tới bàn khách khác, trong nhà hàng buôn bán rất tốt, lúc nào cũng đông khách.

“Như thế nào, ăn thật ngon chứ, thích ăn gì nữa, không cần cùng chủ quán khách khí, em nếm thử cái này một chút, cái này ăn cũng thật ngon” Diêm Họa gấp một khối huyết heo vào trong chén của Kính Huyền, kêu Kính Huyền nếm thử mùi vị.

“Ăn thật ngon, lần sau phải kêu Mật Nhu cùng Thanh Phong tới ăn, họ nhất định sẽ rất thích” Kính Huyền không khách khí ăn khối huyết heo mà Diêm Họa gấp vào trong chén của mình, nhớ lại Mật Nhu cũng thích ăn, còn có Thanh Phong cũng rất thích ăn cay, quyết định lần sau phải mang hai người đó tới ăn.

“Lần sau ở nhà anh nấu cho mọi người ăn là được rồi, anh sẽ đem tuyệt kỹ đã học ra nhất định sẽ không thua chủ quán” Diêm Họa nhìn thấy Kính Huyền ca ngợi chủ quán như thế, anh nghĩ muốn làm cho Kính Huyền ăn để cũng được cô khen, không nghĩ tới mình cứ nhiên lại cùng sự phụ ăn bữa trưa.

“Ừ, được” Kính Huyền không ngừng nghĩ gấp thức ăn ăn, không có thời gian để ý Diêm Họa nói tới cái gì, toàn bộ đều chú ý trên bàn ăn, dường như cùng Mật Nhu một dạng, thấy thức ăn là không để ý tới mọi chuyện.

“Em không phải muốn ăn hết tất cả đây chứ, em ăn vậy thì còn gì cho anh ăn đây” Diêm Họa thấy Kính Huyền ăn hết một nửa, lập tức cầm đũa lên đuổi theo Kính Huyền chiến đấu hăng hái, hai người ăn rất vui vẻ, ăn xong rồi còn gọi thêm nữa.

Nhưng đến khi rời đi, Diêm Họa vẫn đem tiền trả cho chủ quán, lúc đầu chủ quán không chịu cầm, Diêm Họa cùng Kính Huyền không nói hai lời cùng nhau đem tiền nhét vào túi của chủ quán, không chờ chủ quán kịp phản ứng cả hai cùng lên xe rời đi, chủ quán nhìn hai đứa trẻ ngoan tức giận mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đùng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Mẹ Diêm gọi tới

Sau khi trải qua vụ Ma Lạt Thang lần trước, thái độ của Kính Huyền đối với Diêm Họa cải thiện rõ ràng, cô không còn biểu hiện đề phòng mỗi khi đối diện với Diêm Họa nữa, thay đổi nhiều nhất chính là Diêm Họa, có thể nghiền ngẫm lại xem, trước đây sau khi tan việc anh luôn chìm đắm với phụ nữ vây quanh mình cả ngày không cần về nhà. Tuy nhiên bây giờ thì mỗi khi tan sở liền trở về nhà đúng giờ, còn suy nghĩ làm ra thực đơn đa dạng mỗi ngày, làm cho người khác phải kinh ngạc không tin nổi vào mắt mình.

Cử chỉ của cả hai người càng mập mờ đầy ái muội, khiến cho người khác phải sầu não, dường như cả hai cũng không phát giác ra hành động của chính mình, ngay cả Diêm Họa trước kia luôn lưu luyến chìm đắm trong đám phụ nữ vây quanh cũng không phát hiện ra hành động bây giờ của chính bản thân

mình, nhưng cũng đúng, trước kia chỉ là vui đùa, trêu hoa ghẹo nguyệt, hiện tại mới thật sự là yêu, tất nhiên sẽ không thể nào phát giác ra.

Kính Huyền đang ngồi trên ghế salon xem tivi, ăn quà vặt của Diêm Hỏa mua cho cô tùy tiện đặt một bên, bỗng điện thoại đổ chuông vang lên.

“Alo, ai vậy?” Kính Huyền nhìn thấy số lạ trên màn hình điện thoại, chần chờ một lát rồi nhận điện thoại.

“Kính Huyền phải không, là mẹ đây, nói cho con biết một tin tốt lành, ngày mai chúng ta sẽ trở về, con vui chứ.” Điện thoại bên kia truyền đến thanh âm tràn đầy sức sống của mẹ Diêm. Kính Huyền chưa kịp mở miệng hỏi, bà đã không kịp chờ đợi liền nói ra tin tức tốt này cho Kính Huyền.

“Có thật không? Ngày mai mấy giờ xuống máy bay, con đi đón mọi người.” Sau khi Kính Huyền nghe xong, lập tức bỏ đồ ăn vặt sang một bên, chú tâm nghe điện thoại bên kia mẹ Diêm nói thời gian.

“Không cần đến đón, sau khi xuống máy bay chúng ta tự kêu xe trở về là được rồi, có điều là thông báo trước cho con một tiếng, ngày mai hai bảo bối còn muốn cho con một điều ngạc nhiên, con chuẩn bị chờ đợi đi.” Điện thoại bên kia mẹ Diêm nói chuyện úp mở đầy thần bí, đáng vẻ dường như vô cùng hưng phấn.

“Bây giờ có thể tiết lộ một chút không? Nói một chút thôi, được không?” Hiện tại Kính Huyền rất muốn biết, ngày mai có thể nhìn thấy hai bảo bối, nói cô không cao hứng, vui mừng sao?

“Không được, hai đứa nhỏ không cho mẹ nói, tốt nhất con nên từ từ mà chờ đợi, bảo đảm nhất định con sẽ vui mừng.” Mẹ Diêm kiên trì không tiết lộ, hai bảo bối đáng yêu bảo bà không được nói, dĩ nhiên Mẹ Diêm phải đứng về phe của hai bảo bối rồi.

“A, còn phải đợi tới ngày mai, lâu quá.” Kính Huyền tức giận nói, coi như không thấy được, nhưng cũng nghe được giọng điệu tràn đầy thất vọng của cô.

“Đúng rồi, bây giờ Diêm Hỏa đã về nhà chưa? Nếu còn chưa về nhà thì mẹ liền cho nó biết sự lợi hại, dám để con dâu của mẹ ở nhà một mình.” Mẹ Diêm tự hỏi tự mình trả lời, thật đáng thương cho Diêm Hỏa, mỗi ngày sau khi xử lý công việc xong, trở về nhà lại làm tốt phận sự của một ông chồng tương lai, vậy mà còn bị mẹ Diêm nói như vậy nữa.

“Không phải vậy, bây giờ Diêm Hỏa đang ở trong bếp làm bữa tối, bác gái có muốn nói chuyện với anh ấy không? Vậy con gọi anh ấy tới nghe điện thoại.” Kính Huyền nhìn vào phòng bếp, Diêm Hỏa vì cô mà chuẩn bị bữa tối, khoe miệng tự nhiên mỉm cười, người đàn ông này khi nấu ăn cũng thật là đẹp trai.

“Sao lại nhìn anh chăm chú như vậy, có phải phát giác đã yêu anh không?” Diêm Hỏa thấy Kính Huyền nghe điện thoại nhưng vẫn nhìn anh chăm chú, mặt đầy hơi Kính Huyền, không có một chút ngượng ngùng, chỉ thấy Kính Huyền đỏ mặt.

“Anh đừng có mà tưởng bở, là mẹ Diêm gọi bảo anh nghe điện thoại, nhanh qua đây nghe điện thoại.” Kính Huyền xấu hổ, bảo anh nhanh nghe điện thoại.

“Cái gì mẹ Diêm, em cũng nên gọi mẹ đi, đến lúc gả cho anh sẽ không thấy xưng hô khó khăn nữa, em nói có phải không?” Diêm Hỏa không hài lòng Kính Huyền gọi mẹ mình như vậy, muốn Kính Huyền thay đổi cách xưng hô.

“Anh khẳng định tôi sẽ gả cho anh, đến lúc đó tôi lấy người khác thì anh thật xấu mặt, sự việc chưa chắc chắn mà anh đã tuyên bố như thật” Kính Huyền không đồng ý với Diêm Hỏa, nếu như cô dễ dàng bị Diêm Hỏa dụ dỗ như vậy, thì cũng đã giống như đám người phụ nữ kia, da mặt dày mà bám dính rồi, chắc gì còn được anh lưu lại đến bây giờ.

“Em thật biết làm tổn thương tâm lòng của anh, bây giờ chúng ta chỉ có vấn đề thời gian thôi, anh sẽ đợi đến ngày em chấp nhận.” Diêm Hỏa nói một cách tràn đầy tự tin, Kính Huyền nhìn thấy cười thật to, nhưng cũng không thể trách cô, ai bảo người nào đó quân áo chỉnh tề mang tạp dề vào phòng bếp, trong tay còn cầm một cái mâm, nhưng lại bày ra một tư thế tràn đầy tự tin, thật sự là khôi hài.

“Em thật không nề mặt lưu tình chút nào, anh thật sự là nghiêm túc, em cũng nên bày tỏ cái gì chứ, đã vậy còn không cho anh chút mặt mũi.” Diêm Hỏa mặt hồng lên tiếng, đáng vẻ của anh giống đang nói đùa hay sao? Khó có được một lần nghiêm túc, cư nhiên lại không cho anh chút mặt mũi nào.

“Hai đứa đang làm cái gì? Có biết là mẹ đang đợi các con tới nghe điện thoại không hả” Điện thoại bên kia mẹ Diêm cảm thấy mình bị bỏ rơi, không vui, cắt đứt lời nói của hai người, giọng điệu vô cùng buồn bực nói.

“Mẹ, con làm sao dám, chúng con có chuyện muốn nói với nhau thôi, mà mẹ tìm con có chuyện gì à?” Diêm Hỏa không biết mẹ mình muốn nói cái gì, nghi ngờ hỏi.

“Con trai, con biết nấu cơm từ khi nào, mà ta đây thân là mẹ của con, mà từ trước đến nay cũng không biết vậy? Con thật thiên vị, cái gì cũng đều cho vợ của con, chắc là có vợ rồi thì không cần người mẹ này nữa.” Mẹ Diêm suy nghĩ một chút hỏi con trai của mình, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ làm một bữa cơm cho bà ăn, sau khi trở về nhất định phải bắt nó làm cho bà ăn mới được.

“Mẹ còn nói, là ai đem tất cả người giúp việc trong nhà cho nghỉ, hiện tại chỉ có hai người chúng con ở nhà, huống chi con là một người đàn ông có phong độ, đương nhiên phải gánh vác nhiệm vụ nấu nướng này rồi.” Diêm Hỏa nói liến thoắng cứ như là đúng, đến độ nghĩ ra biện pháp như vậy cũng nói, nghe xong mẹ Diêm ngẩn người vài giây.

“Vậy con nên cảm tạ mẹ mới đúng, nếu không bởi vì mẹ, hai đứa có cơ hội ở chung một chỗ sao? Chính vì mẹ muốn tốt cho con, hiểu không” Căn bản Mẹ Diêm không cảm giác mình có phần lỗi, còn tự nói tốt cho mình, vì bọn họ mà suy nghĩ.

Chương 111: Kính Huyền ghen

“Ồh, con vô cùng thành tâm cảm tạ tấm lòng thành của mẹ.” Vốn là một câu nói chân thành, nhưng xuất phát từ miệng Diêm Hỏa, nghe cũng không thấy được một chút chân thành nào.

Diêm Hỏa nghĩ đến ngày đầu tiên sau khi bước xuống giường, đi tới phòng khách làm công việc hàng ngày của Thím Trương, đau cả lưng, toàn thân ê ẩm, ngày thứ hai anh phải đi tìm người để mở khóa cửa ra, bị người ta dùng cặp mắt như thấy quái vật nhìn mình, còn bảo là suy nghĩ muốn tốt cho anh nữa chứ, nhà nhiều phòng như vậy, nhưng đều bị khóa lại, đúng là suy nghĩ kỳ quái. Hừ thật rất muốn “cảm tạ” lòng tốt mẹ của mình, hao tâm tổn trí vì anh, làm ra nhiều chuyện như vậy.

“Con thật thông minh, chẳng qua mẹ không muốn so đo với con, ai bảo con là con trai của mẹ, thân là mẹ nên phải vì con mà suy tính một chút.” Mẹ Diêm không thông minh cho lắm, nên không nghe được giọng điệu vô cùng khó chịu của Diêm Hỏa, còn hào hứng tự đắc kích lệ chính mình.

“Con thật sự muốn ‘cảm tạ’ vì con là con của mẹ, không nói chuyện này nữa, tìm con có chuyện gì vậy?” Diêm Hỏa nghe mẹ mình nói thế, cũng không muốn nói tiếp đề tài này, hỏi mẹ tìm mình có chuyện gì.

“Àh, mẹ muốn báo cho con biết, ngày mai chúng ta trở về, tốt nhất là ở nhà chờ chúng ta trở về tặng cho con một tin vui mừng, haha, bảo đảm con sẽ vô cùng hài lòng.” Lời mẹ Diêm nói đầy thần bí, còn vô cùng cao hứng, dường như bà cũng đang hi vọng ngày mai đến nhanh một chút.

“Hiện tại không thể nói sao? Không phải việc kinh thiên động địa chứ?” Diêm Hỏa nghe lời mẹ mình nói xong, nhú mày, nghĩ đến trước kia bà cũng bảo là như vậy nhưng cuối cùng một tia vui mừng cũng không có, phải nói là kinh sợ thì đúng hơn, nên anh phải hỏi.

“Đương nhiên là không thể nói rồi, còn nữa... đừng lo, mẹ bảo đảm con sẽ tuyệt đối vui mừng, con cứ từ từ mà chờ đợi, không nói nhiều nữa, tiền điện thoại rất đắt, mẹ cúp máy đây.” Mẹ Diêm nói xong không kịp chờ cho Diêm Hỏa nói hết câu, liền cúp điện thoại bộ dạng dường như rất dễ ý, sợ tốn tiền điện thoại.

“Tôi ăn cơm đi, ăn xong ngủ một giấc, ngày mai sẽ có rất nhiều điều ‘kinh’ chờ em, bảo đảm em sẽ không bao giờ quên.” Diêm Hỏa dường như quen với thói quen của mẹ mình, không nói gì thêm buông điện thoại xuống, kêu Kính Huyền ăn cơm, còn nhắc nhở cô đi ngủ sớm một chút, cố ý đem từ ‘kinh’ nói nhấn mạnh.

“Tại sao nói như vậy? Chẳng lẽ anh biết điều gì àh?” Kính Huyền thấy Diêm Hỏa nói nghiêm túc như vậy, không khỏi nghi ngờ có phải là mẹ Diêm đã nói cho anh biết cái gì, nếu không thì tại sao bộ dạng của anh giống như đã biết cái gì rồi.

“Không có gì, trước hết ăn cơm đi.” Diêm Hỏa cũng không biết nói với cô cái gì, nên đem sự chú ý của Kính Huyền dời đến món ăn trên bàn.

“Được, ăn xong đi ngủ cũng tốt.” Kính Huyền không có nói gì, vui vẻ cùng Diêm Hỏa dùng cơm tối.

“Tôi đi làm trước, lát nữa mẹ Diêm đến sẽ gọi điện thoại tới thôi.” Sau khi Kính Huyền ăn xong bữa sáng Diêm Hỏa chuẩn bị, xách cặp tài liệu đi làm, trong lòng suy nghĩ lát nữa bọn họ sẽ gọi điện thoại cho cô.

“Ừm, anh chờ em đi, buổi trưa anh đến đón.” Diêm Hỏa cất xong cái khay vào phòng bếp, cầm áo khoác đặt bên cạnh lên cùng Kính Huyền đi ra ngoài.

“Diêm, người ta rất nhớ anh đó.” Diêm Hỏa vừa mới mở cửa, liền bị một thân thể gât gao ôm chặt lấy, mùi nước hoa gay gắt khiến Diêm Hỏa ngửi thấy khó chịu, hiện tại Diêm Hỏa đều cùng Kính Huyền bên nhau cả ngày, nhưng Kính Huyền không có dùng nước hoa, bây giờ trên người cô ta tràn đầy mùi nước hoa, khiến Diêm Hỏa nhất thời khó tiếp thụ.

“Y Na? Cách xa tôi ra một chút, làm sao cô lại tìm đến đây?” Thời điểm Diêm Hỏa nhận ra người đến là Y Na, mắt húng đẫy Y Na đang báo đấm trên người anh ra, không phải lần trước anh đã nói chuyện rõ ràng như thế với cô ta rồi sao, như thế nào lại còn tìm đến đây? Hơn nữa chuyện đã qua lâu như vậy.

“Diêm Hỏa, là ai vậy?” Kính Huyền đi phía sau Diêm Hỏa chỉ nghe được thanh âm, tò mò hỏi anh, nhìn thấy Y Na thì vô cùng kinh ngạc: “Không phải người này là người lần trước gặp ở cửa hàng hay sao hình như tên là Y Na? Sao bây giờ lại xuất hiện ở đây nữa?”

“Nhà Diêm cũng là nhà của tôi, chẳng lẽ tôi không thể tới, ngược lại, cô, tại sao lại xuất hiện ở đây?” Y Na tự nhận nhà Diêm Hỏa như nhà mình, bộ dạng giống như chủ nhà chất vấn Kính Huyền, làm Kính Huyền cảm thấy buồn cười.

“Cái gì nhà Diễm nhà cô, tôi với cô đã sớm không còn quan hệ gì cả, Kính Huyễn, đi thôi, anh chờ em đi làm” Diễm Hòa lạnh lùng nói với Y Na, sau đó không thèm để ý tới, kéo Kính Huyễn rời đi, lại bị Kính Huyễn đẩy tay ra.

“Không cần, anh nên đối xử tốt với người phụ nữ vừa mình, tôi có xe, tự mình có thể đi.” Tâm trạng Kính Huyễn vô cùng mất hứng, buông tay Diễm Hòa, khuôn mặt ra vẻ bình thường nói, sau đó lập tức muốn rời đi.

“Kính Huyễn, em chờ một chút, nghe anh giải thích, anh với cô ta không có bất kì quan hệ gì hết, em không nên hiểu lầm” Diễm Hòa nhìn phản ứng của Kính Huyễn, mặc dù trong lòng vô cùng vui mừng vì Kính Huyễn ghen, nhưng cũng nên giải thích, bằng không cô tức giận sẽ không tốt.

“Không cần giải thích với tôi, tôi đều biết rõ, anh nên đi theo người phụ nữ của mình đi, không cần đi theo tôi.” Hiện tại trong lòng Kính Huyễn vô cùng đau xót, nghĩ đến Diễm Hòa cùng cái cô Y Na kia quan hệ thân mật, khiến cô muốn mau chóng rời đi.

“Diễm, anh chờ em một chút, người ta đã lâu rồi không nhìn thấy anh đó, chẳng lẽ anh không nhớ em sao?” Y Na thấy mình thành công chọc giận Kính Huyễn, chờ đến thời điểm Diễm phát tức giận với cô ta, thì cô có cơ hội tốt rồi, trong lòng Y Na đắc ý nghĩ tới.

“Cô không nên ăn nói lung tung, tôi nghĩ trước đây đã nói rõ ràng lắm rồi, cho cô biết, cô đến đây cũng không có ý nghĩa gì cả đâu.” Diễm Hòa rất tức giận xoay đầu lại nói với Y Na, hôm nay mẹ anh trở về, nhưng bây giờ lại xui xẻo gặp cái cô Y Na này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Bắt cóc hai bảo bối

“Lúc này em nói có chút không đúng, nhưng thật sự em rất nhớ anh, anh xem, sáng sớm em đã tới đây tìm anh, anh cũng không thèm mời em vào nhà uống ly nước.” Y Na không nhìn thấy lửa giận của Diễm Hòa, còn làm nũng bám dính lên cánh tay anh, bày ra vẻ mặt đang đứng bên ngoài nắng nóng, muốn Diễm Hòa mời mình đi vào trong.

“Tôi khuyên cô, nhanh biến khỏi tầm mắt tôi, hôm nay tôi có chuyện không tính toán so đo với cô.” Diễm Hòa nói rất vô tình, giống như dội một thùng nước lạnh như băng, từ đỉnh đầu Y Na dội xuống, không chút lưu tình.

“Diễm, có phải anh bị cái hồ ly tinh đó mê hoặc hay không, nên anh mới đối xử với em như vậy, không còn đối xử dịu dàng với em, anh nói đi, Diễm, trước kia anh chưa từng như vậy với em” Hốc mắt Y Na ửng hồng, nhìn thẳng Diễm Hòa, giọng điệu có chút thê lương, bộ dạng đau thương giống như bị người khác bỏ rơi.

“Cô ăn nói dùng từ cho chính xác một chút, Kính Huyễn không phải là người mà cô có thể ăn nói tùy tiện đuổi đi, cô ấy là mẹ của hai đứa con tôi, cũng là người vợ duy nhất của Diễm Hòa này, cho nên, cô đừng có mộng ảo muốn trở thành tổng giám đốc phụ nhân.” Từng câu từng chữ Diễm Hòa nói ra như đâm vào lòng Y Na, nhắc nhở cô xóa bỏ mộng tưởng.

“Bởi vì cô ấy sinh hai đứa con cho anh sao? Diễm, anh đừng bị lừa gạt, loại phụ nữ như cô ta, rất nham hiểm, thâm sâu khôn lường, anh không nên bị cô ta lừa gạt.” Y Na vẫn như cũ không buông tha tiếp tục nói, cô chấp cho là thái độ của Diễm Hòa đối với mình như vậy, tất cả đều do Kính Huyễn.

“Thật sự thì nói thế nào cô cũng không hiểu, cô thích nghĩ sao thì tùy, tóm lại tôi đã nói hết rồi, tự giải quyết cho tốt.” Diễm Hòa cảm thấy mình đã nói rõ ràng như vậy, nhưng Y Na vẫn cố tình không hiểu, lạnh lùng nhìn thẳng nói với cô, sau đó nhanh chóng chạy đuổi theo Kính Huyễn.

“Xú người đàn ông, khôn kiếp, vừa nhìn thấy mỹ nữ liền bám dính, tôi hận anh, hừ” Trên đường đi Kính Huyễn tức giận vô cùng, trong miệng không ngừng nói xấu Diễm Hòa, người đi đường không nhận được hoài nghi quay đầu lại nhìn cô, không hiểu nguyên nhân gì khiến cô gái này lại tức giận cứ nói lầm bầm, lầm nhảm.

“Diễm Hòa, cái tên xú người đàn ông, thấy phụ nữ liền quay đầu, thật tức chết mà.” Ngay cả bản thân Kính Huyễn cũng không phát giác giọng điệu nói chuyện của mình chanh chua đến cỡ nào, vừa xách cặp tài liệu dọc theo đường đi hướng về phía trạm xe buýt, vừa đi vừa nắn.

Vẫn không nhận được bèn quay đầu lại nhìn xem Diễm Hòa có đuổi theo hay không, mỗi lần quay đầu, thì thất vọng càng nhiều, đem toàn bộ sức lực tựa vào trạm chờ xe buýt, ánh mắt hoảng hốt chờ xe buýt đến.

Lại một lần nữa nhìn không được, quay đầu lại xem, lần này không ngờ lại nhìn thấy bóng dáng Diễm Hòa đang vội vàng chạy tới, trong mắt thoáng hiện lên nét vui mừng, nhưng chợt nghĩ đến điều gì đó, liền trở lại vẻ lạnh lùng xoay đầu về hướng khác, không thèm nhìn về phía Diễm Hòa đang chạy đến.

“Kính Huyễn, may quá, em chưa đi, em nghe anh giải thích, thật tình anh cùng cô ta không có quan hệ gì cả, ngàn vạn lần em không nên hiểu lầm” Diễm Hòa chạy thật nhanh tới bên cạnh Kính Huyễn, vội vàng giải thích với cô, anh không muốn vì một người phụ nữ bỗng nhiên xuất hiện, chưa kịp giải thích bị Kính Huyễn hiểu lầm.

“Hiểu làm? Không có gì là hiểu làm cả, cũng không muốn nghe anh giải thích, anh chưa bao giờ nghe câu: giải thích đồng nghĩa với việc che giấu, hiểu không?” Bộ dạng Kính Huyền đầy tức giận, thật ra khi nhìn thấy Diêm Hòa đuổi theo, lửa giận trong lòng liền vơi đi một nửa, chỉ là khi nghĩ đến cái cô Y Na, là trong lòng cô cảm thấy không thoải mái.

“Em ghen đúng không, anh thật vui, em ghen, haha.” Diêm Hòa nhìn thấy gương mặt đầu tức giận của Kính Huyền, nhất thời cười vui vẻ, chỉ thấy khuôn mặt Kính Huyền nhất thời hồng lên, sau đó cô quay đầu sang chỗ khác.

“Không được ăn nói lung tung, tôi ghen khi nào, không thèm nghe anh nói nữa, tôi đi trước.” Kính Huyền nhìn thấy chiếc xe buýt cứu mạng rút cuộc đã tới, không nói hai lời liền nhảy lên cửa xe buýt, né tránh Diêm Hòa.

“Kính Huyền, buổi chiều anh sẽ đến tìm em, chúng ta cùng nhau về nhà, nhớ đó.” Diêm Hòa thấy Kính Huyền leo lên xe, xe cũng bắt đầu chạy, liền đuổi theo phía sau, hướng Kính Huyền nói thật to, xác định là Kính Huyền đã nghe được, sau đó quay đầu trở về.

Y Na đứng nguyên tại chỗ bị Diêm Hòa bỏ rơi, ánh mặt hiện lên tia thâm độc, lấy điện thoại trong túi ra, tìm kiếm trong danh bạ điện thoại, sau đó chọn một số bấm điện thoại tới.

“Xin chào, đây là ‘tuyệt đối hoàn mỹ’ xin hỏi có gì cần chúng tôi giúp một tay?” Điện thoại bên kia là một người đàn ông trung niên nghe, giọng điệu nói chuyện không chút tình cảm, vô cùng lãnh đạm.

“Tôi muốn anh giúp tôi tìm ra hai đứa bé, sau đó giao bọn chúng cho tôi, trước tiên không cần diệt khẩu, hình ảnh thì tôi sẽ nghĩ biện pháp gửi cho anh, còn nữa... làm sạch sẽ một chút, không được lưu lại dấu vết cho người khác phát hiện.” Giờ phút này Y Na không còn dằn vặt về nói chuyện nũng nịu như cùng Diêm Hòa, mà là vô cùng âm hiểm.

“Được, tuyệt đối sẽ khiến cô hài lòng, sau khi cung cấp hình ảnh sẽ tìm ra người cô cần.” Điện thoại bên kia hiển nhiên đối với loại yêu cầu này, thanh âm vẫn lãnh đạm như cũ.

“Tốt, tôi muốn các người tìm nhanh một chút, hôm nay hai đứa trẻ trở về nước rồi.” Y Na nghĩ đến lời Diêm Hòa vừa nói, cho bọn hắn một chút đầu mối.

“Hiểu, về vấn đề tiền bạc, tôi muốn tiêu thư phải rõ ràng, không nhận được tiền, anh em chúng tôi sẽ không hành động.” Nhận tiền trước sau đó mới làm, đó là quy cũ của ‘tuyệt đối hoàn mỹ’ bọn hắn, không nhận được tiền, thì sẽ không có người nguyện ý tiếp nhận nhiệm vụ này.

“Được, chiều nay tôi sẽ đưa trước năm trăm triệu cho các người.” Y Na khẽ cắn răng nói, năm trăm triệu đối với cô không phải là số tiền nhỏ gì, không biết là phải mê hoặc bao nhiêu kẻ có tiền mới lấy được, nhưng vì để có thể trở thành phụ nhân của tập đoàn Ảnh Hóa, Y Na đành nén nhịn đem tiền cho bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Hạo lạnh lùng

“Vậy thì tốt, vị tiêu thư này, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.” Sau khi người đàn ông bên đầu điện thoại kia lấy được đáp án mình muốn, rất hài lòng nói xong sau liền cúp điện thoại, hẳn không lo lắng lát nữa Y Na không biết số tài khoản của mình là gì, bởi vì chỉ cần biết số điện thoại này, kế tiếp nên làm như thế nào cô sẽ rõ.

“Diêm, em sẽ khiến anh cầu xin em trở về, em tuyệt đối không cho phép anh rời khỏi em, bất luận kẻ nào cũng không thể cự tuyệt mỹ mạo của em, bất luận kẻ nào cũng không thể.” Hiện tại cả người Y Na đều đi vào lửa ma rồi, vô cùng tự tin hình dáng của mình, Y Na không chấp nhận có người sẽ cự tuyệt mình, đổ hết tất cả lỗi lên đầu hai đứa trẻ vô tội.

“Cậu đi gọi Linh và Hạo tới, có nhiệm vụ mới muốn giao cho bọn họ làm.” Người đàn ông trung niên vừa cúp điện thoại của Y Na, quay sang nói với lính mới đứng cạnh mình, nhìn hai tấm hình vừa in ra từ máy fax, cầm trong tay, vừa nhìn vừa suy nghĩ.

“Dạ, nhưng bây giờ Hạo đang bế quan, có thật phải gọi anh ta ra không?” Lính mới không hiểu hỏi, vừa nghĩ tới Hạo bình thường rất lạnh lùng, không hiểu lần này là nhiệm vụ gì, tại sao phải gọi Hạo đang bế quan ra ngoài.

“Không sao, cậu cứ nói đây là nhiệm vụ cậu ta sẽ thấy hứng thú là được.” Người đàn ông trung niên cũng không sợ chọc Hạo tức giận, nhìn gương mặt tinh xảo của cô gái nhỏ trong hình, nhớ lại tấm hình giống vậy trong phòng của Hạo, chỉ là chút chuyện vặt thôi.

“Anh Hạo, Lôi gia bảo anh đi xuống, nói là có nhiệm vụ anh cảm thấy hứng thú cho anh nhận.” Lính mới bị Hạo nhìn, trong lòng rung động, rất sợ nói sai cái gì đắc tội Hạo.

“Uh.” Trả lời rất đơn giản, thanh âm lạnh lùng truyền ra, nghe không ra rốt cuộc là đồng ý hay là không đồng ý, linh mới đứng ở trước cửa phòng khép chặt, không biết vậy là muốn đi, hay là muốn ở, thẳng đến mấy phút sau, cửa khép chặt mới từ từ mở ra khi linh mới đang vô cùng sốt ruột.

“Anh Hạo.” Thấy Hạo rút cuộc đi ra rồi, linh mới len lén lau mồ hôi trong lòng, quyết định loại chuyện như vậy lần sau nên giao cho người khác làm, thật sợ tính tình lạnh lùng này của Hạo.

Người được gọi là Hạo không trả lời linh mới, trực tiếp lướt qua bên cạnh anh ta đi xuống lầu. Chờ khi Hạo đi xuống dưới lầu, Linh bị gọi tới chung đã ngồi trên ghế sofa đợi Hạo này giờ.

Không giống với tính tình của Hạo, Linh là loại người phóng đảng không nghe lời, một đôi mắt đào hoa có thể quyến rũ tất cả phụ nữ, lỗ mũi cao mà đứng thẳng, còn có môi mỏng kêu gọi, toàn thân đều tản ra lực hấp dẫn trí mạng, làm cho không ai có thể đoán được người đàn ông tuấn mỹ này lại có thể là Mật Linh làm cho người ta sau khi nghe tên liền sợ mất hồn, chỉ cần là nhiệm vụ anh tiếp nhận, thì chưa bao giờ thất bại.

Mà Hạo lại là người làm cho người ta nhìn không lạnh mà run, hốc mắt lạnh băng vĩnh viễn không có một chút tình cảm, miệng luôn luôn ngậm chặt không nói câu nào, chỉ có khi bị ép hoặc không còn cách nào mới nói một câu, sau khi nhìn qua lão đại, liền trực tiếp ngồi vào trên ghế sofa, mọi người cũng đã quen với tính của Hạo, không nói thêm gì.

“Lão già, nhiệm vụ lần này là cái gì? Có quan trọng vậy không? Cả Hạo đang bế quan ông cũng gọi ra?” Linh vô cùng hiếu kỳ hỏi, không hiểu tại sao lần này lão già kỳ quái như thế, lại phải gọi Hạo đang bế quan ra, dù là nhiệm vụ nguy hiểm một mình anh vẫn có thể ứng phó mà.

“Đây là hình nhiệm vụ lần này, các người nhìn thì biết, nhất là bé gái đó.” Lôi gia đưa hình Y Na gửi tới lúc này cho Linh và Hạo xem, Linh nghi ngờ cầm lên hình xem.

Khi ánh mắt của Hạo nhìn về phía Hoan bảo bối, rõ ràng có ánh sáng kinh ngạc lóe qua, chỉ là trong nháy mắt, nhanh đến làm cho người ta không dễ dàng phát giác, nhưng mà vẫn bị Lôi gia luôn quan sát biểu tình của Hạo thấy được, dường như rất hài lòng Hạo sẽ có biểu tình như vậy, trên mặt mang nụ cười vui vẻ.

“Bé trai này có vẻ rất quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu. Hạo, cậu có ấn tượng không?” Linh nhìn Đinh bảo bối trong hình, càng xem càng cảm thấy giống một người, nhưng hiện tại thật sự không nghĩ ra rốt cuộc là ai.

“Đây là nhiệm vụ gì?” Cặp mắt Hạo không có rời đi Hoan bảo bối cười rục rờ trong tấm hình, không có ngẩng đầu lên, thanh âm lạnh lùng từ trong cổ họng Hạo phát ra.

“Là muốn hai người bắt cóc hai cái đứa bé này, chỉ là cô ta không cần diệt khẩu.” Lôi gia rất đơn giản nói với hai người đang kinh ngạc, nghĩ đến giọng điệu lớn lối của người phụ nữ gọi tới lúc sáng, Lôi gia không ngừng cười lạnh trong lòng.

“Hủy bỏ.” Hạo không chút suy nghĩ liền bật thốt lên, dường như ở chỗ này lời của anh nói chính là thánh chỉ, không người nào dám chống cự.

“Nhưng tôi đã nhận, hơn nữa tiền cũng thu một nửa.” Lôi gia hoàn toàn không để ý sự lạnh lùng của Hạo, giống như là đang nói chuyện bình thường, không nhìn gương mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi của Hạo, nói ra sự thật.

“A, tôi nhớ ra đứa bé này giống ai rồi, chính là Diêm Hòa của tập đoàn Ảnh Hòa, thật sự là rất giống, không phải là con riêng của Diêm Hòa đó chứ?” Linh cố gắng suy nghĩ rốt cuộc cũng nhớ ra giống ai, nhất thời kích động cắt đứt đối thoại của Lôi gia và Hạo, chỉ vào hình nghiêm túc nghĩ tới có phải con riêng hay không.

“Bây giờ cậu mới nhớ tới, nhớ một người cũng phải nhớ lâu vậy, Linh, cậu thật lười.” Lôi gia thấy Linh ngạc nhiên, không hiểu có gì mà kinh ngạc, không cần thiết phải dùng tới bộ dáng như vậy, trách cứ nhìn về phía Linh.

“Tôi không ngờ Diêm Hòa có tiếng phong lưu lại có hai đứa con riêng, tin tức chấn động như vậy, nên đưa lên báo chí, như vậy còn có thể kiếm nhiều tiền hơn đây.” Linh tỏ vẻ biện pháp này rất hay, giờ cao hình của Đinh bảo bối, cẩn thận nhìn lại.

“Vậy cậu xem bé gái trong hình này giống ai, xem một chút có nhớ đến người nào hay không?” Lôi gia cười rút hình của Hoan bảo bối trong tay Hạo ra, đưa cho Linh xem, phỏng đoán biểu tình lúc Linh thấy hình.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 114: Người kiên cường

“Này, đây không phải là nha đầu Kính Huyền sao, không đúng không đúng, là phiên bản thu nhỏ của Kính Huyền, Hạo, cậu xem tại sao không có chút phản ứng.” Linh tròn to hai mắt nhìn Hoan bảo bối cười vui vẻ trong hình, không hiểu tại sao Hạo thấy tấm hình này lại không có chút phản ứng, cũng

không hề tỏ vẻ kinh ngạc.

“Tôi cần biểu tình gì.” Hạo bùng cả phê đề trên bàn lên uống, lười nhìn Linh một cái, nhìn chăm chăm cả phê trong ly, làm bộ không hiểu hỏi Linh, ngữ điệu nói ra vẫn lạnh lùng như thường.

“Chẳng lẽ cậu không nhớ Kính Huyền chút nào? Vậy sao cậu lại để hình Kính Huyền trong phòng, có ý gì?” Linh thật không hiểu thái độ của Hạo, âm điệu không khỏi đề cao một chút, đầu bị kinh ngạc đến hôn mê, nói ra bí mật trước giờ không muốn ai biết của Hạo.

Linh thấy dáng vẻ kinh ngạc của mấy tiểu đệ đứng cạnh, mới biết mình nói lời không nên nói, Linh xệ mặt xuống lạnh lùng thét lên với mấy tiểu đệ đang nhỏ giọng với nhau bên cạnh.

“Mấy người không có việc gì khác để làm sao? Tất cả đều rời khỏi đây cho tôi, không có mệnh lệnh của tôi không cho phép mấy người đi vào.” Linh hung dữ nói với mấy tiểu đệ đang nhỏ giọng bên cạnh, làm mấy lính mới sợ hãi lập tức ra khỏi phòng, chỉ còn lại có Lôi gia, Hạo và Linh.

“Không cần như vậy, nói cũng bị cậu nói ra rồi, không có gì lớn, cậu ngồi xuống đi rồi nói tiếp.” Lôi gia thấy Linh tức giận, lại nhìn Hạo vẫn không tỏ vẻ gì, không hiểu giờ phút này anh rốt cuộc là tức giận, hay không có cảm giác, kêu Linh ngồi xuống rồi nói.

“Lão già, ông đã nhận lời khách, vậy ông tự đi nói rõ với cô ta, chúng ta không nhận nhiệm vụ này, bảo hai người chúng ta bắt cóc con của Kính Huyền, bị Kính Huyền biết còn không bị lột da à.” Linh khiển trách, vừa nghĩ tới nếu như bị Kính Huyền bình thường nhìn như lịch sự vô hại biết mình bắt cóc con của cô ấy, thật đúng là lo lắng cô sẽ lập tức hóa thân thành Mẫu Dạ Xoa để giáo huấn mình.

“Tôi sẽ không hủy bỏ, cho nên tôi muốn hai người đi làm, hai cậu nên biết phải làm sao mới đúng.” Lôi gia nhìn hai người đàn ông xuất sắc ngồi trước mặt mình, nói, ông nghĩ hai người họ đều không phải kẻ ngốc, nên biết tại sao mình muốn làm vậy?

“Chẳng lẽ ông muốn nói, chúng tôi ngoài mặt là đi bắt cóc hai tiểu tử kia, trên thực tế là đang bảo vệ bọn họ?” Linh xoay chuyển rất nhanh, lập tức nghĩ ra ý trong lời của Lôi gia. Nếu như vậy, vậy vừa có thể kiếm tiền, còn có thể thuận tiện bảo vệ tốt hai tiểu tử kia, thật sự là một công đôi việc.

“Xem ra tôi không nhìn lầm cậu, còn chưa ở trong đám phụ nữ đến mức bị đàn, nếu như mà chúng ta bỏ nhiệm vụ này, cô ta sẽ đi tìm người khác, sao không để chúng ta nhận.” Gừng càng già càng cay, những lời này nói thật đúng, nghe Lôi gia nói vậy, Linh biết suy nghĩ của mình là đúng.

“Tài liệu.” Mở hời, một câu tiết kiệm không thể tiết kiệm hơn, không cần suy nghĩ cũng biết là ra từ trong miệng Hạo, lạnh lùng nói với Lôi gia, mọi người không nên hiểu lầm, thật ra thì Hạo đối với mỗi người đều lạnh nhạt như vậy, không phải chỉ lạnh lùng với người có thù.

“Đây, tôi tra ra được, hai đứa bé, một đứa tên là Bạch Đình, một đứa tên là Bạch Hoan, một chút sẽ xuống máy bay, ở phi trường XX, bây giờ là 12 giờ, bây giờ hai người đi mới kịp.” Lôi gia đưa tư liệu vừa điều tra được cho Hạo xem, còn đơn giản giới thiệu, những tài liệu này đều do đường dây đặc biệt tra được, nhưng mà đối với người chuyên nghiệp như họ mà nói, cần bản không là gì.

“Ah, hai đứa bé cho tới nay đều là một mình Kính Huyền nuôi sao? Ngay cả họ cũng theo họ của Kính Huyền, chỉ là trong tài liệu lại nói là theo ba mẹ và bà nội nhà họ Diêm về nước, chuyện gì đã xảy ra?” Linh cầm tài liệu Lôi gia đưa cho lên xem, lại kinh ngạc một lần nữa. Kính Huyền này, mới bao nhiêu năm chưa gặp mặt, sao thay đổi nhiều như vậy, dường như cái gì cũng thay đổi.

“Dạ, năm năm qua Kính Huyền đều nuôi con một mình, cha mẹ Kính Huyền đã bỏ mạng trong một tai nạn xe cộ mấy năm trước, chỉ là không biết vì sao, không có kết hôn với tiểu tử Dương Lịch kia, lại bỏ đi đến nơi này với Mật Nhu, xem ra, nhiều năm chúng ta không gặp mặt, tựa hồ bỏ lỡ rất nhiều chuyện.” Lúc ấy Lôi gia thấy trong tài liệu viết điều này, trong lòng tràn đầy cảm thán, không ngờ một cô gái nhỏ luôn vui vẻ tự nhiên đã trải qua nhiều chuyện như vậy sau khi bọn họ rời đi.

“Mật Nhu, hiện tại Kính Huyền còn ở chung với Mật Nhu sao?” Vừa nói đến Mật Nhu, ánh mắt của Linh không tự chủ được liền tràn đầy dịu dàng, nghĩ đến khi còn bé luôn là Mật Nhu bảo vệ Kính Huyền, trong lòng Linh cảm thấy buồn cười, muốn nhanh chóng nhìn thấy cô gái luôn tràn đầy tình nghĩa đó.

“Uh, là Mật Nhu dẫn Kính Huyền tới chỗ này, hai người vẫn luôn chăm sóc nhau, không ngờ Mật Nhu vẫn luôn chỉ biết tham ăn và tràn đầy tình thần trọng nghĩa còn là người mẫu cấp quốc tế, thật không ngờ.” Lôi gia nghĩ tới cô gái nhỏ khi còn bé luôn để tóc ngắn, thường xuyên cầm theo đồ ăn, hiện tại lại biến thành cô gái xinh xắn như vậy.

“Đừng nói nhảm nhiều vậy, Hạo, đi nhanh một chút, tôi thật sự muốn nhanh chóng gặp nha đầu Mật Nhu kia.” Linh vừa nói xong, người đã chạy ra ngoài, bộ dáng không thể chờ đợi được làm cho người ta thấy đều cho rằng anh đang muốn làm chuyện gì rất hưng phấn.

Hạo không có phản đối, đi sau Linh, ngồi lên xe Linh, trái với tâm tình tốt của Linh, Hạo không hề bị lây nhiễm, vẫn là gương mặt lạnh băng có thể làm người ta chết rét, Linh nhìn cũng không chịu được.

“Sắp gặp được Kính Huyền rồi, chẳng lẽ cậu không vui chút nào?” Linh thật sự là không hiểu, sắp có thể nhìn thấy người mình thích rồi, tại sao Hạo còn là bộ dạng không để ý.

“Không có.” Hạo không có nhìn về phía Linh, chỉ trả lời vấn đề của Linh rất đơn giản, mắt vẫn nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ.

Chương 115: Hoan bảo bối bị dọa phát khóc

“Còn nói không, nhìn bộ dạng này của cậu chẳng có tí nào vui vẻ, làm ơn đi, đừng cả ngày bày ra cái bộ mặt đura đám đó nữa, không sợ Kính Huyền nhận ra à?” Linh đang hưng phấn nhìn bộ mặt cau có của Hạo khó chịu, sắp gặp người trong mộng từ thừa bé, tại sao cậu ta chẳng có tí vui mừng nào.

“Cậu cứ nghĩ linh tinh”. Hạo không hề thay đổi, không có ý định thay đổi bộ mặt vui vẻ cho Linh nhìn, ánh mắt vẫn ở ngoài cửa sổ.

“Haizz, được rồi được rồi, lúc này bảo cậu cười cậu cũng chẳng cười được, ngồi cho vững, mình tăng tốc đây.” Linh thấy lời mình như đàn gảy tai trâu, ý tứ nói một câu rồi đạp ga để xe thể thao lao trên đường cao tốc.

“Bà nội, bà bảo con làm thế này mẹ có thích không?” Hoan bảo bối tay cầm một chiếc túi nhỏ, bên trong đựng một hộp quà tặng xinh xắn, đi theo mẹ Diêm lo lắng hỏi.

“Nhất định mẹ sẽ thích, Hoan bảo bối thật giỏi, còn nhỏ đã học được cách nặn tượng đất, còn làm đẹp như vậy, mẹ nhất định sẽ cảm động. Mẹ Diêm khích lệ Hoan bảo bối, vốn chỉ định đưa hai bảo bối đi chơi, không ngờ Hoan bảo bối lại có hứng thú với việc nặn tượng như vậy, hơn nữa còn làm rất đẹp.

“Tốt quá, con mong nhanh được gặp mẹ, vui quá.” Hoan bảo bối vui vẻ cười nói, ai thấy khuôn mặt đáng yêu này cũng không nhịn được cười theo.

“Đình bảo bối, con định tặng quà gì cho mẹ, cho bà nội xem một chút được không?” Mẹ Diêm nhìn Hoan bảo bối hưng phấn như vậy, xoay đầu lại hỏi Đình bảo bối đang đi cùng chồng mình, cậu bé này vẫn ở trong phòng thậm thụt làm gì không cho bà biết, khiến mẹ Diêm càng thêm tò mò.

“Chờ con đưa cho mẹ bà sẽ biết ngay mà. Bây giờ biết rồi còn gì ngạc nhiên nữa, con muốn mẹ nhìn thấy quà tặng đầu tiên.” Đình bảo bối trông vẫn bình tĩnh, nhưng ánh mắt vụt sáng, nhìn cũng biết cậu cũng đang hưng phấn không kém gì Hoan bảo bối.

“Quý hạp hồi này, cho bà xem một chút cũng không được sao?” Lần này mẹ Diêm cũng mất hứng, chu mỏ như trẻ con hậm hực nhìn Đình bảo bối, ai không biết lại tưởng mẹ Diêm bị Đình bảo bối bắt nạt.

“Bà này, đừng bực bội với Đình bảo bối nữa, cháu muốn cho con dâu biết trước là việc tốt mà.” Diêm Lịch đứng bên này nhìn thấy vợ nghịch ngợm bừa bãi, cũng biết là chiêu đối phó với Đình bảo bối, cho nên ông cao thượng ôm hông vợ, cùng chiều nói với mẹ Diêm.

“Rốt cuộc ai mới là vợ ông a, sao ông lại bênh Đình bảo bối, đồ phản bội này, tôi chỉ cần Hoan bảo bối là được rồi, hai người đàn ông các người tránh ra.” Mẹ Diêm thấy chồng không giúp mình thỏa mãn trí tò mò, mất hứng không cần chồng, quay về hướng Hoan bảo bối.

“Bà này, đừng như vậy, tài xế tới rồi, chúng ta lên xe trước đã” Diêm Lịch nhìn thấy tài xế đã đỗ xe ở cửa chính sân bay đang chờ, kêu bà vợ vẫn còn đang giận dỗi.

“Hạo, cậu có nhìn thấy không, chính là hai đứa nhỏ kia.” Linh dừng xe không xa xe của tài xế Diêm Lịch, chỉ vào hai đứa trẻ đang đi đằng sau cho Hạo Nhìn.

“Ừ, hành động đi”. Hạo liếc mắt nhìn, tinh táo nói với Linh.

“Ha ha, vậy phải xem bản lĩnh của cậu có bị roi dọc đường không đã.” Linh nói xong liền tăng tốc, quay tay lái một cái điều khiển khiến mọi người đều kinh sợ lùi lại cho an toàn.

“Á, bà nội” Hoan bảo bối cùng Đình bảo bối còn không kịp nói thêm câu gì đã bị Hạo nhanh chóng tóm vào trong xe, Hạo mỗi tay ôm một đứa dễ dàng đem hai đứa trẻ đi.

Diêm Lịch nghe tiếng kêu của Hoan bảo bối toan giơ tay ra tóm lại nhưng lại bị một chiếc phi tiêu phóng tới làm ông bất đắc dĩ rút tay trở về, trơ mắt nhìn hai tiểu bảo bối bị đưa đi ngay trước mặt, tức giận hai tay nắm chặt quả đấm.

“Ông xã, làm sao bây giờ, hai bảo bối bị đưa đi rồi, huhu” Mẹ Diêm sợ quá, tựa vào ngực Diêm Lịch, khóc thảm thiết.

“Tiên sinh, cái này hình như là giấy do bọn cướp để lại.” Tài xế còn chưa hoàn hồn chỉ chiếc phi tiêu còn đang cắm trên xe cho Diêm Lịch nhìn, bắt cóc kiểu này ông chưa thấy bao giờ.

Dù sao, đối với những nhà có tiền, bọn cướp sẽ nhắm mục tiêu vào những đứa trẻ không có khả năng kháng cự, nhưng chuyện này cũng kỳ quái, tại sao bọn cướp lại dùng một chiếc xe chơi mất như vậy, rõ ràng là muốn nói cho bọn họ biết ai là người bắt cóc.

“Lấy xuống cho tôi xem nào”. Diêm Lịch vừa dịu dàng an ủi vợ, vừa đưa tay cầm tờ giấy tài xế đưa cho. Lúc đọc xong, trong mắt ông không còn lo lắng, ôm vợ, bảo tài xế đưa về nhà.

“Anh, huhu em sợ quá”. Hai bảo bối ngồi ngay gần căn số, sóc nảy lên, nhìn khuôn mặt lạnh lùng không chút biến đổi, Hoan bảo bối sợ hãi ôm ngực anh, muốn tìm một chút cảm giác yên tâm.

“Đừng sợ, đừng sợ, có anh đây”. Đinh bảo bối rất ra dáng anh trai, mặc dù trong lòng cũng sợ nhưng vẫn ra vẻ tinh táo an ủi Hoan bảo bối, nếu mình cũng sợ sệt chẳng phải không bảo vệ được Hoan bảo bối hay sao?

Ngồi ở ghế trước, Hạo rất thích thú với biểu hiện của Đinh bảo bối nhưng không biểu hiện ra mặt, thuận tay cầm khăn giấy đặt ở đằng trước định đưa cho Hoan bảo bối đang sợ hãi, không nghĩ rằng động tác đó của mình lại khiến Hoan bảo bối tưởng sắp bị đánh, càng khóc to hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Hoan bảo bối khóc to

“Oa, ông không được đánh tôi, anh ơi” Hoan bảo bối vừa nhìn thấy động tác của Hạo, càng sợ khóc toáng lên, theo bản năng sà vào ngực Đinh bảo bối, tìm nơi an toàn.

“Ngoan nào, anh ở đây, không phải sợ, này, ông quay đầu đi chỗ khác đi, gương mặt lạnh lùng của ông dọa Hoan bảo bối của tôi rồi.” Đinh bảo bối không khách sáo nói với Hạo, mặc dù trong lòng cũng sợ khuôn mặt như băng đó nhưng lúc này Hoan bảo bối đang sợ, thân là anh trai phải bảo vệ em gái.

“Ha ha Hạo, không nghĩ được lại có đứa bé nhìn mặt cậu mà không khóc, ha ha” Linh đang lái xe nghe được những lời không chút sợ sệt của Đinh bảo bối vui vẻ phá lên cười.

“Im đi”. Hạo bị Đinh bảo bối nói như vậy, so với trời đông đầy tuyết còn lạnh hơn, chỉ có điều thằng bạn từ nhỏ lớn lên cùng mình lại đang cười ngông cuồng, không nề mặt mình tí nào.

“Không phải, mình không thể nhịn được, ha ha, cậu không thấy buồn cười à?” Linh căn bản không dừng nổi, không nghĩ rằng con Kính Huyền lại can đảm như thế.

“...” Hạo không nói lời nào, thô lỗ ném hộp khăn giấy cho Đinh bảo bối, sau đó mất tinh thần, đờ người, không khí trong xe phút chốc trầm hẳn, lúc này có muốn cũng không cười nổi.

“Ha ha. Không cười thì thôi, nhóc này, chú này chỉ muốn cầm khăn giấy lau cho em gái cháu, không có ác ý gì, cháu không cần lo lắng”. Linh thấy không khí có vẻ ngột ngạt, không cười ngông cuồng nữa còn tốt bụng giải thích giúp Hạo.

“Hơ, cầm khăn giấy cũng không cần phải bày ra khuôn mặt lạnh như thế, làm người ta sợ, mà các chú tốt nhất nên đối xử tốt với chúng tôi, nếu làm chúng tôi bị thương thì đừng hòng sờ đến tiền.” Đinh bảo bối khó chịu trừng mắt nhìn Hạo, thấy ánh mắt lạnh như băng của anh thông minh lựa chọn chuyển ánh mắt sang người để nói chuyện hơn là Linh.

“Này, cháu nói gì? Cháu từng nghe nói về bọn cướp bắt cóc tống tiền rồi à?” Nghe Đinh bảo bối nói Linh rất có hứng thú, nhưng anh làm việc này đã lâu, chưa từng nghe qua chuyện nào như thế.

“Ông suy nghĩ đi, các ông bắt cóc chúng tôi không phải là mấy đứa bé bình thường đâu, nhà tôi tài lực hùng hậu, nếu các ông đối xử tốt với chúng tôi thì sẽ nhận được nhiều tiền hơn.” Đinh bảo bối kiên định giải thích, nỗ lực bảo vệ sự an toàn cho mình và em gái.

“Không phải phiền toái như vậy, nếu bọn ta muốn, việc khó khăn đến mấy cũng xong, không cần phải chăm sóc bọn tiểu quỷ các người. Nếu không đưa tiền, chúng ta sẽ giết con tin, cả hai bên đều chẳng tốt gì.” Linh mặc dù trong lòng rất thích thú với sự gan dạ sáng suốt của Đinh bảo bối, nhưng cũng khiến anh có hứng thú trêu chọc, nói ra lời đe dọa với cậu bé.

“Các ông đều là người xấu, mẹ tôi nói người xấu sẽ không có báo ứng gì tốt, huhu.” Không dọa được Đinh bảo bối lại làm cho Hoan bảo bối càng thêm sợ, thân thể bé xíu núp trong ngực Đinh bảo bối, chỉ ngón tay bé xíu trách Linh rồi lại tiếp tục khóc.

“Cô bạn nhỏ, rất thông minh, chúng ta không phải là người xấu, chẳng lẽ là người tốt?” Vì lời nói của Hoan bảo bối, Linh suýt bật cười, nhưng vẫn cố nhịn, xác định đang trêu chọc bọn trẻ.

“Anh trai” Hoan bảo bối nghe những lời đó, dửng dưng tức giận vừa dâng lên liền biến mất, đáng thương núp trong ngực Đinh bảo bối, dùng ánh mắt buồn bã nhìn Linh, sợ không dám nói gì.

“Thế nào, đã biết sợ chưa, bạn nhỏ không thể đắc tội người xấu, nếu không nhóc sẽ bị đưa đi nơi khác, không còn nhìn thấy mẹ nữa.” Linh cảm thấy dọa nạt chưa đủ, càng dọa nạt thêm, Hoan bảo bối vốn tính nhát gan càng khóc to.

“Anh trai, em muốn mẹ, mẹ ơi”. Hoan bảo bối khóc rống lên, trong xe chật hẹp, tiếng khóc của Hoan bảo bối chói tai, vừa khóc vừa gọi mẹ, khuôn mặt ngàn năm không đổi của Hạo cũng phải nhíu mày.

“Câm miệng.” Giọng Hạo không lớn không nhỏ, cũng thành công ngăn tiếng khóc của Hoan bảo bối, nhưng chỉ được vài giây sau đó càng khóc to hơn, không dám nhìn khuôn mặt lạnh lùng đáng sợ của Hạo.

“Ui da, cháu đừng khóc nữa, chú không chịu nổi rồi, làm ơn, chú chỉ dọa cháu một chút thôi, sẽ không bán cháu đi chỗ khác, làm ơn đừng khóc nữa.” Linh vừa lái xe vừa lấy lòng Hoan bảo bối, thì ra trẻ con khóc làm người ta nhưc đầu đến thế, trong lòng Linh hồi hận muốn chết, tự nhiên lại chọc cho cô bé khóc, làm chính mình thêm phiền toái.

“Oa oa, ông thật là hư, người ta sợ như vậy ông còn dọa người ta, huhu” Hoan bảo bối nghe thấy lời giải thích càng khóc khổ sở, nước mắt rơi lã chã, Đình bảo bối ngồi bên cạnh chẳng biết làm gì hơn là lau nước mắt cho em.

“Hoan bảo bối đừng khóc, khóc nhiều sẽ thành mặt mèo mà em ghét nhất, như vậy sẽ trở nên xấu xí, mẹ sẽ không nhận ra em, cho nên ngoan ngoãn đừng khóc nha.”

Những lời này làm cho người ta được an ủi, ngay cả Linh nghe thấy cũng nở nụ cười, căn bản không tin sẽ khiến cho Hoan bảo bối dừng khóc, ngay cả Hạo cũng không nhìn được nhíu mày, nhưng sự thật là Hoan bảo bối lập tức lau nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đang Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Rơi vỡ quà tặng của bảo bối

“Thật không? Bộ dạng em bây giờ xấu lắm sao? Giúp em lau sạch nhanh đi, nếu không mẹ gặp lại không nhận ra Hoan bảo bối thì làm sao?” Hoan bảo bối gấp gấp vuốt mặt nhìn Đình bảo bối, bộ dạng khóc lóc âm ỉ vừa rồi nhanh chóng biến mất.

“Không đâu, em nín khóc thì không xấu nữa rồi, anh giúp em lau nước mắt, em đừng khóc nữa nhé” Đình bảo bối rất sẵn sàng rút khăn giấy lau nước mắt cho Hoan bảo bối, đối với Hoan bảo bối còn trong sáng như tờ giấy trắng, Đình bảo bối có rất nhiều biện pháp dụ dỗ.

“Quả là tài tình, đơn giản như vậy đã dỗ nín được rồi” Linh cũng kinh ngạc tròn mắt nhìn Hoan bảo bối nở nụ cười.

“Ông không nói gì cũng không ai nghĩ ông bị câm đâu, giống như quạ đen làm chim chích chàn ghét.” Đình bảo bối không nể mặt Linh. Có lẽ nhìn anh hay cười nên không làm cho Đình bảo bối có cảm giác sợ, không giống cái người kia... cảm giác như cách người vạn dặm.

“Thằng nhóc này nói gì, đừng tưởng thấy chú dễ dãi mà khinh rẻ nhé, cẩn thận chú cho một đao xem còn nói như vậy được không.” Linh thấy mình không có tí mặt mũi nào trước mặt Đình bảo bối, bày ra bộ mặt hung ác nói với cậu bé.

“Ôi, anh ơi, ông này hung dữ quá.” Không ngờ là không dọa được Đình bảo bối lại làm cho Hoan bảo bối vừa mới nín lại tiếp tục khóc, nhất thời nhận lấy một ánh mắt chết rét khiến Linh ngồi như bị gai châm.

“Này, cháu đừng khóc, chú chỉ nói đùa chút thôi, đừng tưởng thật.” Linh vội vàng giải thích với Hoan bảo bối, tại sao lại tự làm khổ mình thế này, muốn chọc cho thằng nhóc này khóc mà thành ra mình muốn phát khóc.

“Huhu” Hoan bảo bối nghe giải thích xong không khóc to nhưng vẫn nức nở, trong lòng Linh càng thêm bối rối vì ánh mắt coi chừng của Hạo, có cần thiết phải thế không? Mình chỉ là trêu chọc một đứa bé thôi mà.

“Này. Trong tay các cháu cầm cái gì đấy? Cho chú xem chút được không?” Không tìm được đề tài gì thấy hai bảo bối từ lúc lên xe đều giữ khư khư một vật gì đó không rời khiến an tò mò.

“Không liên quan đến ông”. Hoan bảo bối ôm chặt món đồ vào ngực, như sợ Linh sẽ giật mất, nhưng chính động tác này càng khiến Linh thêm hứng thú.

“Không phải giấu dùm như thế, đưa cho chú xem nào.” Linh đã lái xe vào khuôn viên ‘Tuyệt đối hoàn mỹ’, tay đang rành rang đuổi thẳng ra dễ dàng lấy được túi quà Hoan bảo bối đang cầm chặt trong tay.

“Ông buông tay ra, đừng lấy của tôi, bỏ ra” Hoan bảo bối kêu toáng lên phản đối Linh không được cướp túi quà của mình.

“Cháu keo kiệt quá, chú chỉ nhìn một cái thôi, sẽ không làm hỏng đâu”. Linh chính là loại người càng muốn anh nhìn, anh càng không thèm, cho nên nếu không cho thì anh càng ham muốn, nhất định không chịu buông tay lấy bằng được của Hoan bảo bối.

“Không cho ông xem, đây là quà của mẹ tôi!” Hoan bảo bối và Linh cứ dùng dằng trên xe như thế đến khi cái túi bị kéo rách, hộp quà tặng bên trong rơi ra ngoài.

“Trọng đất đeo của em bị hỏng rồi, anh trai, làm thế nào bây giờ, quà tặng mẹ bị hỏng rồi, huhu.” Hoan bảo bối mắt đỏ lựng, lần này lại kỳ lạ không khóc toáng lên mà tiếng khóc như bị chặn ở cổ họng, nước mắt vẫn rơi là chảy, hốt hoảng nhặt cục đất lên.

“Không sao, chúng ta về nặn lại là được rồi, đừng khóc, nếu không mẹ thấy sẽ đau lòng, ngoan nào, anh trai giúp em nhặt lại vào túi.” Đình bảo bối ngồi xuống theo Hoan bảo bối nhặt cục trọng đất, đau lòng nhìn em gái.

“Nhưng mà, người ta muốn làm cho mẹ vui, giờ bị hỏng rồi!” Hoan bảo bối rất uất tức, trong lòng vô cùng khó chịu.

“Oach, xin lỗi nha, chú không cố ý làm hỏng túi của cháu, đây là quà để tặng mẹ sao?” Hai bảo bối cũng chẳng thèm nhìn Linh, bận rộn nhặt cục đất đeo khiến Linh thấy đau lòng.

“Ông cầm miệng đi, bây giờ chúng tôi không muốn nghe ông nói chuyện, đồ người xấu.” Hoan bảo bối không biết lấy đâu ra dũng khí, đôi mắt to xinh đẹp đầy sức sống nhìn Linh trừng trừng.

“Cháu đừng tức giận, nếu không chú làm lại cho cháu một cái, được không, đừng khóc.” Linh ôn tồn nói, lúc này hối hận muốn chết, không hiểu sao lại muốn quan tâm như vậy, đúng là tò mò hại chết mèo.

“Đây là do Hoan bảo bối tự làm, ông có làm ra bao nhiêu cái cũng không bằng được một cái này.” Đình bảo bối cũng rất tức, bình thường cũng hay chọc Hoan bảo bối khóc thút thít nhưng bây giờ thấy người đàn ông này chọc em gái khóc nhiều lần như vậy, có thể không tức giận sao?

“À, chú không biết là như thế, hay là lúc mẹ cháu đến chú sẽ tự giải thích có được không.” Linh nhức đầu tự hỏi ông trời, anh tại sao lại sơ ý làm hỏng món quà mà cô bé đã tự tay làm, tràn đầy vui mừng muốn tặng cho mẹ như vậy.

Bây giờ mới nghĩ nếu bị Kính Huyền biết, mình nhất định không tránh khỏi bị quở trách, không biết cô ấy có tức giận mắng mình đã làm tổn thương con gái nhỏ của cô ấy không, Mật Nhu không biết có vì thế mà ghét mình không?

“Xuống”. Không biết Hạo ở đây từ lúc nào, đã ra ngoài mở cửa xe kêu Hoan bảo bối đang khóc cùng Đình bảo bối đang tức giận xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Đây là “vui mừng” ư?

“Không”. Hoan bảo bối quật cường nhìn thẳng Hạo, lại tiếp tục nhặt cục trọng đã bị vỡ thành nhiều mảnh lên.

Hạo thấy Hoan bảo bối không có ý định xuống xe, trực tiếp vác cô bé xuống khiến cô lại lần nữa hét chói tai.

“Ông buông tôi ra, đồ khốn, buông ra.” Hoan bảo bối giùng giàng, chân tay đập loạn xạ giữa không trung, không chịu thỏa hiệp. Đình bảo bối nhìn em gái sốt ruột muốn bảo vệ, không còn để ý đến bức tượng bị rơi hỏng, nhảy xuống xe muốn giành lại cô bé.

“Ông buông Hoan bảo bối ra, nó không thích ông” Đình bảo bối cao chưa đến bụng Hạo nhưng ra sức nắm cánh tay Hạo muốn ‘cứu’ Hoan bảo bối khỏi gã đàn ông này.

“Hai người đang làm gì đây, nhanh lên đi, Hạo, bỏ con bé ra.” Lôi gia vừa nhận được tin báo Linh và Hạo đã trở lại, kích động muốn nhanh nhanh xem hai bảo bối đáng yêu của Kính Huyền thế nào, không ngờ lại thấy cảnh tượng này.

“Các cháu không sao chứ, Hạo, Linh, hai người làm cái trò gì, sao để con bé khóc như vậy?” Lôi gia nhìn nước mắt còn chưa khô trên mặt Hoan bảo bối, nhủ mảy hỏi Linh vừa xuống xe và gương mặt lạnh lùng của Hạo.

“Các người đều là người xấu, khốn kiếp, chúng tôi sẽ không đi vào cùng với các người.” Hoan bảo bối nói xong lại chui vào xe, tiếp tục nhặt nhạnh những phần tượng đất bị vỡ.

“Có ai nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì không, gọi các cậu mang đứa bé tới đây cũng khiến tôi phiền toái, Linh, cậu đã làm chuyện gì?” Lôi gia nhìn Hoan bảo bối vừa khóc vừa nhặt cái gì, nổi giận hỏi Linh đang đứng bên cạnh.

“Lão già, ông thật thông minh, đúng là tôi làm”. Linh không muốn thừa nhận cũng không được, chỉ có anh và Hạo đi đón hai tên tiểu tử này, ai nhìn cũng biết không phải là Hạo làm, vậy chỉ còn mình, mà cũng chỉ có mình mới gây ra mấy cái chuyện vớ vẩn này.

“Tiểu tử thôi, xem cậu làm ra cái trò trống gì, chờ chút nữa tôi sẽ hỏi tội, bây giờ cậu đi dỗ cho con bé vui vẻ, nếu không tôi chặt đầu.” Lôi gia đột nhiên cảm thấy thật nhứt đầu, hỏi hận tại sao lại sai Linh đi làm chuyện này.

“Lão già, ông đang nói đùa à, tôi sao dễ được đưa bé này, ông bảo người khác làm được không?” Linh nghe Lôi gia nói không cười nổi, làm sao mà dễ nó cười được, nếu bảo anh dọa cho nó khóc anh còn làm được.

“Tôi không quan tâm, cậu nhanh nhanh dẫn bọn trẻ vào, cô ả kia cũng sắp tới rồi.” Lôi gia không để ý lời cầu khẩn của Linh, giao nhiệm vụ làm Hoan bảo bối vui vẻ, coi như cho anh một bài học, xem sau này còn dám tùy tiện chọc cho trẻ con khóc nữa không. Ông cứ vào nhà trước đã, chờ Linh mang hai đứa nhỏ vào.

.....

“Kính Huyền, em vẫn chưa làm xong à? Máy giờ rồi? Lúc này ba mẹ chắc phải về rồi.” 12h trưa, Diêm Hỏa đến phòng làm việc của Kính Huyền, giờ này vẫn còn làm, anh thấy khó chịu rồi.

“Sắp xong rồi, anh chờ tôi một chút.” Kính Huyền không thèm ngẩng đầu lên, vẫn chăm chú nhìn mớ số liệu, kiểm tra xem có sai sót gì không, sau khi thấy đã không có nhầm lẫn gì mới đuổi cái chân cứng đờ.

“Em thật sự làm việc nhiều quá, anh sắp ngủ gật rồi.” Diêm Hỏa vẫn nhìn Kính Huyền lẳng lặng làm việc, ngồi đợi trên ghế sofa mà muốn ngủ quên. Kính Huyền nghiêm túc làm việc cũng chẳng để ý có người đang đợi mình.

“Đừng nói nữa... đi về trước đã, xem hai tiểu bảo bối có gì vui mừng cho tôi, cũng muốn nhanh nhanh gặp hai đứa rồi.” Kính Huyền nghĩ lại mấy tháng nay không được gặp con, tự nhiên cảm thấy vui vẻ, quên mất sáng nay gây sự với Diêm Hỏa, lúc này chỉ muốn nhanh trở về.

“Vây đi thôi, thừa tiểu thư chỉ biết làm việc.” Diêm Hỏa đi tới hào phóng ôm vai Kính Huyền đi ra khỏi phòng làm việc, bây giờ đang ở công ty, mọi người thấy bộ dạng thân mật của hai người như thế cũng không trách được, bởi vì Diêm Hỏa đã tung tin khắp nơi muốn cưới Kính Huyền làm vợ.

Cho dù Kính Huyền cố gắng giải thích thế nào cũng không ai muốn tin, ngược lại còn bị bọn họ cho là khoe khoang câu được rùa vàng, cho nên cô cũng tự nhủ, giải thích đồng nghĩa với che giấu, không nói còn hơn.

“Mọi người đã về rồi, cửa chính không đóng, chắc đang tìm chúng ta.” Kính Huyền xuống xe nhìn cửa Diêm gia không khóa, vui vẻ chạy vào bên trong tìm kiếm hai tiểu bảo bối, nhưng chỉ thấy mẹ Diêm ngồi ôm hộp khăn giấy không ngừng lau nước mắt nước mũi, người đàn ông ngồi cạnh không ngừng an ủi mẹ Diêm nhưng cũng không có hiệu quả.

“Mẹ Diêm, mẹ sao vậy? Hai tiểu bảo bối có phải về một quá đang ngủ trên lầu không?” Kính Huyền đầu đầy nghi vấn, thận trọng hỏi mẹ Diêm đang khóc, chẳng lẽ cái này gọi là ‘vui mừng’ sao?

“Ba cũng về rồi à, mẹ sao vậy?” Diêm Hỏa vào chậm hơn một chút cũng nghi ngờ hỏi Diêm Lịch, không hiểu ở đây đang có chuyện gì, lại còn vung vài khăn giấy khắp nơi, sợ người khác không biết bà đang khóc sao?

“Kính Huyền, huhu, hai tiểu bảo bối, tiểu bảo bối bị huhu ta không nói ra được, ông xã ông nói đi.” Mẹ Diêm khóc nức nở, nói đứt quãng được mấy chữ, cuối cùng vẫn không nói được cái từ kia, không biết phải làm sao đánh đá bóng sang Diêm Lịch.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đang Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Mật Nhu kích động la hét

“Hai tiểu bảo bối làm sao, mẹ Diêm, mẹ nói cho con biết đi, hai đứa nhỏ không phải đang ngủ ở trên lầu sao?” Kính Huyền nóng nảy nhìn bộ dạng khóc đỏ hai mắt của mẹ Diêm, không giống như giả vờ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Ba, rốt cuộc là có chuyện gì thế?” Diêm Hỏa tương đối tỉnh táo, nhủ mảy, hỏi Diêm Lịch đang ngồi bên cạnh mẹ Diêm.

“Ở sân bay, chúng ta đang định về thì hai bảo bối bị bắt cóc rồi”. Diêm Lịch lúc nói rất tỉnh táo như không hề lo lắng, nhưng Kính Huyền và Diêm Hỏa vừa nghe xong sợ hết hồn vía.

“Bác nói cái gì, hai bảo bối bị bắt cóc, sao lại thế được.” Kính Huyền vừa nói, nước mắt đã tràn mi, người lão đảo như muốn ngã xuống, may sao Diêm Hỏa đứng ngay bên cạnh kịp đỡ.

“Sao ba mẹ không nói ngay cho chúng con biết, để còn sớm tìm biện pháp.” Diêm Hỏa rất bức mình nói, nhìn Kính Huyền sắp ngã xuống anh thật đau lòng.

“Kính Huyền, con xem tờ giấy này, có lẽ con sẽ biết, hai tiểu tử kia không có chuyện gì.” Diêm Lịch đưa tờ giấy bị găm ở phi tiêu cho Kính Huyền để cô đọc được tờ giấy ghi gì.

“Việc này, hãy theo dõi cô gái tên là Y Na, sẽ tìm thấy hai tiểu tử, Hạo”. Kính Huyền đọc tờ giấy, thấy cái tên cuối cùng mới yên tâm thở ra một hơi.

“Chẳng lẽ là Y Na làm? Nhưng sao lại thế được, chúng ta vừa gặp buổi sáng, sao đến chiều hai bảo bối đã bị bắt cóc, hơn nữa bọn bắt cóc này cũng kỳ cục quá?” Diêm Hòa nghe Kính Huyền đọc xong, rất nghi ngờ không tin lại có bọn bắt cóc thế này.

“Ai bảo anh có đáng đáp gây họa như vậy, khắp nơi câu kéo phụ nữ, bây giờ làm liên lụy hai tiểu bảo bối rồi.” Kính Huyền tức giận tặng thêm một chút khinh thường cho Diêm Hòa.

“Em đừng nói vậy, anh không biết Y Na lại kích động như thế, thế em có biết cái tay Hạo đó là ai không?” Diêm Hòa thật thảm hại, hình tượng trước mặt Kính Huyền bị phá hủy, đành đành trống lảng.

“Tôi biết, anh nhanh nhanh phái người đi theo dõi cái cô Y Na đó, tôi gọi điện cho Mật Nhu hỏi có số của Hạo không, tôi đổi số mất số của anh ta rồi.” Kính Huyền nói xong không nhìn đến bộ mặt uất ức của Diêm Hòa, cầm điện thoại gọi cho Mật Nhu.

“Kính Huyền, cậu gọi điện có việc gì thế?” Mật Nhu đang ở phòng ăn cùng Tiêu thấy điện thoại của Kính Huyền không hiểu giữa trưa gọi có việc gì.

“Mình muốn hỏi cậu có số của Hạo không, hoặc Linh cũng được?” Kính Huyền không có thời gian nói nhảm với Mật Nhu, cô rất vội, chỉ muốn nhanh nhanh tìm thấy hai bảo bối.

“Có thì có, nhưng cậu hỏi số của hai người họ làm gì?” Mật Nhu nghi ngờ hỏi Kính Huyền, hôm nay tự dưng lại muốn gọi mấy người bao lâu rồi không gặp, lại còn vội vàng vàng không biết là có chuyện gì.

“Hai tiểu bảo bối bị bắt cóc rồi, hai người họ biết ở chỗ nào, cậu đưa số của họ đây nhanh lên.” Kính Huyền vội vàng nói, trong tay đã cầm sẵn giấy bút để ghi.

“Cái gì, cậu nói hai tiểu bảo bối bị bắt cóc?” Mật Nhu nghe Kính Huyền nói vậy thất kinh hét lên, khiến Tiêu và mọi người trong nhà ăn phải quay lại nhìn, ý thức được sự luống cuống của mình, mới từ từ nhỏ giọng lại.

“Cậu đùa gì thế, hai tiểu bảo bối không phải là bị mẹ Diêm Hòa mang đi Newyork rồi à? Sao lại bị bắt cóc được?” Mật Nhu thận trọng hỏi, Tiêu đang nhàn nhã ăn thịt bò cũng phải nhìn cô, chờ đợi câu trả lời của Kính Huyền.

“Thật đấy, mình không rảnh đến mức mang hai tiểu bảo bối ra đùa giỡn? Cậu rút cuộc có đưa số điện thoại cho mình hay không?” Kính Huyền cũng đang muốn điên tiết rồi Mật Nhu còn hỏi mình mấy chuyện vớ vẩn như vậy.

“À,ừ, mình lập tức cho cậu, số là xxxxxxx, nhưng mà rút cuộc là Hạo có can dự gì?” Mật Nhu nghi ngờ hỏi, không nghĩ được hai tiểu bảo bối bị bắt cóc thì liên quan gì đến Hạo đã lâu không gặp.

“Cậu tới đây trước đi mình sẽ từ từ nói, mình muốn gọi điện cho Hạo trước đã.” Kính Huyền nói xong không chờ Mật Nhu phản ứng liền cúp điện thoại, làm Mật Nhu nhìn chằm chằm màn hình như muốn rơi con người.

“Chuyện gì thế, hai tiểu tử bị bắt cóc thật hả?” Tiêu không thể tin được Mật Nhu.

“Anh có ý gì? Chẳng lẽ tôi lại lôi hai tiểu tử ra đùa giỡn với anh”. Mật Nhu rất mất hứng, không để ý đến Tiêu, xách túi lên muốn lập tức chạy đến chỗ Kính Huyền hỏi cho rõ ràng.

“Em đừng tức giận, anh đi với em.” Tiêu thấy Mật Nhu giận thật, cũng không nói gì liền đứng dậy đi cùng với cô đến chỗ Kính Huyền.

“Kính Huyền, rút cuộc là có chuyện gì xảy ra, tại sao hai tiểu bảo bối lại bị bắt cóc?” Mật Nhu vừa vào đến nhà Diêm Hòa đã lo lắng chạy đến trước mặt Kính Huyền hỏi, suốt dọc đường đi cô cảm thấy lòng đầy bất an.

“Mình bây giờ đang gọi điện cho Hạo, Diêm Hòa cũng phái người đi theo dõi Y Na, cậu đọc tờ giấy này đi khắc biệt.” Kính Huyền đưa tờ giấy Diêm Lịch vừa đưa cho mình cho Mật Nhu còn mình thì tiếp tục gọi cho Hạo, làm sao đang lúc quan trọng thế này thì lại tắt máy.

“A...” Mật Nhu đọc xong tờ giấy, trong nháy mắt kích động hét toáng lên, khiến mọi người đều vội vàng nhìn cô, không ngờ lại có chuyện khiến cô kích động như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Hai kẻ không nên xuất hiện

“Bị sao đấy!” Trăm miệng một lời cùng được thốt ra từ miệng 5 người, như đã được luyện tập, mọi người đều nghi ngờ hỏi Mật Nhu bị kích động mạnh, ngay cả mẹ Diêm cũng quên cả khóc, Kính Huyền quên cả gọi điện, cứ như vậy chờ Mật Nhu trả lời.

“Mọi người đừng nhìn tôi như vậy, tại vì tôi thấy chữ viết trên giấy thật sự là chữ của Hạo nên mới kích động như thế.” Mật Nhu lúng túng nuốt nước bọt nhìn mọi người, trong tay vẫn nắm chặt tờ giấy, mặt cũng đỏ bừng cả lên.

“Mật Nhu.” Giọng Kính Huyền bùng nổ, trong lòng cô đã lo lắng lắm rồi còn thêm một kẻ ngu ngốc như Mật Nhu phát ngôn bừa bãi, thật sự muốn bỏ đầu cô ra xem bên trong chứa cái gì.

“Đây, gọi cái gì”. Không dám nhìn thẳng khuôn mặt bùng bùng lửa giận của Kính Huyền, cô yếu ớt giơ tay lên.

“Còn gọi gì nữa, cậu có ngốc thì cũng chọn thời điểm giúp mình đi, người ta đã đủ lo lắng cho hai bảo bối rồi, cậu còn làm mình sợ như thế nữa.” Kính Huyền nói xong bật khóc.

“Ây ui, cậu đừng khóc nữa, mình biết mình sai rồi, đừng lo lắng, để mình gọi điện giúp cậu, xem bọn họ có nghe không.” Mật Nhu vội vàng an ủi Kính Huyền.

“Này, ai.” Đúng là kỳ tích, vừa gọi thì bên kia Linh đã nhắc điện thoại, điều này quả thật khiến Kính Huyền ngừng khóc.

“Là tôi Mật Nhu đây, có phải cậu và Hạo đưa hai tiểu tử kia đi không?” Mật Nhu không quanh co, hỏi thẳng vào vấn đề.

“Mật Nhu, oa, không ngờ cậu còn gọi điện cho mình, dạo này cậu có khỏe không? Nghe nói cậu đã trở nên xinh đẹp, lại làm người mẫu, lúc nào chúng ta cùng đi uống 1 chén nhé.” Linh nghe được là Mật Nhu, hứng khởi nói chuyện khiến cô cau mày.

“Đừng làm nhảm nữa, tôi đang hỏi cậu có phải đã mang hai bảo bối của Kính Huyền đi không, đừng nói sang chuyện khác.” Mật Nhu không hề khách sáo quát lên, mấy cái thứ dẫu dằng thực nữ gì cũng vứt hết.

“Há há, cậu tức giận rồi, chúng ta dẫu sao cũng đã bao năm không gặp, mình đương nhiên phải ôn lại chuyện cũ.” Linh đã có vẻ miễn dịch với lửa giận của Mật Nhu, cho nên cô có tức giận đến mấy thì anh vẫn ra sức cợt nhả.

“Rốt cuộc cậu có nói hay không?” Mật Nhu bị mấy lời này làm cho lông mày nhướn lên, chưa kịp nổi giận đã bị Kính Huyền cướp đi động.

“Linh, các cậu giờ đang ở đâu, có bảo vệ hai bảo bối của tôi không, mau nói địa chỉ, chúng tôi lập tức đến đó.” Kính Huyền nói giọng đầy lo lắng.

“Là Kính Huyền à?” Linh không chắc hỏi lại, sao Kính Huyền giọng lại kỳ cục như thế?

“Ừ, các cậu rốt cuộc ở đâu.” Giọng Kính Huyền vì vừa mới khóc trở nên khàn khàn, khó trách Linh nghe không ra.

“Bọn mình đang ở XXX, hai tiểu tử của cậu được chăm sóc rất tốt, yên tâm đi, cậu nhanh đến đây trước khi cái cô Y Na gì đó tới.” Linh ngoan ngoãn nói ra địa chỉ của mình, còn dặn dò Kính Huyền nhanh chân.

“Ừ, chúng tôi lập tức đi ngay, các cậu chăm sóc hai bảo bối cho tốt, bằng không chết với tôi.” Kính Huyền trước khi cúp điện thoại không quên nói một câu có ý uy hiếp cho đến khi nghe tiếng cười cất lên từ đầu bên kia.

“Sao rồi, thực sự là bọn họ bắt đi hả?” Mật Nhu hỏi ngay lập tức, trong lòng quyết định phải dạy dỗ cái tên tiểu tử thúi Linh kia một trận, sao không đưa bọn trẻ đến đây luôn đi còn khiến bọn họ phải lo lắng.

“Ừ, chúng ta nhanh lên đi đón hai tiểu bảo bối, chắc hai đứa đang sợ lắm nhất là Hoan bảo bối.” Kính Huyền vừa nói vừa đi ra cửa, vì quá sốt ruột mở cửa đi ra mà không nhìn thấy ai, đập ngay mũi vào một người khác, đau muốn rớt nước mắt.

“Kính Huyền, em không sao chứ.” Vừa định ấn chuông cửa thì Húc Nhật bị Kính Huyền hùng hổ đi ra đâm phải, mặc dù ngực mình cũng rất đau nhưng vẫn lo lắng cho Kính Huyền.

“Tại sao lại là anh, sao anh ở đây?” Kính Huyền kinh ngạc nhìn Húc Nhật.

“Anh nghe Tiểu Tiểu nói em không đi làm, gọi điện thoại thì thấy bận suốt, cô ấy sợ em xảy ra chuyện gì nên tìm đến chỗ anh hỏi xem có gặp em không, anh với Dương Lịch liền chạy đến đây.” Húc Nhật bình tĩnh, Dương Lịch đứng sau vẫn im lặng không nói gì.

“Được rồi được rồi, hiện tại em không có thời gian, các anh về trước đi, hôm nay em xin nghỉ, anh về công ty thì báo nghỉ giúp em, thật xin lỗi, xin nghỉ suốt.” Kính Huyền vội vàng nói xong thì bọn Mật Nhu từ phía sau cũng đi tới.

“Mẹ, mọi người cũng không cần đi theo, chúng con nhất định sẽ đưa hai đứa nhóc về. Ba, ba chăm sóc cho mẹ đi.” Diêm Hòa thấy mẹ Diêm vẫn đang khóc lóc đòi đi theo liền khuyên giải giao cho ba Diêm.

“Ừ, các con cẩn thận một chút.” Diêm Lịch vẫn ôm chặt mẹ Diêm trong ngực, tay không ngừng cầm giấy ăn lau nước mắt cho bà.

“Vâng”. Diêm Hòa nói xong cũng đi theo Tiêu ra ngoài, lại đụng phải hai người không muốn gặp nhất.

“Các anh đến đây làm gì, thôi, lúc này không có thời gian tán gẫu, Kính Huyền, đi thôi.” Diêm Hòa cũng không muốn so đo với hai kẻ không nên xuất hiện, muốn đưa ngay Kính Huyền đi tìm hai đứa con.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Chỉnh đốn kẻ ác

“Kính Huyền, em phải đi đâu, bọn anh đi cùng.” Dương Lịch rất thành khẩn nhìn cô, tâm nguyện muốn đi cùng viết rõ trên mặt.

“Không cần, đây là chuyện riêng của tôi, không cần anh quan tâm”. Kính Huyền tỏ rõ thái độ không lấy gì làm hào hứng nói với Dương Lịch, bây giờ cô không có cách nào có thể vui vẻ đi đâu với anh.

“Có phải có chuyện gì xảy ra không, tại sao mọi người đều vội vàng như vậy?” Húc Nhật quen Kính Huyền đã nhiều năm, mỗi động tác của cô anh đều hiểu rất rõ.

“Kính Huyền, mọi người nhanh lên một chút, không thì lên xe nói tiếp, đừng có dây dưa thế.” Ở trong xe không đợi được, Mật Nhu thò đầu ra cửa hét lên với Kính Huyền, cũng muốn để Húc Nhật và Dương Lịch cùng nghe.

“Mật Nhu nói đúng đấy, chúng ta lên xe rồi em nói rõ xem có chuyện gì, biết đâu bọn anh có thể giúp một tay.” Dương Lịch rất vui vẻ nói, không đợi Kính Huyền cự tuyệt liền đi trước.

“Mật Nhu, cái mồm quạ của cậu.” Kính Huyền bực mình mắng Mật Nhu, nói gì không nói lại đi nói cái câu khó nghe này.

“Thôi đừng so đo nữa, nhanh lên đi đón hai con về.” Diêm Hòa căn bản cũng không còn hứng thú đấu khẩu với Dương Lịch nữa, chỉ muốn nhanh nhanh đưa các con an toàn trở về.

“Ừ”

“Này, các người đã bắt được hai đứa nhóc chưa?” Y Na lảng lờ móc điện thoại trong túi hàng hiệu ra gọi tới số của “Tuyệt đối hoàn mỹ” với một giọng điệu vô cùng khinh bỉ.

“Đã tóm được bọn chúng, cô nhớ mang tiền đến đây bằng không chúng tôi sẽ không giao người.” Lần này nghe điện thoại không phải là Lôi gia mà là Linh, giọng điệu hết sức khinh khinh không hề nề mặt Y Na.

“Tôi đã chuẩn bị xong, nói địa chỉ đi.” Y Na nghiêng răng nghiêng lợi, bọn xã hội đen mà cũng dám dùng cái giọng nói chuyện chánh như thế khiến cô rất bực.

“Địa chỉ ở XXX, cô nhanh lên, đừng quên mang theo tiền, bằng không đừng mong nhìn thấy người.” Tâm tình Linh lúc này rất tệ, cho nên giọng điệu không hề nề nang, với lại cũng chẳng cần phải dùng những lời tốt đẹp gì với à Y Na này.

Ai bảo cái con người ngu xuẩn này muốn bắt cóc ai không muốn lại đi bắt cóc con Kính Huyền, hại anh làm cho Hoan bảo bối khóc, bây giờ vẫn đang um xùm không làm sao đỡ được, cô ta lại còn gọi đúng lúc này bảo sao anh không nổi điên.

“Được rồi, cũng chỉ là tiền.” Y Na cũng tỏ ra khinh thường, không cho Linh thêm cơ hội châm chọc liền cúp máy.

“Tiền nhân đáng chết, lại dám cúp điện thoại của mình, chán sống rồi chắc.” Linh nổi giận quát lên với cái điện thoại vô tội, Lôi gia ngồi bên cạnh uống trà cũng nuốt không trôi.

“Đưa đây, đừng có rống lên với điện thoại bảo bối của tôi như thế, cậu mà làm hỏng thì lo bồi thường cho tôi.” Lôi gia bất mãn đoạt lại điện thoại từ trong tay Linh, còn ra vẻ xem xét xem có bị hỏng không, khiến Linh một bụng bực tức.

“Một cái điện thoại thì đáng mấy đồng, cùng lắm tôi trả cho ông, cần gì mà phải xem như bảo bối thế.” Linh hung hăng nhìn cái điện thoại, như chỉ muốn quăng đi luôn, thật là tức điên.

“Cậu vẫn còn thời gian nói mấy điều này, tôi khuyên cậu nhanh mà dỡ dàn bảo bối của Kính Huyền đi, đứa nhóc kia đến bây giờ vẫn khóc không ngừng, ngay cả anh trai nó cũng hết cách, nếu không làm cho cô công chúa này vui vẻ, lát nữa Kính Huyền đến thì cậu chờ mà lĩnh cái chết đi.” Lôi gia châm chọc, hung hăng đâm vào trái tim đang rất “mong manh” của Linh.

“Ông không cần phải nhắc nhở tôi, trong lòng tôi cũng đủ lo lắng rồi, nhưng đã dùng mọi biện pháp mà cô công chúa kia không vui lên tôi còn biết làm sao.” Khuôn mặt tuần tú trông rất khổ sở, chỉ cần nghĩ đến phản ứng của Kính Huyền đã khiến anh đau đầu rồi.

“Tự lo mà giải quyết đi, tôi cũng không có cách nào, ai bảo cậu ngày nào cũng ra về ta đây, bây giờ chịu báo ứng, ông trời quả có mắt.” Lôi gia không hề thấy đồng tình chút nào với Linh, còn đổ thêm dầu vào lửa.

“Không được, tôi không thể ở đây để Kính Huyền tóm được, tôi muốn đi trốn, cô ấy đến thì bảo tôi không có ở đây.” Linh rất sợ Kính Huyền nổi giận, chỉ thấy lúc này tốt nhất nên trốn, chưa nói xong đã toan bỏ chạy.

“Đi đâu.” Quả nhiên, người xui xẻo làm gì cũng xui xẻo, tự dưng Hạo xuất hiện ở cửa chặn lại Linh, thậm chí còn túm cổ áo sừng sộ hỏi.

“Oạch, có đi đâu đâu, mình định nói ngồi đây mãi cũng chán, ra ngoài hít thở không khí một chút thôi mà.” Linh chợt dạ nói xong, trong lòng khóc không ra nước mắt, bình thường vận khí của mình tốt như vậy, hôm nay thế nào không bằng một con rệp.

“Vậy à?” Hai chữ vô cùng nghi hoặc phát ra từ miệng Hạo, nghe thế nào cũng thấy vô lý, chắc chắn là có mùi âm mưu, chỉ có điều cái giọng điệu này làm cho ý định chạy trốn của Linh hoàn toàn biến mất.

“Không phải không phải, chẳng phải mình vẫn ở đây sao? Ở đây cũng tương đối tốt, có điều hòa, lại có đồ uống..., lúc này bên ngoài nắng nóng như vậy, ở đây lại lạnh quá, chắc không cần thận bị trúng gió rồi.” Linh thông minh lựa chọn không chạy trốn, bởi nếu bị Hạo tìm ra, sẽ chẳng tốt hơn tí nào, cho nên người thông minh phải làm những việc thông minh.

“Không phải hả, tương cậu vừa nói muốn chạy trốn mà? Còn nói sợ Kính Huyền đến tính sổ với cậu, chẳng lẽ tôi già rồi nên hồ đồ à?” Lôi gia cũng không muốn bỏ qua cơ hội chính đồn kẻ ác như vậy, xin lỗi ông trời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Đình bảo bối bị đánh

“Cậu còn lời gì để nói không?” Đây là câu nói dài nhất ngày hôm nay của Hạo, ánh mắt lãnh đạm nhìn Linh đang chợt dạ.

“Lão già thúi, ông nói hươu nói vượn cái gì thế, tôi chưa hề nói là muốn chạy trốn, Hạo, mình với cậu giao tình nhiều năm như vậy, cậu đừng tin cái lão già đầu óc mê sảng này, phải tin tưởng mình mới đúng chứ.” Linh vội vã thanh minh, giờ phút này không biết đã mắng Lôi gia bao nhiêu lần.

“Tôi tin Lôi gia”. Hạo kiên định nói với Linh, rõ ràng không tin lời nói bậy của anh.

“Cậu thấy chưa, đúng là mầm tai họa, đừng mong người khác tin tưởng.” Lôi gia tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, nhìn bộ dạng kim nén của Linh trong lòng vô cùng dễ chịu.

“Lôi gia, có một cô gái bên ngoài nói muốn gặp ông.” Bị Linh sai đứng ngoài canh, một tiểu đệ gõ cửa vào báo cáo.

“Cho cô ta vào.”

“Hai đứa nhóc kia đâu? Tiền tôi mang đến rồi đây.” Y Na tỏ vẻ kiêu ngạo đi sau tên tiểu đệ, chưa vào đến nơi đã hỏi hai đứa nhỏ, còn giơ cao một túi tiền, vút lên bàn.

“Không cần gấp thế chứ, chúng tôi phải kiểm tra tiền đã rồi mới thả người được, không thể nóng vội được.” Thấy người tới, Linh không còn ý định chạy trốn, nhảy ra ngồi trước mặt Y Na.

“Là anh? Anh làm nghề này sao?” Y Na kinh ngạc nhìn Linh với bộ dạng chẳng thua kém Diêm Hóa là mấy, nghi ngờ hỏi.

“Sao, không được à..., tôi biết là đáng vóc mình rất đẹp, nhưng cô cũng không cần phải ngưỡng mộ đến thế.” Linh chán ghét nói với Y Na vẫn đang nhìn mình chằm chằm. Đối diện với ánh mắt của loại phụ nữ như vậy, Linh thường không thể khó chịu, ngoại trừ Y Na, một người phụ nữ nham hiểm như vậy chỉ thấy buồn nôn.

“Thôi đi, anh cho rằng tôi muốn nhìn anh à. Anh ngồi ngay trước mặt tôi không thể không nhìn, đây là tiền mà các anh muốn, xem đi.” Y Na cũng nhìn Linh không kém phần chán ghét, chẳng qua cũng chỉ là một kẻ buôn bán người hạ lưu thôi nát, không cần phải kiêu ngạo thế chứ.

“Ồ, không vấn đề gì, cậu, mang hai tiểu tử kia đến đây cho tôi.” Linh chỉ một tiểu đệ đứng bên ngoài đưa hai bảo bối vào, trong lòng thắc mắc Kính Huyền đáng ra phải đến rồi chứ.

“Vâng”. Tiểu đệ cung kính trả lời rồi vào phòng đưa hai tiểu tử khiến người ta nhức đầu ra ngoài, trong lòng còn buồn bực nghĩ chẳng phải đây là hai đứa con của ông chủ hay sao? Sao lại giao cho người đàn bà này.

“Hai đứa này, ra ngoài.” Tên tiểu đệ vừa mở cửa nhìn về hai đứa nhóc quát lên, làm Hoan bảo bối đang nức nở càng sợ khóc to lên.

“Tôi không muốn, các ông đều là người xấu, đi đi.” Hoan bảo bối trốn đằng sau Đình bảo bối, ló cái đầu ra nói với tên tiểu đệ.

“Tao không quan tâm mày muốn hay không, đều đi ra cho tao.” Tên tiểu đệ không nhịn được, lo lắng nếu để cho Linh chờ lâu, không biết sẽ trách mắng thế nào, thật ra lúc này Linh đang mong hân đưa hai đứa trẻ ra chậm chậm một chút.

“Không, chúng tôi sẽ không ra ngoài với ông.” Đình bảo bối quát cường nói, đôi tay chắn trước mặt Hoan bảo bối, để người kia không mang được hai đứa ra ngoài.

“Đi nhanh lên, nếu để cho đại ca Linh tức giận, tao sẽ cho mày một cái bạt tai, xem mày còn dám lè mề không.” Tiểu đệ không khách khí đi vào phòng mỗi tay lôi một đứa muốn xách ra ngoài.

“Tôi nói không đi là không đi, lỗi tai của ông có tiếc không đấy.” Bị nhắc nhở, hai chân Đình bảo bối khua khoắng, chẳng may làm vỡ chiếc chén mà Mật Nhu tự tay làm tặng sinh nhật cho Linh.

“Chết cái thằng nhóc này, mày có biết đã làm vỡ cái gì không? Lần này mày chết chắc, ngay cả tao cũng khó sống được, có phải mày cố ý không?” Tiểu đệ bộ mặt dữ tợn nhìn chằm chằm Đình bảo bối, mắt lại sợ sệt nhìn cái chén bị vỡ, không biết sẽ phải bồi thường thế nào.

“Tôi không cố ý, ông tin hay không thì tùy.” Đình bảo bối mặc dù rất sợ bộ mặt kinh khủng của cái tên tiểu đệ còn đang xách mình, nhưng bản tính kiêu ngạo khiến cậu nhóc không để lộ ra mặt, vì nếu mình mà tỏ ra sợ thì Hoan bảo bối sẽ càng sợ hơn.

“Mẹ nó, mày đừng có lằng nhằng, chính mày giầy giụa làm loạn cả phòng lên.” Tiểu đệ hung hăng ném hai bảo bối xuống đất, không thương tiếc cho Đình bảo bối một đập văng vào cạnh giường, Hoan bảo bối hoảng sợ ngẩn mặt nhìn anh trai.

“Khụ khụ, ông sẽ phải hối hận vì đã đá tôi.” Đình bảo bối cả gan kiên trì đứng lên, mặc dù ngực rất đau, nhưng cái tính kiêu ngạo trời sinh không cho cậu gục ngã trước kẻ địch.

“Xem mày mạnh mẽ, tao không đánh chết mày thì không phải họ Vương nữa, xem mày sau này còn dám to mồm nữa không.” Tiểu đệ lúc này không còn lý trí, thấy Đình bảo bối ngoan cố chỉ muốn đánh, hoàn toàn không nghĩ đó chỉ là một đứa bé, không biết có chịu nổi mấy cái đấm đá của mình không.

“Hừ, tôi không sợ ông, tôi sẽ không giống khụ khụ loại người nhát gan như ông.” Thông minh như Đình bảo bối làm sao không biết loại người chỉ vì một cái chén vỡ mà đánh mình là gì, cậu thề, chỉ cần thoát được, bất kể dùng biện pháp gì, cần bao nhiêu lâu, nhất định phải khiến cho hân hối hận vì đã đắc tội mình cộng với làm cho Hoan bảo bối khóc.

“Cái gì, mày nói tao nhát gan.” Tiểu đệ khuôn mặt vô cùng dữ tợn nhìn trừng trừng Đình bảo bối, lặp lại lời cậu vừa chửi, lại muốn dơ chân lên cho cậu bé một phát trí mạng không ngờ đại bị Hoan bảo bối đột nhiên đứng lên xô hân ngã lăn ra đất.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Căn phòng hoành tráng

“Không cho ông ức hiếp anh trai tôi, người xấu”. Hoan bảo bối rút cuộc hồi phục tinh thần, thấy cái tên tiểu đệ kia định giờ chân đá anh trai mình, không biết lấy đâu ra dũng khí, lập tức xông lên xô hân ngã lăn ra đất, còn mình lại đỡ Đình bảo bối lúc này đang sắp ngã xuống đất.

“Tốt lắm, không hổ danh là em gái anh, nhưng bây giờ nhân lúc hân bị thương, chạy đi, chạy được càng xa càng tốt, đừng để bọn chúng bắt được, sau đó đi tìm mẹ.” Đình bảo bối tinh táo nói với em gái, mình bây giờ mí mắt rất nặng, toàn thân không còn hơi sức, không thể làm gì đành đem hi vọng đặt vào Hoan bảo bối, ít nhất còn có thể chạy tốt.

“Không được, em muốn chạy cùng với anh, Hoan bảo bối sẽ không bỏ anh trai lại một mình.” So với Đình bảo bối, thái độ của cô bé còn kiên quyết hơn, kéo tay Đình bảo bối trên mặt đất vất lên vai bé nhỏ của mình, muốn đưa anh trai chạy ra ngoài.

“Em đừng ngốc thế, đi nhanh đi, không anh sẽ tức giận.” Đình bảo bối vô cùng cảm động với em gái, nhưng thực tế là thực tế, không thể vì mình bị thương mà trì hoãn cơ hội chạy thoát của Hoan bảo bối.

“Không, á” Hoan bảo bối còn muốn cự tuyệt, lại bị tên tiểu đệ tinh dậy túm lấy chân hét lên, Y Na vốn đã sốt ruột ngồi chờ trong phòng khách nghe thấy, không nhịn được tự mình đứng lên đi tìm hai đứa nhóc.

“Chuyện gì xảy ra thế? Các người còn ở đây làm gì, nhanh đi xem đi, hình như là tiếng kêu của đứa nhóc kia.” Lôi gia kinh hãi thúc giục Linh và Hạo, xem bộ dạng hai đứa cứ như không liên quan, trong lòng ông rất tức giận.

“Đồ khôn, bỏ tôi ra.” Hoan bảo bối nóng nảy hét lên với tiểu đệ đang nắm chân mình, dùng cái chân còn lại đạp vào tay hắn.

“Khá lắm, mày lại dám làm tao bị thương, to gan nhỉ.” Tiểu đệ cười lạnh từ trên mặt đất đứng lên, khề dùng sức nắm tay Hoan bảo bối, đau đến mức cô bé phát khóc, Đình bảo bối nhìn thấy rất đau lòng.

“Bỏ cái tay lợn của ông ra, đừng động đến em gái tôi.” Đình bảo bối cả gan dơ chân lên nhắm ngay bộ hạ của tiểu đệ đạp hết sức, lần này hẳn có gan lì đến mấy cũng đành buông tay, nằm tại chỗ lẫn lộn.

“Đi nhanh lên, đừng ở đây nữa.” Đình bảo bối một tay ôm bụng, thúc giục Hoan bảo bối chạy đi, cậu bé cũng thấy mình sắp chịu không nổi, mí mắt đã rất nặng như muốn lặn ra ngủ rồi.

“Anh trai, anh trai, Đình anh sao vậy, đừng làm em sợ, anh đứng lên đi, đừng làm em sợ, anh trai.” Hoan bảo bối kinh ngạc nhìn Đình bảo bối ngã trước mặt mình, sợ quá phát khóc, trong lòng không ngừng nhắc nhở mình phải tỉnh táo, phải tỉnh táo, nhưng nước mắt không thể kìm được cứ tuôn ra, không có cách nào để ngừng lại.

“Khụ khụ, ngoan nào, anh không sao, chỉ buồn ngủ thôi, em để cho anh ngủ rồi đi ra ngoài nhanh lên.” Đình bảo bối lúc này thở ra thì nhiều, hít vào thì ít, cậu cảm thấy ngực rất khó chịu rất buồn nôn.

“Không phải, anh không phải là buồn ngủ, anh trai, anh nói dối, ngực anh đang chảy máu, em phải đưa anh đi tìm mẹ.” Hoan bảo bối sợ hãi nhìn ngực áo trắng của Đình bảo bối bết máu, không biết nếu đưa anh ra ngoài bây giờ có động phải vết thương của anh không.

“Cộp, cộp” Tiếng giày cao gót tiến gần đến, lần này Đình bảo bối không thể không nóng nảy, nhất định là chủ của bọn bắt cóc đã tới, mà Hoan bảo bối còn làm gì cứ lượn lờ trước mặt mình.

“Hoan bảo bối, em đóng cửa lại nhanh lên, khóa lại luôn.” Đình bảo bối cân nhắc, trong phòng chỉ có một tên bị mình đánh ngất, bên ngoài chắc chắn nhiều người hơn nên quyết định tốt nhất là khóa cửa lại.

“Ừ” Hoan bảo bối trả lời xong liền khề khằng khóa ngay cửa lại, Y Na vừa lên đến tầng, nhìn một dãy phòng đều đóng cửa, không biết phòng nào chứa hai đứa nhóc.

Y Na mở từng phòng một, đến phòng thứ 4 thì thấy bị Hoan bảo bối khóa rồi, xoay đi xoay lại nắm cửa mấy lần cũng không mở được, nghi ngờ đập cửa.

“Tao biết là chúng mày đang ở bên trong, mở cửa ngay ra, nếu không đừng trách tao không khách khí.” Y Na dùng giọng không lớn không nhỏ ra lệnh cho hai tiểu bảo bối trong phòng. Hoan bảo bối rùng mình một cái, bắt lực đưa ánh mắt về phía Đình bảo bối đang nằm trên sàn nhà.

“Suyt” Đình bảo bối đặt ngón tay lên môi, ý bảo em gái đừng lên tiếng, nhưng hai em lại dường như quên mất trong phòng còn có một người nữa.

“Bọn chúng ở đây, cô gọi người tới mở cửa đi.” Tiểu đệ bộ hạ bị thương, chỉ biết hắng giọng kêu lên, hai bảo bối đồng thời kinh ngạc quay đầu lại nhìn tên tiểu đệ, rồi lại quay ra nhìn cánh cửa đang bị đập ngày càng to.

“Hai người các anh nhanh lên mở cửa ra cho tôi, hai tên tiểu quỷ đang ở bên trong, các anh thật vô dụng, đến người của các anh cũng bị hai đứa nhóc bắt lại.” Y Na châm chọc nói với Hạo và Linh đang chạy tới, Linh lui sang một bên móc chìa khóa ra mở cửa.

“Hừ, rất hoành tráng đấy.” Y Na bước vào gian phòng, thấy xung quanh bị quăng ném loạn cả lên, giọng điệu còn châm chọc hơn so với khi ở ngoài, nhìn bộ dạng Linh như bị ghen trứng gà, cùng Hạo với khuôn mặt ngàn năm không đổi cũng đang nhú mày.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Kính Huyền sắp phát hỏa

“Sao lại thành ra thế này, Thiên Na, mày giả chết đấy à, đứng lên nói cho rõ ràng rốt cuộc có chuyện gì xảy ra ở đây.” Linh tức giận nhìn căn phòng của mình bừa bãi, lại thấy Đình bảo bối gần như sắp ngất dưới đất, nhấn tâm đá tên tiểu đệ nằm cách đó không xa, muốn kéo hắn dậy hỏi cho rõ.

“Hừ, còn phải nói gì nữa? Nhất định là tên tiểu đệ vô dụng của anh không dẫn nổi hai đứa nhóc không có khả năng chống cự này ra ngoài, thật là mất thể diện, đường đường là một tên đàn ông lại thua hai đứa con nít.” Y Na khinh thường nhìn quanh gian phòng lộn xộn, nói với Linh rất chậm chọc.

“Mày nhìn tao cái gì, nhìn cái gương mặt của mày thấy ghê tởm, còn khuôn mặt của anh trai mày, càng làm tao tức giận.” Y Na làm mặt dữ tợn nhìn chằm chằm Hoan bảo bối vẫn trong trạng thái phòng bị, còn không khách khí nâng đôi giày cao gót đến dọa người đến gần Đình bảo bối đang sắp ngất xỉu.

“Anh làm cái gì thế.” Y Na muốn đá vào Đình bảo bối bị Hạo đứng bên cạnh không hề thương hoa tiếc ngọc đá trước cho một phát, may là ngã lăn ra giường đệm êm, nếu không giọng cô ta đã không còn được tốt như thế này.

Hạo không muốn trả lời câu hỏi ngu xuẩn này của Y Na, ném cho cô ta một cái nhìn khinh miệt, muốn bé Đình bảo bối bị thương dưới mặt đất lên, lông mày nhíu chặt nhìn cái ngực bị thắm một mảng máu lớn.

“Tránh ra, đồ khôn, không cho ông tới.” Hoan bảo bối cũng không biết lấy đâu dũng khí, không hề sợ hãi như gà mẹ đứng trước mặt che chở cho Đình bảo bối, ánh mắt phòng bị nhìn Hạo.

Hạo cũng không thêm để ý sự phòng bị của Hoan bảo bối, trực tiếp đi qua cô bé, bé Đình bảo bối từ dưới đất lên, nhưng cánh tay trắng kiện bị Hoan bảo bối kéo chặt, không cho anh bé đi, thế nhưng một chút sức lực của cô bé không có ý nghĩa gì với Hạo, chẳng hề ảnh hưởng tới động tác bé Đình bảo bối của anh.

“Buông anh trai tôi ra, ông là người xấu.” Hoan bảo bối thấy lời nói của mình không có tác dụng gì với Hạo, không cam lòng để Đình bảo bối bị đưa đi, dưới tình thế cấp bách hung hăng dùng hết sức cắn Hạo một cái tóa máu tươi, quyết tâm bảo vệ anh trai bị thương.

“Con nhỏ thối này, cút ngay cho tao, còn anh nữa, anh định đưa nó đi đâu, đây là con mồi của tôi.” Y Na tự cho là tốt bụng ra sức tát Hoan bảo bối một cái. Hoan bảo bối không hề phòng bị lại bị Y Na đánh quá mạnh, ‘ó’ một tiếng ngã lăn ra đất, khóe miệng không biết là dính máu của mình hay của Hạo.

“Bốp” Hạo nhìn Hoan bảo bối bị người phụ nữ mà anh ghét nhất tát đến chảy máu thì vô cùng tức giận tặng lại cô ta một cái tát so với cái của Y Na dành cho Hoan bảo bối thì còn mạnh hơn.

“Anh dám đánh tôi, anh điên rồi hả, anh nhớ cho rõ, tôi là thượng đế của các anh, anh lại dám đánh tôi à?” Y Na hét lên như bị tâm thần, không tin nổi che chỗ mặt bị đánh đến sưng đỏ, nhíu mắt không cam tâm chất vấn Hạo.

“Cô đáng bị đánh.” Lạnh như băng liếc nhìn Y Na, như thể cô ta chẳng có can hệ gì với mình, không có chút xấu hổ nào là vừa đánh người.

“Cậu ấy nói đúng, Hoan bị cô đánh trước, còn không tự nhìn lại mình xem chỉ là một cọng hành thôi.” Lần này, Linh không thể nhìn nổi, không ngăn ngại đập qua người tên tiểu đệ, rồi tới chỗ Y Na khinh thường nói làm cho cô ta vô cùng tức giận.

“Anh nói cái gì, tôi không có tư cách, các anh đã quên mất, tôi mới là người thuê các anh à.” Y Na tức giận, định cho Linh một cái bạt tai.

“Con mụ đàn bà này, cô muốn đánh được tôi còn sớm cả trăm năm, đừng có động bàn tay bẩn thỉu của cô vào người tôi.” Linh dễ dàng chặn lại tay Y Na, giọng điệu trong con giận dữ vô cùng khinh miệt.

“Hoan bảo bối, Đình bảo bối, các con ở đâu, mẹ tới rồi, các con nhanh ra đây mẹ xem nào.” Bọn Kính Huyền vội vàng kéo nhau tới, lớn giọng kêu tên các con, Hạo và Linh nghe thấy mặt biến sắc, đặc biệt là Linh, muốn chặn lại tiếng kêu của Hoan bảo bối, nhưng dường như đã chậm một bước.

“Mẹ, chúng con ở đây, mẹ” Hoan bảo bối khóc chạy đến bên cạnh Kính Huyền, cô đau lòng ôm lấy Hoan bảo bối, rất dịu dàng hỏi cô bé: “Anh con đâu rồi?”

“Huhu, anh trai, anh trai, bị thương” Hoan bảo bối khóc nức vừa nói vừa chỉ Đình bảo bối trong tay Hạo cho Kính Huyền rồi lại tiếp tục khóc.

“Đình bảo bối của tôi tại sao lại thành ra thế này, rốt cuộc là ai làm, có phải là hai người không?” Kính Huyền lòng đầy vui mừng đến cạnh Hạo định nhìn Đình bảo bối, lại bị vết máu to trên ngực bé làm cho phát hoảng, lấy lại tinh thần lạnh lùng nhìn Linh và Hạo hỏi.

“Không phải vậy, Kính Huyền, cậu phải nghe mình giải thích, mình cũng không biết chuyện gì xảy ra, mình chỉ là...” Linh vẫn còn đang muốn vòng vo giải thích nhưng đã bị Kính Huyền trừng mắt chặn lại, chột dạ ngừng nói, nuốt nước bọt.

“Tôi nói cậu phải bảo vệ hai bảo bối cho tôi, kết quả cậu bảo vệ như thế sao? Còn làm Đình bảo bối của tôi bị thương, cậu không phải giải thích, sự thật lộ ra đây, còn giải thích cái gì?” Kính Huyền gần như là muốn hét lên, vừa nói nước mắt vừa chảy ra, khiến Linh càng thêm sợ.

“Kính Huyền. Á, ở đây có chuyện gì vậy.” Mật Nhu theo sau Kính Huyền, vốn muốn hỏi cô xem đã tìm thấy hai bảo bối chưa, lại nhìn thấy Đình bảo bối đang được Hạo ôm trong ngực như sắp xỉu, kinh ngạc hết lên.

“Chuyện như vậy đấy, ha ha, chính là những gì các người thấy, tôi muốn ngược đãi hai bảo bối quý giá để cô biết đường mà rời xa Diêm, bây giờ biết điều thì tránh xa anh ấy ra, nếu không, tôi bảo bọn họ giết hai đứa bé.” Còn không biết Hạo và Linh thuộc phe nào, Y Na vẫn điên cuồng phách lối, đắc ý nhìn Kính Huyền hai con người như sắp phun ra lửa.

Chương 125: Y Na bị đánh

“Cô nói đi, Đình bảo bối biến thành bộ dạng là do cô sai người làm có đúng không?” Kính Huyền nói rất chậm, rất chậm, vừa chỉ vào Hạo với Linh đang đứng ở trước mặt của mình, lần này nhìn Y Na yêu cầu xác nhận, trong mắt vẫn còn ẩn tàng vẻ tức giận không ngừng.

“Đừng vậy, thế nào, biết sợ thì cô mau rời khỏi bên cạnh Diêm Hỏa đi, như vậy tôi có thể suy nghĩ buông tha cho cái mạng của thằng nhóc này.” Y Na còn chưa hay biết gì tự cho mình là người lợi hại nhất, vừa kiêu ngạo nói.

“Kính Huyền, đừng nghe người phụ nữ này nói nhảm, Đình bảo bối bị thương không nhẹ, nhanh mau đưa Đình bảo bối đi bệnh viện một chút.” Mật Nhu thấy Đình bảo bối cau mày rất thống khổ, muốn lấy Đình bảo bối từ trong người của Hạo tranh thủ thời gian đem đi đến bệnh viện.

“Anh giúp em, chúng ta biết nơi này có bác sĩ rất giỏi.” Linh đứng ra xung phong nhận việc giúp Mật Nhu chăm sóc, tuy nhiên anh vừa chạm vào lại nhìn thấy vẻ vô tình cự tuyệt của Mật Nhu với Kính Huyền, ối, lại thêm con bé nữa.

“Không cần.” Từ trong miệng của hai người phụ nữ với cô bé liền đồng thanh cất tiếng, điều này làm cho Linh đang đưa tay ra liền lúng túng không biết làm gì liền thu lại, chỉ là muốn đi qua ôm Đình bảo bối thôi mà.

“Các người đang làm gì vậy, hiện tại người đang là khách hàng chính tôi, không cho phép các người đem thằng nhóc kia giao cho hai tiện nhân này.” Y Na chanh chua nói, cứ quơ tay múa chân trước mặt Kính Huyền với Mật Nhu.

“Con bà nó, tôi không nổi giận nên cô nghĩ rằng tôi là con mèo bệnh hả, làm tôi tức chết đi mất.” Kính Huyền tức giận không quan tâm đến hình tượng, đá một cước vào bụng của Y Na. Còn nói ra lời thô tục, Hoan bảo bối bị ôm ở trong ngực Kính Huyền nhìn thấy mẹ không giống như bình thường, nhất thời cảm thấy trên đầu Kính Huyền mang một cái vòng sáng thiên sứ.

“Mật Nhu, cậu mang Đình bảo bối đi vào bệnh viện trước đi, còn hai người các người phải lưu lại đây giải thích rõ ràng cho tôi biết, còn Hoan bảo bối, con cùng mẹ nuôi đi ra ngoài đi.” Kính Huyền đối mặt với Mật Nhu và Hoan bảo bối nói chuyện rất dịu dàng, còn khi ánh mắt chuyển sang Linh với Hạo, lại có vẻ hung ác cùng giọng nói đầy day dứt.

“Cô xem lại mình là gì đi, sao lại dám ra lệnh cho anh Hạo với anh Linh.” Tên tiểu đệ hồ đồ từ phía sau đi lên muốn ngăn đám người Kính Huyền lại, thấy Kính Huyền dùng giọng điệu hung ác với ba người, còn lại dám ra lệnh với hai trưởng bối mà mình tôn kính nhất, cậu mạnh đứng ra chỉ trích Kính Huyền nói.

“Mày câm miệng đi.” Sắc mặt Linh càng thêm khó coi hơn với Kính Huyền, trong lòng mình đã gào khóc mấy giây vì tên tiểu đệ ngu xuẩn, lập tức thay bằng một bộ dáng nghiêm túc hướng về phía tên tiểu đệ nói.

“Anh Linh, em đây cũng chỉ đang giúp anh, anh không cần phải sợ người phụ nữ này, em là.” Tiểu đệ vẫn chưa thể son sắt xong, liền bị Kính Huyền hung hăng đá một cước vào người, đau đau. Đó chính là cách dùng giày cao gót, đá vào nhất định rất đau đớn.

“Người dài dòng quá đó, lại còn ngu ngốc nữa.” Tính khí của Kính Huyền đã sớm bộc phát khi thấy Đình bảo bối bị thương, kỳ tích chính là Mật Nhu với Linh và cả Hạo, ba người đều nhìn thấy rất bình thường, dường như không e dè khi nhìn thấy Kính Huyền bị bức thành đáng vẻ cuồng hãn như lúc này, không hề có chút kinh ngạc nào cả.

“Mật Nhu, cậu nhanh mang hai bảo bối đi đến bác sĩ nhanh một chút.” Kính Huyền thúc giục Mật Nhu vẫn còn đang ngăn người, muốn cô mau mang hai tiểu bảo bối rời đi, nơi này chỉ cần một mình cô cũng có thể giải quyết.

“Ừ! Biết rồi, cậu cũng phải cẩn thận một chút.” Mật Nhu không phản đối, không quan tâm Linh quăng ánh mắt nhờ giúp đỡ, trực tiếp ôm Đình bảo bối từ trong ngực Hạo đi, Hoan bảo bối cũng đi theo phía sau lưng cô.

“Hai người các người là đồ ngốc hả, hai đứa nhóc bị mang đi rồi, sao còn không nhanh đuổi theo, làm tôi tức chết rồi.” Y Na cực kỳ tức giận chỉ vào Hạo với Linh, muốn đi đến chỗ Mật Nhu cướp lại ‘con mồi’ ở trong ngực của cô.

“Chuyện của chúng ta vẫn còn chưa giải quyết xong, cô còn muốn đi đâu hả?” Kính Huyền đuổi chân dài ra một cái, ngăn Y Na ở trong phòng không để cho cô đi ra ngoài.

“Chuyện gì xảy ra với hai người các người vậy hả, lời của tôi nói còn không nghe sao, mau nhanh bắt lấy người phụ nữ tiện nhân này cho tôi mau.” Y Na rất tức giận đối với hai kẻ giữ cửa là Hạo và Linh. Thi ra phụ nữ ngu xuẩn chính là đây, chuyện đã quá rõ ràng như vậy mà vẫn chưa rõ tình huống.

“Tiểu thư ngu xuẩn, cô bây giờ có nói cũng không có người nào dám nghe cô đâu, cái tát này tôi thay cho Đình bảo bối bị thương của tôi, là do cô gái ngu xuẩn như cô làm cho con trai bảo bối của tôi phải bị thương thành như vậy. Nếu mà kiểm tra ra có chuyện gì, tôi sẽ cho cô ném thử mùi vị bị đẩy xuống tầng Địa Ngục.” Kính Huyền nói rất chân thật. Thành linh một cái tát quét vào mặt Y Na, còn dùng ánh mắt tà ác nhìn về phía Y Na uy hiếp.

“Còn cái tát này là cho cô dám làm hại Hoan bảo bối nhà tôi phải khóc đến sưng đỏ cả mắt. Cả tôi còn không dám làm cho bảo bối nhà tôi khóc mà cô lại dám làm như vậy. Nhất định là tôi đã đối xử quá tốt với cô làm cho cô tưởng rằng tôi thật dễ bị bắt nạt.” Kính Huyền dùng sức toàn lực đánh một cái tát vào Y Na, cô không dám tưởng tượng nếu là lần này bọn bắt cóc không phải là bọn Linh thì hai bảo bối sẽ gặp phải chuyện kinh khủng hơn rồi.

Bị đánh liên tục làm Y Na choáng váng nhận toàn bộ sức mạnh ở hai bàn tay của Kính Huyền làm cho đầu óc trở nên mơ hồ, liên tục lui về phía sau mấy bước. Linh đứng ở bên cạnh cứ bụm mặt lại, sợ Kính Huyền sẽ cho cái tát kia vào gương mặt tuấn tú của mình. Anh tự cho rằng thần không biết quỷ không hay nên cứ chầm chậm lui về phía sau, muốn thoát khỏi tình cảnh rất kinh khủng này của Kính Huyền.

“Cậu muốn đi đâu?” Kính Huyền không quay đầu lại liền hỏi, Linh chợt dạ nhìn qua bên trái một chút, nhìn sang bên phải một chút. Đường như ở phía sau bên cạnh mình chính là bộ mặt giống như đóa hoa ở trên mặt Hạo, dường như cũng chỉ còn lại mình.

“Không cần nhìn, chính là cậu đó, cậu muốn tự mình tới đây hay là tôi qua đó ‘kéo’ cậu qua đây.” Kính Huyền kéo một cái ghế ngồi xuống, lúc nói chuyện còn cố ý đem chữ ‘kéo’ phát ra thật nặng, Linh nghe xong cảm thấy không còn chút sức lực, hai chân chuyển động từ từ đi qua.

“Ha ha! Kính Huyền đại tiểu thư có gì cần làm sao.” Giọng nói thật ngọt ngào, nằm ngoài dự liệu của mọi người vẫn cho rằng bất cứ chuyện lớn hay nhỏ Linh cũng không thể nói như dịu dàng như vậy, lại nói chuyện một cách nhẹ nhàng dịu dàng nói chuyện với Kính Huyền. Thoạt nhìn người phụ nữ này bé nhỏ yếu ớt, nhưng lại làm điều không thể xảy ra lại xảy ra, tên tiểu đệ vừa thấy liền dụi mắt nhìn lại cho rõ ràng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Chuyện nguy hiểm

“Làm gì sao?” Kính Huyền lặp lại câu nói cuối cùng của Linh, không vui liền nhướn lông mày lên: “Cậu còn hỏi tôi là làm chuyện gì sao, tôi nghĩ, con tôi bị thương còn có con gái tôi khóc đến sưng đỏ cả mắt như vậy mà còn hỏi là có chuyện gì xảy ra, tôi cảm thấy cậu cần nên giải thích rõ cho tôi hiểu đó, chẳng lẽ như vậy không đúng hay sao?”

“Không có gì đáng để nói cả, hãy hỏi người phụ nữ kia đi, con trai của cậu là bị cô ta bắt nạt, chẳng lẽ cậu còn không tin mình sao.” Dĩ nhiên Linh biết Kính Huyền đang nói về việc gì rồi, chỉ là vào giờ khắc quan trọng hiện nay, cứ giả bộ ngu ngốc thì tốt hơn, tránh phải linh quả đấm của Kính Huyền một chút, anh chẳng muốn mình gặp họa đâu.

“Cậu xem tôi là kẻ ngốc có phải hay không, cậu thật cho tôi sẽ tin vào lời của người phụ nữ kia nói sao? Chẳng lẽ mấy năm không gặp, cậu đã trở nên ngu ngốc rồi hả?” Kính Huyền tức giận nói với Linh, về mặt cô lộ ra sự đau lòng nhưng tất cả điều đó chỉ là giả vờ. Trong lòng Linh lại cảm thấy thế nào đó, cảm giác những sợi da lông cứ thế nào đó.

“Ha ha! Mình nào dám coi cậu là kẻ ngu chứ, nhưng mà cậu phải bảo đảm rằng sau khi mình nói xong, cậu không được đánh mình, như vậy thì mình mới nói ra toàn bộ.” Linh cười khúc khích ăn nói rất ngọt ngào, anh đã bị Kính Huyền nhiều năm ‘lấn áp’ trong cuộc sống này rồi. Dĩ nhiên biết rõ tính khí của Kính Huyền, cho nên đầu tiên hãy thương lượng trước thì tương đối khá hơn.

“Được, tôi bảo đảm chỉ cần cậu nói ra, tôi sẽ không đánh cậu.” Là gạt anh đó, chỉ cần anh nói ra không đúng ý của tôi, tôi bảo đảm sẽ đánh anh phải nằm ở trên giường luôn. Kính Huyền nói dối không đánh Linh chỉ là lời lừa gạt. Linh lấy được sự bảo đảm, không còn lo sợ liền nói ra ngay.

“Mình chỉ dẫn cô bé (cậu bé) về nhà, vì vô ý mà Hoan bảo bối bị dọa đến khóc, do thiếu cẩn thận mà đồ cô bé tự tay làm muốn tặng cho cậu rớt bể. Mình dám cam đoan, mình thật sự không có cố ý, chỉ là do cái túi không thể chịu đựng nổi nên mới bị rách đồ rơi ra ngoài, cậu không phải lại giận chứ.” Linh nói đến việc này, càng không quên tìm lý do để cho mình không bị đánh, lén nhìn trộm xem đôi tay ôm ngực của Kính Huyền. Về mặt của cô càng ngày càng giống về mặt của Hạo, Linh thật sự không nhìn ra rốt cuộc bây giờ Kính Huyền có phải là đang tức giận hay không.

“Sau đó thì sao.” Kính Huyền cố gắng nắm chặt tay để không dấm một dấm vào mặt của Linh, cố dẫn lại con tức để hỏi Linh cho rõ ràng, nhưng thấy Linh cứ dậm dưa hoài, khó mà dẫn lại con nóng giận đang bốc cháy thật muốn giết chết anh ngay bây giờ.

“Ừ Ừ! Sau đó thì Hoan bảo bối của cậu khóc hết cả một buổi sang. Chỉ là, mình nói thật, Đình bảo bối bị thương thật sự không hề liên quan đến mình chút nào cả, mình chỉ gọi tên tiểu đệ đi dẫn hai đứa xuống, không nghĩ đến lại xảy ra chuyện như vậy.” Linh rất chợt dạ liền co rụt cổ lại, hai chân theo bản năng chầm chậm lui về phía sau, muốn nói lại nhìn thấy về mặt tức giận của Kính Huyền, lập tức liền muốn bỏ chạy đi ngay.

“TNND, tôi đã nói trên điện thoại cho cậu biết là phải bảo vệ tốt cho hai con của tôi, cậu lại bảo vệ Đình bảo bối như vậy sao, còn làm cho nó bị thương chảy máu, còn làm cho Hoan bảo bối của tôi khóc. Gần đây cuộc sống của cậu quá tốt, nên muốn được khuyến khích có phải hay không.” Kính Huyền rốt cuộc nghe hết câu chuyện của Linh nói, chợt lập tức từ trên ghế đứng lên, gào thét lớn tiếng, xem ra ngày mai Linh phải đi đến bệnh viện để kiểm tra lỗi tai của mình, để xem có bị vấn đề gì không.

“Mình cũng không nghĩ mọi chuyện sẽ biến thành thế này, cậu hãy bớt giận, uống ly nước đã sau đó hãy quên dần chuyện này đi nha.” Linh ăn nói rất nhỏ

nhẹ, xoa xoa cái lỗ tai ửng ửng vì bị rỗng giận, liền muốn rót ly nước đá cầm lên đưa cho Kính Huyền uống cho bớt giận.

“Á! Sao cái ly lại thành ra như thế này chứ, rót cuộc là do ai làm, hãy lập tức đứng ra cho tôi, có phải do mày không, nói mau, có phải do mày làm không?” Vốn dĩ Linh định đưa cái ly của Mật Nhu tặng cho anh, rót nước cho Kính Huyền uống..., nhưng khi nhìn thấy trên nền đất có đầy mảnh vụn, chứng cuồng loại lại nổi dậy liền nhìn tên tiểu đệ hỏi. Gian phòng này của anh bình thường không dễ dàng cho mọi người đi vào, mà bây giờ đem cái ly bảo bối của anh làm vỡ nát.

“Anh la hét cái gì, định so cổ dài à, cái ly hư thì mua cái khác, anh la hét lớn tiếng, có phải là anh cố ý muốn làm tôi sợ có phải không hả.” Đối với việc Linh lớn tiếng làm cho Kính Huyền bị hù sợ, nhất thời không còn muốn đánh Linh nữa, nhưng lại lên án Linh đang cố ý hù dọa chính mình.

“Mình nào dám chứ, đây là cái ly do Mật Nhu tặng cho mình nhưng lại bị làm vỡ rồi, cậu nói sao mình không tức giận được chứ? Làm mình tức chết luôn, cậu không phải cho rằng mình già vờ. Mau nói cho tao biết đi là ai làm.” Linh cảm giác mình thật sự chính là một cô bé lọ lem, mặc dù mình không phải là phụ nữ cũng không hề có một bà mẹ ghê, cũng không có hai bà chị. Tuy nhiên lại có một người em gái siêu cấp hung ác, thật sự mình quả là rất đáng thương.

“Cái ly bị thằng nhóc kia làm vỡ, chuyện này thật không có liên quan đến em, anh Linh anh không nên tức giận nha.” Hiện giờ lá gan của tên tiểu đệ đã bị hù dọa đến không còn, chưa bao giờ nhìn thấy Linh lại tức giận như vậy, thật sự Linh tức giận rất đáng sợ.

“Ha ha! Cái này gọi là báo ứng, mà cũng chỉ là một cái ly bị bể thôi, thật đúng là quá tiện lợi cho cậu rồi, ngược lại sao tôi muốn lại nhìn thấy vật gì đó quan trọng bị rơi xuống thế nhỉ.” Kính Huyền nghe tên tiểu đệ nói trong lòng cảm thấy rất sáng khoái, rồi dạo quanh sờ vào vật dụng trong căn phòng rộng lớn, nhìn xem có cái gì quý giá có thể ‘sơ ý’ làm rơi xuống không, lại còn có thể báo ‘thù’ cho đứa con gái của mình.

“Đừng mà, cậu nhanh để nó xuống một chút đi, cái đó không thể làm rơi được, nhanh lên đi, cẩn thận một chút hãy để nó xuống. Cầu xin cậu đó, hãy mau trả nó lại cho mình đi.” Linh căng thẳng nhìn khẩu súng lục mà mình quý trọng hay được vuốt ve đã không còn sản xuất nữa, khẩn cầu Kính Huyền trả lại cho mình. Anh đã mất đi cái ly mà Mật Nhu tặng cho mình, anh cũng không muốn mất đi cây súng lục mà mình đã cố gắng tìm từ rất nhiều thành phố mới trở về được.

“Tại sao tôi phải nghe lời cậu, xem thái độ của cậu, dường như cậu rất xem trọng cây súng lục bị hư này. Nếu tôi ‘sơ ý’ một chút để đồ yêu quý của ai đó rơi xuống. A, nguy hiểm thật, đúng là nguy hiểm thật, yên tâm đi, còn chưa rơi xuống đất mà.” Kính Huyền cố ý nói một nửa, liền đem khẩu súng lục treo giữa không trung, thời điểm sắp rơi trên mặt đất, liền không cần phải suy nghĩ nhiều, kịp thời chụp được cây súng lục, cả động tác rơi xuống làm Linh nhìn thấy mà sống lưng chảy đầy mồ hôi, trong lòng chỉ biết gọi ác ma, ác ma.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Y Na điên cuồng

“Chúng ta nên thương lượng lại đi, trước hết cậu trả lại cây súng lục cho mình có được hay không, đừng để cho súng bị cướp cò thì không hay đâu.” Linh khẩn trương nhìn thẳng vào bảo bối súng lục đang nằm trong tay của Kính Huyền, nỗ lực muốn đem lời ngon ngọt để cho Kính Huyền đại phát từ bi đem cây súng lục trả lại cho mình.

“Không được, ngược lại tôi muốn nhìn xem, cậu có rất đau đớn khi mà cây súng này bị phá hư, ha ha... cậu hãy suy nghĩ kĩ lại một chút đi, nếu tôi sơ ý làm nó rơi xuống đất, vậy nó sẽ biến thành hình dáng gì đây?” Kính Huyền không hề muốn ăn thịt Linh, nhưng không ngờ rằng cô chỉ tiện tay cầm lấy một khẩu súng, ai ngờ nó lại là nhược điểm của cậu ta, cô thật sự rất thông minh.

“Không được, hãy cẩn thận, ô ô ‘chị Kính Huyền’, cậu có điều kiện gì cứ nói ra đi, mình nhất định có thể giúp cậu làm hết tất cả.” Trên mặt Linh giả bộ đáng vẻ thành khẩn, trong lòng sớm đem Kính Huyền mắng, hai người phụ nữ này quả là khắc tinh của anh rồi, bằng không sao bản thân anh có thể lâm vào kết quả hôm nay.

“Không tệ, không tệ, lần này cậu rất thông minh, tôi chỉ muốn, ai nha, cậu qua đây một chút.” Kính Huyền liền ca ngợi hành động này của Linh quả rất thông minh, vừa nói ra điều kiện, bỗng nhiên nghĩ đến việc muốn làm nhưng lại không muốn cho người khác biết, kéo Linh đến, lặng lẽ nói vào bên trong lỗ tai của anh.

“Không được, mình không đồng ý, bỏ điều kiện này đi.” Linh nghe Kính Huyền nói chuyện mình cần làm, lớn tiếng trách móc, anh là người có tài lại đi làm loại chuyện đó sao. Kiên quyết không đồng ý, nhưng khi nhìn đến cây súng lục bảo bối bị Kính Huyền giơ lên cao, hiện giờ không muốn đồng ý cũng không được.

“Được thôi, chẳng lẽ cậu không muốn cái này sao? Ai da, tôi thật sự quá thất vọng, coi như cả chuyện nhỏ này mà cậu còn làm không được. Súng lục đáng thương, tao không muốn cố ý làm rơi mày đâu. Thật sự là do chủ nhân của mày không thương mày nữa, tao phải rất khó khăn mới quyết định làm mày bị hỏng, về sau ‘đầu thai’ phải chọn lại chủ nhân nha.” Kính Huyền uy hiếp giơ cao bảo bối súng lục lên không trung, làm ra vẻ muốn cho súng lục rơi xuống, trong miệng còn lẩm bẩm nói nhưng không biết là đang nói cái gì, để mặc cho Linh phải toát mồ hôi lạnh.

“Đừng, đừng mà, cậu không cần phải kích động, mình đồng ý là được, bây giờ cậu có thể đem trả súng lục lại cho mình được rồi chứ.” Linh khẩn trương giơ đôi tay ra, nghĩ súng lục thật sự sẽ bị Kính Huyền ném xuống, nhất định mình phải cứu cây súng lục của mình trở về trước tiên. Vào lúc này, Linh còn có thể không đồng ý cái điều kiện thái quá của Kính Huyền sao?

“Vây sao, đồng ý sớm một chút không phải tốt lắm sao, buổi tối nhớ đến tìm tôi đó, trả cho cậu nè.” Kính Huyền vô cùng hài lòng, liền ném cây súng lục trong tay cho Linh, không quan tâm đến ánh mắt buồn bã của Linh đang nhìn cô từ phía sau kia, giống như anh chính là người chồng bị người vợ của mình vứt bỏ.

“Hạo, đã lâu không gặp nha, ha ha” Kính Huyền ở trước mặt Hạo hoàn toàn giống như một đứa con nít, nhiệt tình nhào vào trên người của Hạo giống như gấu Koala giắt trên cây vậy. Thấy Kính Huyền vừa mới bắt nạt mình, Linh nghiêng răng cảm thấy mình không được đối xử công bằng, bình đẳng, anh muốn kháng nghị.

“Không công bằng, sao cậu đối xử với Hạo tốt như vậy, còn không bắt nạt cậu ấy.” Linh nỗ lực vì chính mình vùng vẫy một hơi, căn bản Kính Huyền có hai tính cách, một của người bình thường, một là của ác ma.

“Thế nào, cậu có ý kiến hả?” Kính Huyền giận quá hóa cười, hỏi Linh đang kháng nghị, thân thể vẫn y như cũ giắt trên người của Hạo, giống như gấu Koala.

“Ặc! Không có ý kiến, mình mới vừa nói gì sao? Ha ha, mình đi trước, các cậu từ từ nói chuyện phiếm ôn lại chuyện cũ đi.” Linh sợ nhất chính là nụ cười vô hại này của Kính Huyền, bởi vì biết rõ con người của Kính Huyền khi cô xuất hiện nụ cười như thế, cô sẽ rất nguy hiểm, hiện giờ không chuẩn đi thì chờ đến lúc nào nữa chứ.

“Chờ một chút, cậu hình như quên mất chuyện gì rồi đó.” Kính Huyền không muốn cho Linh chạy nhanh như vậy, chỉ chỉ vào tên tiểu đệ đã bị dọa sợ đến ngây người rồi, ý bảo Linh nên làm cái gì đó.

“Mình biết rồi, mình sẽ mang nó về dạy dỗ thật tốt, buổi tối cho cậu câu trả lời thỏa đáng có được hay không.” Linh bắt lực nói, lần nữa bước tới liền không khách khí đá đá vào tên tiểu đệ vẫn cứ như cũ đứng ngẩn người ra, thô lỗ mang theo hấn ta rồi đi, còn tùy tiện mang theo đám người đang đứng bên ngoài xem kịch vui.

“Cậu nói với tên Linh kêu cậu ta giúp cậu làm cái gì vậy?” Hạo liền dễ dàng ôm lấy Kính Huyền. Đối với anh mà nói, Kính Huyền là người phụ nữ anh thích nhất, nhưng mà trong lòng của Kính Huyền, có thể cũng chỉ xem anh là anh trai cho nên mới không hề lo lắng liền ôm mình như vậy.

“Haha! Một việc rất là nhỏ mà thôi, mình chỉ kêu cậu ấy buổi tối cùng mình đi tham gia bữa tiệc.” Kính Huyền buông lỏng nói, nhưng mà Hạo hiểu rõ Kính Huyền, đương nhiên sẽ không tin tưởng điều kiện mà Kính Huyền nói ra lại đơn giản như vậy.

“Chỉ như vậy sao?” Hạo hiểu rõ Kính Huyền, giọng nói khẳng định hỏi Kính Huyền.

“Cậu thật thông minh, dĩ nhiên không phải đơn giản như vậy, bữa tiệc đó mình sẽ bắt Linh giả gái, mình còn không có nói cho cậu ta biết rằng Mật Nhu cũng sẽ đi cùng, ha ha.” Kính Huyền nói xong liền bật cười, chỉ cần nghĩ đến việc Linh mặc bộ y phục của phụ nữ rồi bị Mật Nhu nhìn thấy, cảnh tượng như vậy nhất định rất buồn cười.

“Cậu thật là, vẫn cứ thích đùa.” Hạo không tự chủ liền lộ ra nụ cười, dịu dàng đầy yêu thương sờ sờ vào mái tóc của Kính Huyền. Thật ra thì bộ dạng anh tươi cười như vậy thật sự rất dễ thương, nhưng mà cảnh tượng này cũng chỉ có một mình Kính Huyền là có diễn phúc nhất được nhìn thấy mà thôi.

“Kính Huyền, các người đang làm gì?” Đám người Diêm Hỏa với Kính Huyền cùng nhau chia ra tìm người, nghe Mật Nhu nói đã tìm được hai bảo bối, Diêm Hỏa liền cao hứng muốn chạy đến dẫn Kính Huyền về, nhưng mà làm sao anh lại nhìn thấy cảnh Kính Huyền đang rất vui vẻ giắt trên thân của người đàn ông mà bản thân lại không hề tương xứng.

“Làm gì? Chúng tôi có thể làm gì?” Kính Huyền không có cảm giác mình đang giắt trên người của Hạo, đầu đầy dấu chấm hỏi nhìn thấy vẻ mặt Diêm Hỏa đầy lừa gạt, kỳ quái làm gì anh ta lại tức giận như thế.

“Sao em lại giắt trên người của người đàn ông này, người đàn ông này là ai.” Mùi dấm ngắt trời của Diêm Hỏa chỉ vào Hạo, muốn từ trong miệng của Kính Huyền lấy được một đáp án hài lòng.

“Anh ấy chính là Hạo đó, còn là...” Kính Huyền vẫn chưa nói hết, liền bị một tiếng cười lớn điên dại cắt đứt lời cô nói kế tiếp.

“Ha ha! Diêm, anh nhìn xem, người phụ nữ của anh đã ở sau lưng anh mà vùng trộm tại nơi này, anh còn có thể thích loại người phụ nữ đê tiện này sao? Ha ha, nếu không thì em sẽ giúp anh giết chết cô ấy để hả giận, như vậy thì về sau anh chính là người của em rồi.” Đã gần như phát điên lên Y Na không biết từ nơi nào có được cây súng lục, chỉ vào hướng Kính Huyền đang đứng, cười điên cuồng.

Chương 128: Diêm bị thương

“Em có biết em đang làm gì không? Nhanh lên, em mau bỏ cây súng lục đó xuống đi, đừng nên quá xúc động”. Diêm Hòa khấn trương nhìn chăm chăm cây súng trong tay của Y Na, rất sợ Y Na không cẩn thận sẽ cho Kính Huyền một viên đạn, đây không phải chuyện đùa.

“Ha ha! Thật buồn cười, cô cho rằng tôi sợ cây súng rách trong tay của cô sao?” Kính Huyền khinh miệt nhìn Y Na đang điên cuồng nói, cô rời khỏi người của Hạo, đứng ở trước mặt của Hạo đôi tay ôm ngực nhìn Y Na khinh thường nói.

“Kính Huyền, bây giờ không phải là thời điểm khoe tài, không nên quá ồn ào, nhanh né tránh một chút đi.” Diêm Hòa nói Kính Huyền đang làm như khoe tài của mình, lo lắng kêu Kính Huyền tìm chỗ an toàn để né tránh, anh liền đi từ từ đến bên cạnh Kính Huyền để bảo vệ cho cô.

“Diêm! Anh đừng ngu ngốc nữa, người phụ nữ đen đuôi này đã phản bội anh với người đàn ông khác ở chung một chỗ như vậy, tại sao anh còn phải bảo vệ cô ta như vậy, người phải được bảo vệ chính là em chứ không phải con tiện nhân này.” Y Na nhìn Diêm Hòa vẫn cố gắng lo lắng cho an toàn của Kính Huyền, nhất thời mù quáng liền hét lên mất đi khống chế.

“Này, cô nên nói cho đúng sự thật một chút đi, con mắt nào của cô nhìn thấy tôi phản bội anh ấy hả, hừm. Hãy nói với tôi bằng giọng khách khí một chút đi, bằng không cô sẽ phải trả giá thật lớn đó biết chưa?” Kính Huyền nửa nhẹ nhõm, nửa uy hiếp nhìn Y Na đang cầm súng chỉ vào mình. Mặc dù cô không phải quan tâm đến trong lòng Diêm Hòa nghĩ như thế nào về mình, thật sự không phải quan tâm đến nó, tự mình khuyên nhủ khi nghe qua những lời Y Na nói, nhưng vẫn làm cho cô cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Trả giá lớn ư. Hừ, bây giờ mạng của cô ở trong tay của tôi, cô không có cơ hội làm cho tôi phải trả giá thật lớn đâu.” Y Na căn bản cũng không tin tưởng lời Kính Huyền, khi Y Na nói giống như một con sư tử nhỏ đang giãy giụa trước khi chết, giống như đang giành phần thắng cho chính cô.

“Vậy sao?” Hạo đứng ở phía sau lưng Kính Huyền thật lâu mới mở miệng, chỉ là lời nói ra dường như có chút mùi vị châm chọc cho thấy Y Na vô cùng quá ngây thơ, trong đôi mắt anh tràn đầy khinh thường đối với Y Na.

“Anh có ý gì hả, không tin ư, vậy để tôi cầm cây súng này khai đao con tiện nhân này trước.” Y Na nói xong liền nhìn sang Kính Huyền muốn nổ súng, lại bị một âm thanh vang vọng cắt ngang.

“Dừng tay, trước hết em không nên quá xúc động, trước hết hãy đem cây súng đó đưa cho anh đi.” Diêm Hòa lo lắng nhìn cây súng đang hướng vào Kính Huyền, sợ Y Na quá điên cuồng liền cho nổ phát súng, đuổi cánh tay dài ra muốn cầm lấy cây súng, trong phòng sáu người cũng đều rất căng thẳng.

“Im miệng, mỗi câu anh nói đều không rời khỏi con tiện nhân này, uống phí tôi đã yêu anh như vậy, các người hãy cùng nhau đi chết đi, a” Y Na thấy Diêm Hòa đến bây giờ đều nói những câu không muốn rời khỏi Kính Huyền, nhất thời mọi người còn không kịp chuẩn bị thì tiếng súng nổ hướng vào Kính Huyền.

“Diêm! Anh đừng qua đây.” Kính Huyền đã chuẩn bị né tránh, tròn tròn mắt nhìn Diêm Hòa không để ý đến tánh mạng của mình mà chạy tới chỗ cô, nóng nảy kêu Diêm Hòa không nên đến, đáng tiếc dường như đã chậm một bước rồi.

“Pằng” Theo tiếng đạn phát ra, Diêm Hòa liều mạng chạy tới đẩy ngã Kính Huyền vẫn chưa kịp trốn tránh, đạn xuyên thẳng vào trong lòng ngực của Diêm Hòa. Diêm Hòa không thể tin rằng nơi ở trái tim mình đang có vết máu, liền té xỉu ở ngay trước mặt của Kính Huyền.

“Diêm Hòa, anh làm sao vậy, anh không nên làm tôi sợ chứ, nhanh lên, mau gọi xe cứu thương đến đi, còn lằng nhằng làm gì.” Chờ Kính Huyền phục hồi lại tinh thần, nóng nảy quý ở trên mặt đất, đỡ Diêm Hòa đang nằm dậy, nhìn thấy mọi người ở chung quanh vẫn còn thất thần, tức giận hướng về phía Dương Lịch cùng Húc Nhật rống giận.

“A, được được.” Kính Huyền vừa hô lên như vậy, hồn Húc Nhật mới quay trở về, vội lấy điện thoại di động ra bấm ngay số xe cứu thương thật nhanh.

“Người phụ nữ này cần phải xử trí như thế nào?” Hạo nhìn thấy bộ dạng Kính Huyền rối loạn, miễn cưỡng giúp Diêm Hòa cầm máu để cho máu ngừng chảy ra, chỉ vào chỗ Y Na đang ngồi bệt dưới đất sợ đến choáng váng.

“Cậu rõ ràng nhất mà, trước hết giao cô ta cho cậu đó, hiện giờ mình không có thời gian.” Kính Huyền nhìn sang chỗ Y Na cũng thấy khinh thường, một lòng chỉ lo cho vết thương của Diêm Hòa, cho tới khi không còn nhìn thấy Hạo đang đứng ở phía sau nhìn mình với ánh mắt đau thương.

“Thế nào, bác sĩ nói có gì nguy hiểm đến tánh mạng hay không, sao tới bây giờ vẫn còn chưa đi ra ngoài chứ.” Mẹ Diêm thờ hờn hờn chạy tới bệnh viện, ở nhà nghe thấy cuộc gọi của Kính Huyền nói Diêm Hòa bị trúng đạn, làm mẹ Diêm sợ tới mức thiếu chút nữa đã té xỉu, muốn đi gặp con trai của mình ngay, kiên trì lời kéo Diêm Lịch đến thăm Diêm Hòa.

“Mẹ Diêm, thật xin lỗi là do con đã không bảo vệ tốt cho Diêm Hòa nên mới để cho anh ấy bị thương, người hãy trách con đi, đánh con cũng được con đều chấp nhận. Anh ấy ở bên trong phòng bệnh cấp cứu lâu như vậy mà còn chưa ra ngoài, tất cả đều là lỗi của con.” Giờ phút này trong lòng Kính Huyền tự trách mắng bản thân mình đã mấy trăm lần rồi, vốn muốn cố gắng đè nén nước mắt trong hốc mắt mình, giờ nhìn thấy mẹ Diêm như vậy, nước mắt cô giống như vô số trân châu rơi xuống, cứ tí tách rơi xuống.

“Con đừng nói như vậy, vốn không hề đáng trách tới con, con không cần phải tự trách chính mình, nếu tên tiểu tử kia làm cho con bị thương, như vậy ta

sẽ càng tức giận đó, chúng ta cứ ở chỗ này kiên nhẫn chờ đợi, ta tin người hiền sẽ có ông trời phù hộ.” Mẹ Diêm nhìn thấy Kính Huyền khóc đến đáng thương như vậy, cho dù trong lòng có bao nhiêu khó chịu nhưng mà Kính Huyền là người vô tội, không có lý do gì có thể đổ lỗi cho cô gái yếu đuối này gánh chịu.

“Mẹ Diêm” Kính Huyền nhìn thấy bà không có trách mắng mình câu nào, mẹ Diêm lại còn cố gắng an ủi cô làm cô cảm động đến không biết nên nói gì. Nếu như giờ phút này mẹ Diêm tức giận mắng to với cô, hay thưởng cho cô vài nét mặt khó chịu thay cho lời nói, có lẽ cô cũng sẽ không thấy khó chịu như thế, nhưng mà mẹ Diêm quan tâm như vậy, giống như một người mẹ đang an ủi con gái, làm cho cô càng thêm tự trách chính mình, nhưng cũng cảm thấy thật sự rất ấm áp.

“Đừng tự trách nữa, chúng ta hãy cùng ngồi chỗ này chờ tin tức tốt của Diêm Hòa đi, thằng nhóc này không thể đi nhanh như vậy đâu, nó còn phải sống để dạy các tiểu bảo bối khôn lớn để còn đá bóng nữa chứ.” Mẹ Diêm tận lực dùng lời nói để cố an ủi Kính Huyền, đồng thời cũng biểu hiện rõ lòng tin tưởng của mình với con trai, Kính Huyền nghe mẹ Diêm nói, không tự chủ được liền nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Kính Huyền tự trách trong lòng

Không biết đã chờ bao lâu, chỉ biết nước mắt Kính Huyền đã chảy sắp hết rồi, sự kiên nhẫn chờ đợi sắp đến giới hạn rồi, thời điểm đang chuẩn bị sụp đổ thì cánh cửa phòng cấp cứu mở ra với ánh sáng đầy hi vọng.

“Bác sĩ, bác sĩ người ở bên trong không có chuyện gì chứ, có đúng hay không.” Kính Huyền so với mẹ Diêm còn nhanh hơn một bước, cả khuôn mặt đều viết rõ vẻ mệt mỏi với vẻ khẩn trương nhìn bác sĩ trước mặt hỏi, giọng nói rất khàn khàn.

“Đúng vậy, tình huống của bệnh nhân tạm thời đã ổn định lại rồi, chỉ là còn chưa vượt qua được giai đoạn nguy hiểm, cần phải tiếp tục quan sát.” Mặc dù bác sĩ rất mệt mỏi, nhưng vẫn tận chức đáp trả vấn đề của Kính Huyền.

“Vậy tôi có thể vào thăm nó được không?” Mẹ Diêm cũng đi theo Kính Huyền hỏi bác sĩ, hiện giờ bà muốn đi gặp con trai của mình, như vậy bà mới có thể an tâm một chút.

“Có thể chứ, chỉ là bây giờ bệnh nhân còn chưa có tỉnh lại, cố gắng không nói quá lớn tiếng.” Bác sĩ trả lời vấn đề, nhìn mẹ Diêm lo lắng cho Diêm Hòa như thế liền gật gù đầu nói, bày tỏ đồng ý với mẹ Diêm.

“Cám ơn bác sĩ, ông đã cực khổ rồi.” Mẹ Diêm nói xong không đợi bác sĩ trả lời, sau đó liền vội vàng chạy vào phòng chăm sóc đặc biệt đi vào bên trong xem Diêm Hòa vẫn còn đang ngủ mê man.

“Thật may quá, mẹ biết ngay nhất định con sẽ không có chuyện gì mà.” Mẹ Diêm kích động đến sắp khóc lên, nhìn Diêm Hòa nằm ở trên giường bệnh ngủ rất yên bình, tảng đá lớn trong lòng có thể bỏ xuống được rồi.

“Mẹ Diêm, người đã rất mệt mỏi rồi, hãy đi về nghỉ ngơi trước đi, nơi này để cho con là được rồi.” Kính Huyền nhìn thấy vẻ mệt mỏi đều viết đầy ở trên mặt của mẹ Diêm, không đành lòng để bà khổ cực như vậy, đi đến bên cạnh mẹ Diêm vỗ vỗ vào bả vai của mẹ Diêm, Diêm Lịch đứng bên cạnh của mẹ Diêm nhìn một cái.

“Kính Huyền nói rất đúng, chúng ta nên đi về trước đi, Kính Huyền sẽ chăm sóc tốt cho Diêm Hòa.” Diêm Lịch đau lòng cùng Kính Huyền khuyên nhủ mẹ Diêm, nhìn bà xã mình yêu thương với khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập vẻ mệt mỏi, Diêm Lịch rất đau thương nói.

“Nhưng mà, tôi còn muốn...” Mẹ Diêm vẫn chưa nói hết liền bị Diêm Lịch mạnh mẽ ôm ngang đi ra ngoài phòng bệnh, “Ông đang làm gì đó, tôi vẫn muốn ở bên chăm sóc cho con tôi mà.” Mẹ Diêm bị Diêm Lịch ôm vào trong ngực, cho dù vậy nhưng cũng vẫn rất bất an, muốn ở bên chăm sóc cho Diêm Hòa.

“Không có chuyện gì đâu, có vợ của nó ở đây, bà vẫn chưa yên tâm sao, bà cũng không cần chăm sóc cho chồng bà ư.” Diêm Lịch hoàn toàn không hề buông lỏng cho mẹ Diêm, thái độ kiên quyết ôm lấy bà xã của mình trở về nhà nghỉ ngơi.

Kính Huyền nghe thanh âm mẹ Diêm càng ngày càng xa, lúc này mới đi đến đóng cánh cửa lại, đến bên cạnh Diêm Hòa vẫn còn đang nằm ngủ mê man, bên trong đôi mắt tràn đầy tự trách nắm lấy cánh tay Diêm Hòa.

“Sao anh lại ngủ gật như vậy, sao phải chạy đến, anh xem hiện giờ tốt rồi đó, nằm ở trên giường trở thành bệnh nhân rồi, hu... Anh phải nhanh tỉnh lại một chút đi, đừng làm cho tôi sợ đó.” Kính Huyền nhìn sắc mặt tái nhợt, ánh mắt không chớp cứ nhìn chăm chăm vào Diêm Hòa, giọng điệu có chút trách mắng, lại có chút thương tâm nói với Diêm Hòa.

Lúc này căn bản Kính Huyền không muốn Diêm Hòa sẽ bị như vậy, không muốn anh bỏ mạng sống của mình xông ra bảo vệ cho cô. Thật ra khi đó cô

đã nắm chắc mười phần có thể tránh khỏi phát đạn của Y Na, nhưng Diêm Hỏa ngốc này vì bảo vệ cho mình mà bị thương làm cho cô rất cảm động. Một khắc kia cô nhìn thấy Diêm Hỏa ngã xuống trước mặt của mình, Kính Huyền cảm giác trái tim của mình cũng đi theo anh mà ngừng đập, thật sự rất đau đớn.

“Ô! Anh mau tỉnh lại đi, tôi thật sự sợ anh cứ nằm ngủ như vậy mà không tỉnh lại, tôi còn chưa nói với anh là rất thích anh, chúng ta còn chưa đi chụp ảnh cưới cùng với nhau mà, chúng ta còn có rất nhiều chuyện vẫn chưa làm đó.” Kính Huyền vừa khóc vừa kể lể nói, cũng không quản là Diêm Hỏa có nghe hay không, chỉ là muốn đem những lời hiện tại trong lòng của mình nói ra.

Tiếng chuông điện thoại liên cắt đứt lời Kính Huyền còn muốn nói, Kính Huyền lục lọi từ trong túi quần lấy điện thoại đi động ra: “A lô?” Thanh âm Kính Huyền khàn khàn nói, bị người vừa nghe liền biết ngay là đang khóc.

“Kính Huyền, Đình bảo bối ở bên này cũng đã xử lý xong rồi, bác sĩ nói chỉ cần nằm viện quan sát thêm mấy ngày, nếu như không có việc gì thì có thể xuất viện được rồi, cậu bây giờ đang ở đâu?” Điện thoại của Mật Nhu ở bên kia giống như thở phào nhẹ nhõm, tuyên bố tin tức tốt này cho Kính Huyền.

“Đình bảo bối không có việc gì là tốt rồi, nhưng giờ mình không thể đi qua đó, Diêm Hỏa bị trúng đạn, bây giờ mình cần phải chăm sóc cho anh ấy, cho nên hai tiểu bảo bối giao cho cậu chăm sóc trước có được hay không. Nếu không thì cứ chuyển qua chỗ mình để cùng nhau chăm sóc.” Kính Huyền cứ dùng âm thanh khàn khàn nói, đề nghị muốn đem hai bảo bối qua bên này ở cùng với nhau, cũng có thể chăm sóc tốt cho nhau.

“A, tại sao lại có thể như vậy? Người nào cả gan dám nỡ sủng, có phải bọn Linh hay không? Nếu là bọn họ làm, tôi nhất định sẽ rút gan lột da của họ ra.” Mật Nhu sau khi nghe Kính Huyền nói, người đầu tiên nghĩ đến chính là bọn Linh ngu ngốc đã hiểu lầm về Diêm Hỏa, mới có thể làm cho Diêm Hỏa bị thương, xem ra trong lòng của Mật Nhu hình tượng về Linh dường như có vẻ không được tốt lắm.

“Không phải hai người bọn họ làm mà chính là Y Na, mình muốn dạy cô ta biết rằng sủng không phải là đồ tùy tiện dùng để chơi.” Kính Huyền hiện giờ vừa nghĩ đến Y Na điên khùng liên một bụng hỏa bốc lên, giọng điệu không tốt nói.

“Biết rồi, không cần ‘dạy’ quá mức là tốt rồi, cậu bây giờ đang ở trong bệnh viện, để mình sắp xếp xong sẽ đi qua chỗ của cậu ngay.” Từ nhỏ Mật Nhu đã cùng lớn lên với Kính Huyền, dĩ nhiên biết Kính Huyền nói dạy là ý gì, chỉ là cô cũng không muốn ngăn cản nên chỉ tốt bụng nói cô ấy không cần dạy quá mức là được rồi.

“Sẽ không đâu, mình đang ở bệnh viện XX, cậu cũng nhanh qua đây một chút đi, mình muốn nhanh nhìn thấy hai tiểu bảo bối của mình một chút.” Kính Huyền cười ha hả nói, Kính Huyền có một ưu điểm rất tốt, đó chính là tính khí rất tốt, bất luận người nào chọc cô cũng sẽ không tức giận với người đó, cũng bởi vì cô không tức giận nên thường làm cho người khác nghĩ rằng cô là một người rất dễ bị bắt nạt, ví dụ của một vị hoàng đế tốt.

Nhưng mà, một khi cô bị bắt nạt hay là làm hại đến người quan trọng nhất trong lòng cô, cũng là định mức cuối cùng của cô đã chấm dứt, Kính Huyền không giống như vẻ mặt ngoài thiên lương như vậy, chỉ là trời sanh lười biếng không muốn âm ỉ, cũng không muốn cùng người ta tranh cãi, nhưng mà lười biếng cũng không đại biểu là dễ bị bắt nạt như vậy.

Cô có rất nhiều bộ mặt mà người khác không hề biết được, ngay cả Dương Lịch cũng không biết. Khi còn bé bởi vì có cơ duyên nên cô được sư phụ dạy võ bảo vệ chính mình, cũng được dạy dỗ cách bảo vệ người quan trọng. Hơn nữa lại rất có lợi cho bản thân cô, chỉ là Kính Huyền có lẽ thiên tính có chút thiên lương nhân từ, bằng không cô có thể không phải chỉ là quản lý bình thường, mà có thể làm quản lý của các bang đảng sát thủ, chỉ là bí mật này cũng chỉ có năm người biết rõ bí mật này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 130: Dương Lịch muốn đi

Bản thân Kính Huyền là một bí ẩn, nhưng cô che giấu rất tốt, ngay cả ba mẹ đã mất của cô cũng không biết. Khi đó sư phụ muốn cô lập gia đình, rồi có thể lựa chọn nói cho ba mẹ biết bí mật của mình hay không, nhưng chưa kịp nói thì ba mẹ cô đã ra đi, cô từng muốn điều tra nguyên nhân cái chết của họ, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ, vì cô sợ nếu điều tra ra, bản thân sẽ không chịu đựng nổi.

“Kính Huyền, Kính Huyền, khụ khụ” Trong lúc Kính Huyền đang chìm trong thế giới riêng của mình thì nghe thấy giọng Diêm Hỏa vốn đang nhắm chặt mắt nằm nghỉ trên giường, đôi tay mấy lần muốn duỗi ra nhưng quá nặng nề không đủ sức nâng lên đánh từ bỏ.

“Diêm Hỏa, anh tỉnh rồi, anh có thấy chỗ nào không thoải mái không?” Diêm Hỏa thì thảo rất nhỏ, nhưng Kính Huyền tai thính vẫn nghe được, vội vàng chạy đến bên anh.

“Kính Huyền, Kính Huyền” Diêm Hỏa không trả lời cô, vẫn một mực kêu tên Kính Huyền, trông có vẻ như đang hôn mê hoặc là nằm mơ thấy Kính Huyền, miệng lầm bầm, chân mày nhíu chặt.

“Em ở đây, Diêm Hỏa, em ở đây” Kính Huyền nhìn Diêm Hỏa không mở mắt, vẫn một mực kêu tên mình cũng nắm chặt tay anh muốn cho anh biết cô

đang ở bên cạnh.

“Diêm Hòa” Kính Huyền có chút nghi ngờ gọi Diêm Hòa vẫn đang nhắm chặt mắt, tay vẫn bị anh nắm khur khur, muốn rút ra nhưng lại phát hiện chỉ cần mình động đây, chân mày anh liền nhú theo, cuối cùng Kính Huyền không biết làm gì đành mang cái ghế ngồi cạnh giường Diêm Hòa.

“Tiểu thư, tiểu thư” Cô y tá tới giờ đi kiểm tra phòng bệnh, vừa vào liền phát hiện Kính Huyền ngồi trên ghế, 1 tay bị bệnh nhân nằm trên giường nắm chặt, tay kia chống thái dương ngủ thiếp đi, vốn không định đánh thức, nhưng trông kiểu ngủ như chết này của cô thật không an toàn, đành dịu dàng đánh thức Kính Huyền.

“A, có chuyện gì?” Bị đánh thức, Kính Huyền vẫn bộ dạng như mất hồn, cổ cứng ngắc mờ hồ hỏi y tá.

“Tiểu thư, bây giờ cũng đã trễ rồi, nếu cô phải ngủ ở đây thì có thể nằm ở giường bên cạnh cho thoải mái” Y tá cười cười nhìn Kính Huyền, tốt bụng chỉ một chiếc giường bên cạnh giường Diêm Hòa.

“Oh, vâng, cảm ơn cô! Á, xem ra tôi không cần rồi, cứ thế này ngủ cũng được”. Kính Huyền vốn vui mừng muốn tiếp nhận đề nghị của cô y tá tốt bụng, nhưng vừa mới đứng lên liền nhớ ra tay mình còn bị Diêm Hòa nắm, không thể làm gì khác đành lúng túng cười từ chối.

“Tôi hiểu rồi, vậy tôi đi trước”. Cô y tá nở một nụ cười hàm ý nhìn Kính Huyền bị Diêm Hòa nắm chặt tay, không đợi Kính Huyền giải thích liền rời khỏi phòng bệnh.

“Chỉ là nắm tay thôi mà. Thôi, dù sao cũng đã hiểu lầm, ngủ đã” Kính Huyền nhìn nụ cười đầy hàm ý của cô y tá biết là cô hiểu lầm, nhưng hiện tại cô rất buồn ngủ, chẳng nào cũng bị hiểu lầm thì lên giường chung giường với anh cho rồi, nghĩ là làm, cô liền leo lên giường Diêm Hòa ngủ thiếp đi.

Kính Huyền vừa ngủ không lâu, điện thoại trong túi đồ chuông, cô vốn không định nghe, để nó kêu chán tự dừng nhưng đã hai hồi chuông liên tiếp đổ mà chưa thấy có ý định dừng, Kính Huyền không làm gì khác được đành kéo thân thể mệt mỏi lấy điện thoại ra nghe.

“Vâng, có chuyện gì”. Kính Huyền tức giận hỏi qua điện thoại, vừa ngáp một cái rất xấu.

“Kính Huyền, là anh, em vẫn đang ở bệnh viện sao?” Đầu dây bên kia truyền đến giọng trầm ấm của Dương Lịch, Kính Huyền không tin được nhìn lại màn hình, một dãy số dài không có tên, cô không nhớ đã cho Dương Lịch số điện thoại của mình lúc nào.

“Vâng, anh gọi em có chuyện gì không?” Kính Huyền trả lời qua loa cho xong, cũng không cần hỏi, chắc là Húc Nhật nói cho anh ta.

“Vậy em có thể ra ngoài một chút không? Anh sẽ không làm mất nhiều thời gian của em.” Dương Lịch một tay nói điện thoại với Kính Huyền, tay kia kéo một valy hành lý, xem ra định đi.

“Có chuyện gì, anh không thể nói qua điện thoại sao? Tôi hiện giờ không có thời gian.” Kính Huyền không nhận được, đang ngủ ngon bị lời này, thật khiến người ta tức giận, hơn nữa bây giờ mới 5 giờ sáng.

“8h anh lên máy bay rồi, anh chỉ muốn nhìn thấy em lần cuối, sau này sẽ không làm phiền em nữa.” Dương Lịch chưa xót trong lòng nói với Kính Huyền, từ giây phút thấy Diêm Hòa không tiếc tính mạng xông lên cứu cô, anh liền hiểu rõ, Kính Huyền không còn thuộc về một mình mình, so với anh cô ấy còn có người khác chăm sóc tốt hơn, như vậy anh cũng đã yên tâm ra đi.

“Cái gì, tại sao lại đi nhanh như vậy”. Cô bất chợt hét lên, nghe thấy Dương Lịch phải đi, phản ứng đầu tiên chính là muốn biến nguyên nhân: “Anh đang ở đâu, tôi đến tìm anh”. Sau một hồi suy nghĩ, Kính Huyền quyết định muốn gặp Dương Lịch, ít nhất về sau cũng sẽ không có gì phải nuối tiếc.

“Anh ở quán cà phê dưới công ty em”. Dương Lịch nói như đang thờ phào nhẹ nhõm, trước khi gọi điện cho Kính Huyền, anh đã chuẩn bị tinh thần bị cự tuyệt, nghe thấy lời đồng ý của cô, anh nhất thời vui vẻ.

“Vâng, chờ tôi 20 phút”. Kính Huyền tính bệnh viện này cách công ty không gần, để điện thoại vào túi toan đi ngay, vừa định đi mới lại nhớ ra, tay mình còn đang bị Diêm Hòa nắm chặt, Kính Huyền dùng sức, lần này không muốn cũng phải rút tay ra, trước khi đi còn dặn dò y tá trông giúp Diêm Hòa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Kính Huyền tha thứ

“Kính Huyền, bên này” Dương Lịch mắt không rời cánh cửa, vừa thấy Kính Huyền đi vào liền phát hiện ra, vẫy tay gọi cô.

“Tại sao anh lại quyết định đi nhanh như vậy?” Kính Huyền ngồi xuống liền hỏi. Vấn đề này cô vẫn suy nghĩ trên đường mà không tìm ra đáp án, tại sao không dừng lại bỏ đi.

“Còn có thể vì cái gì? Là anh đã hiểu rõ thôi?” Dương Lịch có phần châm chọc chính mình, thật sự không muốn dùng cách này để nói chuyện với Kính Huyền, nhưng không thể làm khác được.

“Hiểu là tốt rồi, chẳng lẽ anh tìm tôi chỉ để nói như vậy thôi sao?” Kính Huyền nghe Dương Lịch nói xong cảm thấy hơi đau lòng, nhưng cô tự lấy lại tinh thần, làm bộ lãnh đạm nói chuyện với anh.

“Không phải, cái này tặng em, muốn đưa cho em từ lâu, nhưng không có cơ hội, không nghĩ em lại nhận nó trong tình huống thế này”. Dương Lịch thận trọng lấy trong túi áo vest ra một sợi dây chuyền, so với kiểu dáng đang thịnh hành có chút quê mùa, nhưng dù sao cũng là đồ từ nhiều năm trước, còn giữ được như vậy là tốt rồi.

“Cái này” Kính Huyền thấy Dương Lịch rút ra sợi dây chuyền trong nháy mắt trở nên hoang mang, đôi tay run run cầm lấy, kinh ngạc không thốt nên lời. Cô không nghĩ rằng vì một sợi dây chuyền cô thích khi nhìn thấy trong tủ kính ở cửa hàng mấy năm trước mà Dương Lịch đã mua nó, hơn nữa còn giữ gìn như mới đến giờ mới đưa cho cô.

“Đưa cái này cho em cũng không có ý nghĩa gì quan trọng, chỉ hi vọng em thích, sau này chắc không còn cơ hội gặp mặt, cho nên... Anh hi vọng em có thể vui vẻ”. Dương Lịch kìm nén đau lòng nói với Kính Huyền còn đang ngây ngốc, thấy cô vẫn không có phản ứng gì, anh thực sự không muốn trở nên mềm yếu trước mặt cô, xách túi chậm chậm rời khỏi quán cà phê.

Đi ra đến cửa, Dương Lịch cuối cùng vẫn không quên liếc mắt nhìn Kính Huyền còn đang ngồi tại chỗ, hạ quyết tâm thật lớn rồi dứt khoát quay đầu từ từ đi qua đường.

Lại nói đến Kính Huyền, không phải cô không muốn để ý tới Dương Lịch rời đi, chẳng qua cô quá kinh ngạc vì sợi dây chuyền, khi cô hồi phục tinh thần muốn nói với anh thì chỗ ngồi trước mặt đã trống rỗng.

“Phục vụ, người đàn ông vừa ngồi trước mặt tôi đâu rồi, đi rồi sao?” Kính Huyền nóng nảy kéo người phục vụ đang bưng ly nước trái cây, tại sao Dương Lịch bỏ đi không nói với cô một câu.

“À, cô nói vị tiên sinh kia, lúc cô đang ngăn người thì anh ấy đi rồi, đang qua đường kia”. Người phục vụ trả lời Kính Huyền, nhìn ra ngoài đường xem còn thấy bóng dáng anh ta không, may quá còn nhìn thấy liền chỉ cho Kính Huyền.

“Cảm ơn”. Kính Huyền rất lễ phép cảm ơn rồi không đợi người kia nói gì liền xách túi nhanh chóng chạy ra ngoài, thật không may đèn xanh vừa tắt, không lẽ vượt đèn đỏ, Kính Huyền nghĩ không thể được, bởi vì trước mắt cô xe cộ nườm nượp đi lại, không có nổi một kẽ hở.

“Dương Lịch”, Kính Huyền lúc này chỉ nghĩ được một cách là gọi tên anh, để anh nghe thấy quay đầu nhìn lại, dường như không chỉ có Dương Lịch dừng lại, ngay cả người đang đứng bên cạnh cũng nhìn cô như một kẻ thần kinh.

Đang chán chường kéo valy ở lối đi bộ, Dương Lịch nghe thấy Kính Huyền gọi to tên mình, lại nghĩ mình hoang tưởng, tự cười nhạo bản thân không phải muốn quên cô đi sao? Anh lắc đầu một cái, tiếp tục bước đi.

Kính Huyền vốn mừng rỡ chờ Dương Lịch quay đầu nhìn mình, nhưng lại thấy anh lắc đầu một cái rồi đi tiếp, nhất thời càng hô to: “Dương ca ca! Là em, Kính Huyền”. Cô bắc loa tay, so với lời gọi lúc này còn kêu to hơn, lần này Dương Lịch muốn nghe nhầm cũng không được.

Quả thật Dương Lịch nghe thấy Kính Huyền đang gọi mình, bỗng chốc như cứng lại, chân định bước đi lại thu về, quay đầu lại, thấy Kính Huyền đang đứng bên kia đường cười với mình, vừa rồi cô gọi mình là Dương ca ca sao? Mình không nghe nhầm chứ.

“Dương ca ca, cảm ơn dây chuyền của anh, em rất thích, còn nữa, thật ra em đã tha thứ cho anh từ lâu, xin lỗi vì bây giờ mới nói với anh”. Kính Huyền lắc lắc sợi dây chuyền Dương Lịch đưa cho mình, không để ý người đi đường đang quàng về phía cô các loại ánh mắt, cô chỉ biết nếu lúc này không nói ra lòng mình sẽ không bao giờ còn cơ hội nữa.

Kính Huyền đột nhiên cảm thấy mình thật ngu ngốc, sau bao năm ôm hận, đến hôm nay khi Dương Lịch đưa cho cô sợi dây chuyền mới tỉnh ngộ, hóa ra cô không phải hận mà là hèn nhát như một con đà điểu, vừa gặp chuyện liền trốn tránh, sai lầm cất giấu trong lòng trở thành thù hận, cho nên mọi người mới đi một chặng đường dài oan uổng như vậy, hi vọng bây giờ còn kịp, có cơ hội nói rõ ràng với Dương Lịch.

“Em thích là tốt rồi, cảm ơn em đã tha thứ cho anh”. Dương Lịch nghe rất rõ những lời Kính Huyền nói, trong lòng vô cùng cảm động, cảm giác đau lòng cũng biến mất, anh không nghĩ cuối cùng đã được Kính Huyền tha thứ, như vậy là tốt rồi.

“Dương ca ca, anh mãi mãi là Dương ca ca tốt nhất với em khi còn bé, không bao giờ thay đổi”. Nói những lời này, nước mắt Kính Huyền không tự chủ rơi xuống. Ghét quá, tại sao lại rơi lệ, Kính Huyền dùng tay áo tùy tiện lau đi, nhưng nước mắt càng đưa nhau tuôn ra. Đó là những giọt nước mắt vui mừng, không phải là thương tâm khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Tiếp nhận khó khăn như vậy sao

Dương Lịch không trả lời câu nói của Kinh Huyền, kìm nén nước mắt, nhìn cô gật đầu, bày tỏ rằng mình nghe rõ lời cô. Sau đó kéo valy bỏ đi, kết cục như vậy là tốt nhất, Anh nên thỏa mãn với nó.

Kính Huyền đứng ở lối đi bộ, nhìn bóng lưng Dương Lịch ngày một xa, đến khi hoàn toàn biến mất mới chậm rãi quay về. Chuông điện thoại trong túi vang lên, vừa bấm nút nghe, bên kia liền dồn tới thanh âm như sét đánh.

“Xin hỏi có phải tiểu thư Kính Huyền không, Diêm Họa tiên sinh hiện tại tâm tình rất kích động, nhất định muốn gặp cô, cô có thời gian vui lòng đến bệnh viện một chuyến” Cô y tá tới qua hiểu lầm quan hệ của Kính Huyền và Diêm Họa vừa thấy cô nghe điện thoại liền vội vàng nói, thật không chịu nổi anh ta còn muốn kéo thân thể bị thương của mình đi tìm cô.

“Sao cơ, anh ấy đã tỉnh phải không, được, tôi ở gần đó, sẽ đến ngay”. Kính Huyền biết tình hình Diêm Họa, bắt đầu dĩ thử dài, vốn định đi thăm hai tiểu bảo bối thế nào, bây giờ đành gác lại.

“Kính Huyền tiểu thư, cô tới rồi, Diêm Họa tiên sinh lúc cô đi liền tỉnh lại, nhưng nhất định không chịu uống thuốc, không chịu ăn uống gì, nhất định muốn đi tìm cô.” Cô y tá vừa thấy Kính Huyền “vĩ đại” rồi cuộc đã đến, lập tức vui vẻ đến nói qua tình hình Diêm Họa.

“Tại sao lại như thế được? Không giống tính anh ấy?” Kính Huyền nghe y tá nói cảm thấy nghi ngờ, sao Diêm Họa lại có cái bộ dạng rầm rĩ đáng sợ đó?

“Cô đến xem là biết, các y tá lúc này cũng không dám vào”. Y tá trưởng đặt thuốc cấp cho Diêm Họa vào tay Kính Huyền, sau đó cùng các y tá khác rời đi.

“Làm gì kỳ quái vậy?” Kính Huyền bị các y tá làm cho hoang mang, oán trách cầm thuốc mở cửa phòng đi vào, nhưng chính cô cũng bị cảnh tượng trong phòng bệnh dọa cho phát sợ, bên trong bẽ bộn rối loạn, mà người gây họa cũng rất phiền não đi đi lại lại bên cửa sổ, nghe thấy tiếng mở cửa, không thèm nhìn là ai đã quát lên.

“Đi ra ngoài, đừng làm phiền tôi”. Diêm Họa giật ống chuyển nước biển, quay ngược phía Kính Huyền quát, Kính Huyền không chuẩn bị tâm lý bị dọa cho một cái.

“Bây giờ em đã hiểu vì sao mấy cô y tá sợ không dám vào rồi, không biết tính khí anh lại hư như vậy”. Kính Huyền tức giận trừng mắt liếc bóng lưng Diêm Họa, đem thuốc đặt vào chỗ duy nhất không bị phá hủy trên giường, dụng cụ, nhét đơn thuốc bị ném dưới đất lên.

“Ngươi không nghe nói à, cút... Kính Huyền, em rốt cuộc tới rồi.” Diêm Họa nghe thấy một giọng nói sau lưng mình, nghĩ là y tá đến, đang tức giận vì không thấy Kính Huyền muốn nổi cáu với cô y tá này, câu chưa nói hết, liền nhìn thấy Kính Huyền, liền nuốt vào trong bụng.

“Sao, không chào mừng em à? Vậy em đi nhé.” Kính Huyền cố ý vờ vờ Diêm Họa, nhướn lông mày, toan để lại cái chân đang gập dở bỏ đi.

“Không cần, anh không cho em đi, em biết không? Anh tỉnh dậy không thấy em, sợ em đã bỏ anh đi rồi.” Diêm Họa thấy Kính Huyền định đi liền ôm lấy cô từ phía sau, đầu tựa vào cổ cô, động tác khiến bất kỳ ai nhìn thấy cũng cảm thấy mập mờ còn thêm cả lời nói.

“Có cái gì mà sợ chứ, không phải là trẻ con, anh xem căn phòng bị anh biến thành cái gì rồi, không nghĩ là tính khí anh là xấu như thế.” Kính Huyền không có nhiều tế bào lãng mạn, Diêm Họa vừa nói những lời tình cảm như vậy với cô, còn cô thì như cọc gỗ chỉ vào căn phòng lộn xộn cho Diêm Họa nhìn.

“Anh muốn nhanh chóng nhìn thấy em, em biết không, anh gặp ác mộng, thấy em mang hai tiểu bảo bối rời khỏi anh, đến một nơi anh không tìm thấy, anh không muốn như thế, anh đã tìm em hơn 5 năm, anh không muốn phải tìm thêm phút nào nữa”. Diêm Họa vừa rời khỏi ác mộng vẫn còn sợ, cho nên vừa tỉnh lại mới như điên đại muốn tìm Kính Huyền.

“Chỉ là mơ thôi, không có gì phải sợ, chẳng lẽ anh là tiểu quỷ nhất gan?” Kính Huyền nghe Diêm Họa nói, dịu dàng nói với anh, cô không nghĩ Diêm Họa lại sợ mình bỏ đi như thế, cho đến giờ cô cũng chưa biết yêu là thế nào, biết đáp lại Diêm Họa ra sao đây?

“Đúng vậy, anh đúng là tiểu quỷ nhất gan, anh sợ muốn chết, anh sợ em rời xa anh. Em không biết giấc mơ kia chân thật đến thế nào đâu, Kính Huyền, hứa với anh, em sẽ không rời bỏ anh.” Diêm Họa chỉ nghĩ đến giấc mơ kia đã cảm thấy sợ hãi, anh thấy rất chân thật, vội vàng muốn có đáp án, muốn Kính Huyền hứa sẽ không rời bỏ anh, chỉ có như vậy anh mới yên tâm được.

“Àch, này” Kính Huyền nhìn Diêm Họa đầy hi vọng chờ đáp án của mình, nhất thời không biết nói gì, tự hỏi lòng mình, liệu có thể không rời khỏi anh không? Không có đáp án, không biết có hay là không, vốn định trả lời có, nhưng lỡ ngày nào đó mình bỏ đi chẳng phải là hại anh sao. Nhưng nếu trả lời không, trong lòng lại thấy đau đớn, thật phiền phức, rốt cuộc bản thân mình muốn gì, tại sao một vấn đề đơn giản như thế mà không tìm được đáp án.

“Sao em lại do dự, chẳng lẽ em phải rời bỏ anh sao, không được, Kính Huyền, em đừng rời bỏ anh, sau này anh sẽ không còn phong lưu như trước nữa, chỉ một lòng với em thôi.” Diêm Họa thấy Kính Huyền chần chừ không trả lời, nhất thời nóng nảy, tại sao thâm tâm anh nỗi sợ hãi ngày càng lớn.

“Em... Thôi chúng ta đừng nói chuyện này nữa, anh mau uống thuốc đi, bây giờ anh đang là bệnh nhân đây.” Kính Huyền không biết trong lòng mình lúc này rốt cuộc đang do dự điều gì, không phải những đoạn này trong phim đều rất cảm động sao: nữ chính ôm vai nam chính sau đó tình tứ nói ra tâm

nguyện của mình? Sao thực tế lại không phải như vậy, trời ạ, đau đầu quá.

“Không cần, chẳng lẽ tiếp nhận anh khó khăn với em đến thế sao?” Diêm Hỏa nhìn phản ứng của Kính Huyền, trong lòng cũng có phần nguội lạnh, ánh mắt tràn đầy bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đang Chạy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Diêm Hỏa bị phản bội

“Không phải nguyên nhân từ phía anh, chỉ là chuyện của em”. Kính Huyền nhìn ánh mắt thương tổn của Diêm Hỏa trong lòng cũng thấy không dễ chịu. Nhưng cô cũng không muốn cho anh một lời cam kết không chắc chắn, như thế chẳng khác nào cho anh một tia hi vọng, đã hi vọng sẽ có thất vọng, tổn thương, cô lại không biết rõ tâm ý của mình, sau này sẽ quyết định ra sao.

“Em đừng lừa gạt anh, anh biết rõ không xứng đáng với em, em ra ngoài đi, anh muốn yên lặng một mình.” Diêm Hỏa nhắm mắt lại, không để mình rơi nước mắt trước mặt Kính Huyền, chỉ về phía cửa kêu cô ra ngoài, lý trí của anh đã ở trên bờ vực sụp đổ.

“Diêm Hỏa, em...” Kính Huyền nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng không khỏi chua xót, định nói lại bị anh cắt đứt.

“Em đừng nói gì nữa, anh chỉ cần yên lặng một mình là được rồi, anh là bệnh nhân, anh cũng cần nghỉ ngơi, cho nên em đi ra ngoài đi” Diêm Hỏa không muốn nghe Kính Huyền nói nữa, cầu khẩn cô đi ra, anh chưa bao giờ nghĩ mình lại có ngày khổ sở như vậy, có thể đây chính là báo ứng.

“Ừm, vậy em đi ra ngoài, tôi em lại đến”. Kính Huyền đau lòng nhìn Diêm Hỏa, nghĩ thầm để anh ấy lại một mình cũng tốt, lúc đó anh ấy sẽ biết anh ấy và mình không xứng đôi đến cỡ nào. Kính Huyền trong lòng rất tự ti, chẳng qua lúc này anh yêu cô đến chết được, nhưng đến lúc cô trở nên béo phì xấu xí, chắc chắn tình yêu này sẽ không thuận lợi như thế.

Sau khi Kính Huyền đi, Diêm Hỏa như cũng muốn chết đi cho rồi, không nhin được ở trong phòng hết lên, bác sĩ, y tá và bệnh nhân bên ngoài nghe thấy cũng sợ hãi, thiết nghĩ, nếu không phải Diêm Hỏa là cô đồng lớn nhất của bệnh viện này, chắc đã sớm bị người ta “xin mời” ra ngoài.

“Tao sao, tại sao lại như vậy” Diêm Hỏa mắt không chế gào thét, anh thực sự không biết vì sao Kính Huyền lại cự tuyệt mình, rốt cuộc mình không làm được gì còn chọc giận Kính Huyền, anh mệt quá, nhưng chẳng có ai an ủi, người có thể an ủi lại muốn rời bỏ anh, rốt cuộc anh đã làm sai chỗ nào.

Thực ra Kính Huyền cũng không đi đâu xa, vì lo lắng tình trạng của Diêm Hỏa, cho nên đứng bên ngoài cửa, không nghĩ lại nghe được giọng thét không khống chế được của anh như thế, nước mắt một lần nữa không ngăn được rót xuống, Kính Huyền nỗ lực kiềm chế, lấy tay bịt miệng, giữ cho mình đừng khóc ra tiếng. Nhưng thật khó khăn, dù đã cố gắng nhưng cô vẫn khóc không ngừng được.

Kính Huyền chỉ muốn lập tức chạy vào ôm lấy Diêm Hỏa, sau đó nói to với anh rằng mình sẽ không rời bỏ anh, nhưng hai chân cô không thể nhấc lên được, cô quả nhiên không có dũng khí đó. Đột nhiên cảm thấy mình thật đáng cười, ngay cả yêu một người cũng không có dũng khí thì sao có thể quản lý nói to chức sát thủ chỉ cần nghe tiếng mặt phải đối sắc, mình thật vụng về hậu đậu.

Kính Huyền không biết mình làm thế nào lòi được thân thể mệt mỏi về nhà Mật Nhu, chỉ biết ngày thứ hai tỉnh lại, cô phát sốt nghiêm trọng, muốn xuống giường xem tình hình Diêm Hỏa thế nào nhưng không có một chút sức lực, đầu thì choáng váng, nặng nề.

“Cậu nằm đấy đi, cậu muốn lấy gì, mình lấy cho”. Mật Nhu vừa nấu cháo xong đặt trên bàn trang điểm cạnh giường, đỡ Kính Huyền bắt đấm dĩ muốn bò dậy, không hiểu một người ốm như thế khuya khoắt kiểu gì mò tới, nếu không phải tới qua cô quên đồ về lấy thì không hiểu cô ấy ra sao.

“Không phải vậy, mình muốn đến xem Diêm Hỏa, không biết tình hình anh ấy thế nào”. Kính Huyền kéo lê thân thể, nói xong như hết sức, thấy vậy Mật Nhu càng không thể đồng ý.

“Cậu cũng bệnh như thế này rồi, trước tiên phải quan tâm đến mình chút đã, không thêm đề ý chút nào đến hai bảo bối lại đi lo cho cái tên đàn ông thôi tha kia”. Mật Nhu nghe Kính Huyền nói xong, lại nghĩ đến tin tức mình đọc được buổi sáng càng thêm tức giận.

“Sao thế? Sao cậu tự nhiên tức giận như vậy?” Kính Huyền nghi ngờ hỏi Mật Nhu, không giải thích nổi, Diêm Hỏa vì mình bị thương, đi thăm anh là chuyện bình thường, hơn nữa còn hứa với anh ta, đã tới rồi thế này mà còn chưa đi, dĩ nhiên muốn đi gặp anh một chút, sao lại chửi anh ấy là tên thôi tha.

“Cái gì mà tự nhiên tức giận, mình tức giận phải có nguyên nhân, cậu hôn mê mấy ngày, rồi phát sốt nên ầm ầm rồi hả?” Mật Nhu nhìn Kính Huyền đã không biết chuyện gì còn ra sức phản bác mình, nói xong còn ý tứ sờ đầu Kính Huyền.

“Cái gì hôn mê mấy ngày? Cậu nói gì tớ chẳng hiểu” Kính Huyền bị mấy câu dài ngoằng của Mật Nhu làm cho mơ hồ, chẳng phải mình chỉ sốt một chút thôi, sao phải khoa trương như thế?

“Cậu hôn mê 4 ngày rồi, cái tên kia biết cũng không thèm đến thăm, còn sai người mang mấy thứ vớ vẩn vô nghĩa này tới, một chút thành ý cũng không có.” Mật Nhu rất tức giận chỉ chỉ giỏ trái cây bị ném vào một góc khuất cho Kính Huyền nhìn, muốn Kính Huyền kinh ngạc Diêm Hôa không thèm tới thăm cô hôn mê đến mấy ngày.

“Chắc anh ấy bị thương, không tới được, nhưng sao tự nhiên mình lại hôn mê đến mấy ngày?” Kính Huyền mượn cơ hội Diêm Hôa, cũng là tùy tiện lấy cớ cho mình, nhưng nói đến hôn mê mấy ngày, cô quả thật đầu trống rỗng không nhớ nổi gì.

“Hừ, anh ta bị thương con khỉ gì, cô mà bận đi hẹn hò, bệnh chưa hết đã đi tìm phụ nữ, loại đàn ông này nhìn đã ghét rồi.” Mật Nhu tức giận một mực bắt bẻ bên tai Kính Huyền, không để ý Kính Huyền nghe xong những lời đó mặt mày tái nhợt, không còn giọt máu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Kẻ đáng ghét

“Cậu nói, anh ta bận đi hẹn hò?” Giọng Kính Huyền run rẩy nhắc lại câu nói của Mật Nhu, cô thật không chấp nhận nổi tin này, không nghĩ rằng lúc mình tỉnh lại, lại nghe được chuyện như vậy.

“À, mình không nói thế, cậu nghe nhầm rồi.” Mật Nhu phát hiện mình tức giận quá thành sai lầm rồi, vội vàng chốt dạ muốn lấp liếm cho qua, nhưng sự bối rối của cô càng khiến cho Kính Huyền tin rằng cô đang có chuyện giấu diếm mình.

“Cậu nói thật cho mình biết đi, rốt cuộc có chuyện gì, nếu không mình sẽ tự đi ra ngoài hỏi.” Kính Huyền uy hiếp Mật Nhu, cô giống như chuẩn bị ra khỏi giường để tìm người hỏi cho ra chuyện. Mật Nhu không biết làm gì khác đành thỏa hiệp, vội vàng nắm tay không cho Kính Huyền xuống khỏi giường.

“Cậu đừng như thế, mình cho cậu biết là được rồi, cậu chờ chút, mình đi lấy tờ báo cho cậu tự xem.” Mật Nhu không muốn tự nói với cô, đành phải lấy tờ báo mới mua đưa cho Kính Huyền, chỉ hi vọng đọc xong, trái tim cô vẫn còn chịu đựng được.

“Xoạt”, tờ báo từ trên tay Kính Huyền run rẩy rơi xuống đất, Kính Huyền thấy hiện tại trong đầu như có một tiếng nổ, phản ứng không kịp. Kìa là ảnh Diêm Hôa ăn mặc tuần tú đang ôm hôn một cô gái ngoại quốc rất đẹp, hơn nữa còn trên trang nhất, phía trên chính in dòng tiêu đề ‘Người tình Diêm thiếu gia trở về, không biết bao nhiêu cô gái lại phải thương tâm’

“Ha ha” Kính Huyền cười châm chọc, cô không ngừng cười, giờ phút này đáng lẽ cô nên khóc ầm lên mới đúng, tại sao lại cười, thật cay đắng, một kẻ mấy ngày trước còn luôn miệng nói yêu mình, thích mình, hôm nay lại để cho mình rơi vào tình huống như thế này, mình thật sự nên khóc hay nên cười?

“Kính Huyền, cậu đừng như vậy, đừng làm mình sợ”. Mật Nhu nhìn thấy Kính Huyền đọc xong tờ báo ra sức cười, hốc mắt cô cũng đỏ lên, cổ tình nhặt tờ báo Kính Huyền vừa vứt xuống, mang đi khỏi tầm mắt của Kính Huyền, không muốn cô ấy thấy mình khóc.

“Mật Nhu, cậu không thấy nên cười à? Thực sự rất buồn cười ỹ” Kính Huyền vừa cười vừa nói. Căn bản cô cũng không thích hợp để tiếp nhận cái tình yêu này, như vậy cũng sẽ không bị thương. Nhưng thật đáng chết, tại sao tim cô lại đau đớn như thế, còn nữa, chẳng lẽ phòng bị rò rỉ nước, sao trên mặt mình lại ẩm ướt như thế?

“Kính Huyền”. Mật Nhu nhìn bộ dạng này của Kính Huyền, muốn nói gì cũng không nói nổi, chỉ biết im lặng cầm khăn giấy lau nước mắt cho cô, ôm thật chặt để cô khóc cho thỏa, để cô biết mình luôn ở bên cô.

Còn Diêm Hôa, sau ngày Kính Huyền rời đi, anh ở trong phòng tức giận quăng đồ lung tung, tuy nhiên có một vị khách không mời mà đến ở nhờ trong phòng bệnh của anh.

“Hihi. Thật hoành tráng quá, cậu thấy mình trở về, không phải kích động ngê ngà đón đến thế chứ, mình nhận tấm lòng cậu là được rồi.” Sáng sớm mới xuống sân bay, Tạ Tiêu chưa về đến nhà đã nghe tin Diêm Hôa xảy ra chuyện, lập tức không chờ được chạy đến thăm.

“Cậu về khi nào?” Diêm Hôa lúc này cũng không vì thấy bạn thân mà sắc mặt tốt hơn, mặc dù lời bình thường cũng không nói được, sắc mặt lại còn khó coi hơn, hung hăng trừng mắt nhìn thẳng bạn thân đang nói quan tâm đến mình, chẳng qua là chạy đến xem kịch hay, đúng là kẻ như thế đầu.

“Mình thấy bác gái nói cậu bị thương, là bạn thân phải đến thăm chứ, cho nên liền bỏ qua các mỹ nữ chạy đến đây, cậu xem mình quan tâm cậu đến cỡ nào.” Tạ Tiêu dùng cái lưỡi dài ba tấc nói lảm nhảm, tuyệt không có chút ngượng ngùng còn lôi mấy chuyện tình kia ra làm lý do.

“Hừ. Cậu mà tốt bụng như thế thì chả có ai là người xấu trên thế giới này. Tôi đang nghĩ có phải nói với mẹ cậu là con trai bảo bối của bà đang ở chỗ tôi hay không.” Diêm Hôa đang nhìn bộ mặt nhăn nhó của Tạ Tiêu trước mặt mình, muốn bốc hỏa, làm gì có tâm tình làm loạn cùng anh.

“Đừng đừng, anh em tốt, chuyện gì cũng từ từ thương lượng, nhưng cậu tuyệt đối đừng nói cho mẹ mình biết mình đã trở về.” Tạ Tiêu bị Diêm Hôa nắm

đăng chuôi, chuyện cười, nếu bị mẹ chop được, thế nào cũng bắt đi xem mắt, nghĩ đến đã thấy sợ rồi, mình còn trẻ lại đẹp trai thế này lại cứ dè ra bắt đi xem mắt, thật là mất mặt chết được, đúng là, mẹ anh khác hẳn với các bà mẹ khác, muốn nghĩ biện pháp thay đổi mẹ cũng phải không giống bình thường.

“Biết sợ thì cút về, đừng có làm phiền tôi, bằng không đừng trách tôi lỡ miệng”. Diêm hỏa lạnh lùng liếc Tạ Tiêu, cái tên thấy người khác gặp họa liền hà hê, xuất hiện ở đây chẳng qua là đến xem sự tình phát triển “tốt” đến đâu mà thôi.

“Nào, đừng có đuổi mình như vậy, mình nghe mẹ cậu nói cậu vì cứu hai bảo bối bị bắt cóc nên bị thương. Nói thật đi, cậu có hai đứa con từ khi nào thế, tại sao trước giờ chưa nghe nói”. Tạ Tiêu rất tò mò với chuyện này, hôm nay mà không biết rõ sẽ không rời phòng bệnh này mà đi, cùng lắm là bị mẹ biết mình đã về, đánh phải chạy trốn suốt đêm thôi.

“Mắc mớ gì tới cậu, có con hay không cậu cũng không cần biết, tự nhiên chọc ngoáy làm người ta ngứa ngáy muốn đánh”. Diêm Hỏa nghe Tạ Tiêu nói mặt càng xanh mét, giọng lên quả đấm uy hiếp hướng về phía Tạ Tiêu. Bình thường Tạ Tiêu sợ không giữ được mạng mình đã tông cửa chạy ra rồi, nhưng hôm nay sao lại khác rồi.

“Cậu thật thông minh, kỹ thuật của mình quả là có tiếng rồi, không có gì phải ngạc nhiên, mình biết là cậu đang khích lệ, mình cũng hào phóng chấp nhận lời khen này.” Tạ Tiêu dường như không chỉ vui khi thấy người gặp họa, da mặt còn dày kinh khủng nữa.

“Dáng vẻ tôi giống đang khích lệ cậu lắm hả? Cút ra ngoài cho tôi nhanh, đừng để tôi dùng cái này giáo huấn cậu”. Sự vô lại cùng tài ăn nói của Diêm Hỏa không thể sánh với Tạ Tiêu, cho nên mỗi lần đánh võ mồm, Diêm Hỏa đều thu trận trước, cuối cùng cũng không làm gì được đành đá vào cái ghế bên cạnh uy hiếp Tạ Tiêu, hi vọng anh bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 135: Cái âm mưu quỷ quái gì thế

“Lại gấp gấp đuổi mình đi như vậy rồi, cậu thật là, nói cho mình nghe một chút đi, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, cái gì làm cho một Diêm Hỏa chú trọng hình tượng lại phải chật vật như vậy, thành thật khai ra, có phải là vì mẹ của hai tiểu tử kia không?” Tạ Tiêu rất thông minh suy đoán, còn cố ý làm bộ đang cầm micro dí vào miệng Diêm Hỏa, nói thật, lúc này thấy Tạ Tiêu rất có khí chất của chó con.

“Cậu rốt cuộc muốn nói gì? Có phải chê tôi bây giờ chưa đủ phiền toái không?” Diêm Hỏa nghe Tạ Tiêu nói, không có tí ý muốn nào cho anh biết sự thật, ngược lại càng nhìn anh phòng bị. Lúc này trong lòng Diêm Hỏa vì bị Kinh Huyền cự tuyệt vẫn còn đau, anh cũng không muốn rước thêm mấy cái cười nhạo của tên quỷ Tạ Tiêu này.

“Mình chỉ muốn biết có chuyện gì xảy ra với cậu, cậu nói ra biết đâu mình còn giúp được. Thế nào, đề nghị này tốt chứ”. Tạ Tiêu lần này đúng là vì biết Diêm Hỏa xảy ra chuyện, chiều trò gì cũng đều vút đi hết, về mặt còn vô cùng chân thành.

“Cậu có thể giúp tôi cái gì, việc của mình còn không giải quyết được.” Diêm Hỏa căn bản cũng không tin Tạ Tiêu có thể giúp mình, về mặt rất khinh bỉ nhìn về mặt ta rất muốn biết của Tạ Tiêu.

“Cái này cậu cũng không biết à, các cụ Trung Quốc ta có câu người đứng xem sáng suốt, cho nên bây giờ cậu nói cho mình nghe đi, biết đâu mình lại lập tức cho cậu một đề nghị tốt.” Tạ Tiêu xuất hết vốn liếng ra nói, như vậy mới không uống công anh mạo hiểm sợ mẹ phát hiện ép đi xem mắt mà tới thăm Diêm Hỏa, dĩ nhiên phải kiếm một chút điểm.

“Cậu muốn biết thật à?”

“Ồ ờ, cậu nói nhanh lên, không cần phải như mọii thế.” Tạ Tiêu ra vẻ thật sự rất muốn biết nhìn Diêm Hỏa, còn tùy tiện kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh để nghe chuyện.

“Haizz, chuyện là thế này...” Không biết sau bao lâu, Diêm Hỏa mang hết chuyện của mình nói cho Tạ Tiêu nghe, người nói xong thương tâm muốn chết, kẻ nghe xong lại không một chút lương tâm cười đến văng cả ghế, cười lăn cười lộn trên mặt đất.

“Ha ha, trời ạ, từ lúc sinh ra đến giờ, đây là chuyện buồn cười nhất mà mình từng nghe, làm mình cười muốn chết. Ai ui, đau bụng quá, cứu tôi với, cười sắp tắt thở rồi, cứu mạng a, ha ha ha” Tạ Tiêu nằm cười dưới đất đủ rồi loạn còn cười ra cả nước mắt. Mọi người nói đàn ông không dễ rơi lệ, xem ra phải thay đổi rồi.

“Cậu cười đủ chưa?” Diêm Hỏa vẻ mặt hằm hằm nhìn kẻ không biết nơi biết chốn Tạ Tiêu, giờ phút này mặt anh xanh mét, hiện tại hối hận đến nổi ruột cũng xanh lè, đúng là thông minh một đời, hồ đồ nhất thời, sao anh lại đi tin tưởng cái tên Tạ Tiêu tự xưng tốt đột xuất muốn giúp mình.

“Ha ha, không phải là mình muốn cười, Yes, cổ họng mình không khống chế được cứ bật ra âm thanh cười, ha ha. Cậu không biết chứ, cười đã quá đi.” Tạ Tiêu không hề có ý dừng lại, hai tay liều mạng ôm bụng, tiếng cười khoa trương khiến y tá bên ngoài muốn rợn tóc gáy, vừa rồi thì tức giận, bây giờ

lại cười như điên, chẳng lẽ hai người này trông thì đẹp trai thế mà lại bị thần kinh. Ông trời, người thật là bất công quá đi.

“Con bà nó, cậu đang đùa tôi đấy à?” Diêm Hòa bị Tạ Tiêu cười nhạo, thậm chí quá hóa giận, cực kỳ khó chịu đá cái tên Tạ Tiêu đang lăn lộn cười trên mặt đất vài cái, chỉ muốn túm cổ áo lôi ra khỏi phòng bệnh đỡ phát ngáy vì những ánh mắt đang nhìn mình kinh hãi, lại hồng cả lỗ tai.

“Ây da, cậu không thể bất lịch sự như vậy, được rồi được rồi, mình không cười nữa được chưa.” Tạ Tiêu thấy Diêm Hòa có vẻ thực sự tức giận, không thể làm gì khác đành ngừng cười, chỉ có điều nhìn khuôn mặt không có tí nào rung động cũng biết Diêm Hòa đang kìm nén ghê lắm.

“Đối với cậu chẳng có lý do gì phải lịch sự cả”. Ánh mắt Diêm Hòa lạnh lùng nhìn Tạ Tiêu, tâm tình đang khổ sở lộn xộn của mình lúc này lại bị Tạ Tiêu làm náo loạn lên hết, cũng được khôi phục không ít. Nhưng anh cũng tức giận bản thân sao lại ngu xuẩn thế mang chuyện của mình nói cho tên bát quái này, xem ra đúng là bị văng đầu mà.

“Làm ơn, đừng dùng ánh mắt lạnh lùng ấy nhìn mình, làm mình nhớ đến cái thằng cha lạnh như băng đêm đó, làm người ta đông lạnh, không khí cũng trở lạnh luôn”. Xem ra vẫn có người có thể khắc chế được Tạ Tiêu. Tạ Tiêu nhìn ánh mắt Diêm Hòa và cái tên kia giống hệt nhau, trong lòng không lạnh cũng run.

“Tôi bây giờ tính gọi cái tên kia đến đây, chắc chắn cậu sẽ thích”. Diêm Hòa nắm được đuôi Tạ Tiêu, định uy hiếp, xem ra chỉ có một chút hiệu quả.

“Không phải phiền toái như thế, mình đã nghĩ ra một biện pháp tốt để cậu theo đuổi vợ, lại gần đây, mình nói cho.” Tạ Tiêu thần bí khoát tay với Diêm Hòa, kêu anh nghiêng lại đây một chút. Không biết Tạ Tiêu nói gì nhưng xem ra đáng vẻ Diêm Hòa rất không tán đồng.

“Cái này gọi là biện pháp tốt à, không được, cậu không thể sáng tạo thêm một chút à?” Diêm Hòa phản đối, khinh bỉ nhìn Tạ Tiêu.

“Cậu trở nên đàn độn như thế từ bao giờ đấy, nghe cậu kể là mình biết Kính Huyền có tình cảm với cậu, chắc cô ấy có nguyên nhân gì đó mới không thể tiếp nhận, cậu chỉ cần kích thích một chút, biết đâu cô ấy lại thông suốt, thế chẳng phải mọi việc đều vui vẻ à.” Tạ Tiêu dùng suy nghĩ đơn giản nhất giải đáp thử tình yêu này. Thật không nghĩ cao thủ tình trường như Diêm Hòa từ lúc nào trở nên đàn thế này, xem ra, về sau mình không phải đi tìm tình yêu ở tận đồng tây nào rồi.

“Tôi sợ nếu kích thích, cô ấy lại xách valy bỏ chạy, lúc đấy tôi chạy đi đâu tìm vợ, cậu có đền được cho tôi không”. Diêm Hòa nghĩ đến nguyên nhân Dương Lịch và Kính Huyền chia tay, cô cũng trốn tránh rồi bỏ Dương Lịch, anh cũng không muốn chuyện này xảy ra với mình.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Mình dẫn cậu đến một nơi

“Vậy phải chờ xem tình yêu Kính Huyền dành cho cậu có đủ lớn không, cũng không biết mị lực của đại thiếu gia Diêm Hòa đã giảm sút hay chưa mà đến một người phụ nữ cũng giải quyết không nổi. Haizz, thật khiến mình thất vọng” Tạ Tiêu đau lòng như thế đây là việc vô cùng trọng đại, lòng mày Diêm Hòa mỗi lúc một nhú chặt.

“Tôi chỉ sợ lúc đó cô ấy phát hiện không phải yêu tôi, thế thì tôi chết mất” Trong lòng Diêm Hòa cũng không dám chắc là Kính Huyền có yêu mình không, hơn nữa, anh lo lắng cũng có lý do, trước đây mình đối với phụ nữ chiến tích lẫy lừng, mấy người thật lòng tin tưởng mình có thể thay đổi chứ?

“Ly kỳ đây, hóa ra đại thiếu gia Diêm Hòa của chúng ta cũng có lúc sợ hãi, thâm thâm”. Tạ Tiêu ngạc nhiên nói xong, làm như đau lòng lắm nhìn Diêm Hòa lắc đầu một cái. Diêm Hòa như thể đang làm đại sự, nhưng từ ánh mắt của Tạ Tiêu có thể thấy, trong lòng anh buồn cười đến chết.

“Cậu có ý gì, muốn đến xem chuyện cười của tôi thì cút cho xa, chả được cái ý kiến tử tế nào”. Diêm Hòa bị Tạ Tiêu cười cợt như một đứa con nít, mà Tạ Tiêu cũng chả đưa ra được cái ý tốt nào, không khách khí bắt đầu đuổi khách.

“Cậu thực sự là gốc quá chủ ý của mình rõ ràng tốt như thế, chúng ta thử một chút xem sao?” Tạ Tiêu vốn trời sinh thích tác quái, một khi anh đã mạnh động: há há, mặc dù có thể không tốt lắm, nhưng lại có cơ hội xem kịch vui, tại sao lại bỏ qua. Nếu sau này có bị phát hiện, mình chạy xa một chút là được.

“Cậu không thấy tôi đang bị thương hay sao mà còn thử cái gì?” Diêm Hòa căn bản không muốn làm loạn cùng Tạ Tiêu, chỉ qua loa lên vết thương trên ngực mình, ra vẻ ta đang là bệnh nhân, cần nghỉ ngơi không thể ra ngoài.

“Thôi cậu đừng làm mất mặt, vết thương này ăn thua gì, xem mức độ làm loạn của cậu trong căn phòng này thì vẫn còn đầy sức sống, cùng lắm kéo Tà Y từ phòng thí nghiệm bảo bối của hần ra, làm một cuộc kiểm tra an toàn cho cậu là được rồi”. Tạ Tiêu cũng không dễ dãi dành như vậy, liếc mắt quan sát căn phòng lộn xộn, đắc ý nhìn Diêm Hòa: ha ha, lúc này chỉ còn chờ cơ hội nữa thôi.

“Oạch, thôi được, ít nhất cũng phải chờ cái mặt của tôi đẹp ra một chút”. Diêm Hòa vẫn cố giấu giếm lần cuối, nhìn khuôn mặt tái nhợt nhưng vẫn không

mất đi vẻ đẹp trai, thế này có thể vượt qua cuộc kiểm tra hay sao?

“Thôi đừng lè mề nữa, đi, xuất viện”. Tạ Tiêu căn bản không nuốt nổi bộ dạng này của Diêm Hòa, không khách khí lôi anh ra khỏi cửa viện, mặc kệ bác sĩ với y tá đằng sau kêu la ngăn cản, tặng cho họ một làn khói xe.

“Bây giờ đi đâu?” Diêm Hòa thấy mình còn đang mặc áo bệnh nhân, hướng xe đi cũng không phải về nhà mình, không khỏi nghi ngờ nhìn cái tên Tạ Tiêu đang rất hưng phấn lái xe, không hiểu anh lại muốn giờ trò gì.

“Cậu quả nhiên là dẫn đi rồi, đương nhiên là dẫn cậu đi mua quần áo. Hê hê, xem ra chuyện yêu đương làm cậu dẫn cả người rồi” Tạ Tiêu nói chuyện cũng không quên chèn mấy câu dìm hàng Diêm Hòa. Đường như không làm Diêm Hòa chú ý vài câu là Tạ Tiêu không thoải mái.

“Miệng cậu thật thoải tha, xem ra cậu chả khác nào gắn thêm một cái lỗ cống trên mồm”. Diêm Hòa cũng không khách khí phản bác lại. Hai người thực sự từ nhỏ đến lớn đều là oan gia, không chỉ đạo đức giống nhau ngay cả đáng về đáng đánh đòn cũng không khác nhau là mấy. Đây có phải là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng hay không?

“Ồ vậy thì xin lỗi nhé, ảnh hưởng đến cậu, nhưng hôm qua trở về, cô bạn gái y tá còn nói cơ thể mình khỏe mạnh vô cùng, cho nên mình trịnh trọng nói cho cậu biết, khứu giác của cậu cũng hỏng rồi, thật đáng thương, còn trẻ thế này sao nhiều bệnh vậy chứ”. Nửa câu đầu còn rất xuôi tai, câu tiếp theo đã chọc tức Diêm Hòa, cái khuôn mặt ra vẻ đáng tiếc của Tạ Tiêu khiến Diêm Hòa không khỏi bị kích thích, đứng là giao hữu vô duyên.

“Bệnh của cậu mới nhiều, thôi đến rồi, xuống xe đi” Diêm Hòa tức giận nói rồi bỏ xuống xe, đi vào tiệm quần áo trước kia vẫn thường xuyên đến, vừa vào cửa, nhân viên ở đây đã lập tức nhận ra, nhiệt tình chào hỏi.

“Diêm tiên sinh đã tới, 4h sáng nay mới có mấy style mới, cậu có muốn xem qua không?” Cô trưởng cửa hàng trẻ tuổi nở một nụ cười nghiệp vụ, lễ phép hỏi thăm Diêm Hòa.

“Gói hết lại cho tôi, còn nữa, lấy trước một bộ để tôi thay cái bộ này ra”. Bộ quần áo xấu xí này khiến cho người nhìn cũng mất cảm tình.

“Quả nhiên người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân, bây giờ nhìn cậu giống người rồi đấy.” Tạ Tiêu ra vẻ uyên thâm sờ cằm, nhìn Diêm Hòa đã thay quần áo xong cảm thấy tâm đắc với câu nói kia.

“Cậu khép cái mồm quạ lại, đúng là miệng chó chẳng mọc được ngà voi.” Diêm Hòa đứng trước gương chỉnh đốn quần áo, không thèm quay lại phản bác lời nói của Tạ Tiêu.

“Cậu thật là không hiểu đạo lý, không biết ai có ý tốt đã đưa cậu ra ngoài. Thôi, dù sao mình cũng là đại nhân đại lượng, tha thứ cho cậu, đi thôi, mình dẫn cậu đến một nơi.” Tạ Tiêu nói xong liền đi trước, không thèm quay đầu lại xem Diêm Hòa có theo kịp hay không?

“Đi thôi, còn đứng ì ra đây làm gì?” Tạ Tiêu giao chìa khóa cho nhân viên trông xe, gọi Diêm Hòa ra: há há, anh dẫn Diêm hòa tới quán bar nổi danh nhất vùng, ở đây muốn tìm vài cô gái hám tiền là dễ nhất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Đủ tiêu chuẩn làm vợ anh không

“Thật sự là lâu rồi không đến đây” Diêm Hòa cảm thán, kể từ khi gặp lại Kính Huyền, cũng không biết làm sao lại không thích tới những nơi mà trước đây anh rất thích đến.

“Lâu rồi không tới, vậy hôm nay chơi thoải mái một phen đi, đừng nói bạn bè tốt không chăm sóc cậu. Hôm nay nghe nói có một mỹ nữ vóc dáng tuyệt đẹp đến đây, cậu phải nắm cơ hội cho chắc.” Tạ Tiêu sắc sảo nhìn Diêm hòa, trong túi áo vest còn để một máy chụp hình nhỏ: há há, chờ chút thấy cảnh nào đẹp thì chụp, chuyện này tốt nhất không nên cho Diêm Hòa biết, nếu không cái mạng nhỏ của mình không giữ được.

“Mỹ nữ không phải chưa gặp qua, chả có cảm giác gì”. Trước đây các cô gái vây quanh anh, vóc dáng tuyệt đẹp, gương mặt xinh xắn không ít, nhưng cũng chẳng khiến anh có cảm giác gì đặc biệt.

“Đúng vậy, mỹ nữ quanh cậu rất nhiều, bây giờ có cũng chẳng lạ, chỉ hiếm người như bà vợ Kính Huyền của cậu đúng không?” Tạ Tiêu nói qua loa, mình tốt nhất nên vào bên trong, tìm một chỗ yên vị. Diêm Hòa cũng đành bất đắc dĩ đi theo.

“Wow, cậu nhìn đi, mỹ nữ đến rồi.” Vẫn không ngừng quan sát xem có mỹ nữ nào không, Tạ Tiêu hưng phấn nói với Diêm Hòa, chỉ một cô gái ăn mặc hết sức to gan cho Diêm Hòa, miệng huyệt sáo.

“Cậu đừng làm mất thể diện, cái này có gì hay.” Diêm Hòa khinh thường nhìn về phía cô gái mà Tạ Tiêu nói đến, chả khác gì mấy cô gái đã từng kết giao

với anh trước kia, chả có gì hấp dẫn.

“Mất cậu đúng là có vấn đề”. Tạ Tiêu nhìn Diêm Hôa như gặp quý, nhưng hiện tại anh cũng chẳng có thời gian tán gẫu, bởi vì có một mỹ nữ đang đi về phía này.

“Người đẹp, uống chút gì không?” Tạ Tiêu nhiệt tình ngồi dịch sang một bên cho mỹ nữ ngồi, còn nhiệt tình hỏi han cô muốn uống gì, đối lập với bộ dạng Diêm Hôa phía đối diện.

“Gọi em là Ôn Nghê được rồi, còn anh.” Ôn Nghê không hề thẹn thùng, hào phóng nói tên mình, còn nhìn chăm chăm Tạ Tiêu hỏi.

“Em cứ gọi anh là Tiêu, ngồi cạnh anh đi, đây là Diêm Hôa” Tạ Tiêu tự giới thiệu mình rồi chăm chú nhìn Ôn Nghê giới thiệu Diêm Hôa chả có tí nhiệt tình.

“Diêm Hôa? Chẳng phải là giám đốc tập đoàn Ảnh Hòa hay sao?” Ôn Nghê nghe cái tên quen thuộc có chút nghi ngờ nhìn Tạ Tiêu khẳng định.

“Em thật thông minh, con gái thông minh khiến người ta thích” Tạ Tiêu thấy Ôn Nghê kinh ngạc khi nghe tên Diêm Hôa thật không nghĩ tới, một công tử phong lưu cũng có nhiều người biết như vậy, wow, thật là ly kỳ.

“Có thật không? Không nghĩ lại may mắn gặp giám đốc tập đoàn Ảnh Hòa ở đây, có thể vinh hạnh nhảy một điệu với anh không?” Dùng gương mặt tự phụ cùng một nụ cười ngọt ngào nói với Diêm Hôa. Tạ Tiêu đáng thương bị mỹ nữ xem như vô hình, nhưng anh lại mừng rỡ với kết quả này.

“Anh ấy đương nhiên là đồng ý rồi, có phải không?” Tạ Tiêu nháy mắt một cái với Diêm Hôa, rõ ràng có ý bảo anh đi nhảy với cô này một điệu, Diêm Hôa vốn định cự tuyệt cũng chẳng thể làm gì khác đành đáp ứng.

“Có thể cùng khiêu vũ với một tiểu thư xinh đẹp phải là vinh hạnh của tôi mới đúng, đi thôi” Diêm Hôa dù sao cũng từng là cao thủ tình trường, thừa sức đối phó với mấy tình huống này, to gan ôm eo Ôn Nghê đi vào sàn nhảy.

“Diêm, em có thể gọi anh như vậy không?” Ôn Nghê to gan dí má thì thầm vào tai Diêm Hôa, ôm chặt lấy anh, tư thế hết sức mập mờ. Tạ Tiêu này giờ ngồi quan sát chụp được vài bức ưng ý cười trộm trong lòng.

“Không được, cứ gọi tôi là Diêm Hôa thì tốt hơn”. Bỏ kính xuống, Diêm Hôa thân nhiên trả lời không được, còn chủ động đẩy Ôn Nghê đang dính chặt lấy mình như gấu Koala.

“Vì sao, chẳng lẽ em không đủ tư cách ư?” Ôn Nghê nghe câu trả lời của Diêm Hôa, trong lòng mặc dù khó chịu tức giận nhưng mặt ngoài rất công phu ra vẻ khổ sở.

“Ừm, cô không có tư cách, người có tư cách chỉ có thể là vợ của Diêm Hôa thôi”. Diêm Hôa cũng không biết mình bị sao, trước đây anh chưa từng phản đối bất kỳ cô gái nào gọi tên mình, cũng không biết hôm nay uống nhầm thuốc gì, cứ phải kiên trì cách xưng hô như vậy.

“Như vậy, em chỉ cần trở thành vợ anh là được phải không, từ trước đến nay nghe nói về anh, em đã thích anh rồi, nếu làm vợ anh, em nhất định sẽ khiến anh hài lòng”. Ôn Nghê không tức giận sự cự tuyệt của Diêm Hôa, trong lòng tự nhủ đây là một con cá lớn, đành nói tiếp lời anh, chỉ có điều thích anh là giả, thích tiền của anh mới là thật.

“Hừ, tôi không phải đã nói rồi sao? Cô không có tư cách, hơn nữa, nếu cô có làm vợ tôi cũng không thể khiến tôi hài lòng, xem ra, điệu này không nhảy được rồi, tôi xin lỗi trước.” Diêm Hôa đối với cái loại con gái đầu óc ngu dốt này ghét không nói nổi, không nhận được một kẻ đầy dã tâm trước mặt mình, đành cố ra vẻ thân sĩ phong độ nói với Ôn Nghê một câu, sau đó bỏ đi.

Tạ Tiêu vẫn đang vui vẻ thì thấy Diêm Hôa đứng lại, chẳng biết nói gì với Ôn Nghê, để mặc cô ta ngậy đại đứng đó đi về phía mình, vội vàng giấu máy ảnh đi, lại thân nhiên ngồi, bê ly rượu lên uống.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: “Gian kế” thành công

“Cậu nói gì với Ôn Nghê thế, nhìn xem mỹ nữ này cả người ra rồi.” Tạ Tiêu không tán đồng với Diêm Hôa, thông thả ngồi trên ghế salon uống rượu.

“Không nói gì cả, đi thôi, chả có gì hay để chơi cả.” Diêm Hôa phiền não, chiếc áo vest vứt trên ghế salon cũng chẳng buồn lấy, đã bước nhanh ra khỏi quán bar.

“Thật là, áo cũng không thèm cầm, xem mình là người hầu của cậu ta chắc, tức chết đi được.” Tạ Tiêu nhìn Diêm Hôa lại tức giận một cách vô lý, sau đó

đánh cảm chiếc áo trên salon đi theo ra ngoài.

“Reng reng” Tạ Tiêu nghe thấy tiếng chuông điện thoại, phản ứng đầu tiên là tưởng điện thoại của mình, nhưng lấy từ trong túi ra thì không có ai gọi.

“Chẳng lẽ là điện thoại của Diêm Hỏa, thật là, ngay cả điện thoại cũng không thèm lấy.” Tạ Tiêu không ngừng oán trách, nhưng vẫn lấy điện thoại của Diêm Hỏa ra nghe.

“Diêm Hỏa, nhanh qua đây, Kính Huyền phát sốt ngất xỉu rồi.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói dễ thương của Mật Nhu, có vẻ rất nóng lòng, nhìn Kính Huyền đang phát sốt rên rì, cô cũng lo lắng gần chết.

“Cô hỏi Diêm Hỏa hả, anh ta bây giờ còn đang vui mặt trong lòng người đẹp, có thể không có thời gian đi, hay là cô nói địa chỉ cho tôi, tôi đến giúp cô.” Há há, Diêm Hỏa, đừng trách huynh đệ không nghĩa khí, thật sự là suy nghĩ cho hạnh phúc của cậu thôi. Quả thật, Tạ Tiêu căn bản không xấu bụng, chẳng qua muốn làm hai người có tình ý gặp một chút ngăn trở nên mới nói lý do như thế.

“Cái gì, tên tiểu tử thối đó giờ này còn ‘chôn vùi’ trong đám mỹ nữ, thật làm tôi tức chết, không cần anh giúp đỡ, anh cũng giống thế là một gã thối tha.” Mật Nhu vừa nghe nói đến Diêm Hỏa đang loay hoay với đồng phụ nữ không có thời gian, giận lây sang cả Tạ Tiêu, cũng chẳng thèm suy nghĩ, liền cúp điện thoại không cho anh ta có cơ hội nói gì.

“Làm cái gì thế, quả là một mụ đàn bà nóng nảy, mình còn tưởng là mỹ nữ, hóa ra chẳng qua là một lão bà đến thời kỳ mãn kinh.” Lần đầu tiên Tạ Tiêu bị phụ nữ cúp điện thoại rất khó chịu, tự kiểm soát cho mình. Đáng tiếc, Mật Nhu chính là một mỹ nữ, không hiểu sau này hai người gặp nhau sẽ xảy ra tình cảnh gì.

“Cậu nhanh nhanh một chút không được à, đại người đàn ông gì mà lè mề thế?” Ở bên ngoài một lúc lâu mới thấy Tạ Tiêu lù lù đi ra, Diêm Hỏa tức giận quát rồi ngồi vào xe.

“Các người đẹp giữ lại, đương nhiên mình phải giải quyết cho êm đẹp một chút, không có cách nào, ai bảo mình lại có ma lực đến thế.” Tạ Tiêu tự hãnh diện với bản thân, chẳng qua là cố ý không muốn kể chuyện Mật Nhu gọi điện với Diêm Hỏa. Chẳng qua là người ta phát sốt, âm thầm hỏi thăm một chút, sau đó gửi một giỏ trái cây đến, xem ra, trình độ của anh cũng đạt tới mức nào đó rồi.

“Cậu cứ tiếp tục ngủ rầm của mình đi, tôi phải đi về trước.” Diêm Hỏa không có ý định nào loạn với cái tên chuyên gây rối này, không biết vì sao, tự nhiên lại có cảm giác đau lòng chưa từng có, muốn về sớm một chút nghỉ ngơi.

“Không được, sao lại về nhanh thế, dù thế nào thì huynh đệ chúng ta cũng đã lâu chưa gặp mặt, phải đến biệt thự của mình tụ tập một chút.” Chuyện cười à, nếu Diêm Hỏa về nhà bây giờ, mẹ Diêm lại chẳng kể ngay chuyện Kính Huyền bị bệnh, vậy kế hoạch của mình chẳng phải là hỏng bét.

“Quan hệ của chúng ta tốt như thế từ khi nào vậy? Xem ra cậu chắc chắn đang có âm mưu gì, hay là cậu làm cho bảo bối nào chết trong biệt thự, định đồ hết lên đầu tôi còn cậu lên lút làm cái gì?” Tạ Tiêu chưa kịp nói xong đã khiến Diêm Hỏa sinh nghi, hỏi tới kẻ nào hay gây chuyện phải nói ngay Tạ Tiêu.

“Tiêu từ thối, mình có thể có âm mưu gì, bệnh đa nghi của cậu có phải nặng quá rồi không đấy. Nếu cậu thích thì chúng ta về, mình thì muốn đến đó hơn, về nhà lại phải đối mặt với các thể loại câu hỏi của mẹ.” Tạ Tiêu nửa đùa, nửa uy hiếp nói với Diêm Hỏa. Muốn đấu với anh còn phải luyện tập thêm vài năm, mà cũng không đúng, thêm vài năm nữa thì trình độ của anh cũng lên một bậc rồi, ha ha.

“Nói nhảm, cậu nói vậy rồi tôi còn về được à?” Diêm Hỏa cảm thấy cái danh xưng thương nhân máu lạnh của mình chẳng qua là nguy trang. Haizz, ngày mai phải lên gọi điện thoại cho Lăng Dạ đối phó với cái tên tiểu tử này, may ra cuộc sống của mình mới được thanh tịnh một chút.

“Quả nhiên là thông minh, đi thôi.” Tạ Tiêu thấy ‘gian kế’ của mình đã thành công, liền tốt bụng nhảy lên xe thể thao của mình, Diêm Hỏa lập tức rồ ga phóng đi.

“Mẹ nó, cậu định giết mình đấy à, mình còn chưa đặt mộng xuống, cậu đã cho xe chạy rồi.” Tạ Tiêu khó chịu nhìn Diêm Hỏa, tên quý này cũng quá là vô lương tâm, không biết rằng hạnh phúc sau này của cậu ta là nhờ sự sáng tạo của mình, chỉ là thủ đoạn hơi đen tối một chút, há há.

“Tôi giết được cậu sao? Còn lớn tiếng được như vậy, xem ra cậu vẫn vô cùng an toàn, vẫn còn cách xa cái chết.” Diêm Hỏa không sợ ánh mắt giết người của Tạ Tiêu.

Trở lại chỗ Mật Nhu, vừa tức giận cúp điện thoại của Tạ Tiêu, liền bực mình bấm số khác “Tiêu, cậu qua đây nhanh lên, Kính Huyền đang bị sốt, một mình mình không xoay được.” Mật Nhu vừa nghe điện thoại vừa lo đỡ Kính Huyền đang ngất dưới đất lên giường, lúc này trong lòng cô càng thêm căm ghét Diêm Hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đang Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Người phụ nữ ở bên trong

“Tôi lập tức đến ngay, cô chờ tôi một chút là được rồi.” Tiêu không hề suy nghĩ đến giờ là lúc nào, lập tức nói một câu như vậy, sau đó liền tắt điện thoại, tùy tiện lấy quần áo trong tủ quần áo ra, cầm chìa khóa xông thẳng đến cửa, không để ý tới cô bạn gái đang nằm oán trách ở trên giường khi trên người không có một mảnh vải che thân.

“Tiêu, anh đi đâu vậy, mau chóng nhanh trở lại nha, Tiêu.” Gương mặt người phụ nữ trông rất xinh đẹp, bởi vì động tác liên tiếp hiện tại của Tiêu, giận đến mặt trở nên đỏ bừng. Tiêu không hề nghĩ đến việc quay đầu mình lại nhìn. Làm trong lòng càng thêm nghiêng nể kính khùng, vốn sắp lấy được thân thể cùng trái tim của Tiêu, là có thể bắt được cơ hội hợp tác với công ty anh ta rồi, đột nhiên bắt ngờ xuất hiện một Trình Giáo Kim, con tức giận này làm sao cô có thể nuốt được.

“Mật Nhu, có ở đó không, mở cửa ra đi.” Tiêu đi với tốc độ nhanh nhất tới chỗ Mật Nhu, nhấn chuông cửa ở căn nhà trước mặt. Trong lòng sốt ruột như muốn chết, nếu Kính Huyền xảy ra chuyện gì không hay, anh nhất định sẽ không tha thứ cho mình, em của mình cũng không bảo vệ được, vậy anh chính là một tên phế vật rồi.

“Hừ! Rốt cuộc anh cũng đã đến, nhanh lên một chút giúp tôi đem Kính Huyền đến bệnh viện, đồ bệnh viện chết tiệt, đến bây giờ xe cứu thương còn chưa có tới, tôi sốt ruột muốn chết.” Mật Nhu ở trong phòng nghe được giọng của Tiêu, mới vừa rồi còn sợ hãi giờ rốt cuộc cũng thả lỏng được một chút, trong lòng đã sớm mắng bệnh viện N lần rồi, tốc độ của bệnh viện so với tốc độ của Tiêu lại chậm hơn rất nhiều, giờ bọn họ đang giở trò quỷ gì vậy.

“Cô đừng khóc nữa, Kính Huyền ở nơi nào, làm sao lại phát sốt cao thế, cô không nói cho tên Diêm Hóa biết sao?” Tiêu đi theo phía sau Mật Nhu, đầy câu hỏi nghi ngờ nhìn về phía ánh mắt đỏ hồng, đơn giản là Mật Nhu đã khóc.

“Anh đừng nói với tôi về cái tên chết tiệt kia, đàn ông các anh chính là không có một tên nào tốt, cái tên chết tiệt kia bây giờ còn đang ở cùng với đám phụ nữ nên không rảnh đến. Hừ, anh đừng nói về hán ta, hãy nhanh lên một chút đưa Kính Huyền đi đến bệnh viện, dường như cô ấy rất khó chịu, toàn thân đều nóng rang.” Mật Nhu tức giận, cũng không cho Tiêu mắng thêm nữa, cũng không muốn Tiêu bác bỏ lại lời nói, bởi vì anh mới vừa ở cùng với phụ nữ, mở hôi...

“Bác sĩ, thế nào, sao cô ấy đến bây giờ vẫn chưa tỉnh?” Mật Nhu kiên nhẫn đứng chờ ở bên ngoài phòng bệnh dần dần đang biến mất, vừa nhìn thấy bác sĩ cùng y tá đi ra, vội vàng chạy lên hỏi tình hình một chút.

“Bởi vì bệnh nhân mệt nhọc quá độ, hơn nữa không đầy đủ dinh dưỡng, còn nữa..., bây giờ thời tiết quá bất thường, có thể do bị lạnh mà phát sốt, tôi đã chích cho cô ấy một mũi thuốc, đợi sau khi bệnh nhân tỉnh lại cần phải quan sát thêm mới tính tiếp được.” Bác sĩ nói nhảm một tràng, nói cũng giống như là chưa nói, thứ mà Mật Nhu muốn nghe không phải là thế này.

“Bác sĩ ơi, bây giờ tôi có thể đi vào xem cô ấy một chút không?” Mật Nhu chán phải nghe bác sĩ nói lòng vòng, vội vàng muốn đi xem Kính Huyền một chút.

“Có thể chứ.” Thúc thời lần này bác sĩ không nói nhảm thêm gì nữa, một câu cảm ơn Mật Nhu cũng không có nói, trực tiếp đi ngang qua bác sĩ hướng đến phòng bệnh.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, Kính Huyền làm sao lại không đủ dinh dưỡng hả?” Tiêu rất đau lòng nhìn gương mặt ửng đỏ của Kính Huyền đang nằm ở trên giường, không hiểu làm sao Kính Huyền lại làm cho mình trở nên yếu ớt đến như vậy, đi cùng Mật Nhu ngồi xuống chỗ cái ghế ở bên cạnh giường Kính Huyền.

“Anh cho rằng công việc quản lý của Kính Huyền là một công việc tốt sao? Cô ấy còn có rất nhiều việc cần hoàn thành, cô ấy chính vì như vậy, thường vội vàng làm việc mà quên mất việc chăm sóc thân thể của mình. Thật là, lần này cô ấy tỉnh lại, nhất định tôi phải ép cô ấy ăn nhiều thứ có dinh dưỡng một chút mới được.” Mật Nhu nói chuyện hết một nửa liền chuyển sang đề tài khác, Tiêu nghe thấy trong đầu liền có đầy dấu chấm hỏi, không chỉ có việc quản lý, chẳng lẽ còn làm thêm công việc khác, còn công việc ở chỗ Húc Nhật thì sao, đãi ngộ đối với nhân viên có tốt hay không?

“Mật Nhu, Kính Huyền không chỉ làm việc của một người quản lý, chẳng lẽ còn làm gì khác sao? Cuộc sống của Kính Huyền rất khổ sao?” Tiêu không hiểu liền hỏi Mật Nhu, xem ra thì, anh đối với cô em gái này sao một chút anh cũng không biết thế này.

“Việc này tôi không có tư cách để nói cho anh biết, để sau khi Kính Huyền tỉnh lại, anh muốn biết thì cứ tự mình hỏi cô ấy, chỉ cần cô ấy chịu nói cho anh biết.” Mật Nhu đúng là không có tư cách nói cho Tiêu biết bí mật của Kính Huyền, chỉ có chủ nhân của bí mật mới có tư cách nói ra. Mật Nhu là bạn tốt của Kính Huyền, nhưng cũng không thể cứ cái gì cũng nói hết ra cho người khác biết mọi chuyện được.

“Cô không muốn nói, vậy tôi cũng không miễn cưỡng ép buộc cô.” Tiêu cũng được xem như là người bạn thân thiết, nếu cô không nói, cũng không cần thiết phải khổ sở hỏi tiếp, chờ Kính Huyền sau khi tỉnh lại tự mình đi hỏi cô ấy là tốt nhất.

“A, đúng rồi, còn hai tên nhóc kia nữa, một mình tôi ở trong bệnh viện, tôi muốn đổi bộ đồ đêm hôm qua và cũng muốn dẫn bọn chúng đến bệnh viện, hiện tại cũng đã trở thể này, hai tên nhóc kia nhất định sẽ lo lắng. Tiêu, anh đem hai đứa bọn chúng đến đây đi.” Mật Nhu quá bận việc, hiện tại mới nghĩ đến hai tiểu bảo bối bị thương cũng đang đợi mình, a, bây giờ như thế nào đây, bọn họ cũng đều bị thương, rồi hôn mê.

“Được rồi, yên tâm đi, tôi sẽ đem hai tên nhóc kia an toàn mang tới trước mặt của cô.” Bộ dạng Tiêu giống như đang nhận nhiệm vụ trọng đại của Mật Nhu. Bộ dạng nghiêm túc này của anh, bởi vì anh nhìn thấy Mật Nhu không có tâm tình tốt mấy, nên anh lập tức dùng biểu hiện để chọc cô cười.

“Ha ha, rốt cuộc cô cũng đã cười, thật ra thì cô cười lên trông rất xinh đẹp, về sau phải cười nhiều mới được.” Tiêu nhìn nụ cười rục rờ vui vẻ của Mật

Nhu mà thấy ngây người, không tự chủ được liền thốt lên những lời trong lòng mình.

“Biết rồi, trước hết anh nên nhanh đi đón hai tên nhóc kia lại đây rồi hãy nói.” Mật Nhu bị câu nói của Tiêu làm cho có chút đỏ mặt, vội vàng luống cuống nói Tiêu đi ra ngoài đem hai tên nhóc kia đến, còn mình ngồi yên lặng ở bên cạnh Kính Huyền mà nhìn cô, trong lòng càng ngày càng cảm thấy chua xót nhiều, lỗ mũi cũng ề ề, như muốn khóc.

“Kính Huyền, chính vì cậu quá quật cường, lại cứ tăng thêm việc mà không biết quý trọng đến thân thể của mình, cậu xem, hiện tại biến mình thành cái bộ dạng này, cũng chỉ biết làm cho mình lo lắng. Hừ, lần sau nếu cậu dám biến thành cái bộ dạng này, mình sẽ không quan tâm đến cậu nữa, ai biết cậu làm mình ra như vậy, không biết quan tâm đến thân thể của mình một chút nào.” Mật Nhu nói với giọng điệu oán trách, nhưng trong lời nói đều là sự quan tâm, bởi vì Kính Huyền cảm thấy không thoải mái nên liền cau mày lại, Mật Nhu càng giận chính mình thêm.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 140: Ô Nha Chủ

“Nói đi nói lại cũng đều do mình không tốt, vốn không nên để cho cậu mệt nhọc như vậy, cậu còn phải chăm sóc cho hai tên nhóc kia, lại phải đi công tác vì công việc, còn buổi tối lại thường giúp đỡ giải quyết ít chuyện bí mật trong bang. Cậu đừng tưởng mình không biết mọi việc trong bang, nhiều năm như vậy, khi không có mình thì tự cậu lại đi lo hết, không phải không biết cậu ở trong bóng tối thao túng hết tất cả mọi việc, có phải cậu cố ý không muốn lo cho bản thân của mình không hả, thiệt là.”

Mật Nhu thấy trong phòng bệnh không có ai, từng câu nói ầm sâu trong lòng vẫn cứ nhìn Kính Huyền mà nói ra tất cả, như vậy trong lòng cũng sẽ thoải mái một chút, nhìn Kính Huyền cả ngày đều làm việc giống như không muốn sống vậy. Cho dù là siêu nhân cũng sẽ không chịu nổi, huống chi là một thân thể nhỏ gầy yếu như thế này đây?

Chuông điện thoại di động không ngừng vang lên, làm tắt cả những lời Mật Nhu còn chưa nói xong đều bị cắt đứt hết. Bất đắc dĩ Mật Nhu mới nghe điện thoại, chỉ là cô vẫn còn chưa nói gì, thì giọng bên kia điện thoại di động liền truyền đến âm thanh rất hưng phấn.

“Mật Nhu, anh là Linh nè, em bây giờ ở nơi nào, anh đi tìm em, chúng ta cùng nhau tập trung lại cùng nhau đi ra ngoài.” Ở bên kia điện thoại di động không biết Linh đã hạ quyết tâm trong lòng đến bao nhiêu lần mới dám gọi cuộc điện thoại này, vui mừng đến độ ngay cả Mật Nhu cũng không thể nào mở miệng nói được, thật là làm cho người ta không thể tin được, một công tử hào hoa phải thay đổi cả tính tình, sao lại thay đổi quá nhanh như vậy chứ.

“Bây giờ tôi đang ở bệnh viện, không có rảnh, muốn tập trung thì tự anh đi tập trung lại là đủ rồi.” Giọng điệu Mật Nhu đối với Linh lại chẳng hề khác xưa mấy, giọng nói không hề tốt chút nào, chỉ là Linh lại cảm thấy không hề oán trách.

“Cái gì, em ở bệnh viện, em vẫn còn bị thương sao, em ở bệnh viện nào, anh đi tìm em.” Linh nghe Mật Nhu nói đang ở trong bệnh viện, nhất thời khẩn trương hỏi thăm địa chỉ bệnh viện, sự quan tâm cũng được thể hiện ở trong lời nói, Mật Nhu nghe được lời nói này, nếu nói không cảm động thì thật sự là giả.

“Người bị thương là Kính Huyền, anh muốn tới đây phải không, tốt lắm, hiện đang ở bệnh viện XX, nhanh qua đây đi.” Mật Nhu vừa nghĩ tới việc Linh hay bắt nạt cô con gái nuôi bảo bối sắp đến chỗ của mình: hắc hắc, hiện tại anh muốn đến đây, vậy thì xem như một cơ hội tốt để trả món nợ này, để cho anh còn dám thích đùa giỡn với bọn trẻ hay không, cho dù có đùa thì cũng phải xem đối tượng.

Buổi sáng Hoan bảo bối khóc một mực nói Linh đã phá hư bao nhiêu thứ, bắt nạt bé thế nào, làm rớt hư quả trứng mà cô bé làm cho Kính Huyền như thế nào, lúc ấy Mật Nhu nghe được việc đã đánh Tiêu hết một trận, nếu như chỉ vì Hoan bảo bối còn nhỏ tuổi mà có ảnh hưởng đến tâm lý nó, vậy anh cần phải bồi thường rồi đó.

“Cái gì, Kính Huyền bị thương, không trách sao anh vẫn không gọi điện thoại được cho nha đầu kia. Biết rồi, anh cùng Hạo lập tức đến chỗ em.” Linh nghe được việc Kính Huyền bị thương, thiếu chút nữa vì vui mừng mà nhảy dựng lên múa hát. Không thể trách anh không có lương tâm, cũng không thể tưởng tượng được nếu Kính Huyền không có bị thương, hôm nay mình sẽ cùng Kính Huyền tham gia vào cuộc họp yêu người nào đó, càng quá đáng hơn nữa, sao lại dám bắt người đàn ông anh tuân như anh phải đi giả làm đàn bà.

“Anh có ý gì, sao hả, Kính Huyền bị thương anh vui lắm sao, cẩn thận tôi đánh chết anh đó.” Mật Nhu nghe được Kính Huyền bị thương mà giọng điệu của Linh lại vui mừng như vậy, nhất thời tối sầm lại một nửa, dù có vui sướng cũng không cần thiết phải biểu hiện ra ngoài như vậy, hơn nữa chỉ cần nghe qua liền biết rõ.

“Không có, không có, anh có vui gì đâu, anh thật sự rất đau lòng, đau lòng muốn chết đi được, nha đầu Kính Huyền kia thật sự làm cho anh đau lòng quá đi, em không biết chứ, anh vừa nghe Kính Huyền bị thương, trong nội tâm của anh có rất nhiều điều kinh ngạc đó.” Linh nghe được lời của Mật Nhu nói như vậy, thái độ liền xoay 360 độ.

Bất quá câu đầu thật sự chính là nói láo, còn câu sau mới là những lời nói thật lòng, vì vui mừng quá nên mới kinh ngạc. Trước kia biết rõ Kính Huyền

được bao nhiêu, thì nhận thức được nhiệm vụ nguy hiểm nhiều đến bấy nhiêu, cái tên kia giống như là một nữ siêu nhân, nếu lần đầu không có bị thương, thì ngược lại chính anh là người xui xẻo, nói đến mà mất hết thể hiện, mỗi lần đều bị chút vết thương nhỏ không phải là do dao rọc, thì cũng là bị đạn bắn trúng, hay bị người khác cười nhạo đến chết.

Cũng may sáu năm trước Kính Huyền biến mất, mình mới có cơ hội hợp tác với Hạo, mỗi ngày đều được Hạo ma quỷ kia huấn luyện, mỗi ngày đều phải tiếp nhận ánh mắt rét chết người của Hạo, không muốn cố gắng cũng không thể được, cho nên mới có được thành tựu như ngày hôm nay, nhưng mà bây giờ nghĩ đến những thứ được tên ma quỷ kia huấn luyện, trong lòng còn dựng đứng tóc gáy, quả là đáng sợ.

“Hừ, tin vào lời của anh tôi sẽ không còn là Mật Nhu, muốn đi cũng phải tới đây nhanh một chút, cúp máy đây.” Mật Nhu không hề chịu thua Linh chút nào, lạnh lùng cúp điện thoại, khiến Linh vẫn duy trì ánh mắt nhìn về phía điện thoại, chỉ muốn đem điện thoại quăng vào cái hố để trừng phạt mới hả được con giận, ngay cả người em trai của Linh đi thẳng đến bên cạnh của Linh, mà anh vẫn cứ duy trì ánh mắt và động tác như bị mất hồn vậy.

“Anh Linh, có phải điện thoại bị hư rồi không, sao anh cứ nhìn chăm chăm vào nó, có phải muốn em đổi cho anh một cái khác không?” Tên tiểu đệ thấy mình đứng trước mặt Linh lâu như vậy, mà anh cũng không ngẩng đầu nhìn mình dù chỉ là một con mắt, không khỏi nghi ngờ liền hỏi, còn vô cùng tốt bụng muốn giúp Linh đổi cho một cái điện thoại đi động mới.

“Mắc mớ gì tới mày, tránh ra đi.” Linh vẫn còn buồn bực không tìm được người để phát hỏa, hiện tại có một kẻ ngu ngốc chạy tới, ác độc nhìn tên tiểu đệ nói, sau đó bỏ lại tên tiểu đệ ngu ngốc rồi đi.

“Mẹ nuôi, mẹ sao vậy?” Bảo bối Hoan cùng Đình bảo bối được Tiêu mang vào trong phòng bệnh của Kính Huyền, bởi vì Đình bảo bối bị thương rất nặng, cho nên hiện tại được Tiêu ôm ở trong tay mà đi vào bên trong.

“Hoan Bảo bối bước tới đây, bình thường mẹ cũng đã quá mệt mỏi, cho nên mới bị ngã bệnh, không có chuyện gì đâu.” Mật Nhu rút bớt lại bệnh tình của Kính Huyền gấp mấy lần để cho Hoan bảo bối biết, cô không muốn cho Hoan bảo bối còn nhỏ tuổi phải mất ừ mảy chau, như vậy cũng không hay.

“Lúc nào thì mẹ mới có thể tỉnh lại, con muốn thấy mẹ cười với con, con không muốn nhìn thấy mẹ nằm ở trên giường.” Dù Hoan bảo bối còn rất nhỏ nhưng trong lòng cũng vẫn lo sợ như vậy, đi đến bên cạnh Kính Huyền nắm lấy tay của Kính Huyền, nhìn Mật Nhu hỏi rất đáng thương.

“Ha ha, Hoan bảo bối sao lại có thể suy nghĩ nhiều như vậy chứ, ngày mai mẹ sẽ tỉnh lại thôi, bởi vì mẹ quá mệt mỏi, cho nên hiện tại mới tới đây để ngủ, chúng ta không nên làm ầm ỹ đến mẹ, con và anh cùng nhau ngủ ở đây hôm nay có được hay không.” Mật Nhu rất buồn ngủ nên cứ ngáp dài nhưng vẫn cố gắng dụ dỗ, Hoan bảo bối vẫn cứ tựa sát bên cạnh của Kính Huyền, liền chỉ chỉ vào một cái giường khác bên cạnh của Kính Huyền cho hai đứa trẻ có thể ngủ lại đây vào tối nay.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Chú Hạo bắt nạt con

“Được, chỉ cần có mẹ nuôi, Hoan bảo bối sẽ không làm ầm ỹ đến mẹ, vậy chúng ta đi ngủ trước đi.” Hoan bảo bối hiểu chuyện cũng không nói gì thêm, ngoan ngoãn ôm Mật Nhu đi đến trên giường ngủ, Đình bảo bối dù là con trai, nhưng bị thương nặng, trên đường tới đây cũng đã ngủ say rồi.

“Cô cũng nên đi nghỉ đi, tôi ở nơi đây giúp cô chăm sóc cho Kính Huyền.” Tiêu nhìn thấy Mật Nhu mấy ngày nay cứ bồn ba, mắt cũng đã có quầng thâm, không đành lòng cứ để cho Mật Nhu mệt mỏi như vậy, chủ động đề nghị muốn chăm sóc cho Kính Huyền.

“Không cần đâu, tôi vẫn còn có việc, ngược lại là anh kìa, một tổng giám đốc ngày ngày đều có chuyện để làm, trước hết anh cứ đi nghỉ đi, chờ một chút sẽ có người đến đây thay thế cho tôi, không có chuyện gì đâu.” Giọng Mật Nhu mang theo vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn cự tuyệt lòng tốt của Tiêu, muốn nói chờ Linh một chút nữa sẽ đến, xem như có ép thì cũng phải ép Linh giúp hai người họ chăm sóc cho Kính Huyền.

“Vậy thì cũng tốt, tôi đi trước, sáng ngày mai tôi sẽ tới thăm mọi người.” Mật Nhu nói đến mức này, Tiêu còn có thể nói cái gì nữa, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý với Mật Nhu, sau đó rời khỏi phòng bệnh của Kính Huyền.

Không biết Mật Nhu mệt mỏi nằm ở bên mép giường Kính Huyền ngủ đi đã bao lâu, cho đến khi mơ mơ màng màng cảm giác được có người nào đó bế lên, lúc này mới lười biếng nửa mở nửa ngủ, ánh mắt lim dim nhìn về phía người ôm mình lên.

“Em cứ ngủ tiếp đi, anh giúp em xem chừng Kính Huyền thật tốt cho.” Vốn dĩ Linh có thể đến nhanh hơn, chỉ là trên đường đã xảy ra một chút chuyện nhỏ, cho nên mới làm trễ nải thời gian, vừa đi theo Hạo vào phòng bệnh đã nhìn thấy Mật Nhu đang mệt mỏi nằm thiếp đi bên giường bệnh của Kính Huyền, không đành lòng quấy rầy Mật Nhu ngủ, liền đem Mật Nhu nhẹ nhàng bế lên từ trên ghế. Nhưng mà, dường như hiệu quả không được tốt lắm, vẫn cứ làm cho Mật Nhu tỉnh lại.

“Ừ”, Mật Nhu thấy đó là Linh, cũng yên lòng giao Kính Huyền cho anh, vì chính mình cứ mơ mơ màng màng nên chỉ trả lời một câu sau đó lại ngủ đi, có thể thấy hiện giờ Mật Nhu mệt mỏi rất nhiều.

“A, thật là sáng khoái, tôi ngủ ở trên giường từ khi nào vậy hả?” Đã hơn 9h sáng rồi, rốt cuộc thì cũng ngủ đủ giấc, Mật Nhu vận eo bẻ cổ từ trên giường ngồi dậy. Sau khi tỉnh lại phát hiện mình đang ở trên giường, không ngờ rằng mình có thể ngủ thẳng giấc ở trên giường như vậy.

“Là em à, thật lợi hại, anh bỗng em thăng lên trên giường ngủ, em vừa tỉnh dậy cũng làm cho anh quên hết tất cả, bội phục em thiệt.” Chăm sóc Kính Huyền một đêm, Linh nghe giọng Mật Nhu rời khỏi giường, lại nghe được lời nói tiếp theo kia của Mật Nhu, không nhận được liền muốn trêu chọc cô.

“Hắc hắc! Tôi đây không phải là do quá mệt nhọc đâu, a, hai tiểu bảo bối đi đâu rồi hả?” Mật Nhu không nghe những câu sau, cho dù có mặt đây đi nữa thì da cũng sẽ đỏ, muốn đem tâm mắt chuyển đi tới chỗ khác, nhưng khi thấy hai tiểu bảo bối phải được ngủ trên giường nhưng hiện giờ lại không thấy, nhất thời Mật Nhu liền khẩn trương hỏi Linh.

“Đừng lo lắng, hai người bọn họ được Hạo mang đi ra ngoài ăn một chút gì đó, thuận tiện nhờ cậu ta mua giúp chút cháo cho hai người ăn, nhưng mà đến bây giờ Kính Huyền vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, xem ra anh phải đi gọi bác sĩ tới xem một chút.” Linh nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của Mật Nhu, không dám nói cho Mật Nhu biết sau khi hai tiểu bảo bối kia tỉnh lại dùng ánh mắt hung ác không giết người được của mình nhìn về phía anh. Cuối cùng vẫn là anh không biết nói bao nhiêu lần, rốt cuộc hai tiểu tử kia cũng tin anh là bạn của Kính Huyền.

“Không đúng, Kính Huyền chỉ là phát sốt mà thôi, sao đến bây giờ vẫn không hề tỉnh lại, anh nhanh đi gọi bác sĩ tới xem một chút đi.” Mật Nhu vừa nói đến sự tỉnh của Kính Huyền, liền có chút khẩn trương, điều này cũng không thể trách cô, từ nhỏ hai người đã cùng nhau lớn lên là bạn bè của nhau, tình cảm đương nhiên so với bạn bình thường còn bền vững hơn.

“Em đừng luôn cứ hù dọa mình, anh sẽ đi gọi bác sĩ, thực ra không biết anh có nên đi tìm nhóm Quý Y kia tới không nữa.” Linh buồn cười nhìn thấy gương mặt vội vàng của Mật Nhu, tính tình của nha đầu này thật sự không hề thay đổi chút nào, tính tình vẫn cứ nóng vội như vậy.

“Xem ra tôi cũng nên gọi Quý Y đến xem Kính Huyền thì tốt hơn, đối với tiền bạc tôi cũng không có gì là khó khăn, anh đi làm thủ tục xuất viện cho Kính Huyền đi, tôi muốn đưa Kính Huyền về nhà của tôi, anh gọi điện thoại kêu Quý Y tới là được rồi.” Mật Nhu nghĩ ở trong lòng, trong nhóm kia tin rằng sẽ có nhân tài được bồi dưỡng khá hơn một chút, bác sĩ không phải không tốt, chỉ là những vấn đề về kỹ thuật kia còn chờ phải tăng cường thêm, ít nhất so với trong nhóm công nghệ cao kia thì có lẽ kém hơn rất nhiều.

“Cũng được, vậy anh lập tức đi làm ngay, a, đúng rồi, điện thoại di động của em, vào sáng sớm hôm nay có người gọi điện thoại cho em, nhưng anh không muốn có tiếng động làm ồn ào nên không nghe, nhưng người kia thật là phiền phức.” Linh đi tới cửa phòng bệnh, chợt nhớ đến cái gì đó, quay đầu lại nhìn về phía Mật Nhu nói.

“Biết rồi, anh còn phiền hơn cả người kia đó.” Mật Nhu vừa đáp trả lại lời của Linh nói, vừa không quên tổn hại Linh thêm mấy câu, cầm điện thoại di động lên thì nhìn thấy hiện lên trên điện thoại, là Đường Đường.

“Này, Đường Đường, sao hả?” Mật Nhu bấm số điện thoại của Đường Đường, thấy Đường Đường gọi điện thoại nhiều cho mình như vậy, thật đúng là sợ đến hết hồn. Không biết xảy ra chuyện trọng đại gì, mà gọi đến vội vàng quá vậy.

“Còn hỏi mình về chuyện gì, thiệt là, mình nghe phụ tá của cậu nói Kính Huyền bị thương, sao cậu cũng không nói cho mình biết, các cậu bây giờ đang ở nơi nào, mình đi gặp các cậu.” Đường Đường thấy mấy ngày rảnh rỗi thì Mật Nhu sẽ cũng đến tìm mình, nhưng lần này ngay cả thời gian dự định làm cuộc hóa trang cũng bị hủy bỏ, hỏi phụ tá của cô thì sau này mới biết Kính Huyền bị thương, còn có không nhanh gọi điện thoại tới máng Mật Nhu một cái, nha đầu này không có lương tâm, Kính Huyền bị thương cũng không nói cho cô biết.

“Thật xin lỗi, mình có việc đến mức choáng váng luôn, hai ngày trước hai tiểu bảo bối bị bắt cóc nên đã bị thương, hiện tại Kính Huyền lại bị bệnh, mình còn có thời gian gọi điện thoại đi đâu chứ, hắc hắc.” Mật Nhu nghe được giọng nói quan tâm của Đường Đường ở đầu dây bên kia, trong lòng thật sự rất cảm động, cho nên vội vàng cười nói.

“Cái gì, bắt cóc, kẻ nào có lá gan lớn như vậy, sao lại dám bắt cóc hai tiểu bảo bối đáng yêu của mình, không muốn sống nữa có phải hay không, làm mình tức chết luôn rồi nè.” Tính khí của Đường Đường thật sự có vài điểm giống Mật Nhu, đều là loại người nóng nảy, không thể trách được sao họ có thể trở thành bạn tốt, xem ra thật sự bọn họ đúng là duyên phận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đùng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Mang con đi chơi có được hay không

Bên kia điện thoại di động Đường Đường nghe được hai tiểu bảo bối của mình bị bắt cóc như vậy, hơn nữa còn bị thương, giận đến đỉnh đầu cũng muốn bốc khói, thẳng thừng la hét muốn tìm ra cái tên đầu sỏ gây ra tội lỗi đó, cho hắn tự mình xem lại hậu quả của mình.

“Cậu quá kích động rồi, trước hết bây giờ cậu đến nhà của mình chờ mình, mình để dành một cái chìa khóa đặt ở bên ngoài, từ bồn hoa thứ hai ở phía dưới đó cậu đi lấy là biết à.” Mật Nhu nghe Đường Đường bị kích động nói chuyện càng thêm lớn tiếng, không thể làm gì khác hơn gọi Đường Đường đi

về nhà cô đợi cô ở trong nhà trước còn tốt hơn nữa.

“Cậu thật là, mình đã nói cậu việc để tùy tiện chìa khóa như vậy là thật xấu cần phải bỏ đi, cậu còn không chịu từ bỏ, nếu một ngày nào đó sợ ý bị trộm vào, làm thế nào thì cậu mới khôn ra đây hả.” Đường Đường nghe Mật Nhu vẫn cứ như trước đây, vẫn không chịu từ bỏ thói quen thích để chìa khóa đặt ở phía sau bồn hoa, không nhận được liên giảng đạo ngay cho Mật Nhu.

“Cậu yên tâm đi, ăn trộm không vào được bên trong khu nhà nhỏ đâu, chỗ mình ở sao loạn được chứ? Cậu nhanh lên một chút đi, bọn mình tới đó liền, có người đến, mình cúp máy trước.” Mật Nhu không thể nói gì, mọi chuyện cũng đã rồi, mà chỗ cô ở làm sao mà có loạn xảy ra được, nhìn thấy Hạo mang theo hai bảo bối trở lại, Mật Nhu cũng không thể làm gì khác hơn là bỏ ngang việc tán gẫu với Đường Đường, đi hỏi hai nhóc kia thế nào.

“Được rồi, cậu đi làm việc của mình đi.” Đường Đường không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ đồng ý, sau đó cúp điện thoại của Mật Nhu, đem cửa hàng giao cho cửa hàng trưởng, còn cô lại không chịu làm trách nhiệm của một bà chủ lớn, liền quang minh chính đại đi trốn việc.

“Mẹ nuôi, mẹ rốt cuộc đã tỉnh ngủ.” Hoan bảo bối trước hết đến ôm Mật Nhu, tất cả uất ức cũng viết rõ ở trên mặt, thấy vậy đầu Mật Nhu đầy dấu chấm hỏi, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Sao thế Hoan bảo bối, có người bắt nạt con hả, con nói cho mẹ nuôi biết, mẹ nuôi giúp con đánh hắn.” Mật Nhu nói xong còn vung vung cánh tay gầy nhỏ của mình lên, xem ra thật sự rất khó chịu.

“Chính là người này, chú này bắt nạt con, còn có cả anh trai nữa.” Hoan bảo bối vừa nghe đến có người giúp bé, lập tức lên án Hạo cho Mật Nhu biết, còn bắt Đình bảo bối cũng nói ra một lượt.

“Con xác định là chú này?” Mật Nhu nhìn thấy Hoan bảo bối chỉ về hướng nơi Hạo đứng, nhìn anh như mặt bị bỏ đói, nghi ngờ hỏi Hoan bảo bối thêm một lần nữa, xác định một chút thì tốt hơn.

“Chính là chú này, mẹ nuôi, chú này thật là xấu.” Hoan bảo bối gật đầu khẳng định một cái, ý bảo rằng mình không có nói sai người.

“Vậy chú bắt nạt con thế nào, nói cho mẹ nuôi nghe thử xem?” Mật Nhu thật sự tò mò là Hạo đã đắc tội Hoan bảo bối ở chỗ nào, cũng có chút không tin, mặt Hạo không có biểu tình gì cả, cho dù Mật Nhu nghĩ đến khi trời tối, có thể không nghĩ ra Hạo lại làm chuyện bắt nạt Hoan bảo bối, vì những chuyện nhảm chán như vậy chỉ có Linh làm.

“Chú không để cho con cùng anh trai ăn MacDonald (ăn cơm), chỉ biết ép chúng con ăn cái gì cháo trắng kia, cái đó khó ăn chết được, còn bắt tất cả chúng con ăn sạch sẽ.” Hoan bảo bối hiện tại nhớ tới cái gì kia là cháo trắng, đã cảm thấy ghê tởm, làm khẩu vị của bé rất tệ, nhất định là ăn không quen mùi vị cháo trắng gì kia, hơn nữa cả chút đồ ăn cũng không chuẩn bị cho bé ăn.

“Chà, là bởi vì cái này sao?” Mật Nhu liền tưởng đến rất nhiều nguyên nhân làm cho hai đứa nhỏ giận dữ, sau khi nghe cảm thấy lỗi lầm này cũng không lớn.

“Đúng vậy a, chẳng lẽ còn không đủ sao?” Gương mặt Hoan bảo bối nói lộ ra vẻ khổ sở, oan ức nhìn về phía Mật Nhu.

“Ha ha, Hoan bảo bối à, chú Hạo quan tâm các con mới để cho các con ăn cháo trắng đó, chú Hạo không có ác ý, như vậy cũng không phải là đang bắt nạt con.” Mật Nhu nhất thời cảm thấy buồn cười, nghĩ đến Hạo có ý tốt quan tâm, cư nhiên bị hai tiểu bảo bối tưởng lầm là bắt nạt, thật là có điểm khôi hài.

“Cái gì a, chú đó rõ ràng chính là không muốn cho chúng con ăn MacDonald mới buộc chúng con ăn cháo trắng, hơn nữa cháo trắng đó siêu cấp siêu cấp khó ăn.” Hoan bảo bối không phục liền phản bác, nhìn thấy Mật Nhu cười vui vẻ như vậy, trong lòng càng thêm uất khuất.

“Hai đứa các con tới đây, mẹ nuôi nói cho các con biết, người bệnh chính là cần phải ăn nhẹ một chút, MacDonald gì cũng không thể ăn, chú Hạo chính là quan tâm các con, chỉ là gương mặt chú rất lạnh lùng không có nói ra, chờ sau khi các con khỏe lại, các con kêu chú Hạo dẫn bọn con đi ăn MacDonald gì, chú Hạo nhất định sẽ dẫn bọn con đi ăn.” Mật Nhu cười đến nghẹn, kiên nhẫn giải thích cho hai tiểu bảo bối để có thể giải phóng uất ức trong lòng. Xem ra, dù là thiên tài nhi đồng, cũng chỉ là đứa nhỏ nên cũng có lúc tức giận, dường như cũng giống như Đình bảo bối.

“Thật như vậy sao? Về sau hết bệnh, chúng con kêu chú dẫn chúng ta đi đâu ăn cũng có thể sao?” Hoan bảo bối nghe Mật Nhu nói, vui vẻ nói, thật sự là vết sẹo lành là quên đau, mới vừa rồi còn uất ức bây giờ trên mặt không còn thấy dấu vết ở nơi nào.

“Đúng vậy a, nếu không chính con đi hỏi chú Hạo, nhìn chú nói có đúng hay không.” Mật Nhu đưa ra một vấn đề khó khăn không nhỏ như vậy để cho Hạo đi giải quyết, trong lòng cười trộm xem bộ dạng bị bêu xấu của Hạo, hình ảnh kia nhất định là rất buồn cười.

“Chú, chờ chúng con lành vết thương, chú có phải sẽ dẫn chúng con đi ăn đồ ăn thật ngon không?” Hoan bảo bối không còn có tâm trí gì cứ đi lôi kéo vạt áo của Hạo hỏi, chỉ là đây chính là kết quả mà Mật Nhu muốn, Hoan bảo bối đơn thuần nhất định sẽ quán Hạo bắt anh dẫn đi ăn món ngon gì đó, bởi vì Hoan bảo bối tuyệt nhiên sẽ không xem sắc mặt.

“Được.” Hạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bên trên trần ngập mong đợi, Hoan bảo bối nghĩ ăn gì đó thật ngon, bởi vậy anh không dám nói ra lời cự tuyệt, nhưng vẫn vui vẻ ôm lấy Hoan bảo bối dụ dỗ Hoan bảo bối nói bất cứ thứ gì, anh bảo đảm chắc chắn dù cho không thể nào làm được, cũng phải đáp trả lại vấn đề đơn giản như vậy, chỉ là gương mặt có vẻ mặt không có cứng nhắc giống như lúc mới tiến vào như vậy.

“Thật à, cảm ơn chú, đến lúc đó nhất định phải mang con đi ăn thật ngon đó, còn nữa..., còn có muốn đi khu vui chơi để chơi, đến lúc đó chú cùng con đi chơi có được hay không?” Hoan bảo bối thấy Hạo cư nhiên không từ chối mình, càng thêm được vui đùa tiên muốn Hạo đưa bé đi đến khu vui chơi, Mật

Nhu nghe được bên cạnh cười thật vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Người phụ nữ không thể xuyên thủng

“Ừh, được.” Hạo vốn muốn cự tuyệt đi khu vui chơi, nhưng khi nhìn vẻ mặt tràn đầy hi vọng cùng dáng vẻ vui mừng của Hoan bảo bối, những cứng rắn muốn cự tuyệt liền nuốt vào trong bụng, chữ đầu tiên muốn nói là được.

“Oa! Chú thật là người tốt, ha ha. Vậy con phải nhanh chóng khỏe lên một chút, đến lúc đó có thể cùng chú đi rất nhiều nơi để chơi.” Hiện tại trong lòng của Hoan bảo bối rất là vui. Mật Nhu luôn ở bên cạnh nhìn thấy động tác của Hoan bảo bối và Đình bảo bối đối với Hạo, cũng không khỏi tự chủ được liền nở nụ cười, không tẻ lắm, xem ra Hạo cũng không có đáng ghét như cái tên Linh đó.

“Mọi người đang nói gì vậy, bộ dạng vui vẻ như vậy, không nghĩ đến Hạo có thể dụ dỗ được đứa nhỏ còn rất dốc lòng.” Linh miệng rộng mới vừa làm xong thủ tục xuất viện, vừa vào phòng bệnh liền nhìn thấy Hoan bảo bối đang vui vẻ lôi kéo vạt áo của Hạo, nhất thời thật rất tò mò muốn biết rốt cuộc chuyện gì lại vui vẻ như vậy.

“Mắc mớ gì tới ông, tránh ra.” Hoan bảo bối đối với kẻ chọc mình khóc nhiều lần này, hơn nữa Linh còn làm rớt bẻ quà tặng của bé tự tay làm cho mẹ, một chút ấn tượng tốt cũng không có.

“Sao chẳng liên quan tới chú, chú là bạn tốt nhất của mẹ con, đương nhiên là có chuyện vui gì cứ nói ra để chia sẻ, con nói không phải sao.” Vẻ mặt Linh nói rất vui, chỉ là vẻ mặt như vậy thật sự không thích hợp dùng ở trên mặt không, bởi vì xem ra như vậy, dường như càng tăng thêm vẻ gian trá.

“Anh đừng dạy hư bọn trẻ, mọi chuyện làm xong chưa?” Mật Nhu bắt đầu dĩ trừng mắt liếc nhìn Linh cùng bộ dạng lúc trước có vẻ rất khó chịu và cũng rất hiếu kỳ, thật sự đã trải qua nhiều năm để rửa sạch tội lỗi như vậy, dường như đối với anh có một chút hiệu quả cũng không có, mà đối với cái gì cũng rất tò mò.

“Anh đã làm xong chuyện mà em vẫn chưa yên tâm, từ giờ sẽ tốt thôi. Hạo, cậu bỗng Kính Huyễn lên đi, chúng ta đi cùng Mật Nhu về nhà, mình gọi Quý Y kia đợi trước cửa nhà Mật Nhu rồi, không nên làm cho cái tên Quý Y với tính khí không tốt kia đợi quá lâu được đâu.” Linh thấy Mật Nhu hỏi mình, nhất thời nghiêm chỉnh lại phần nửa, kêu Hạo bỗng Kính Huyễn vẫn còn đang ngủ mê man có thể rời đi.

“Vậy thì đi nhanh một chút đi, hai đứa con cũng mau đi.” Mật Nhu mỗi tay kéo một đứa nhỏ đi đến trước mặt, không biết là tại sao, trong lòng luôn cảm giác có điềm quái lạ, kỳ quái, có phải là sắp xảy ra chuyện gì hay không?

Giác quan thứ sáu của Mật Nhu thật sự là rất chính xác, bởi khi đoàn người bọn họ đến trước cửa nhà của Mật Nhu, nhìn thấy dáng dấp của một người rất đẹp trai, một đầu tóc màu đỏ hồng dị thường với quần áo kỳ quái. Đi theo là một bóng dáng nhỏ xinh đẹp, trong tay cầm một cây chổi quét, nhưng nét mặt rất tức giận đứng chống nạnh với kẻ mặc bộ quần áo kì quái ở trước mặt - Đường Đường.

“Mật Nhu, cậu đã đến, mình nói cho cậu biết nha, cái chìa khóa đặt ở phía dưới bồn hoa kia thật sự không an toàn, không tin thì cậu xem đi. Nếu không phải là mình tới đây sớm, nhà cậu hiện tại liền bị ăn trộm vào rồi, cậu xem cái bộ dạng kỳ quái của người này đi, lại đem tóc nhuộm thành ra như vậy. Hẳn cư nhiên cầm chìa khóa của cậu muốn đi thẳng vào trong, quá ghê tởm, mình thật sự chưa từng thấy có tên trộm nào dám thẳng thừng không hề sợ hãi như vậy.” Đường Đường bởi vì đứng ở cửa, bác sĩ kì quái kia lại đưa lưng về phía đám người của Mật Nhu, Đường Đường vừa nhìn thấy Mật Nhu cuối cùng cũng đã đến, liền nhanh chóng nhìn về phía Mật Nhu nói thao thao bất tuyệt, nghe được cả đám Mật Nhu từng người liền có bộ mặt tối sầm lại, “Khự”, ngoại trừ Hạo ra.

“Vậy trong tay cậu cầm cái cây chổi quét là như thế nào vậy?” Mật Nhu nuốt nước miếng nói, hi vọng không phải là giống như trong đầu cô nghĩ vậy, bằng không trái tim nhỏ bé của cô không thể chịu nổi sự khiếp sợ lớn như vậy.

“Nói nhảm, nhà cậu cũng bị ăn trộm rồi, mình không bảo vệ nhà các cậu thật tốt một chút, cậu nói mình phải làm thế nào, đương nhiên cầm cây chổi đem hẳn quét đi. Cậu không biết chứ, tên đàn ông ngoại lệ này còn dám ở trước mặt của tôi trắng trợn rót nước uống..., thật sự là làm cho người ta rất tức giận, nhanh lên một chút mau báo cảnh sát đến bắt hắn đi.” Đường Đường càng nói càng tức giận, càng nói càng kích động.

“Tôi thấy nơi này rất kì quái, người phụ nữ này, cô không nên cứ ăn nói lung tung, còn nữa..., tôi nói rất nhiều lần rồi, tóc đỏ của tôi là trời sanh, không phải nhuộm.” Quý Y không bình tĩnh nhìn cô gái trước mặt này đã giải thích lần thứ N, không nghĩ chiều cao của người phụ nữ nhỏ nhắn này không tới 1m6. Hơi sức lại có thể lớn đến như vậy.

“Anh có nhuộm hay không thì tôi quản làm gì, còn nữa..., cái bộ dạng của anh còn chưa đủ kỳ quái sao? Tôi nhìn dáng dấp của anh xem ra tìm người, cư nhiên lại không có văn hóa dùng mảnh khố để chạy vào làm kẻ trộm như vậy, anh làm người thật sự là rất thất bại.” Đường Đường cũng không phải là cô gái nhỏ dễ chọc, thấy khuôn mặt Quý Y đầy lửa giận, chẳng những không sợ, còn nói càng thêm chọc giận Quý Y.

“Người phụ nữ này, quả thật chính là không biết nói lý.” Quý Y bị Đường Đường nói một câu rồi một câu gây sự, lời vừa nói xong liền giận đến phản bác cũng không được, xanh mặt tức giận trợn trừng mắt nhìn Đường Đường.

“Anh mới không biết nói lý, Mật Nhu, cậu còn không mau báo cảnh sát bắt hắn. Đây, các người làm sao thế?” Vốn tính khí hung hăng, Đường Đường xoay đầu lại gọi Mật Nhu gọi điện thoại báo cảnh sát bắt Quý Y, nhưng vừa mới chuyển qua, thấy bộ dạng ngu ngốc của cả đám Mật Nhu đang trợn mắt há hốc mồm, nghi ngờ hỏi Mật Nhu, bắt quả chỉ thấy Hạo khá hơn một chút, không thuận mắt để lộ vẻ kinh ngạc bên trong, có thể thấy hiện tại anh cũng bị dọa hết một phần rồi.

“Câm miệng, giúp xem Kính Huyền một chút trước đi.” Hạo lên tiếng nói trước, sau đó liền bồng Kính Huyền trực tiếp đi qua Đường Đường cùng bác sĩ kì quái đi vào bên trong, thấy Đường Đường vừa tức giận.

“Đây, cái tên này thật sự không có lễ phép mà, anh ta kêu tôi câm miệng, cũng không thể tưởng được nếu không phải là tôi, trong nhà của Mật Nhu đã có trộm vào rồi, lại còn ăn nói phách lối với tôi như vậy, thật là tức chết mà.” Đường Đường càng nghĩ càng tức giận, liền thay đổi cách nói chuyện càng ngày càng lớn tiếng hơn, đối với cái tên Hạo trong mắt không có người kia, Đường Đường dường như không nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đùng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Hai tòa núi lửa cùng chạm vào nhau

“Đường Đường, cậu đừng tức giận, anh ấy chính là như vậy đó, còn nữa..., người này thật sự không phải là ăn trộm, chỉ là chuyện hiểu lầm, anh ta là bác sĩ đến để giúp Kính Huyền xem bệnh.” Mật Nhu nhìn Đường Đường, vội vàng đi đến giải thích rõ ràng, bằng không với tính khí nóng nảy của Đường Đường, không biết sẽ quậy ra chuyện gì nữa.

“Cái gì, có làm lẫn hay không, người kì quái này có thể xem bệnh cho Kính Huyền, Mật Nhu, người này nhìn một cái cũng biết là kẻ gạt người, hay là mình giới thiệu bác sĩ cho cậu, đó là anh của mình, y thuật của anh ấy khẳng định so với tên kì quái này còn tốt hơn.” Đường Đường không tin chỉ vào Quý Y nói, dù sao bây giờ trong lòng của Đường Đường không hề xem trọng Quý Y, nhìn Mật Nhu đề nghị hãy đi tìm bạn cô còn khá hơn.

“Người phụ nữ này, tôi cần phải nói bao nhiêu lần cô mới chịu sửa đổi hả, dáng vẻ của tôi đây có chút kì quái, tôi thấy cô có mắt không tốt, không thấy rõ rồi. Tôi nghĩ, nhìn dáng vẻ này của cô chắc chắn người quen của cô cũng không khá bao nhiêu, nếu y thuật kém cỏi hại Kính Huyền, tôi xem anh ta có mấy cái mạng cũng phải đền cho cô ấy.” Quý Y thật sự bị cô gái này làm tức chết, lại còn lấy bản thân so với những bác sĩ bình thường kia, Quý Y nhìn Đường Đường châm chọc nói.

“Cái tên này” Đường Đường thấy có người dám chất vấn năng lực của anh trai, nhất thời sắc mặt trở nên xanh mét, anh của cô chính là người duy nhất mà cô sùng bái là thần tượng, dám châm chọc anh của cô, thật sự là không thể tha thứ.

“Trước hết hai người dừng cãi nhau nữa, Quý Y, cậu mau qua xem giúp Kính Huyền một chút, Đường Đường, cậu hãy bớt giận đi, chờ mình một chút rồi mình sẽ giới thiệu cho hai người biết nhau.” Mật Nhu mắt thấy hai người càng làm ồn càng kịch liệt, hoàn toàn không có một chút ngưng chiến, nếu hiện tại không dẹp chuyện của hai người lớn này, có thể tối nay Kính Huyền cũng mệt mỏi vì bị hai người làm ồn này, giờ phải nghĩ tới chuyện của Kính Huyền thôi.

“Ai muốn biết người phụ nữ này chứ.”

“Ai muốn quen tên kì quái này.”

Dường như Mật Nhu đã nói ra trọng điểm, hai người nhẩn tâm độc ác nhìn Mật Nhu vô tội rống giận, sau phát hiện lời nói giống nhau, Đường Đường càng thêm tức giận, “Hừ.” sau một lúc lớn tiếng liền quay đầu không nhìn Quý Y, lần này lại thành công chọc giận Quý Y.

“Tôi nhờ hai người đó, Kính Huyền vẫn còn đang ngã bệnh ở bên trong, chuyện của các người có thể tạm dừng lại hay không, hãy giải quyết cho xong chuyện của Kính Huyền rồi hãy giải quyết chuyện giữa hai người, Ok.” Mật Nhu thấy hai người cứ muốn cãi nhau, bắt buộc đi đứng ở giữa của hai người, hai người nóng nảy cùng ở chung một chỗ thật sự có thể dẫn đến bùng nổ rồi, hiện tại Mật Nhu đang đứng giữa, mùi thuốc súng nồng nặc xông thẳng vào mũi.

“Xin đừng nói ‘Chúng tôi’, bởi vì tôi với hắn không quen biết, có biết không.” Đường Đường thật sự có vẻ mặt gà mái nhưng khi đối diện lại như muốn đốt người thành tro, dù sao hiện tại chỉ cần Mật Nhu nói về chuyện của Quý Y, cô liền muốn phản đối, Linh luôn đứng trước mặt nhìn thấy kịch vui mà xem rất say sưa ngon lành, một tay dắt một tiểu bảo bối thấy thân khí của Quý Y đi vào trong nhà của Mật Nhu.

“Thật sự người phụ nữ này làm cho người ta nhìn liền thấy ghét, Mật Nhu, dẫn đường.” Quý Y thấy Đường Đường đi qua bên cạnh mình còn giả bộ đắc ý như vậy, không biết rằng ở trong lòng của Đường Đường đã mắng bao nhiêu lần, dù sao lúc trước có một người phụ nữ dám ở trước mặt mình nói như vậy, hôm nay coi như là đã thấy, hi vọng sau này vẫn không còn phải gặp mặt nữa, bằng không sớm muộn gì hắn cũng sẽ bị làm tức chết.

“Phù, mới vừa rồi thật nguy hiểm.” Mật Nhu thấy hai người rút cuộc cũng ngừng chiến tranh, trong lòng thở phào một hơi thật mạnh, cũng may bình thường quan hệ của Kính Huyền với Quý Y cũng khá tốt, bằng không thì theo tính khí của Quý Y, hiện tại đã sớm bắt kẻ người khác có sống hay chết, liền tức giận bỏ đi.

“Thật sự là quá đặc sắc, anh đã nhìn thấy được hình ảnh may mắn khó tìm, ông trời thật sự là quá tốt.” Linh ở bên cạnh suy nghĩ vẫn chưa dừng lại, ở trong lòng cảm tạ ông trời thứ NNN lần để cho anh thấy Quý Y bị người làm tức đến nói không ra lời, xem ra, Đường Đường này thật sự là đáng để làm bạn, hắc hắc.

Bởi vì mới vừa ở bên ngoài nghe được đoạn nhạc nhỏ, làm cho cả đám người Mật Nhu cho dù là vào trong phòng, nhưng vẫn cảm thấy rất quái dị, ngoại trừ Linh nhìn có chút há hê cùng với cái tên Hạo kia, Mật Nhu cùng hai tiểu bảo bối cũng cảm thấy không khí kia vô cùng áp bức, làm cho người ta thật sự cần phải làm mọi việc thật cẩn thận, rất sợ người vô tình làm ra tai họa không tốt.

“Sao rồi?” Hạo thấy Quý Y bắt mạch cho Kính Huyền, chân mày càng nhăn càng chặt, chân mày của mình cũng nhíu lại, giọng điệu có chút nóng nảy liền hỏi Quý Y.

“Nha đầu này thật sự đúng là không muốn sống nữa mà, do cảm mà phát sốt lại còn thêm dạ dày không tốt, mệt nhọc quá độ thể này, đúng là làm khiếp sợ, nếu không phải thân thể vốn khác hẳn với người bình thường, hiện tại đã sớm ngã quỵ không thể dậy nổi rồi.” Quý Y liền nói từng loại bệnh của Kính Huyền ra, nhiều người đang vây quanh để chờ nghe tin tức, tất cả đều hít vào thở ra một hơi, càng thêm lo lắng cho Kính Huyền.

“Vậy làm sao bây giờ, anh nhanh lên một chút cứu Kính Huyền đi, lúc nào cô ấy mới có thể tỉnh lại?” Mật Nhu nóng nảy nhìn Quý Y nói, không nghĩ tới Kính Huyền lại bệnh nghiêm trọng như thế này, trong lòng thật sự kinh sợ đến giật mình.

“Yên tâm, cũng không xem là ai đang vội xem bệnh cho Kính Huyền, cô ấy không chết được.” Quý Y giọng điệu nói buông lỏng, vừa lấy từ hòm thuốc của mình lấy ra một cây kim, chích vào người Kính Huyền để giải bớt chút thông khổ.

“Vậy thì tốt, sau khi Kính Huyền tỉnh lại nhất định phải lên lớp dạy cho cô ấy, chỉ dạy cô ấy biết cách bảo vệ thân thể của mình thật tốt như thế nào, nhìn cô liều mạng vì công việc như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ gặp chuyện không may.” Mật Nhu vỗ vỗ nhẹ vào trái tim bị khiếp sợ, thẳng thắn tuyên thệ những quyết định trong lòng của mình ra.

“Được rồi, hiểu rồi, tôi muốn đi ra ngoài để lấy thuốc tới đây, tôi đi ra ngoài mà không hề mang theo.” Quý Y trả lời qua loa cho Mật Nhu, đứng lên cầm hòm thuốc của mình để đi ra ngoài trước.

“Tốt lắm, phải đi nhanh lên một chút.” Mật Nhu cũng không có nói gì, đi theo Quý Y đi ra khỏi căn phòng của Kính Huyền để cô nghỉ ngơi, nghe thấy từng làn hương thơm lên từ phòng bếp truyền đến. Mật Nhu cùng Quý Y, hai kẻ giống nhau yêu thích đồ ăn ngon nhất, nước miếng đã thi nhau chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Không có phần của anh

“Trong nhà có người nấu nướng giỏi như vậy sao? Rất thơm đó.” Quý Y nghi ngờ hỏi Mật Nhu, trong ấn tượng cô cùng bản thân cũng là rất biết ăn uống, không biết là người nào lại làm đồ ăn thơm như vậy chứ, cho nên mới muốn hỏi để đưa ra quyết định.

“Có đó, tài nấu nướng của Đường Đường cũng rất giỏi, nhất định là Đường Đường đang nấu cơm, mình cũng đang đói bụng, nhân tiện cậu đi ra ngoài, mình đi ăn trước.” Mật Nhu vừa thấy đồ ăn, chuyện thiên địa trọng đại gì cũng bị cô gác qua một bên, vội vàng đuổi Quý Y đi, cho mình ăn nhiều một chút.

“Tại sao muốn mình đi nhanh như vậy, Kính Huyền đã được tiêm thuốc rồi, có thể nghỉ ngơi một lúc lâu, chúng ta đi ăn trước cũng không muộn mà.” Quý Y không phải để xua đuổi như vậy, giờ phút này cũng quên mất người đang ở trong phòng bếp đang làm thức ăn ngào ngạt, chính là Đường Đường vừa mới ở bên ngoài cùng bản thân gây huyên náo một hồi.

“Oa, thơm quá! Tôi thích ăn nhất là cá, không nghĩ rằng tài nấu nướng của cô lại giỏi như vậy, thật là có lộc ăn đó.” Trong lúc hai người vẫn còn muốn xua đuổi lẫn nhau, từ trong phòng của Kính Huyền Linh bước ra ngoài ngửi thấy được mùi thơm, tốc độ rất nhanh liền chạy đến bàn ăn trộm một miếng cá mà mình thích ăn nhất liền ăn mất, còn không ngừng ca ngợi.

“Cái này không phải cho anh ăn, là hai tiểu bảo bối muốn ăn, tránh ra một chút.” Đường Đường thấy mình mới vừa nấu xong muốn gọi hai tiểu bảo bối ra ăn cá liền bị Linh ăn vụng mất, không vui liền dùng chiếc đũa đánh vào cái tay phạm tội, đau đến mức làm cho Linh rút tay trở về ngay lập tức.

“Sao lại thiên vị thế này, ít nhất cũng cho tôi ăn một chút, hai tiểu tử kia ăn có được nhiều như vậy đâu.” Linh vùng vẩy giãy chết muốn ăn thêm một chút, nhưng khi nhìn thái độ kiên quyết của Đường Đường, dường như là chuyện không thể nào.

“Anh hãy đi mà nằm mơ đi, không nghĩ lúc trước anh còn dám bắt nạt hai đứa nhóc kia, tôi còn chưa tìm anh tính sổ, anh tốt nhất cách xa tôi ra một chút, nếu không thì tôi sẽ không nhịn được liền đem chiếc đĩa trên tay tôi găm trúng lên trên người của anh đó.” Đường Đường nghe Hoan bảo bối nói là Linh bắt nạt nó, giờ chiếc đĩa nằm trong tay lên hướng về phía Linh uy hiếp nói.

“Không cần thiết phải độc ác như vậy chứ, tôi chỉ muốn theo chân hai đứa bọn chúng để lấy chút tình cảm, ai ngờ tiểu nha đầu kia lại dễ khóc như vậy chứ.” Linh thật sự rất buồn bực, mấy ngày nay có phải mình đã đụng vào Thái Tuế hay không, đụng vào người phụ nữ này so ra còn hung dữ hơn, một chút dịu dàng cũng không có.

“Anh còn mặt mũi để nói chuyện ư, dù sao anh cũng rời khỏi tầm mắt của tôi là được rồi, cái này là do tôi làm cho hai tiểu bảo bối ăn, anh không có phần.” Đường Đường nói không hề có chút thiện lương, đem hy vọng cuối cùng của Linh phá vỡ. Linh đành trơ mắt nhìn Đường Đường đem cái mâm kia đi đến chỗ ngồi trên ghế salon cho hai tiểu bảo bối đang xem tivi.

“Đường Đường, vậy có phần của mình không, mình cũng muốn.” Mật Nhu thấy Đường Đường chỉ lo cho hai tiểu bảo bối, vội vàng đến bên cạnh Đường Đường hỏi, xem ra món cá này ăn thật rất ngon, canh cũng có vẻ rất ngon liền muốn nếm.

“Có đó, mình làm cho năm người, cậu cũng cầm đĩa tới đây ăn đi.” Đường Đường nói cho Mật Nhu tin tức siêu tốt này. Vốn Quý Y cho là mình không có phần, Linh cũng bị cự tuyệt, nên cũng nghi ngờ hỏi, cho năm người, là cho người nào?

“Đường Đường, cô làm cho năm người, có phải tính cả tôi vào trong kia luôn hay không?” Linh làm bộ dáng giống như là bạn thân từ lâu của Đường Đường, rất nhiệt tình hỏi.

“Không có cho anh.” Đường Đường cũng chán phải ngẩng đầu lên đáp lại câu trả lời của Linh, giúp cho hai tiểu bảo bối bôi bôi com, còn giúp bọn chúng cắt bỏ cái đầu cá.

“Vậy có của tôi hay không, tôi hiểu rõ rồi, cô nhất định là áy náy vừa nãy hiểu lầm tôi, cho nên mới làm cho tôi có phần hay không, nhìn cô vì tôi làm nhiều thức ăn ngon như vậy, thì cũng không cần so đo với cô nữa rồi.” Quý Y tưởng tượng sẽ bị đánh rắm, nhưng lại đi nói với bộ dạng đại nhân đại lượng.

“Anh là kẻ xấu thứ hai, cũng không phải là làm cho anh ăn, anh có thể đi rồi.” Đường Đường không khách khí trừng mắt liếc Quý Y cao ngạo tự đại, vô tình hạ lệnh xua đuổi Quý Y, dường như cô mới chính là chủ nhân của căn nhà này, bất quá chủ nhân chân chính cũng không hề tức giận, bởi vì cô ấy đang ăn say sưa ngon lành, không hề để ý đến chuyện khác.

“Không phải làm cho tôi, vậy còn người nào, cũng chỉ có mấy người thôi, Kính Huyên lại không thể ăn.” Quý Y không nghĩ rằng Đường Đường không có làm cho mình, ngoài mấy người bọn họ, chẳng lẽ còn có những người khác đến hay sao?

“Tôi xem là các người đã quên mất còn có một người đi theo cùng đến đây, hai người các người tự mình đi giải quyết đi, tôi không có thời gian để ý đến các người.” Đường Đường vốn không muốn làm cho Hạo, bởi vì anh mới vừa ở bên ngoài chọc giận đến mình, nhưng vì Hoan bảo bối nói Hạo tốt như vậy, cô cũng gắng gượng mới làm hơn một phần cho một người.

“Cái gì, tại sao Hạo thì có, còn hai người chúng tôi lại không.” Lần này đổi sang Linh mất hứng, khó có thể tin được liền hỏi Đường Đường, không hiểu sao mình không có phần, mà Hạo lạnh như băng kia lại có lộc ăn như vậy.

“Anh cho rằng tôi muốn làm cho anh ta ăn sao, nếu không phải Hoan bảo bối nói anh ta rất tốt, tôi mới mặc kệ, hai người các anh cũng không cần phải xem chúng tôi ăn, nên đi làm cái gì thì đi làm cái đó đi.” Đường Đường thật sự là máu lạnh, xem ra muốn có lộc ăn của cô, ngàn vạn lần không thể đắc tội với Đường Đường mới đúng, chỉ là thật đáng tiếc, hai người Quý Y cùng Linh này đã bị Đường Đường thêm vào bên trong danh sách đen rồi.

“Lúc nào Hạo lại có sự trợ giúp như vậy, dù đồ những đứa nhỏ được vui vẻ như vậy, còn giúp cậu ta nói tốt, quả nhiên là người không thể xem qua về bề ngoài.” Sau khi Linh nghe Đường Đường nói, giọng điệu có chút chua xót, so với bộ dạng bị đoạt bạn gái còn phải đáng thương hơn, nhìn món cá mình thích từng từng chút chút bị người khác gắp ăn vào trong bụng, tim của anh như đang rỉ máu.

“Dù sao Hạo cũng không ăn, đem phần của cậu ta nhường lại cho tôi thì tốt hơn, tôi chữa trị cho Kính Huyên, không có công lao thì cũng có khổ lao.” Lúc này Quý Y vì chính mình mà nói lời hữu ích, lo quản khi gió gì mặt mũi, dù sao ăn món ăn ngon này nọ mới là chuyện quan trọng nhất.

“Anh càng thêm không có, không quên chúng ta có quan hệ đối địch à, xem như Hạo không muốn đến ăn, tôi thấy, một người như Mật Nhu cũng có thể ăn hết được, anh không cần phải lo lắng.” Giọng điệu của Đường Đường không tốt, còn chỉ chỉ cái tướng ăn của Mật Nhu, hơn phân nửa là đã vào trong bụng của Mật Nhu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Kính Huyền khóc rống

“Cho dù cô có hận, thì cũng do cô gây ra với tôi.” Quý Y nói với bộ dạng thật hòa nhã, lại còn bị người phụ nữ nhỏ bé này cự tuyệt, tức giận nói xong câu sau cùng, rời khỏi phòng của Mật Nhu, cùng lắm về nhà gặm mì ăn liền, còn tốt hơn là không có cái gì để ăn.

“Đúng là, cô thật là độc ác.” Linh cũng học theo cách nói của Quý Y, sau cũng giận dưng dưng rồi đi, ăn không được món ăn ngon, thì tự mình đi ra bên ngoài ăn còn nhiều thứ lắm mà.

“Đáng ghét, cuối cùng hân cũng đã đi, hiện tại cuối cùng cũng có thể an tĩnh ăn bữa cơm rồi.” Đường Đường thấy hai người tức giận dưng dưng bỏ đi, tâm tình trở nên vô cùng tốt gọi mọi người cùng nhau ăn, kêu Hoan báo bồi đi vào trong phòng gọi Hạo ra cùng nhau ăn bữa cơm, còn mình vẫn ở trong phòng bếp lấy món thịt bò kho tàu cũng vừa làm xong, lấy ra để cùng nhau chia sẻ với mọi người.

“Nói thật đi Đường Đường, trước khi chúng tôi chưa đến, cậu và Quý Y xảy ra chuyện gì có phải không? Bằng không sao lại tức giận như vậy?” Sau khi Mật Nhu đã ăn uống đầy đủ, nằm trên ghế salon nghĩ đến một giờ trước khi vẫn còn khó chịu như vậy, nhanh hỏi ngay Đường Đường đang ngồi bên cạnh mình giải thích rõ mọi việc ra?

“Gặp quý, chúng tôi có thể phát sinh ra chuyện gì, chỉ là tôi xem hân ta giống như ăn trộm, sau đó rùm beng lên chứ sao.” Đường Đường rất chột dạ nói, không muốn nói buổi sáng mình bị cái tên Quý Y kia cưỡng hôn, trong lòng cô cũng rất tức giận, khi nụ hôn đầu của mình lại bị đoạt đi như vậy.

“Nhưng mà theo mình biết thì cậu không phải là người dễ dàng tức giận như vậy, hơn nữa còn biểu lộ căm ghét rõ ra như vậy, mà các người lại là lần đầu tiên gặp mặt nữa.” Mật Nhu không nhìn thấy vẻ mặt chột dạ của Đường Đường, cau mày nghĩ đến chuyện này không có đơn giản như thế nào đó.

“Cái tên đó đáng bị đánh đòn, chỉ cần nhìn hân là thấy ghét rồi, lý do này đã đủ chưa?” Đường Đường bắt đầu dĩ nhiên, cười châm biếm, chuyện bị cưỡng hôn mất mặt như vậy nếu nói cho Mật Nhu nghe, đến lúc đó còn không bị cười nhạo sao, xem ra vẫn không nên nói ra chuyện này, cần phải xem lại ở một góc độ nào đó một chút mới được.

“Biết rồi biết rồi, có gì phải tức giận, mình đi xem Kính Huyền một chút, coi cô ấy thế nào rồi.” Mật Nhu thấy Đường Đường lại muốn nổi giận, nhanh chóng thoát khỏi hiện trường, vội vàng nói một câu xong rồi chạy thẳng đến phòng của Kính Huyền.

“Thiệt là, có cần phải chạy trốn nhanh như vậy không? Mình cũng không phải là ma quỷ mà.” Đường Đường thất vọng nhìn về phía bóng lưng Mật Nhu mà oán trách, cũng không còn chuyện gì làm sao mình không đi tìm hai nhóc kia để đùa giỡn nhỉ.

Vài ngày sau đó Kính Huyền vẫn không có tỉnh lại, đám người Mật Nhu rất lo lắng, Đường Đường cũng ngày ngày tới nhà của Mật Nhu lo chăm sóc cho hai đứa bé kia, ngày ngày cùng với Quý Y không ngừng tranh cãi âm ỉ vì những chuyện nhỏ nhặt, hai người quả giống như một cặp oan gia, chỉ là không ngừng cầu xin đáng thương với Đường Đường, rốt cuộc cô đồng ý cho tăng thêm một đôi đứa cho anh, nhưng Đường Đường vẫn không ngừng câu gắt với Quý Y, nhưng cho dù vậy miễn sao có lộc ăn là tốt lắm rồi.

Cũng không biết lúc nào thì Tạ Tiêu đã tìm được địa chỉ nơi sinh sống của Mật Nhu, thật sự rất ‘quan tâm’ nên cho người đưa giỏ trái cây đến, ngày ngày đều đem tới, hơn nữa còn lấy danh nghĩa của Diêm Hỏa, làm Mật Nhu tức giận muốn lấy mạng ngay, bởi vì mỗi ngày cô đều nhìn thấy trên bì mật tờ báo đều có hình của Diêm Hỏa, càng thêm đáng giận hơn nữa, mỗi ngày đều ôm một người phụ nữ, lại còn không hề giống nhau.

Tâm tình mọi người càng phức tạp, rốt cuộc ngày thứ tư thì Kính Huyền cũng đã tỉnh lại, chỉ là khi tỉnh lại liền tiếp nhận chuyện tình tàn nhẫn như vậy, thật là làm cho người ta cảm thấy rất khó chịu.

“Kính Huyền, cậu cũng không cần vì cái hạng đàn ông không có lương tâm mà làm tổn thương đến mình. Bây giờ cậu cần nghỉ ngơi để cho khỏe lại, cậu đừng nghĩ nhiều đến chuyện của người đó.” Mật Nhu vẫn nhìn ngơ ngác khi thấy Kính Huyền chảy nước mắt, cô cũng sắp khóc theo rồi, đều do chính mình không tốt, sao lại không cần thận lời miệng nói ra như vậy, làm hại Kính Huyền vừa tỉnh dậy liền đau khổ như vậy.

“Mật Nhu, để cho mình yên tĩnh một chút đi, cậu đi ra ngoài trước đi?” Một lúc lâu Kính Huyền không dám mở miệng nói, cố gắng dùng thanh âm khàn khàn cầu nhìn Mật Nhu nói, bây giờ trong lòng cô rất đau đớn, không biết vì sao khi nhìn thấy trong hình Diêm Hỏa ở cùng với người phụ nữ khác, tim lại đau đớn đến như vậy.

“Kính Huyền” Mật Nhu lo lắng nhìn Kính Huyền. Hiện tại thì Kính Huyền đã khỏe, nhưng Mật Nhu lại không yên tâm để một mình cô ở bên trong phòng.

“Không có chuyện gì đâu, không cần lo lắng cho mình sẽ làm ra chuyện gì ngốc nghếch, mình sẽ lo nghĩ thật tốt về con đường sau này của mình.” Kính Huyền biết Mật Nhu đang lo lắng cái gì, nói lời bảo đảm với Mật Nhu.

“Được rồi, vậy cũng tốt, cậu chờ mình một chút, mình đi gọi Đường Đường nấu chút thức ăn ngon cho cậu.” Mật Nhu cũng không nói gì, cầm khay ra khỏi phòng của Kính Huyền, để cho Kính Huyền ở trong không gian yên tĩnh của mình, ch

inh đón lại chút tâm tình.

Sau khi Mật Nhu rời khỏi phòng, Kính Huyền mới dám thả sức khóc lên, khóc đến âm thanh trở nên khàn khàn, khóc đến nước mắt nước mũi chảy tràn lan trên bộ mặt cô mà cũng không hề để ý đến, trong lòng chính là muốn khóc hết nỗi đau ra ngoài, trong thâm tâm tự nói với chính mình, hãy khóc hết đi, sau đó quên đi đoạn tình cảm hoang đường này, về sau hãy sống thật tốt vào là được.

“Mật Nhu, sao cậu lại khóc?” Vồn Đường Đường muốn đi xem Kính Huyền một chút, lại phát hiện Mật Nhu ở trước cửa phòng của Kính Huyền khóc, lo lắng hỏi Mật Nhu.

“Không có gì, chỉ là chợt muốn khóc một chút thôi, đi nào, Kính Huyền đã tỉnh dậy, chúng ta nên đi làm chút điểm tâm cho cô ấy ăn đi.” Mật Nhu vội vàng lau nước mắt đi, nhìn về phía Đường Đường đang quan tâm đến mình nói, miễn cưỡng cười, chỉ là nụ cười đó khi nhìn vào so với việc khóc còn khó coi hơn rất nhiều.

“Chờ một chút, cậu có nghe tiếng khóc hay không, có phải Kính Huyền ở bên trong khóc có đúng không?” Đường Đường có thính lực rất tốt, nghe tiếng khóc của Kính Huyền ở bên trong, nhìn Mật Nhu nghi ngờ hỏi, không hiểu sao Kính Huyền vừa tỉnh dậy thì đã khóc rồi?

“Cho Kính Huyền một chút không gian đi, chúng ta không nên đi vào trong, mình sẽ nói cho cậu biết chuyện gì đã xảy ra.” Mật Nhu kéo tay Đường Đường không để cho Đường Đường đi vào, để tránh làm tổn thương đến Kính Huyền, Đường Đường liền nhúm người, đi vào trong phòng bếp.

“Cậu hãy nói ra sự thật cho mình biết đi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với Kính Huyền hả? Tại sao vừa tỉnh dậy lại khóc hả?” Sau khi Đường Đường bị Mật Nhu kéo vào bên trong nhà bếp, rất nóng nực sốt ruột khi không thể chờ đợi nổi nữa, rất muốn Mật Nhu giải thích cho mình rõ một chút, khi nhìn thấy hai người bạn tốt khóc đến thương tâm như vậy, còn mình lại không biết chuyện gì đang xảy ra, cô rất cảm ghét cái cảm giác như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Tính khí nóng nảy của Đường Đường

“Mấy ngày nay cậu đều có xem báo, đều đăng tin tức của tổng giám đốc tập đoàn Ảnh Hòa kia không?” Mật Nhu không trả lời thẳng vấn đề Đường Đường, mà quay lại hỏi chuyện báo chí với Đường Đường.

“Có, chính là đem bản lĩnh của Diêm Hóa đẹp trai phơi ra ngoài, cái đó có dính gì với Kính Huyền chứ, mình muốn biết vì sao mà Kính Huyền khóc kia.” Đường Đường không hiểu Mật Nhu hỏi mình cái chuyện không đầu vào đầu với cái vấn đề kia, cô chỉ muốn biết Kính Huyền thế nào kia, chứ không phải quan tâm tới tin tức của người bạn đẹp trai của anh trai mình.

“Hắn chính là ba của hai tiểu bảo bối, hơn nữa còn là người yêu của Kính Huyền, cậu suy nghĩ kỹ một chút, nếu như sau khi cậu tỉnh lại nhìn thấy người yêu của mình dám ngang nhiên ôm hôn người phụ nữ khác ở trên đường, sẽ có cảm nhận gì đây hả?” Từng câu từng chữ Mật Nhu nói ra, làm cho Đường Đường sợ tới mức sau khi nghe xong liền trợn to hai mắt, đáng vẻ cô giống như không hề tin tưởng.

“Không nên khoa trương như vậy chứ, tên Diêm Hóa đó xem thường Kính Huyền nhà ta ở điểm nào chứ, hơn nữa còn là ba của hai tiểu bảo bối rồi mà, mình phải đi đánh hắn một trận mới hả hết cơn giận, Kính Huyền ngã bệnh hắn cũng không hề đến thăm qua một lần, mình còn tưởng rằng người đưa giỏ trái cây đến là ai, thì ra chính là hắn.” Đường Đường không ngừng nỉm chửi Diêm Hóa, còn kích động muốn đi tìm Diêm Hóa để tính sổ, thật sự không thể nào tha thứ.

“Cậu không cần phải kích động như thế, hiện tại Kính Huyền nhất định là không muốn nhìn thấy hắn, chờ cho Kính Huyền bình tĩnh lại một chút rồi chúng ta nghĩ ra biện pháp, không để cho cái tên Diêm Hóa kia có thể trôi qua dễ dàng như vậy, lại còn dám đối xử với Kính Huyền như vậy, thật sự người phụ nữ theo đuổi đã sắp tới tay rồi lại không biết quý trọng.” Mật Nhu càng nói càng tức trong lòng, lời kéo để không cho Đường Đường nóng nảy chạy đi ra ngoài, hiện tại trong lòng cả bọn họ thì địa vị của Diêm Hóa thật sự không hề tốt một chút nào.

“Nhưng mà mình không thể đánh hắn một trận, thì mình cảm thấy thật có lỗi với chính mình, thật là quá đáng.” Trong lòng Đường Đường nén giận thật là quá khó chịu, có hòa nhưng lại không có chỗ để bộc phát ra ngoài, đơn giản đây chính là một loại hành hạ, hành hạ thống khổ đó.

“Vậy cậu lập tức đem đồ ăn ngon ra đi, hôm nay phòng bếp cho cậu làm loạn đó, cùng lắm mình sẽ giúp cậu dọn dẹp là được rồi.” Mật Nhu vô cùng tốt bụng, đề nghị Đường Đường phát hỏa vào việc làm thức ăn kia, như vậy thật là một công đôi việc rồi.

“Được, vậy cậu đi qua một bên, mình không muốn thì cậu cũng không cần đến quấy rầy mình.” Quả nhiên Đường Đường vui vẻ đáp ứng, nhưng đây là bí mật của Đường Đường, chỉ có Mật Nhu biết cô khi tức giận, trốn vào trong bếp làm ra được thức ăn ngon tuyệt, cũng là làm cho cơn tức giận của cô biến mất mới thôi, mà người ở bên cạnh cô cũng có lộc ăn, bởi vì thời điểm Đường Đường tức giận làm món gì đó cũng đều là mỹ vị nhất đẳng.

“Biết rồi, vậy cậu cứ trút hết vào việc nấu ăn đi.” Mật Nhu vui vẻ nói, bị Đường Đường làm náo loạn như vậy, bây giờ mình cũng không còn khổ sở nữa, suy nghĩ một chút, còn phải vội gọi điện thoại cho bọn Quý Y biết Kính Huyền đã tỉnh lại rồi.

Mà bên Diêm Hóa hiện tại thật sự bị Tạ Tiêu ‘hành hạ’ muốn mết là người, bị Tạ Tiêu lấy cớ kéo đi chung quanh chơi, chỉ cần anh vừa nói muốn đi tìm Kính Huyền, Tạ Tiêu liền căng thẳng không biết từ nơi nào tìm ra phụ nữ quần chật anh, hơn nữa hiện giờ anh cũng không có xem báo, nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là các tờ báo cũng bị Tạ Tiêu cho tiêu hủy hết.

“Tôi thật không hiểu cậu rốt cuộc đã mấy năm không chơi đùa rồi, cư nhiên không có chút mệt mỏi, tôi thật sự phục cậu rồi.” Diêm Hóa mệt mỏi nằm ở

trên ghế salon lớn, liếc mắt nhìn về phía Tạ Tiêu, thấy tinh thần vẫn y như cũ, tốt gấp trăm lần mình ngồi đối diện trên ghế salon xem tạp chí người đẹp, anh thật sự sắp bị Tạ Tiêu ép điên rồi.

“Ồi chào! Nói như vậy cũng không đúng, đầu gì mình cũng đang liều mạng bù đắp cho quân tử, mặc dù cậu cũng không phải là quân tử gì cả. Chẳng qua mình muốn thấy cậu chơi thật vui vẻ vào.” Tạ Tiêu làm anh mệt chết mới thừa nhận nói, nhưng mà mắt ngày nay anh cũng đã chụp được rất nhiều hình, các tòa soạn xã hội đều đưa tiền để mua hình của anh, thật đúng là thỏa mãn.

“Cậu sao lại có lòng tốt có thể dễ tôi vui vẻ chứ, không được, tôi cảm thấy chỗ này không thích hợp lắm, tôi muốn quay trở về một chuyến.” Mấy ngày nay tâm tình Diêm Hòa vẫn cứ trong tình trạng phiền não, đặc biệt là hôm nay, dường như cảm thấy như đang mất đi thứ gì đó rất quan trọng, tràn đầy bất an, rốt cuộc anh không thể ngồi yên mãi, muốn đi về xem thử một chút là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Không được, chỗ nào không thích hợp, sao mình không có một chút cảm giác nào vậy, không cần nghĩ nhiều như vậy, cứ buông lỏng mình một chút đi chẳng phải là rất tốt sao.” Tạ Tiêu hết sức muốn giữ Diêm Hòa lại, hiện tại nếu như Diêm Hòa đi ra ngoài, vậy việc mình làm chẳng phải là cậu ta sẽ biết, vậy cũng không được, bởi anh vẫn chưa chơi đã ghiền.

“Một chút cũng không tốt, thành thật nói cậu có phải che giấu chuyện gì hay không?” Diêm Hòa không kiềm chế được nói, muốn đẩy Tạ Tiêu đang ngăn ở trước mặt mình ra, chỉ là tiểu tử này cứ kiên trì không để cho mình đi ra ngoài, xem ra nhất định là đã có chuyện gì đối gạt mình nên cậu ta mới không muốn cho biết.

“Buồn cười, mình có thể lừa gạt cậu chuyện gì, cậu quá nhạy cảm thôi.” Tạ Tiêu nói lão không đỏ mặt mà cứ lừa gạt Diêm Hòa, kế hoạch trong lòng muốn giữ lại Diêm Hòa như thế nào, hay là mình không cần suy nghĩ gì cứ đi ra khỏi đất nước du lịch một chuyến rồi hãy trở về nữa?

“Thôi, tôi cũng không có thời gian để ý tới chuyện của cậu, tôi đi trước.” Diêm Hòa khéo léo tránh khỏi cánh tay của Tạ Tiêu, nhanh chóng hướng thẳng ra tới cửa, Tạ Tiêu liên mở cửa xe thể thao ra mà bỏ chạy lấy người.

“Trời ơi, xem ra mình thật sự phải ra khỏi đất nước này để đi du lịch một chuyến rồi.” Tạ Tiêu nhìn bộ dạng khẩn cấp của Diêm Hòa rồi đi, suy nghĩ nghiêm túc đến chuyện phải rời khỏi nước để đi du lịch, bằng không chờ khi Diêm Hòa trở lại một lần nữa, khả năng sẽ đến đòi mạng của mình.

Diêm Hòa trực tiếp đi đến công ty chỗ công tác của Kính Huyền để tìm cô, nhưng mà vừa vào phòng làm việc, bình thường quan hệ với các đồng nghiệp cũng tốt nhưng giờ trông bộ dạng họ rất đáng sợ, còn nhìn anh bằng ánh mắt như nhìn thấy kẻ bạc tình, làm cho Diêm Hòa đi đến chỗ Tiểu Tiểu cảm thấy giống như là đi trên đoạn đường tràn đầy chong gai rất khó đi.

“A, Tiểu Tiểu, bây giờ Kính Huyền có ở bên trong không vậy?” Diêm Hòa cố tạo ra không khí vui vẻ, tươi cười đi về phía Tiểu Tiểu nói, chỉ là hiệu quả dường như không tốt cho lắm.

“Anh còn muốn gây ra chuyện gì với chị Kính Huyền nữa, có phải việc bỏ rơi chị Kính Huyền chưa đủ nặng, thật sự muốn chị ấy chết đi sao.” Tiểu Tiểu nhìn thấy Diêm Hòa trong lòng rất tức giận, trước kia còn nghĩ rằng Diêm Hòa sẽ yêu thương và đối xử với chị Kính Huyền thật tốt, nhưng thật không nghĩ rằng đàn ông trong thiên hạ không có một ai tốt hết, cư nhiên làm tổn thương nặng đến Kính Huyền như vậy, còn mình thì ở bên ngoài cứ Phong Hoa Tuyết Nguyệt. (Phong Hoa Tuyết Nguyệt: trêu ghẹo, vui đùa cùng phụ nữ.)

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đùng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Diêm Hỏa vô tội

“Sao tôi có thể tổn thương Kính Huyền, tôi đã nghĩ kỹ, nhất định là trong chuyện này có thể chỉ là hiểu lầm mà thôi?” Tiểu Tiểu tức giận nhìn Diêm Hòa nói làm cho đầu anh đầy sương mù khó hiểu, anh không hiểu sao Tiểu Tiểu lại tức giận như vậy, còn nói những lời làm cho anh không hiểu.

“Hiểu lầm, tôi nhất định tôi không có hiểu lầm, chuyện của chị Kính Huyền cũng không phải là hiểu lầm, chị Kính Huyền ngã bệnh ngủ mê man, anh lại còn ở bên ngoài cửa cấm phụ nữ khác, không hề suy nghĩ cho chị Kính Huyền, anh căn bản không xứng với chị Kính Huyền.” Tiểu Tiểu nhìn thấy Diêm Hòa cho đến bây giờ vẫn ở trước mặt mình đang giả trang bộ mặt vô tội, trong lòng tức giận, sự tình của Kính Huyền cô cũng đã nghe nói, không nghĩ tới sự thật lại có người vô si đến thế này, chưa tính đến việc làm tổn thương đến người ta, còn dám giả trang ra đáng vẻ vô tội.

“Cái gì, em nói Kính Huyền ngã bệnh, sao không có ai nói với tôi vậy, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, còn nữa..., tôi đi ra ngoài cửa cấm phụ nữ lúc nào, các người thật sự đã hiểu lầm rồi.” Diêm Hòa vừa nghe tin Kính Huyền ngã bệnh, nhất thời trong lòng rất sốt ruột, nhưng mà, ông trời có thể nhìn thấy, anh thật không có đi ra ngoài cửa cấm phụ nữ, sao lại hiểu lầm thế này chứ.

“Anh hãy xem lại mình một chút đi, sau khi nhìn lại có thể thấy mình vô liêm sỉ như thế nào, còn nữa..., anh tốt nhất đừng đi tìm chị Kính Huyền, tránh cho chị Kính Huyền vừa nhìn thấy anh lại đau khổ thêm.” Tiểu Tiểu tức giận đem tờ báo sáng sớm hôm nay nhét vào trong tay cho Diêm Hòa xem, cuối cùng còn cảnh cáo Diêm Hòa một câu mới chịu rời khỏi để trở về vị trí của mình.

Diêm Hôa không hề để ý thái độ của Tiểu Tiểu đối với mình, chỉ là nhìn qua tờ báo thấy hình của mình nhất thời sắc mặt trở nên xanh mét, càng thêm thái quá đó chính là tiêu đề phía trên, anh cảm thấy chính mình như bị gài bẫy, vừa lúc đó anh không cẩn thận nên trong mắt có hạt cát, người phụ nữ tốt bụng đó đã giúp mình thổi nó xuống, cư nhiên lại bị người khác chụp được, hơn nữa còn đáng chết, làm sao lại cảm thấy giống như đang hôn chứ.

“Đáng chết, rốt cuộc là tòa soạn nào, tôi muốn đập phá nó, làm tôi tức chết rồi, quả thật là đưa tin lung tung.” Diêm Hôa rất tức giận đem tờ báo xé nát bầy, đặng đặng tức giận rời khỏi công ty của Kính Huyền, bây giờ muốn hỏi anh đi nơi nào à? Dĩ nhiên muốn đi tìm Tạ Tiêu không sợ chết kia mà tính sổ.

“Tạ Tiêu tên tiểu tử thú, lập tức đi ra ngoài cho tôi.” Diêm Hôa dọc theo đường đi, nhanh chóng đến chỗ chiếc xe thể thao của mình mà phóng nhanh với vận tốc cao nhất để quay trở về, thô lỗ đá một cước làm văng cánh cửa ra, có thể thấy anh bây giờ giận đến cỡ nào, vừa vào cửa đã lớn tiếng gào thét, bất quá lại không hề có người nào xuất hiện dù chỉ một chút..

Diêm Hôa nhìn căn phòng, tìm kiếm bóng dáng của Tạ Tiêu, chỉ là tất cả đều làm cho anh thất vọng, bởi vì Tạ Tiêu đã trốn đi từ lâu rồi, đặc biệt còn để lại một tờ giấy làm cho Diêm Hôa nổi điên lên.

Người nhận: Diêm Hôa.

Khi cậu nhận được bức thư này, đã nói lên, xin chào anh em tốt, mình hiện đã đứng ở trong phi trường của một thành phố nào đó, để chuẩn bị đi du lịch. Cậu biết đó, mình đi thăm cậu đã một thời gian dài rồi, bạn gái của mình cũng bắt đầu oán trách rằng mình không hề quan tâm đến cô ấy, cho nên mình phải trở về nhà để an ủi cô ấy một chút.

Còn cho cậu biết một chuyện, thật sự phải cảm ơn cậu, bởi vì nhờ vào danh tiếng và quan hệ giỏi của cậu, đã giúp cho mình chụp được mấy tấm hình tốt để bán với giá cao, chẳng qua mình không hề tính việc chia sẻ với cậu, mình nhớ rằng cậu đã có rất nhiều tiền rồi, so với mình đây thì chỉ là một chút ít tiền mà thôi.

Được rồi, nói nhảm cũng đã nhiều như thế này rồi, sắp tới giờ lên phi cơ rồi, vậy thì không cần nói thêm nhiều, cuối cùng, chúc cậu và bà vợ yêu quý Kính Huyền kia của cậu mau mau khỏe nhanh lên một chút, bye bye.”

Tạ Tiêu dùng bút.

“Cái thằng nhóc thối tha này, dám gây ra chuyện phiền toái lớn như vậy với tôi rồi liền trốn đi, tôi thề tôi nhất định sẽ tìm ra cậu.” Diêm Hôa lần này thật sự rất giận, vốn dĩ tình cảm của anh với Kính Huyền không vững chắc, hiện tại lại bị cái tên vui trên nổi đầu người khác này gây ra tai họa lớn như vậy, càng tăng thêm không còn hy vọng.

“Lăng Dạ, giúp tôi điều tra cái tên tiểu tử thú Tạ Tiêu kia bây giờ đang ở nơi nào.” Diêm Hôa tức giận đùng đùng, liền gọi điện thoại cho Lăng Dạ, Diêm Hôa biết tên kia hiện tại nhất định là tắt máy, gọi cũng vô ích, cho nên hiện tại cứ tìm Lăng Dạ nhất định là đúng.

“Thế nào, thằng nhóc kia lại chọc giận cậu sao?” Lăng Dạ rất hiếm khi quan tâm hỏi thăm một câu, bởi vì từ nhỏ đến lớn người có thể làm Diêm Hôa trở thành bộ dạng này đại khái cũng chỉ có tên Tạ Tiêu không biết sống chết kia thôi.

“Biết là tốt, tôi mà tìm được hắn, hắn nhất định phải chết, cậu nhanh giúp tôi tìm ra hắn nhanh lên một chút.” Diêm Hôa hiện giờ nghĩ đến chuyện Tạ Tiêu làm ra với anh liền thấy nhức cả đầu, sau khi tìm ra Tạ Tiêu, anh bảo đảm nhất định phải giáo huấn hắn thật tốt để biết đạo đức là cái gì.

“Được, tôi sẽ nhanh chóng giúp anh tìm ra hắn.” Lăng Dạ đang còn làm việc ở bên ngoài thì nghe điện thoại của Diêm Hôa, thật sự đã đủ bận rộn, nhưng vẫn rất sáng khoái đồng ý, chỉ là chuyện đơn giản như vậy, giao cho cấp dưới đi làm là được rồi, cần chi tìm tới anh.

“Được rồi, tôi còn có chuyện, cúp trước đây.” Sau khi Diêm Hôa nói xong liền cúp điện thoại, hiện tại anh phải nhanh đi tìm Kính Huyền, giải thích rõ với cô ấy, nếu không thì mình sẽ thảm.

“Mẹ.” Diêm Hôa cúp máy điện thoại của Lăng Dạ, sau đó liền bấm điện thoại của mẹ Diêm, không nhìn kỹ còn không biết, mẹ Diêm đang ở trong nhà có gắn thiết bị từ chối nhận nghe các cuộc điện thoại gọi đến, Diêm Hôa thừa nhận rằng mình có chút tức giận.

“Cái tên tiểu tử thú này, bây giờ mới biết gọi tôi, rốt cuộc con đang làm cái gì hả, mẹ gọi điện thoại cho con mà con cũng không nhận, mẹ ở trong bệnh viện cứ đợi mãi, con thì tự nhiên đi ra ngoài tán gái, Kính Huyền ngã bệnh mà con cũng không để ý đến, báo chí hằng ngày cứ đưa chuyện tình cảm của con lên, con bây giờ lập tức nói rõ cho mẹ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.” Rốt cuộc mẹ Diêm cũng nhận được cuộc gọi của Diêm Hôa gọi tới, mấy ngày nay bà cứ nén giận vì không có nơi bộc phát, bởi tất cả mọi việc đều bị đảo lộn lên khi nghĩ đến Diêm Hôa, bùm bùm nói ra một đồng.

“Trước khi nói việc này. Mẹ, mẹ biết bây giờ Kính Huyền đang ở nơi đâu không? Con muốn giải thích rõ với Kính Huyền, chuyện này thật ra chỉ là một hiểu lầm thôi.” Diêm Hôa không trả lời mẹ Diêm, rất nóng lòng muốn hỏi mẹ Diêm chỗ mà bây giờ Kính Huyền đang ở.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đang Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Diêm Hỏa vấp phải rắc rối ở khắp nơi

“Mẹ nếu biết rõ rồi, thì còn mắng con để làm gì? Bây giờ con bé đi đến nơi đâu mẹ cũng không biết, cái này cũng phải trách con đó, làm hại con dâu chạy mất, còn làm cho mẹ không được gặp hai tiểu bảo bối, ba người bọn họ hiện giờ cũng đều bị thương, mà con đã làm ba của bọn chúng rồi mà lại không chịu làm tốt trách nhiệm gì hết đó.” Mẹ Diêm nói xong lại quay trở về đề tài trên, thấy con dâu dốt cháu đi, trong lòng bà giờ biến thành lửa giận muốn đốt cháy nó trên người người Diêm Hỏa vô tội.

“Biết rồi, con cúp máy trước, tối nay con sẽ nói tiếp với mẹ.” Diêm Hỏa vội vã cúp điện thoại mẹ Diêm, cũng không quản mẹ Diêm có lời nói xong chưa, tra xét lại số ghi chép trong điện thoại, bấm số điện thoại của Mật Nhu, nhưng thật đáng tiếc tình trạng điện thoại của Mật Nhu là tắt máy.

Lại không chê phiền toái, bấm ngay số điện thoại của Húc Nhật, anh thầm nghĩ chắc Húc Nhật nhất định biết bây giờ Kính Huyền đang ở nơi nào. “Húc Nhật, anh có biết Kính Huyền bây giờ đang ở đâu không?” Diêm Hỏa bấm điện thoại liền nghe có người nghe, không đợi Húc Nhật nói trước, chính mình liền sốt ruột nói ra trước.

“Anh là ai? Tìm Kính Huyền có chuyện gì?” Húc Nhật không biết người gọi cho anh chính là Diêm Hỏa, cho nên không xác định được liền hỏi ngay, dù sao cũng có một tá người gọi tới tìm Kính Huyền, đương nhiên muốn hỏi cho rõ ràng mới phải.

“Tôi là Diêm Hỏa, hiện giờ Kính Huyền có ở cùng chỗ cậu không?” Diêm Hỏa chịu đựng muốn mắng người, nhưng cố kiên nhẫn hỏi Húc Nhật, dù sao hiện giờ chỉ có Húc Nhật biết tung tích Kính Huyền, cũng không thể dùng con giận để báo đáp người ta.

“Oh, thì ra là anh, xin lỗi, hiện tại tôi không có thời gian để nói chuyện với anh, hẹn gặp lại.” Húc Nhật vừa nghe điện thoại bên kia là Diêm Hỏa, vô tình ngắt đi điện thoại của Diêm Hỏa, chờ Diêm Hỏa gọi lại thêm lần nữa, thì trạng thái của điện thoại lại là không có người nghe, lần này lại làm cho Diêm Hỏa tức điên lên.

“A” Diêm Hỏa tức giận quát to lên, quả thật đang tra tấn lý trí của anh, anh cảm giác sắp chiếm được Kính Huyền liền bị rơi mất đi, nóng nảy giống như con cọp đang nổi cơn giận, bây giờ anh thật không nghĩ được hiện giờ nên tìm Kính Huyền ở nơi đâu, đến bây giờ anh mới nhớ rõ ràng, mình về biết Kính Huyền thật sự quá ít đi.

“Ừng, giúp tôi tìm địa chỉ nhà của một người tên là Mật Nhu, nhanh lên một chút, tôi cần dùng đến ngay lập tức.” Sau khi Diêm Hỏa tỉnh táo lại, bây giờ mới nghĩ đến cần phải tìm ra chỗ ở của Mật Nhu, quan hệ của Kính Huyền với Mật Nhu tốt như vậy, chắc bây giờ Kính Huyền không có ở nhà của cô ấy thì nhất định là đang ở nhà của Mật Nhu rồi.

“Biết rồi.” Ừng không nói lời thừa thãi, liền trả lời một câu rồi tắt đi điện thoại của Diêm Hỏa, sau đó đôi tay liền lưu loát gõ trên bàn phím, rất nhanh chóng tìm ra địa chỉ của Mật Nhu, đây chính là thông qua một mạng lưới đặc thù mới có thể tra ra, nhưng mà Ừng là cao thủ máy tính nên rất dễ dàng có thể tra cái này.

Diêm Hỏa cầm lấy tờ giấy viết địa chỉ nhà của Mật Nhu, liền lái xe đi đến tìm, cũng may khu vực Mật Nhu ở rất nổi tiếng, nên có thể nhanh chóng tìm được.

“Leng keng” “Leng keng” Diêm Hỏa vừa nhấn chuông cửa, trong lòng đã chuẩn bị tốt để cho Mật Nhu mắng, hít sâu một hơi chờ đợi Mật Nhu tới mở cửa.

“Tới đây tới đây, là ai vậy?” Ở bên trong truyền đến giọng của Mật Nhu không thể chịu được, mới vừa ở bên cạnh an ủi Kính Huyền, hiện tại có tên ngu ngốc nào tới nhấn chuông cửa.

“Tại sao lại là anh, anh còn đến để làm gì.” Mật Nhu mở cửa liền nhìn thấy Diêm Hỏa cười cứng ngắc đang đứng trước cửa nhà mình, nhất thời mặt tối sầm một nửa, bây giờ cô còn ngại không tìm được ai để mắng chửi, không ngờ ông trời thật là có mắt, đưa đến một tên để cho mình trút giận.

“Tôi đến để tìm Kính Huyền, Kính Huyền có phải đang ở nơi này với cô có đúng không?” Diêm Hỏa thấy sắc mặt của Mật Nhu nhìn khó chịu đến như vậy, cố mặc niệm ba giây đồng hồ ở trong lòng, anh thề, về sau nếu thấy cái tên tiểu tử thái Tà Tiêu đó biết tình yêu là gì, anh nhất định đem tất cả chuyện hôm nay đáp trả lại cho cậu ta.

“Kính Huyền không có ở đây, không cần anh chột có lòng tốt đến tìm Kính Huyền, bây giờ Kính Huyền đã quyết định quên anh rồi, anh tốt nhất không cần đến làm phiền Kính Huyền nữa.” Mật Nhu nói lời độc ác, Kính Huyền vừa mới được cô khuyên bảo nên không còn khóc thương tâm nữa, nếu hiện tại lại nhìn thấy người này, nhất định lại muốn khóc nữa.

“Tôi nghĩ cô đã hiểu lầm rồi, mấy ngày này tôi không biết Kính Huyền ngã bệnh, tới hôm nay đi đến công ty để tìm Kính Huyền thì mới biết, tôi biết rõ Kính Huyền đang ở chung với cô, cô hãy để cho tôi vào để giải thích rõ ràng cho Kính Huyền hiểu có được hay không.” Diêm Hỏa ôn tồn nói với Mật Nhu, hiện tại anh muốn nhanh gặp Kính Huyền, quãng đi lòng tự ái khi giờ đó, bởi bà xã đang tức giận có thể sẽ bỏ chạy khỏi anh ngay lập tức.

“Không có hiểu lầm gì hết, tôi gọi điện thoại cho anh để nhờ anh đến giúp một tay, nhưng bạn thân của anh cư nhiên nói với tôi là anh đang ở cùng với đám phụ nữ, chuyện này anh phải giải thích như thế nào, tôi nghĩ căn bản anh chỉ đang đùa bỡn tình cảm của Kính Huyền, anh cảm thấy Kính Huyền của chúng tôi là người phụ nữ có thể tùy tiện đùa giỡn sao.” Mật Nhu tức giận dằn dằn nói, cũng không để một chút mặt mũi nào cho Diêm Hỏa, Mật Nhu lớn tiếng nói vọng vào bên trong chỗ Đình bảo bối đang ngồi phòng khách xem ti vi.

“Không phải vậy, tôi đã nói mọi người đã hiểu lầm rồi, đều do tên tiểu tử thái kia cố ý làm ra, căn bản tôi không hề làm ra chuyện này, cậu ta cũng không có nói với tôi Kính Huyền ngã bệnh, nếu tôi biết Kính Huyền ngã bệnh, thì tôi đã sớm đến gặp Kính Huyền rồi.” Diêm Hỏa vừa nói vừa muốn đi vào bên

trong, đáng tiếc chỉ là thất bại mà thôi, bởi vì Mật Nhu đã ngăn ở trước mặt của Diêm Hòa, không muốn cho hắn đi vào.

“Mẹ nuôi, sao bên ngoài lại ồn ỹ như vậy, là ai tới vậy?” Đinh bảo bối vừa nói vừa đi về phía Mật Nhu, khi nhìn thấy rõ người đến là Diêm Hòa, sắc mặt Đinh bảo bối biến đổi đến không còn thấy xinh đẹp.

“Ông còn tới làm gì?” Đinh bảo bối không hồ là quan hệ mẹ nuôi kiếp này với Mật Nhu, cách nói rất là giống nhau, dường như không hề có nhân vật cha trong cái này, làm vai diễn ông xã trên danh nghĩa cũng chính xác là ba, hiện giờ Đinh bảo bối cũng không còn tình cảm gì với Diêm Hòa nữa rồi.

“Đinh bảo bối, ta tới để tìm mẹ của con, con để cho ta đi gặp mẹ con để giải thích rõ có được hay không.” Diêm Hòa rất thông minh, liền chuyển mục tiêu sang bên Đinh bảo bối, dù sao Đinh bảo bối cũng là một thiên tài nhi đồng, lại không giống Hoan bảo bối, không hề dễ dàng bị lừa gạt như vậy.

“Không được, hiện tại mẹ không muốn nhìn thấy ông, từ nay về sau ông không nên trở về tìm mẹ, bởi vì nhất định mẹ gặp ông thì sẽ khóc, cho nên hiện tại ông không nên xuất hiện trong tầm mắt của mẹ.” Hiện tại Đinh bảo bối hoàn toàn đứng về phía Mật Nhu, đối với thái độ thành khẩn của Diêm Hòa, nhóc cũng không muốn để ý đến.

“Không được, ta hiện giờ muốn gặp mẹ con, ta muốn giải thích rõ ràng với cô ấy, đây thật sự chỉ là hiểu lầm.” Diêm Hòa thấy con trai của mình cũng không tin mình, trong lòng thật sự cảm thấy việc này khó mà trôi qua được, hơn nữa lại rất tức giận cái tên Tạ Tiêu, bởi sự tình cũng do hắn gây ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đứng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 150: Hai người hạnh phúc

“Ông nói hiểu lầm, là hiểu lầm gì, trước tiên hãy nói cho tôi nghe, sau khi quan sát kỹ mới có thể suy nghĩ cho ông đi gặp mặt mẹ không.” Đại tiểu quý Đinh bảo bối nói, đôi tay vây quanh ở trước ngực, cứ như ông cứ nói đi, tôi nghiêm túc nghe đây.

“Cả sự tình là như vậy” Bất đắc dĩ Diêm Hòa mới giải thích rõ ràng với Đinh bảo bối cùng Mật Nhu, đứng ngoài cửa nói ra lời thật lòng thật sự không để chịu, hơn nữa chấp nhận bốn ánh mắt không thân thiện.

“Vậy anh nói là từ đầu tới cuối anh bị bạn bè của anh hãm hại, nhưng sao bạn của anh lại muốn hãm hại anh, có lý do gì sao?” Mật Nhu cũng không tin tưởng hết tất cả, cô không nghĩ rằng lại có một người bạn hãm hại bạn mình như vậy, hơn nữa còn làm những chuyện để người ta giận sôi gan như vậy.

“Tên tiểu tử thúi kia chính là người làm việc gì cũng không cần lý do, nếu như để tôi tìm được hắn nhất định sẽ vì dân mà trừ hại, tránh cho hắn lại ra bên ngoài gieo họa khắp nơi.” Hiện giờ Diêm Hòa vừa nghĩ đến cái tên tiểu tử thúi Tạ Tiêu, liền nghiêng răng nghiêng lợi, lúc nói chuyện liền không thể giữ giọng điệu bình tĩnh được.

“Vậy chúng tôi tạm thời tin tưởng anh lần này nữa, nhưng cần xem Kính Huyền có muốn gặp anh để nghe lời giải thích của anh không, một khi Kính Huyền tức giận, tôi lập tức sẽ đuổi anh đi.” Rốt cuộc Mật Nhu đã chịu thỏa hiệp, không còn biện pháp, hắn cũng ‘đáng thương’ như vậy rồi, mà mình chỉ có thể ‘đồng tình’ với hắn mà thôi.

“Cám ơn, tôi nhất định sẽ giải thích rõ ràng cho Kính Huyền.” Diêm Hòa chân thành nói lời cảm ơn với Mật Nhu, liền vội vàng chạy vào bên trong đi tìm Kính Huyền.

“Cốc cốc”, Diêm Hòa không dám tự tiện đi vào như vậy, sợ hù dọa Kính Huyền sợ, vì vậy không thể làm gì khác hơn là đứng bên ngoài gõ cửa, nghe được tiếng khóc đứt quãng bên trong của Kính Huyền, tâm của Diêm Hòa cũng đau theo.

“Chuyện gì vậy.” Giọng Kính Huyền khàn khàn truyền vào trong tai của Diêm Hòa.

“Là anh, Diêm Hòa, Kính Huyền em hãy cho anh vào có được hay không.” Diêm Hòa nói chuyện với Kính Huyền, cách nhau một cánh cửa, Kính Huyền vẫn ở trong phòng khóc, nghe được tin Diêm Hòa đến, nhất thời không còn khóc thút thít nữa.

“Anh còn tới làm gì, có phải anh đến để muốn giành hai tiểu bảo bối với tôi không, nói cho anh biết, tôi tuyệt đối sẽ không đem hai tiểu bảo bối giao vào tay anh đâu.” Sau một lúc ngẩn người, Kính Huyền suy đoán mục đích hôm nay Diêm Hòa đến đây là muốn giành hai đứa nhỏ cùng với cô, nhất thời khôi phục lại sức lực bản thân, liền mở cửa ra bảo vệ hai tiểu bảo bối.

“Trời ơi, Kính Huyền, sao em lại biến mình thành gầy yếu như vậy, đều tại anh không tốt, đã làm cho em chịu nhiều oan ức.” Diêm Hòa không trả lời vấn đề của Kính Huyền, vừa mở cửa ra liền nhìn mình lom lom đây tức giận, so với thời gian trước thì hiện giờ Kính Huyền đã gầy đi rất nhiều, đau lòng nhìn Kính Huyền nói.

“Không cần anh làm bộ tốt bụng, nói, anh tới làm gì, là muốn đến nhìn tôi khóc sao? Vậy bây giờ anh thấy rồi, có thể mời rời đi được rồi.” Kính Huyền không cảm kích nói, cô hiện tại rất tức giận rất tức giận, thời điểm mình ngã bệnh thì không đến tìm mình, hiện tại cô hết bệnh mới tới xem, anh ta có ý gì

đây.

“Kính Huyền, em hiểu lầm, em nghe anh giải thích, anh hôm nay mới biết xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu sớm biết em ngã bệnh, anh nhất định sẽ tới thăm em đầu tiên, nhưng tới hôm nay anh đi tới công ty của em thì anh mới biết được, em phải tin lời của anh, anh nói đều là thật.” Diêm Họa vội vàng nói, chính là vì sợ Kính Huyền không tin lời của mình nói.

“Anh bây giờ cho tôi là con cóc nên muốn đùa bỡn tôi sao? Tôi nói cho anh biết, anh thật sự đã thành công, anh đã làm cho tôi thích anh, thậm chí yêu anh sau đó anh lại biến tôi trở thành cái gì, anh lại còn lừa gạt tôi như vậy.” Trong lòng Kính Huyền rất muốn tin lời Diêm Họa nói, nhưng cô sợ lần này lại giống như lời nói dối ngọt ngào lúc trước, lúc đó mình thật sự sẽ không thể nào chịu nổi nữa, sẽ hỏng mất thôi.

“Có thật không? Kính Huyền, em thật sự yêu anh ư, anh thật sự rất vui mừng. Kính Huyền, anh cũng vậy cũng rất yêu em, em nhất định phải tin anh, thật sự là hiểu lầm, cho tới bây giờ anh cũng chưa có lừa gạt em, về sau cũng sẽ không có.” Diêm Họa nhìn chăm chăm vào Kính Huyền phát ra lời thề son sắt.

“Anh nói! Anh cũng yêu em, anh gạt em, anh một chút cũng không yêu em, anh chỉ là kẻ ham mới mẻ mà thôi, là tự trong lòng của anh hiểu rõ.” Kính Huyền che lỗ tai nói thật lớn tiếng, căn bản cô không biết hiện tại có nên tin tưởng lời của Diêm Họa hay không nữa, trong lòng của cô bây giờ cũng rất rối loạn.

Núp ở bên cạnh nhìn tình huống bên trong, trong lòng bốn người cũng đều hiện rõ bộ dạng rất gấp gáp, tất cả mọi người nhìn thấy Diêm Họa thật sự yêu Kính Huyền, hiểu lầm người yêu nhiều như vậy thật sự làm cho người ta lo lắng, bốn người có bốn loại ý tưởng, Đường Đường cùng Mật Nhu mong rằng Kính Huyền có thể nhận được hạnh phúc, Đinh bảo bối lại nghĩ, ‘Thật là một kẻ ngu ngốc, trực tiếp quỳ xuống cầu hôn không phải tốt hơn sao, mẹ là người rất mềm lòng’, Hoan bảo bối thì lại nghĩ rằng, ‘Cuối cùng cũng đã có ba, về sau bé có thể khoe với các bạn nhỏ khác là bé đã có ba’.

“Kính Huyền! Anh không có lừa em, là thật, về sau anh tuyệt đối sẽ không phản bội em, anh cũng sẽ một lòng một dạ làm tốt chức vụ của người cha, anh sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với em, tuyệt đối sẽ không làm cho em phải chịu oan ức, em gả cho anh có được hay không, Kính Huyền.” Diêm Họa nói một câu rồi một câu so ra rất có sức ảnh hưởng, ôm Kính Huyền thật chặt vào trong ngực, để Kính Huyền tựa vào trên bả vai mà nói.

“Nhanh lên một chút mau đồng ý đi, nhanh lên một chút đi.” Núp trong bóng tối nhìn, Đường Đường kích động nói, thấy hai người cùng ôm nhau, nhưng Kính Huyền lại chậm chạp không trả lời, bốn người cũng khẩn trương chờ đợi câu trả lời của Kính Huyền.

“Kính Huyền” Diêm Họa thấy Kính Huyền tựa vào trên ngực mình an tĩnh, lại không có trả lời lại một câu gì, tình cảm dâng trào lên tận cổ họng, chỉ sợ Kính Huyền còn tức giận không chịu đồng ý với mình.

“Tại sao anh muốn lấy em, anh nguyện ý vì em mà từ bỏ hết cuộc sống tự do trước kia của anh à.” Kính Huyền không trực tiếp trả lời Diêm Họa, nhưng mà trong ý cũng không hề sai biệt lắm, nhất thời lòng mây Diêm Họa thành mây kiếm.

“Anh đồng ý, anh cái gì cũng nghe theo bà xã đại nhân, chỉ cần em không tức giận là được rồi.” Diêm Họa không chờ Kính Huyền đồng ý, tự mình đặt danh hiệu bà xã đại nhân cho cô ngay, nghe được lời này làm cho mặt Kính Huyền vốn tái nhợt hiện lên vẻ hồng hồng đáng yêu.

“Ai nói đồng ý làm bà xã của anh chứ, anh nên soi gương lại chính mình đi.” Ngoài miệng Kính Huyền vẫn chưa có bỏ qua cho Diêm Họa, dường như Diêm Họa không để ý đến bộ dạng của mình, vẫn vui vẻ ôm Kính Huyền cười khúc khích, bắt đầu dĩ Kính Huyền nhìn mỉm cười, nhưng trong lòng rất vui vẻ, thật sự rất vui vẻ.

“Oa! Mẹ thật đáp ứng a, vậy Hoan bảo bối thật sự sẽ có một người ba.” Hoan bảo bối thấy hai người lớn đều một bộ vui vẻ đáng vẻ, lúc này mới quang minh chánh đại nhảy ra, đi tới bên cạnh Kính Huyền ngay thơ hỏi.

“Đó là đương nhiên, về sau Hoan bảo bối phải gọi ta là ba, Đinh bảo bối cũng giống như vậy, về sau ta đã thăng cấp làm ba rồi, ha ha.” Diêm Họa nhìn đứa con gái nhỏ đáng yêu, trong lòng không nói ra được niềm kiêu hãnh, thoải mái ôm Hoan bảo bối vào lòng mỉm cười, cái chính lại cách gọi của Hoan bảo bối đối với mình.

“Được, ba vậy con muốn ăn rất nhiều món ăn ngon, ba có dẫn con đi ăn không?” Hoan bảo bối vừa nói ra khỏi miệng đúng là toàn chữ ăn, thật sự rất giống Mật Nhu, cái gì cũng đều là ăn uống.

“Hoan bảo bối, ba nấu đồ ăn thật ngon cho con ăn có được không, nhưng mà bây giờ quan trọng nhất là đưa mẹ với các con trở về nhà, như vậy mới xem như một nhà đoàn viên, con nói có phải không ha.” Diêm Họa vui vẻ dụ dỗ Hoan bảo bối, chỉ thấy Hoan bảo bối không hề có suy nghĩ nhiều liền gật đầu mạnh, thấy cả đám Kính Huyền với Đinh bảo bối cười hô hô không ngừng, tâm tình lo lắng mấy ngày qua đều trở thành hư không.

Mặc dù mấy ngày nay hiểu lầm rất nhiều, nhưng cũng vì một đã điều nhỏ đã làm cho Kính Huyền rốt cuộc nhìn thấy rõ trái tim của mình, đó cũng là một chuyện vô cùng đáng giá, hai người Diêm Họa và Kính Huyền rất ăn ý với nhau liền nhìn nhau cười một tiếng, Đường Đường với Mật Nhu hai người rất chân thành chúc phúc họ, nhìn cả hai tay nắm tay với nhau rời khỏi nhà Mật Nhu, cùng nhau vui vẻ về đến nhà.

Mẹ Diêm nhìn Kính Huyền cùng bọn nhỏ đều trở về, vốn muốn mắng Họa Diêm liền trở thành lời nói quan tâm với Kính Huyền, lần này mẹ Diêm đã có kinh nghiệm, kiên quyết muốn hai người lập tức kết hôn, theo lời bà nói, để tránh đêm dài lắm mộng, cho nên vào ngày thứ hai, làm mọi người không thể nào tưởng được với tốc độ siêu nhanh, nhìn thấy áo cưới, khách sạn, tất cả họ hàng thân thuộc đều đã được mời hết.

Quả nhiên là tập đoàn lớn, mức độ nhanh chậm quả không hề giống nhau. Mà không, hiện giờ Kính Huyền bị mẹ Diêm dùng sức mạnh của mình an bài cô ở bên trong phòng hóa trang của khách sạn. Mặc cho thợ trang điểm giỏi nhất cứ luyện tập ở trên mặt của mình, mà cô lại rất khoa trương cứ ngồi trên ghế nhìn xung quanh, trách mắng không đến chỗ cô, bởi vì thật sự đây quá nhàm chán.

Kính Huyền trong ngày kết hôn này, tiếp nhận được sự chân thành chúc phúc của các bạn bè, ngay cả người trong nhóm sát thủ cũng không biết ở nơi đâu nghe được tin này, Đường Chủ thật lòng cũng muốn chạy thật nhanh đến để chúc phúc cho việc trọng đại này, nhưng thật sự không đến được, cũng không muốn chịu yếu thế liền vội gọi điện thoại, hôm nay Kính Huyền nghe được điện thoại rất nhẹ nhàng.

Trong đó, điều làm Kính Huyền cảm động nhất là Dương Lịch, trong điện thoại Dương Lịch vẫn giống như trước kia chăm sóc cho Kính Huyền, khắp nơi đều nghĩ cho Kính Huyền, nghe được lời Dương Lịch chúc phúc, Kính Huyền cảm động khóc lên, đây chính là điều mà thợ trang điểm rất lo lắng, một mực kêu la nói không thể khóc cái gì đó, oán trách gì nào là làm phần trang điểm trôi đi hết, đến cuối cùng còn bật phát kêu Kính Huyền khóa điện thoại đi động lại. Bởi vì như vậy anh mới đủ nghiêm túc giúp Kính Huyền hóa trang lại.

Tiến hành hôn lễ so với dự liệu còn rất thuận lợi, chỉ là thiếu một chút, bất qua chỉ có một chút việc làm cho mấy người phụ nữ nước mắt ứa nghẹn ngào liêu xiêu, Đường Đường và Mật Nhu, Thanh Phong, ba người không nhìn thẳng vào Diêm Họa ám hiệu chính là kiên trì bá đạo cùng với Kính Huyền, bốn người phụ nữ khóc thành một đồng.

Mẹ Diêm càng thêm khoa trương, khóc thành cái mặt kia rồi. Bất đắc dĩ Diêm Lịch cầm cái hộp khăn giấy rút ra cho mẹ Diêm lau đi nước mắt, cuối cùng do Diêm Họa quá sốt ruột vì chờ đợi mãi nên liền tổng cổ tất cả đi hết. Sau đó kéo Kính Huyền ngồi lên phi cơ trực thăng mà anh gọi Ứng mang đến, trong lúc mọi người đang nôn nóng tìm hai người, thì họ lại ngồi ở trên phi cơ vô cùng lãng mạn nên không hề quan tâm đến bất cứ chuyện gì khác.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Của Đứa Trẻ Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.